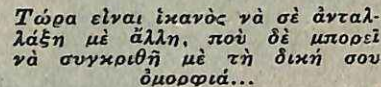

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΣΥΛΒΑ ΚΟΣΙΝΑ

ἀπὸ συμπλέγματα κατωφερόντος, καὶ χωρίς
ἐκπαιστῶσιν στὴν ἀντρίκη τοὺς προαισθητικοὺς
ἐξηλαφρὺς βωσανιστικοὺς στὸν αὐτὸ τοῦ τοῦ
στούς ἄλλους, περνοῦν τίς μέρες καὶ τίς νύχτες
τοὺς μετὰ τὴν ἀγωνία μήπως εἶναι ἢ πρόκειται νὰ
γίνωιν θύματα ἀπάτης.

Ἀγωνίουν ἀκόμα καὶ ὅταν κρατοῦν στὴν θύκα-
λιά τοὺς τὴν γυναικα ποὺ ἀγαποῦν. Γιὰ τὴν ἡ-
γάπη τὴν ὀρκίζεται καὶ αὐτὴ. Δὲν τοὺς πείθει.
Ἡ σκία τοῦ τρίτου πλανᾷται γύρω τοὺς καὶ
στὶς στιγμὲς τὸν περριπυδῶν τοὺς ἄλλους.
Πάμε ὡς τοὺς ἄλλους, τοὺς ἄλλους καὶ
τὴ σιγουρία στὸν αὐτὸ τοῦ. Ἀμνημονοὶ στὴν
ἐρωτική πορεία τοὺς, ἀπολαμβάνουν τὰ ἀγαθὰ
τῆς.

Αβασταχτος ο πόνος από τον τραυματισμό του έγωϊσμού, έχει ως συνέπεια δλ' αυτά τα δράματα τιμής που άποκαλύθουν την άποκάλυψη της άπάτης της συζύγου.

Μιλούμε για τον κανόνα. Κοντά σ' αυτούς υπάρχουν φυσικά και οι άλλοι, που κατέχονται

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΗΜΟΥΝ παντρεμένη πριν τέσσερα χρόνια με τον Τόμ Κήν. Είχαμε αποκτήσει ένα αγοράκι, που ήταν η χαρά του σπιτιού μας. Μένουμε σε μία θάλα, έξω από το Λονδίνο, κοντά στο εργοστάσιο του άντρα μου. Ήμουν πολύ ευτυχισμένη.

Μία νύχτα όμως —μοιραία νύχτα— ο άντρας μου έλειπε από το σπίτι. Μία σοβαρή δουλειά τον είχε κρατήσει στο εργοστάσιο. Κατά τις δέκα έβαλα τον Έντι, το αγοράκι μου, να κοιμηθεί. Ξάπλωσα κι' εγώ στο κρεβάτι.

Ξαφνικά, είδα μίαν ανθρώπινη σιλουέτα στο παράθυρο, που δρισκεύονταν σε μικρό ύψος από τον κήπο μας. Ο τρέμος μου παρέλυσε το σώμα. Κρύος ιδρώς μ' έλουσε, βλέποντας τον άγνωστο να προσπαθεί ν' ανοίξει το παράθυρο. Δεν είχα τη δύναμη ν' απλάσω το χέρι για να χτυπήσω το κουδούνι. Ήρσαν λίγα δευτερόλεπτα. Ο άγνωστος καθόρθωσε ν' ανοίξει το τζάμι, πήδησε αβρόντα στο δωμάτιο. Μόλις τόν είδα, ο τρέμος μου εξαφανίστηκε για να μετastληθί. Ο άγνωστος ήταν ο φίλος του συζύγου μου, ο πλούσιος ειομήχανος κ. Κόρμπεν, ένας άρσας άντρας ηλικίας 35 χρόνων και όνομαστος δόν Ζουαν. Πριν προτάσσω κ' ν' ανοίξω το στέμα μου για να τον ρωτήσω τι έκανε τέτοια ώρα σπίτι μου, ο Κόρμπεν γονάτισε μπρος στο κρεβάτι κι' άρχισε να μου κάνει έρω. τική εξομολόγηση. Στην αρχή ομίσιασα να τον κάνω να λογικεύσθ, να συναισθανθώ πόσο προσβλητικό για μένα ήταν το διασείμα του αυτό. Έκινος δεν ήθελε ν' ακούσει τίποτα. Έτρεμε από το πάθος του. Αναγκάστηκε να τόν φοβερίσω. Μά κι' αυτό δεν έφερε αποτέλεσμα. Καί ξαφνικά, έννοιωσα στου στόμα μου τ' αφλογισμένα χείλη του κ. Κόρμπεν. Την ίδια στιγμή, άνοιξε η πόρτα και παρουσιάστηκε ο άντρας μου!...

Η συνέχεια της ιστορίας αυτής είναι τόσο θλιβερή, όσο και η αρχή της. Ο άντρας μου δεν έμεινε πια σπίτι, όταν διαπιστωθήκα ότι ήμουν άδω. Χαμένες πήγανε οι έλκεσις και η δικαιοσύνη μου. Έτρεβα τότε να βρω τον Κόρμπεν για να τον παρακαλέσω να φωνή άντρας και να ζήνηση στον σύζυγό μου τι είχε συμβεί. Μά ο Κόρμπεν, από δειλία, έβριγε από την Άγγλία την έπομένη της μοιραίας εκείνης νύχτας. Έτσι έμεινα μόνη κι' άπρησάταυτη. Το δικαστήριο, που κατέφυγε ο άντρας μου ζητώντας διαζύγιο, άναγνώρισε ως λογική την αίτησή του. Καί μου πήρε τρία ήμουν. Θέλεπε, ανάξια μητέρα για να το εμπιστευθί στον πατέρα του.

Βασίδια τραυματισμένη από τη ζωή, έφυγα από το Λονδίνο κι' εγκαταστάθηκα στη Σκωτία. Ο σύζυγός μου με είδοποίησε ότι, αν ήθελα χρήματα, μπορούσα να τόν ζητήσω. Αρνήθηκα την προσφορά του. Καί με τα χρήματα, που μου είχε αφήσει ο πατέρας μου, άποφάσισα ν' ανοίξω, όχι για κερδοσκοπικούς λόγους, άλλα κυρίως για άσπαχόλησής μου, ένα μουσικάριο.

Δύο μήνες ύστερ' από την έκδοσή του διαζυγίου, ο άντρας μου μου έστειλε για λίγες μέρες το γιοιό μου με τη δασκάλα του. Είναι εύκολο να φαντασθίτε τη χαρά μου, όταν έκανέιδας κι' έσφιξα το παιδάκι μου στην άγκαλιά μου, άλλα και την απελπισία μου, όταν κατάλαβα ότι το παιδί μου δέ με αγαπούσε πιά!... Ού είχα ακούσει τόν πατέρα του να μιλάει περιφρονητικά για μένα, ώστε

στην άδωα του καρδιά με άντιπαρήσε. Τις λίγες μέρες πουμείνε κοντά μου ο Έντι, δεν έπαυε να ζητάει τόν πατέρα του. Καί σφηνώντας ξανά την καρδιά μου, άναγκάστηκα να πώ της δασκάλας του να πάρη το παιδί και να φύγη. Συγχρόνως της είπα να είδοποιήση τόν κ. Θωμά Κήν ότι δεν ήταν ανάγκη να μου ξαναστείλη τόν Έντι, αφού ο γιοιός μου δεν εύρισκε εύχάριστοι στη συντροφιά μου!...

Πέρασαν από τότε δεκαοχτώ χρόνια, χωρίς να πεθάνω από τον καύμό μου, χωρίς να με συντριψη το έαρος της δόνησης μου. Η αλήθεια είναι ότι ο καλός Θεός μου έστειλε σύντροφο στη μοναξιά μου. Μία υπάλληλος μου, πεθαίνοντας, μου άφησε την κόρη της, τη Λουίζα, ηλικίας δύο χρόνων να φροντίσω γι' αυτήν, αφού δεν είχε προστασία. Η Λουίζα καθόρθωσε να με κάνει ν' άφιερώνω όλη τη μητρική σπογγή, που πλημμυρίζω τά στήθη μου. Όσο την έβλεπα να μεγαλώνει και να όμορφαίνει, έννοιωθα περιφάνεια.

Δέ μπορώ να πώ ότι η αγάπη μου για τη Λουίζα είχε τη δύναμη να με κάνει να ξεχάσω το δικό μου παιδί. Το λιπύρι για μένα ήταν ότι από διάφορα πρόσωπα μάθαινα νέα δυσάρεστα για το γιοιό μου. Ο άντρας μου, όποχρεωμένος να ταξιδεύη για τις δουλειές του, παραμείωσε την άνατρεφή του Έντι. Κι' ας τότε έχε κάνει τρέλλες — νεανικές έλκεσις, σοσάρες για την ηλικία του!...

Ένα άπόγεμα με είδοποίησαν ότι κάποιος νέος ζητούσε να με δει. Είπα να τόν αφήσουν να περάσει. Μόλις τόν είδα η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει δυνατά. Ήταν το παιδί μου!... Τόν άναγνώρισα άμέσως!... Είχε τόν άνδρισμα, τ' άμάτια, τ' άλλά τόν πατέρα του.

— Έντι, παιδί μου!... ψιθύρισα δακρύζοντας. Με πόση λαχτάρα τόν έσφιξα στην άγκαλιά μου! Μά όταν σε λίγο τόν ρώτησα πώς συνέβη να με θυμήθ, ο Έντι μου εξομολογήθηκε ότι ήρθε για να τού δώσω 700 λίρες!... — Έχασα, μου έξήγησε, στά χαρτιά κι' αν δεν τα πληρώσω δέ αύριο, είμαι χαμένος!... Δεν τολμά να τ' πώ τ'ό πατέρα, γιατί τόν έχω ένοχλήσει πολλές φορές. Καί στην απελπισία μου σέβθηκα έσένα... Έμμεσα τη διέψυσι από τόν δικηγόρο τού μηπατά!...

— Έκανες καλά νάρξης στη μητέρα σου! τού φώναξα από τη χαρά μου που με θυμήθηκε. Καί τού υπέγραψα ένα τσέκ. — Έντι δεν ήξερε πώς να με εύχαριστήση. Μου εξομολογήθηκε ότι με συλλογιζότανε συχνά. Άναγνώρισε έπίσης ότι μεγάλωσε χωρίς έπίβλεψη και ότι τόν χαλάσανε οι κακές συναναστροφές. Η έξομολόγησή του μου έδωσε το θάρρος να τού κάνω συστάσεις. Με φίλησε συγκινημένος και μου άποσέδεθηκε ότι θα διορθώτο η Λουίζα. Βλέποντας με να κρατά σφιχταγκαλιασμένε ένα όραιο κολλήκαρι, έμεινα κατάπληκτη. Μά όταν έμαθε ότι ήταν ο Έντι, πού γι' αυτόν της είχα μιλήσει τόσες φορές, δεν ήξερε πώς να έκδηλώση τη χαρά της για την άπροσδόκητη αυτή έπίσκεψη. Έξήγησα στόν Έντι τι άντιπροσάπτει για μένα η Λουίζα. Έκεί έδεν έπαυε να την κυτάζει, άλλα κι' η Λουίζα κυτάζε τόν

Έντι. Μία σκέψη τότε πέρασε από τόν νου μου, που δέ μου ήταν άδύνατο άσφαίστη... Από άπόγεμα την ήμερα, ο Έντι έρχότανε κάθε Κυριακή και μάς έελεπε. Συχνά, περιούσε δυο και τρεις μερες κοντά μας. Ο Έντι κατάλαβε πιά ότι αγαπούσε τη Λουίζα κι' η Λουίζα τόν Έντι. Ένα θράδυ τούς είδα να φιλιούνται στη σκάλα. Σε μία στιγμή φοδήθηκα για τη Λουίζα. Την ήξερα τόσο αγνή! Έτρεμα με τη σκέψη μήπως ο γιοιός μου, θέλοντας να παίξη μαζί της, της πλάνωνε την καρδιά!...

Πέρασαν τρεις μήνες... Κι' ένα άπόγεμα η Λουίζα γύρισε από τόν περίπατο μόνη της, χωρίς τόν Έντι. Ήταν κάτωχωρη. Την έβαλα να καθίση περιμενοντας να της περάση η παρηγή της. Τέλος η Λουίζα μου εξομολογήθηκε ότι τ'ο είδύλλιο της, κατέληξε στο μοιραίο παρασπάτημα... Τ'ο άπόγεμα όμως της ήμερας εκείνης, ύστερ' από άσημαντο καυγάδάκι, ο Έντι έγκατέλειψε τη Λουίζα, λέγοντάς της ότι δεν θα τόν ξανάβλεπε πιά!... Έφριξα άκούοντας όλ' αυτά. Δέ μπορούσα να πιστέψω ότι ήταν δύνα τόν να κάνει την άτιμία αυτή ο γιοιός μου.

Μά όταν την άλλη μέρα, έλαβα γράμμα από τόν Έντι, πού με πληροφορούσε ότι θα έλειπε από την Άγγλία για τρεις μήνες, άρχισα να φοβάμαι μήπως ο γιοιός μου ήταν όποκριτης και διεφθαρμένος. Η Λουίζα, που διάβασε τ'ο γράμμα του, δέχτηκε με καρτερία το χτύπημα. Είχε άνοιξει στην καρδιά της μία από τις πληγές εκείνης, πού μόνο ο θάνατος μπορεί να γιατρέψη.

Πέρασαν δυο τρεις έδομάδες. Στο μεταξύ δεν λάβαμε άλλο γράμμα από τόν Έντι. Κι' έγώ, πού πριν ένα μήνα ήμουν χαρούμενη έπειδή είχα δυο παιδιά, τώρα έβλεπα πώς τα έχανα και τ'α δυό. Τόν Έντι άρχισα να τόν θεωρώ ξένο με τη διαγωγή πού έδειξε στη Λουίζα, και τη Λουίζα την έβλεπα να λυώνει από καύμό της μέρα με την ήμερα. Συχνά, έαγρυπνώντας στο προσκέφαλό της Λουίζας, άναρωτιόμουν τι κακό έκανα και με τι μαυρούσε τόσο σκληρά η μοίρα!... Ένα θράδυ μου άνήγγειλαν την έπίσκεψη ενός ηλικιωμένου κυρίου. Καί σε λίγα λεπτά παρουσιάζότανε μπροστά μου ο άντρας μου!...

Έμεινα άναυδη από την κατάπληξη. Είχα 20 χρόνια να τόν δω. Ο Τόμ με πλησίασε κυτάζοντάς με κατάματα. Ξαφνικά μου άπάρσε τα παγωμένα μου χέρια κι' άρχισε να τα φιλάει, να τα μουσκέψη με τα δάκρυά του.

Συγχώρησε με άναπημένη μου, έπει έλως, για τ'ο κακό που τού έκανα!... Ήσουν ά. δόξα!... Άδωκα σε κατηγορήσει!... Δεν είναι άργά για να σε κάνω να ξεχάσης τά περασμένα. Καί νούργια ζωή άρχίζει τώρα για μάς, δίπλα σ' ένα καινούργιο άντράγιο!...

Τόν κυτάξα στα μάτια. Τι σημειανιν τά λόγια του;

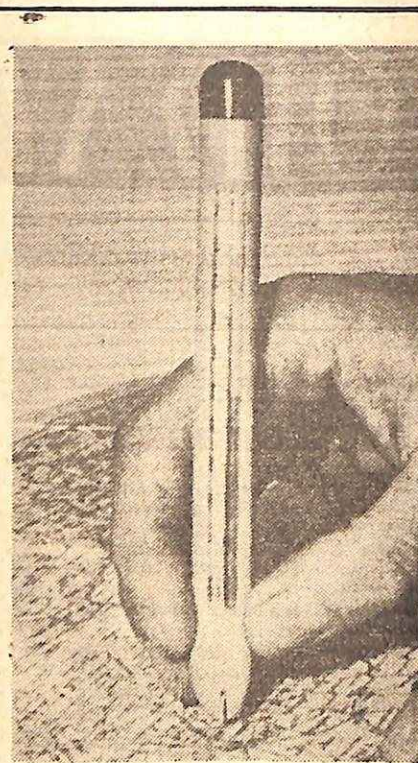
— Ναι, συνέχισε ο Τόμ χαμογελώντας. Ξέρω την ιστορία τού Έντι και της Λουίζας. Ο γιοιός μου γύρισε από τ'ο ταξίδι του. Μου φανέρωσε τά πάντα. Μου έειπε ότι την έγκατέλειψε από πείσμα. Μονάχα όταν θρόδθηκε μακρ'α της κατάλαβε ότι την αγαπούσε. Καί έαναγνώρισε στην Άγγλία για να με παρακαλέση νάρθω να σε βρω έγώ για να ζήνηση τη Λουίζα έξ άνομιάς του. Δεν τολμούσε να παρουσιάσθ τ'ο ίδιος μπροστά σου... Κάποτε σού πήρα το γιοιό σου. Τώρα σού τόν ξαναφέρνω!...

Κι' ο Έντι άνοιξε την πόρτα και παραμέρισε για να περάση ο γιοιός μου! Τα πρώτα λόγια τού Έντι ήταν:

— Μαμά, πού είναι η Λουίζα;

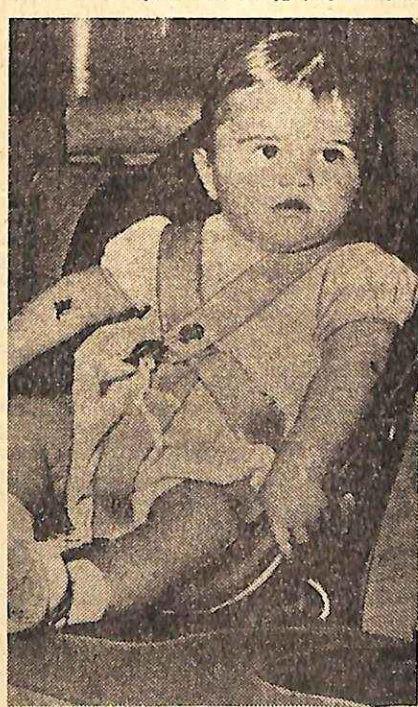
Έρχονται στιγμές πού άναρωτιέμαι, αν ύπάρχη εύτυχία π'ο μεγάλη άπ' τη δική μου. Κοντά στα παιδιά μου και στα έγγόνια μου σ' ένα άντρα μου, έχω τόν πικρέο είκοσι χρόνων.

ΡΑΦΑΕΛ ΝΤΕΜΠΙΕΝ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΑΣ

Τ'ο παράξενο αυτό στυλό θα ένοουσιάζε όσους οδηγούν αυτόκινητο, γιατί είναι στην πραγματικότητα ένας πολύτιμος μετρητής χιλιομετρικών άποστάσεων. Τ'ο «Μιλγκράφ», όπως έσφαιρίστηκε από τόν κατασκευαστή του, έπιτρέπει στόν κάτοχο του να μετρήση πάνω σε όποιοδήποτε χάρτη με ακρίβεια την άπόσταση μεταξύ δυό σημείων και να λάβη τά μέτρα του, ώστε να μη τού λείψη ένεύνη η κατά άλλο. Τ'ο «Μιλγκράφ» ρυθμίζεται ανάλογα με την κλίμακα τού χάρτου πάνω στόν όποιο πρόκειται να χρησιμοποιηθί.

ΜΩΡΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Ήταν μέχρι σήμερα πρόβληματικό, για μία μητέρα η και για ένα πατέρα, να οδηγήση τ'ο αυτόκινητο πού έχοντας στο πλάι του τ'ο μικρό του. Μία άταξία, ένα άπρόσμο όρηνόρισμα, ένα πείσμα θα μπορούσαν σε κάθε στιγμή να δώσουν σε κίνδυνο τη ζωή τού μωρού. Τώρα όμως χάρις στό έλκικό αυτό καθίσμα με ζών ασφαλείας, που κατασκεύασε ένας Άγγλος, οι γονείς θα μπορούν άνευχλητο να οδηγήσουν, δεδομένου ότι τ'ο μωρό τους θα μένη θέλοντας και μη καθλωμένο στό καθίσμα του.

Ο ΙΕΡΑΡΧΗΣ ΕΞΟΡΙΖΕΤΑΙ 6 ΦΟΡΕΣ ΚΑΙ ΖΗ ΣΤΗΝ ΕΞΟΡΙΑ 15 ΧΡΟΝΙΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ και η ζωή μάς μαθαίνουν πώς οι άνθρωποι πού άγωνίζονται για την αλήθεια και τη δικαιοσύνη, συναντούν μεγάλη έμπόδια και οργανωμένους αντίπαλους στό δύσκολο όρμό τους. Οι άληθινοί όμως αυτοί μαχητές δέ σταματούν τούς άγώνες, ούτε δειλιάζουν στις αντίδοτήσεις. Προχωρούν θάρραλα στην έπιτυχία τόν σκοπόν τους, έστω κι' αν χρειαστεί να προσφέρουν και τόν ίδιο τόν έαυτό τους, στό θυσιάστριο τού ιδανικού τους.

Από αυτούς τούς μαχητές είναι κι' ο αρχιεπίσκοπος της Άλεξανδρείας Μεγας Άθανάσιος. Τ'ο όνομά του κάνει τούς χριστιανούς να νουίθουν υπερφάνεια. Ο θεός αυτός κληρικός καθόρθωσε να συντρέψη τούς συκοφαντές του και να φανερώνη με έργα, δράσι και πνευματικές έργασίες, την όμορφιά της Ψυχής του, την αγνή καρδιά του και τη σπάνια μαχητικότητα του.

Γεννήθηκε στην Άλεξανδρεία τ'ο 295 μ.Χ. από γονείς ίσως είδωλα λάτρες. Κανένας δεν ξέρει πώς τέρασε τά παιδικά του χρόνια, ούτε είναι γνωστό πού σπούδασε και ποιοί ήταν οι δάσκαλοί του. Ο Ρουφίνος πάντως άναφέρει, πώς τόν Άθανάσιο, τόν πήρε από τ'ο παιχνίδι και τις παιδικές συντροφίες του ο έπίσκοπος Άλεξανδρείας Άλεξανδρος. Τόν βρήκε κάποιος μέρα στη γωνία ενός όρμου να παριστάνει τόν παπά και να βαφτίζει τούς συνομηλικούς του. Έκτελουσας τόσο συνημλικούς του, κι' έβιπε τούσαν προσοχή σε κάθε λεπτομέρεια, πού συγκίνησε τόν έπίσκοπο βαδίζοντάς τον, λοιπόν, μαζί του και σιγά - σιγά τόν προετοίμασε για τά μεγάλα έκκλησιαστικά αξιώματα. Υστερα από μερικά χρόνια, στην άνοησή του ήλικία, ο Άθανάσιος, γνώρισε τόν υπέροχο άσκητή της έρήμου και νικητή τόν πειρασμών, Άγιο Αντώνιο. Ο Αντώνιος τόν έμαθε πώς ν' άποφύγη τούς κινδύνους της άμαρτίας. Κοντά τόν ο Άθανάσιος έκανε πιά γερά και πιά άποφασιστική τη θέλησή του. Όταν έόσπασε η θύελλα τού Αρειανισμού, ο Άθανάσιος ήταν ακόμη «Αναγνώστης». Για να φτάση σ' ανώτερα αξιώματα τού κλήρου, ήταν ακόμη πολύ νωρίς. Τ'ο 318 γίνεται Διάκονος. Καί τ'ο 325 συνοδεύει τόν αρχιεπίσκοπο Άλεξανδρείας στή Νίκαια.

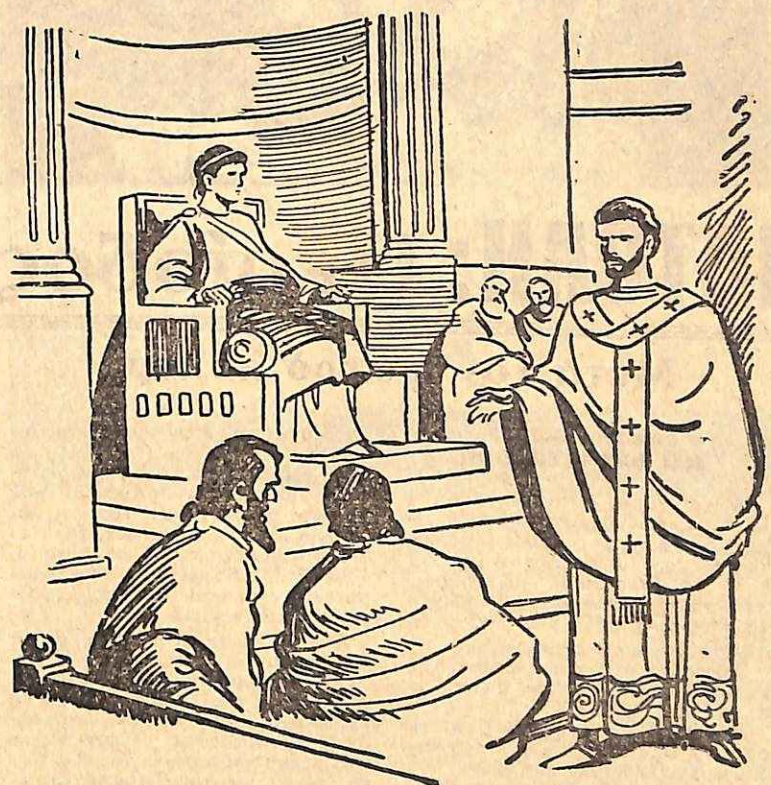
Εκεί, 318 παύεται, μάχοντάς την αίρεση τού Αρείου. Άνάμεσα σ' αυτούς προσβάλλει, γενναία και γεμάτη συνετή εύγλωττία, η μορφή τού Άθανασίου. Ο νεαρός κληρικός παίρνει τ'ο λόγο στην Οικουμενική Σύνοδο και με άκλόνητα επιχείρηματα φέρνει σε δύσκολη θέσι τόν Άρειο. Οι έπίσκοποι τόν θαυμάζουν και τόν ζήλουν.

Οι μέρες τόν πωλών άδοκιμασίων δεν έχουν φτάσει ακόμη για κείνον. Η άρχή τους συμπίπτει με τ'ο θάνατο τού γέροντα πατριάρχη Άλεξανδρου, που συμβαίνει στις 17 Νοεμβρίου τού 328. Τόν χρεώσαν όρμον πρέπει κάποιος άλλος να τόν αναλάβη.

Στις 8 Ιουνίου της ίδιας χρονιάς, με ψήφο τού κλήρου και τού λαού, άνεβαίνει ο Άθανάσιος στόν πατριαρχικό θρόνο κι' άρχίζει άμέσως τις περιόδους του. Στό Σάββατο τ'ο 18 γνωρίζε τόν περίφημο άσκητή Παχάμιο και τού αναθέτει τη συστηματική όργάνωση της μοναχικής ζωής. Τ'ο Φωμεντίο τόν στέλνει στην Άδριανούσια για τόν έκκριστίανισμό τού λαού της. Άλλα ενώ κείνος άγωνίζεται για τήν όρθοδοξία, οι έχθροί του, τού στήνουν παγίδες. Τόν συκοφαντούν, έλπίζοντας πώς θα μειώσουν έτσι τ'ο κύ-

ρος του στήν Άλεξανδρεία. Μελιτιανόι και Άρειανοί ένώνονται για να τόν ρίσουν στη δυσμεία τού αυτοκράτορα Μεγάλου Κωνσταντίνου. Εκείνη πίστησε πώς αυτός ήταν ο Άθανάσιος, πού γι' αυτόν την είχα ακριβιστηρώσει σ' άμάρτυρα κατηγορίας και σ' άθμα! Συγχρόνως Άρειος να μεταλάβη τ' Άχραντα Μυστήρια από τόν Άθανάσιο, καί τού φέρνει μία βασιλική έντολή γι' αυτό, ο Ιεράρχης τού λέει: — Ξέρω, Άρειε, πώς δέ σ' έν-

πρεσβύτερο Τιμόθεο, πού ρώτησε άμέσως τη γυναίκα: — Πες μου, έγώ μήτκα αλήθεια στό σπύτι σου και σε κακοποιήσαι! Εκείνη πίστησε πώς αυτός ήταν ο Άθανάσιος, πού γι' αυτόν την είχα ακριβιστηρώσει σ' άμάρτυρα κατηγορίας και σ' άθμα! Συγχρόνως Άρειος να μεταλάβη τ' Άχραντα Μυστήρια από τόν Άθανάσιο, καί τού φέρνει μία βασιλική έντολή γι' αυτό, ο Ιεράρχης τού λέει: — Ξέρω, Άρειε, πώς δέ σ' έν-

Ο Άθανάσιος παίρνει τ'ο λόγο και με άκλόνητα επιχείρηματα φέρνει σε δύσκολη θέσι τόν Άρειο.

διαφέρει η Θεία Κοινωνία. Η έκρηξη τού σκανδάλου όμως πολύ σ' ένθουσιάζει... Κι' αυτό τ'ο δείχνει τ'ο βασιλικό σημείωμα σου. Έρχεσαι, λοιπόν, να περιπαίξης τ'ο Άίμα τού Κυρίου!... Δέ σού τ'ο έπιτρέπω, ούτε την αυτοκρατορική προτροπή άναγνωρίζω!... Κι' αυτό πραγματικά ζήταγαν οι Άρειανοί: Τη δημιουργία έντυπώσεων.

Είπαν, λοιπόν, πώς ο Άθανάσιος στρέφεται έναντίον τού αυτοκράτορα, πώς χωρίς διαταγή μαυεύει έκκλησιαστικούς φόρους κι' ακόμη πώς καί' έντολόν του, πής ο πρεσβύτερος Μακάριος στην κομόπολη Μαρεώτιδα και έκαθε τόν πρεσβύτερο Ισχύρα... Όλα αυτά ήταν, βέβαια, ψέματα τόν συκοφαντών, πού έπεισαν τ'ο Μεγάλο Κωνσταντίνο να συγκαλέση Σύνοδο στην Τύρο, της Φοινίκης, για να συζητηθούν από τόν κλήρο οι συκοφαντήσεις τους. Σπουδαιότερες κατηγορίες αυτή τη φορά ήταν οι έξης:

Πρώτα ότι ο Άθανάσιος σκότωσε τ'ο Μελιτιανό έπίσκοπο Θωβάδο Αρσένιο και ότι κράτησε τ'ο δέσπο του χέρι, πού τ'ο έκοψε από τ'ο θύμα και τ'ο χρησιμοποίησε για μαγείες. Καί δεύτερον ότι κακοποίησε ένα φτωχό κορίτσι. — Άθανάσιος σκότωσε τ'ο Μελιτιανό έπίσκοπο Θωβάδο Αρσένιο και ότι κράτησε τ'ο δέσπο του χέρι, πού τ'ο έκοψε από τ'ο θύμα και τ'ο χρησιμοποίησε για μαγείες. Καί δεύτερον ότι κακοποίησε ένα φτωχό κορίτσι.

Η Σύνοδος μ' ένδιαφέρον και άγωνία άρχισε τις άνακρίσεις. Γρήγορα, όμως, διαπιστώθηκε ότι ο Αρσένιος ζούσε! Όταν ήρθε η μέρα για να διεκασθί ο Άθανάσιος, και για τη δεύτερη βαρεία κατηγορία, μία γυναίκα έκφυλη, πού περνούσε τόν καιρό της με άκαθαρσίες, είχε πάρει θέσι στην αίθουσα της Σύνοδου. Ο Άθανάσιος μήτκε μέσα με τόν

δρεα. Οι έκκλησίες καίγονται και οι ιεροί χώροι γίνονται τόποι άσεβείας και παρανομιών από τούς έχθρους τού Άθανασίου. Η πόλι όλοκληρή πλημμυρίζει από θρήνους και κραυγές. Οι παρθένες σέρνονται στους όρμους, γυμνώνονται και έξευτελιζόνται. Οι χριστιανοί βλέπουν τόν καινούργιο Πατριάρχη με άπροστροφή. Αυτός τ'ο καταλαβαίνει και για να έκδικηθί, διατάσσει τ'ο δημόσιο έμφοδορμό σε 34 όλόγυμνες γυναίκες. Ο Άθανάσιος άναγκάζεται, άγωνίζεται για τήν άποκατάστασι της ήρεμης ζωής και ύψώνει μαχητικά τη φωνή του έναντίον τόν βρειάων έγκαταστάσεων έπισκόπων». Οι χειροτονίες αυτές, όπως λέει, δέ γίνονται «κατά τόν θεσμόν άλλ' έξ έμπορίας και προστασίας». Δέ βρίσκονται όμως κοντά στόν τόπο τ'ο δόξατος, για να ένωση τούς κληρικούς. Από τ'ο μακρινό τόπο της έξορίας του, τη Ρώμη, γράφει στούς ιερείς και τούς έπισκόπους και τούς καλεί σε συναγώρη και δράσι έναντίον τόν Ιεροσολών. Η Δύσι στό μεταξύ άναγνωρίζει τ'ο πελώριο ήθικό άνάστημα και τη βαθεία πνευματικότητα τού μεγάλου έξοριστού. Ο πάπας Ιουλιος συγκαλεί Σύνοδο από 50 έπισκόπους στη Ρώμη και άδώνει τόν Άθανάσιο τ'ο 341.

Η έξορία διαρκεί έξη ολόκληρα χρόνια. Ο λαός της Άλεξανδρείας στό διάστημα αυτό γίνεται σωστός άνθρωπος στίς επιθυμίες τόν Άθανάσιου κληρικών. Τ'ο 345 όμως πεθαίνει ο Γρηγόριος και η έπιστροφή τού Άθανασίου φαίνεται βέβαιη. Πραγματικά τόν, Οκτώβριο τού 346, ο λαός της Άλεξανδρείας δέχεται με έκδηλωση ένθουσιασμού τόν άληθινό ποιμένα του.

Έτσι, άρχίζει πάλι μία καινούργια έποχή για τήν πολυτάραχη πόλι. Ο μεγάλος Ιεράρχης έπιβάλλεται στό λαό και τις έξουσίες. Περίων, λοιπόν, τέσσερα χρόνια γαλήνης και γόνιμης δραστηριότητας για τόν Άθανάσιο.

Μά οι έχθροί του είναι και πάλι δυσαστατημένοι, γιατί η διαχειρίσι τ'ο έκκλησιαστικό πλούτο από τόν Άθανάσιο είναι έντυμη. Αυτό στενοχωρεί έκείνους πού έχουν συνηθί-

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Οι συκοφάντες, φυσικά, καταντροπιάστηκαν. Η Σύνοδος είδε τότε πώς όλη αυτή η έκστρατεία έναντίον τού Άθανασίου είχε κίνητρα έμπαθη. Τόν έδωσαν, λοιπόν, σ' ένα πλοίο και τόν έστειλαν στην Κωνσταντινούπολη. Παρ' όλα αυτά, όμως, οι έχθροί του πετυχαν την έξορία του. Έπ' ένα σχεδόν χρόνο ο Άθανάσιος έμεινε στόν τόπο της έξορίας του, στη γαλατική πόλι Αυγούστα Τρεβήρων.

Τ'ο Νοέμβριο τού 337 γυρίζει και πάλι στόν πατριαρχικό θρόνο της Άλεξανδρείας. Ο λαός πού τόν αγαπάει με άγνα άσθήματα, χαίρεται και τόν υποδέχεται θριαμβευτικά. Οι έχθροί του όμως δέ σταματούν τη δράση τους. Πρέπει, κάποιο άλλο άνικανός και δικός τού άνθρώπου να πάρη τ'ο θρόνο. Πώς όμως να τόν δώσουν; Βάζουν πάλι σ' ένέργεια τά ψέματα, τις συκοφαντίες, τις άπάτες. Εισάγεται, λοιπόν, σε συνοδικό δικαστήριο 106 έπίσκοποι ο Άθανάσιος, τ'ο 339, ως αίτιος ταραχών, στάσεων και φόνων!... Η Σύνοδος όμως τόν άπαλλάσσει από κάθε κατηγορία. Τόν ίδιο χρόνο συγκροτούν οι έχθροί του και άλλη σύνοδο στην Αντιόχεια. Αυτή τη φορά επικρατούν οι έχθροί του και ανεβάζουν στό θρόνο τόν Αρειανό Καππαδόκη Γρηγόριο, πού προστάτουμεται από τόν έπαρχο Φιλαρίο. Τότε, σάσερα γεγονότα και άνεκδιήγητες βαρβαρότητες έκδηλώνονται στην Άλεξαν-

Τέλος, σε ηλικία 75 χρόνων, πεθαίνει εύχαριστημένος. Είναι η 2α Μαΐου τού 373. Η άροδη βαρβαλέα μορφή της έκκλησίας, ο στήλος της θρηδοξίας μέσα σ' ένα γυνικό πένθος, όδηγείται στην τελευταία τ'ο κατωίκια. ΜΙΧΑΗΛ Κ. ΤΣΩΛΗΣ

Ο ΚΕΝΝΕΝΤΥ μιλούσε στην τηλεόραση από την περίφημη κουνιστή πολυθρόνα του. Κι' άμέσως από τα πρώτα του λόγια, τα εκατομμύρια των 'Αμερικανών, που τον κύταζαν στη μικρή οθόνη, ένοιωσαν πως «κάτι» είχε αλλάξει. Κάτι το καινούργιο χάραζε εκεί στη μικρή οθόνη της τηλεόρασης.

Γιατί ο Πρόεδρος των 'Ηνωμένων Πολιτειών με τη στάση του, με το ύφος του, με τα λόγια του, ξεπερνούσε την συμβατικότητα της κοινοτικής ρητορείας των πολιτικών αυτών.

Βέβαια, ο Κέννεντυ ήταν πάντοτε ο ίδιος, "Ένα μακρύ σώμα, ένα πρόσωπο γελαστό, άφελος αλλά

Ο Πρόεδρος των 'Ηνωμένων Πολιτειών Τζόν Κέννεντυ και ο Σοβιετικός ηγέτης Νικίτα Κροούτσεφ: Έτοιμάζονται η άμεση τηλεφωνική τους συνάντηση...

κόσμου. Σίγουρα το 1963 που αρχίζει ελπιδοφόρα για την ειρήνη θα έχη ένα κοινό χαρακτηριστικό, τόσο για τις 'Ηνωμένες Πολιτείες, όσο και για τη Σοβιετική Ένωση: Τα προβλήματα με τους συμμάχους και δορυφόρους της.

Στο ΝΑΤΟ, που διαθέτει κι' έναν νέο 'Αμερικανό αρχιστράτηγο, οι στρατηγικές απόψεις της 'Αμερικής επιβάλλονται με σταθερότητα.

ΔΥΣΙΣ-ΑΝΑΤΟΛΗ: Περίοδος ψυχρής

και σκληρή, μία ματιά ανήσυχη αλλά και σταθερή.

Το ύφος του όμως ήταν ένδοξο άνδρα που ξέρε καλά πού πηγαίνει και γιατί πηγαίνει.

Η περίοδος των αυτοσχεδιασμών, της αμφιβολίας, των αμφιταλαντεύσεων, είχε τελειώσει.

Ο Κέννεντυ μιλούσε προς όλους — συμμάχους, φίλους, αντιπάλους — μία νέα γλώσσα, που πίσω της κρυβόταν μία καινούργια πραγματικότητα.

Ο Πρόεδρος ένεσάρκωνε τις καινούργιες δυνάμεις που σιγά-σιγά είχαν δημιουργηθεί και εσφαλικά ξεχειλίσει, τις δυνάμεις εκείνες που έδιναν ένα ανυπόμονο παρόν στην ιστορία.

Γιατί στην πολιτική οι άνθρωποι σε στενό μόνο περιβάλλον εκφράζουν τις άποψίες τους αντίληψεις.

Στην πραγματικότητα συνειδητοποιούν — όταν είναι πολιτικοί — ηγέτες — αξίες — δυνάμεις — κοινωνικές, οικονομικές, τεχνικές, διανοητικές — που δημιουργούνται γύρω τους.

ΚΡΙΣΙΜΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Μέσα σε λίγες μέρες ο Κέννεντυ και το επίτελείό του, έγκειται του, στηριγμένοι στην πείρα της κρίσεως της Κούβας, πού την αντιμετώπιζαν ικανοί, προχώρησαν σε βαρυσήμαντες αποφάσεις.

Μέχρι τώρα η Μεγάλη Βρετανία προσπαθούσε, για να υποστηρίξει έτσι καλύτερα τα συμφέροντά της, να είναι ο «συνδετικός κρίκος» ανάμεσα στις 'Ηνωμένες Πολιτείες και στη Σοβιετική Ένωση.

Ο Σοβιετικός αυτός κρίκος με το πρόσχημα των ειρηνικών διευθετήσεων και των επαφών, άσκούσε συχνά μία πολιτική καθαρα έγωιστική και κοντόφθαλμη.

Ο Κέννεντυ, χωρίς να διστάσει, με ταχύτητα και αποφασιστικότητα, ανήγγειλε στον Μακμίλλαν ότι το σχέδιο της απόλυτης πυρηνικής ανεξαρτησίας της Μεγάλης Βρετανίας θα έπρεπε να εγκαταλειφθεί.

Η απόφαση αυτή των 'Ηνωμένων Πολιτειών έπεσε σαν κεραυνός και είχε άμεσως τις διεθνείς προεκτάσεις της...

Οι ηγέτες των εθνών παρολοουθούν με αγωνία και έλπίδα τα πρώτα βήματα του 1963...

Μετά τον ψυχρό πόλεμο

ΜΕΣΑΖΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΩ

Μέχρι τώρα, όποτε κινδύνευε η Βρετανική Κυβέρνηση, έβγαζε άμέσως, σαν τους θαυματοποιούς των τσίρκων, μέσα από τα μανίκια της, δυο ζαλισμένα περιστέρια, που πάντοτε άφηναν με ανοιχτό το στόμα, τη μάζα του 'Αγγλικού λαού.

Το πρώτο ήταν, η «σωτηρία της ειρήνης» και το δεύτερο η «αντίθεση με την 'Αμερική».

Και τα δύο κολάκευαν αφάνταστα τη Βρετανική μάζα, γιατί δημιουργούσαν την εντύπωση, ότι ουσιαστικά η 'Αγγλία κατευθύνει τον κόσμο.

Τέλειωσε όμως η περίοδος των θαυματοποιών και των μεσαζόντων.

Με την κρίση της Κούβας ο κόσμος έφτασε στο χείλος της καταστροφής και οι ηγέτες των 'Ηνωμένων Πολιτειών και της Σοβιετικής Ένωσης, έωσαν μόνοι τους — χωρίς μεσάζοντες και θαυματοποιούς — την ειρήνη του κόσμου. Η σωστή μάστιγα έκφραση θα ήταν, ότι έφτασαν στον ειρηνικό διακανονισμό παρά την πα-

ρουσία μεσαζόντων και θαυματοποιών...

Η απόφαση τους να εγκαταστήσουν μία τηλεφωνική γραμμή, που να τους συνδέει κατ' ευθείαν, ολοκλήρωσε την εντύπωση, ότι οι δυο υπερδυνάμεις της ιστορίας, ήταν αποφασισμένες να ολοκληρώσουν τον κύκλο της ειρήνης, χωρίς την ανάμειξη τρίτων.

Αλλά ο Κέννεντυ πήρε κι' άλλες βαρυσήμαντες αποφάσεις.

Ανεγνώρισε την επαναστατική Κυβέρνηση της 'Υεμένης και το κυριώτερο με μία εσφαλμένη και τολμηρή πρωτοβουλία, έδωσε τέρμα στο χωριστικό κίνημα της Κατάγκας, συνέταξε τον Τσομπέ και ένωσε το Κογκρέσο.

Τα διεθνή και μάλιστα βρετανικά συμφέροντα ήταν τεράστια στην Κατάγκα, αλλά ο Κέννεντυ δεν δίστασε. Διά μέσου των 'Ηνωμένων Έθνών χτύπησε με μαεστρία και ακρίβεια...

Γιατί ο Κέννεντυ είναι αποφασισμένος, αξιοποιώντας την ασυγκρίτη διπλωματική και στρατιωτική δύναμη των 'Ηνωμένων Πολιτειών, να δώσει μία ισχυρή και σταθερή ηγεσία στη Δύση, συνδυασμένη με τα βαθύτερα ιδανικά του Δυτικού

Ο Κέννεντυ, έπειτα από προσεκτική μελέτη της καταστάσεως, είναι πεπεισμένος ότι το 1963, οι επιδιώξεις μιας ειρηνικής πολιτικής, μιας βαθύτερης και μονιμότερης συνεννοήσεως με την Ρωσία, εμφανίζονται με τρόπο πολύ θετικό και ελπιδοφόρο.

Η πολιτική, βέβαια, η αποφασιστική πολιτική έναντι των συμμάχων, δημιουργεί προστρώδες και δυσχερείς, αλλά ο ίδιος ο Κέννεντυ με σπάνιο θάρρος για πολιτικό άνδρα, έσπευσε να δηλώσει ότι οι 'Ηνωμένες Πολιτείες δεν επιδιώκουν να κερδίσουν σε διαγωνισμό δημοτικότητας.

Ο ΚΕΝΝΕΝΤΥ ΒΙΑΖΕΤΑΙ

Η εντύπωση που δίνει ο Κέννεντυ, είναι ότι διαδέχεται και η διασηφή αυτή έχει βαθύτερες, πολύ βαθύτερες αιτίες. Οι 'Ηνωμένες Πολιτείες σήμερα — και σ' αυτό συμβαίνει — έχουν ανακτήσει την πυρηνική υπεροχή, γι' αυτό θεωρούν κατάλληλη την στιγμή να διακανονίσουν όλες τις λανθάνουσες κρίσεις με τη Σοβιετική Ένωση, χωρίς να εμπλοκίζονται από τις αναβολές και επί μέρους συμφέροντα των συμμάχων τους.

Η επίλυση άλλωστε των εξωτερικών προβλημάτων, θα δώσει την δυνατότητα στον Κέννεντυ να προχωρήσει στην αντιμετώπιση σοβαρών εσωτερικών ζητημάτων που χρονίζουν επικίνδυνα.

Και ο Κέννεντυ είναι αποφασισμένος να διαπραγματευθεί ουσιαστικά και θετικά την ειρήνη με τον Κροούτσεφ.

ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

Ο Ν.Κήτας Κροούτσεφ, αντιπετυπίζει το σοβαρότερο ίσως πρόβλημα, για έναν κομμουνιστή ηγέτη: Το πρόβλημα της ιδεολογικής ρήξεως και μάλιστα με μία μεγάλη δύναμη, όπως η Λαϊκή Κίνα.

Ο τόνος, συχνά ύβριστικός, ανεβαίνει και από τις δυο μεριές. Οι φήμες για τη δημιουργία μιας νέας Διεθνούς με έδρα το Πεκίνο, ενισχύονται. Η ιδεολογική διένεξη ανάμεσα Μόσχας και Πεκίνου εντείνεται και παίρνει τη μορφή ρήγματος.

Και η ουσία της διαφοράς είναι πολύ βαθιά, γιατί αφορά το ίδιο το πρόβλημα της ειρήνης και του πολέμου.

Η Λαϊκή Κίνα πιστεύει ότι η Σοβιετική Ένωση διαρκώς υποχωρεί μπροστά στον 'Αμερικανικό

Ιμπεριαλισμό, που είναι μία τίγρις χωρίς δόντια.

Ο Κροούτσεφ απαντά ότι «η τίγρις αυτή έχει πυρηνικά δόντια» και ότι η τακτική της Κίνας οδηγεί στον πόλεμο.

Τα κιτάπια των προφητών του κομμουνισμού, προβάλλονται κι' από τη Μόσχα και από το Πεκίνο, για να ενισχύσουν τις ιδεολογικές θέσεις τους.

Η σύγκρουσι αυξάνει και το διεθνές κομμουνιστικό κίνημα, περνάει αναμφισβήτητα μία σοβαρότατη ιδεολογική κρίση.

Ο Κροούτσεφ πού σε όλη τη διάρκεια του περασμένου έτους της Κούβας, δεν έχασε ούτε στιγμή τη ψυχραιμία του, θέλει να κερδίση χρόνο, αποφασισμένος για ένα γενικότερο διακανονισμό με τον Κέννεντυ.

Ειρήνης

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΦΑΣΕΙΣ

Για πρώτη φορά, εδώ και ένα τέταρτο αιώνα, ο κόσμος βρίσκεται σήμερα, σχεδόν χωρίς «πόλεμο».

Η τομερή ανάμετρησι Δύσεως — Ανατολής, που μετά το 1946 ώδηγησε τόσες φορές την ανθρωπότητα στο χείλος της καταστροφής μπαίνει σε στάδιο ύφεσεως...

Ο ψυχρός πόλεμος παραχωρεί τη θέση του σε μια ψυχρή ειρήνη. Οι τοπικοί πόλεμοι σταματάνε. Η Μόσχα αναθεωρεί τη στάση της στο Βερολίνο και δεν θέτει τελεσίγραφα για την αλλαγή του καθεστώτος.

Δεν επιφέρει να επέμβη στη Νότιο 'Αμερική, ενώ σύγχρονα περιόρισε πολύ τη δράση της στην 'Αφρική.

Οι 'Ηνωμένες Πολιτείες δεν επιχειρούν να αποσπάσουν τους δορυφόρους της Μόσχας, από την τροχιά της.

Οι επιδιώξεις του ψυχρού πολέμου αποδείχθηκε ότι είναι ανέφικτες. Με την Κούβα, ο Κέννεντυ και ο Κροούτσεφ έζησαν την ίδια αγωνία της αυτοκαταστροφής.

Περιτογυρισμένοι και οι δύο ηγέτες, από τον θάνατο πειρασμό των «όπλων» κρατήσαν γερά.

Σε μερικούς στρατιωτικούς του συμβούλους, που τον ώθησαν, σε επικίνδυνες πρωτοβουλίες, ο Κέννεντυ δήλωσε: «Θα πρέπει να ελπίζω με όλη μας, ότι το σχέδιό σας δε θα χρειαστεί να εφαρμοστεί».

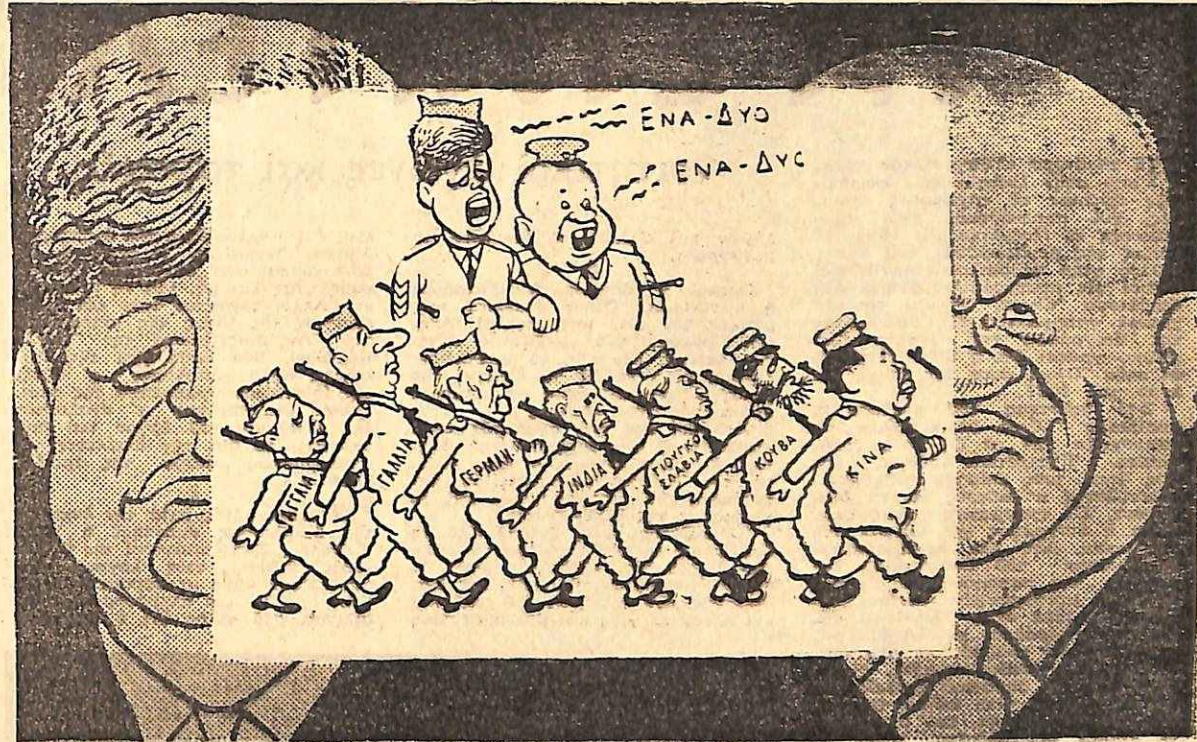
Και ο Κροούτσεφ στη Μόσχα μεταχειριζόταν την ίδια γλώσσα, λίγο αργότερα: «Τί θα είχε συμβεί, αν στην κρίση της Κούβας χάναμε την ψυχραιμία μας, και άκούγαμε τις φωνές των υπερεπαναστατών; Θα αρχίζαμε τον πυρηνικό πόλεμο, με αποτέλεσμα το θάνατο δεκάδων εκατομμυρίων ανθρώπων...»

Ο Πάβ Βαλερύ έλεγε, ότι «έμεις οι πολιτικοί, ξερούμε πια ό,τι είμαστε θηποί».

Αλλά, σήμερα, στις αρχές του 1963, ξερούμε ακόμα, ότι όλη η ανθρωπότητα κινδυνεύει από το θάνατο... Κι' ακόμα ότι μπροστά σ' αυτό τον κίνδυνο, ο πλανήτης Γη αποφάσισε να ζήσει...

Οι σκέψεις μας μέχρι τώρα, ή-

Ο Πρόεδρος Κέννεντυ με τους στενότερους συνεργάτες του συζητείται: «Όλα τα ενδεχόμενα εντός από την πολεμική καταστροφή...»

Ένα χαρακτηριστικό σκίτσο: Ο Κέννεντυ και ο Κροούτσεφ βάζουν στη γραμμή τους συμμάχους τους, αποφασισμένοι να επιβάλουν την ήγασία τους...

τανε σκέψεις — και δυστυχώς εξακολουθούν για μερικούς να είναι — του 19ου αιώνα... Πιστεύαμε δηλαδή, ότι ο πόλεμος, ήταν κι' αυτός ένα μέσο πολιτικής, ότι αποτελούσε μία δυνατότητα. Μάλιστα, είναμε αποδεχτή αυτή τη δυνατότητα, σαν μοιραία.

Τώρα, η τεχνική πρόοδος είναι τέτοια, η δύναμη της τεχνικής καταστροφής τόσο ολοκληρωτική, ώστε η προοπτική άλλαξε ριζικά.

Το χρονόμετρο της ιστορίας δείχνει ακριβώς τον εικοστόν αιώνα. Δηλαδή μία περίοδο όπου Δύσις και Ανατολή, συνειδητοποιήσαν βαθιά ότι το ανθρώπινο είδος κινδύνευε με εξασφάλιση και ότι μπροστά σ' αυτόν τον κίνδυνο, οι εθνικές ματαιοδοξίες και οι ιδεολογικοί πυρετοί είχαν ελάχιστη σημασία.

ΚΕΝΕΝΤΥ-ΚΡΟΥΤΣΕΦ

Τα πάντα χωρίζουν τον Κέννεντυ από τον Κροούτσεφ: Η ηλικία, η καταγωγή, ο τρόπος ζωής, η ιδεολογία, τα συμφέροντα.

Αλλά στις αρχές του 1963, τους ένωσε η βαθιά και δραματική ευθύνη της επιδιώξεως του ανθρωπίνου γένους.

Όσοι ζουν ακόμα στον 19ο αιώνα, όσοι βλέπουν το φαινόμενο πόλεμος, με τις διόπτρες του παρελθόντος, βρίσκονται μακριά από την καινούργια πραγματικότητα. Και ίσως εσφαλικά τα γεγονότα, να οδηγήσουν — και σίγουρα θα οδηγήσουν — σε καινούργιες κρίσεις.

Αλλά ένα είναι βέβαιο: Η περίοδος της τυχοδιωκτικής πολιτικής που έπαιζε με τη φωτιά, η περίοδος του ψυχρού πολέμου, που μπορούσε εσφαλικά να γίνει τόσο θερμός, ώστε να κάψει όλο τον κόσμο, τελείωσε.

Η ηγεσία 'Ανατολής και Δύσεως συνειδητοποίησε απόλυτα τα αποτελέσματα της τεχνικής προόδου, στην στρατιωτική τέχνη.

Χρειάζεται, βέβαια, μεγάλη προσοχή. Γιατί τίποτα δεν είναι πιο εύθραυστο από την ιστορία και πιο εύθραυστο από τη λογική στις σκέψεις των εθνών και των ατόμων.

Αλλά η όρα του πραγματικού εικοστού αιώνα άρχισε...

ΕΠ. ΜΕΤ.

«ΓΕΙΑ ΣΟΥ...»

5

ΦΤΩΧΕΙΑ ΚΑΙ... ΦΙΛΟΤΙΜΟ

ΠΙΚΡΙΑ: Τὸ κα-
ταστάλαγμα τῆς
ἑγγαμης ζωῆς

«Επειδή 23 χρόνια, λείπει η Σοφία Α. και έχω προαντρέψει από τέσσερα χρόνια. Ο σύζυγός μου είναι επίσης επίσης επιτήδειος σε διαφορετικό επαγγελματικό κλάδο. Ο γάμος μας έχει τη ρίζα του σ' έναν αδιασπαστικό δεσμό, που μας ένωσε στα φοιτητικά μας χρόνια. Τότε πίστευα ότι θαβόρισκα την απόλυτη ευτυχία κοντά του, την τρυφερότητα και την κατανόηση που λαχάρω κάθε γυναίκα. Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι μιιά κοπέλλα που γίνεται επιτήδειος, δεν παύει κατά βάθος να μένει γυναίκα και ν' αναζητά κοντά στον άντρα την ίδια αγάπη που είχα στον πρώτο μου άντρα».

«'Εκείνος δὲν διανοεῖται καὶ νὰ φανῇ μαζί μου τρυφερός, διαχυ-
τικός...».

Κάποια άλλη φορά που του παρρησιόχησα ότι το παλτό μου έχει αλλάξει χρώμα και σχήμα, σήκωσε τους ώμους και μου είπε ότι «αυτό έπρεπε να τα σκεφθώ όταν τον παντρευτήκα, αφού γνώριζα ότι δεν ήταν πλούσιος»!

Μα πόσο είναι δυνατό να είναι τόσο άδικος, τόσο παράλογος και τό-

Μὰ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι τό-
σο ἄδικος, τόσο παράλογος καὶ τό-

**ΤΕΛΕΙΩΣΕ,
ΔΕ ΜΑΣ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΝ!**

ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ
☆☆

— Παρακαλώ! του είπε ό έστία-
τορας. Μου άρκει να υπογράψετε
το όνομα του καψίματος...

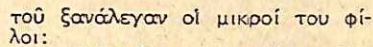
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ
ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

η, με τη γιγαστική της, τη Λεονομία,
 μία εδδουμινάχουρη γριούλα, που
 δουλεύει ακόμη πότε στη σκάφη και
 πότε στο σίδερο και στα ναυτιρι-
 σματα για να τὰ φέρνουν Βόλτα...
 'Η ίδια Βοσθηδί την αδελφή του, τὴ
 δεκαεφταχρονη Μάνια, που με δυο
 κλάδια τελειώνει τὸ Γυμνάσιο. Μιά
 ἡμέρα, ο φίλος του Ντιήτης Τέγκας,
 που ἐργάζεται με κλητήρας σ' ἕνα
 γραφεῖο του παρασέρνει σ' ἕνα κα-
 ρφὸ χαρτοπαίγνιο, ὅπου ο Τέλης α-
 ντὶ κερδίζει: κι' ἄλλοτε χεῖρ! Μιά
 ἡμέρα ἡ γριὸ Λεονομία πιά να ἐργα-
 ζιῆται καὶ τὴ καὶ μετὰ πὶν ὀνίονα να
 βόσκαμεν ἄλλη... Καταφεύγει πα-
 λὶ στὰ χαρτιά, ὅπου χάνει τὰ λίγα
 λεφτά της... καὶ πάλι ὅς προκατα-
 βόλη τὰ τὰ τὰ τὰ τὰ τὰ τὰ τὰ τὰ...

Αὐτὸς κούνησε τὸ κεφάλι του
κι' ἀποκρίθηκε κοφτά:

ΣΤΟ ΖΥΓΟ
ΤΗΣ
ΦΤΩΧΕΙΑΣ

— 'Η μάνα σου πέθανε, Τέ-
λη. Πέθανε!...

Ήταν, ἔξη χρόνια... Θυμάται. Συνέβαινε κάτι παράξενο μέσα στην ψυχή του. Ἀπ' ἐνός ἤξερε καλά, ὅτι εἶχε χάσει τὴ μητέρα του. Ἀπὸ τὰ κλάμματα τοῦ πατέρα, ἀπὸ τὸ θρήνη τῆς γιογιᾶς, ἀπὸ τὶς μαυροφωρμένες γυναικὲς γύρω του κ' ἀπὸ τὴ μία λέξι, τὴν ἀδυσώπητη, ποὺ τοῦλεγα καὶ

Πολύ άργότερα, έμαθε όλη την αλήθεια από τὰ χείλη της γιαγιάς: 'Ο πατέρας του είχε δοκιμάσει νά πάη στην Πελοπόννησο νά φέρη τρόφιμα. Τότε, πάωω στην πείνα και στη δυστυχία της Κατοχής. Είχε αγοράσει κάτι γεμμανικές κονσέρβες. Σ'το γυρισμό,

«ὅς της ἀνὰ τῆς εἰσηγερτοῦ τοῦ σκε-
 ῖνα στίποι, πότε στὰ παρῶν, πότε στὸ
 ἔνα στίποι, πότε στὸ ἄλλο. Ἐδῶ
 μπαρουτάκι, ἐκεῖ παρκέτο, ἐκεῖ γι-
 νικὸ καθάριστο, ἐκεῖ τινάχια χα-
 λιών. Τὸ βράδυ γύριζε πᾶν μα-
 κροῖ τὸ δικό της τὸ νοικοκυριό.
 Κι' ὅμως εὗρισκε καιρὸ τῆς ἡρωί-
 κης γερωνίστριας νὰ τοὺς μάθῃ καὶ
 καμνία προσευχῇ, νὰ τὰ προσέξῃ
 λίγο στὰ μᾶθηματά — ὅσο μπο-
 ροῦσε, πολλὰ γράμματά δὲν ἔ-
 ξηρε κι', αὐτὴ — καὶ νὰ τοὺς διη-
 γηθῇ καὶ κανένα παραμῦθον. Ὁ
 Τέλης κι' ἡ Μάνια τὴν ἀγαποῦ-
 σαν, τὴ λάτρευαν. Στὰ παιδιότη-
 τάς τοὺς χρόνια, ἢ γιὰ Λεμονιά
 ἦταν γιὰ τὰ δύο παιδιὰ ὁ κόσμος
 ὅλος.

Βούρκωναν τὰ μάτια του, καθώς πρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια τὸ παλληκάρι. Θάθελε νὰ κλάψῃ... ναι, θάθελε νὰ κλάψῃ πολὺ...

XAMENA ONEIPA

*Όταν τελειώσε το Δημοτικό, οι γειτόνισσες συμβούλεψαν τη Λεμονιά να τον βάλει σε κομμωτική δουλειά, παιδί σε κανένα μαγαζί, να κάνει μερικά βελήματα, να κερδίει κάτι. Ή Λεμονιά το άπέρριψε:

«Όχι! Το Γυμνάσιο θα το βγάλουν και τα δυο μου τα έγγραφα. Γι' αυτό βασανίζομαι έχω, για να τα υπογράψω, να γίνουν αξιοπρεπώς σωστά στην κοινωνία. Ήταν αληθής ο πας ποιος δεν την επέδωρναν. Άσσοι ποίητες, κι' αυτός κι' η Μανία. Στάς μαθησιακά, προπάντων, τον έλεγαν πνεύμα στο Γυμνάσιο, τον Τέλη. Και στο σχέδιο ήταν περίφημος. Οι συμμαθητές του τούλεσαν πώς οπασσώδητες πρέπει να γίνει αρχιτέκτονας. Κι' αυτός περάσε τα γυμνασιακά του χρόνια μ' αυτό το σπείρο.

“Όσο μεγάλωνε όμως, τόσο καταλάβαινε τον σγῶνα τῆς γιστιᾶς γιὰ τὸ κομμάτι τὸ ψωμί. Όταν ἔρχονταν ἀνάποδα τὰ πράγματα κι’ ἀναγκάζονταν νὰ βάλουν χρέος.

(Ο Γρηγόρης κι' ο Σταμάτης, σε στιγμές που εμπελιάζουν κριτικάρουνε τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας σχολιάζουν...)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Στις σελίδες καὶ τὶς στῆλες τῶν μικρῶν τῶν ἀγγελιῶν παίρνουν, σήμερα καὶ δίνουν οἱ ἀπώλεες σκυλιὰ.

κι' ὅλο βλέπεις: « Ἀπωλέσθη
κύων μᾶλλον ἀκριβός,
κύων ἄσπρος, κύων μαῦρος,
μὲ οὐρὰ ἤ... κολοβός!

Μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα μένει,
κάθε τόσο, τὸ κοινόν,
γιατὶ φτάνουν μέχρι Τύπου
οἱ ἀπώλειες κυνῶν
καὶ διότι υπάρχουν, κι' ὅλας
Ἀθηναῖοι κι' Ἀθηναίες,
ποὺ προσφέρουν στοὺς «εὐρόν-
(τας)

ἀμοιβές πολύ... γενναίες!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Έτσι σούρχεται ν' άφισης
όποιαδιδήποτε δουλειά
καί νά ψάχνης καί νά βρίσκης
τά χαμένα τὰ σκυλιά,
άφου κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον
νὰ νὰρὰ θὰ τὰ βολέψης
κρί θὰ τὰ οικονομήσης,
δίχως νά... σκυλοδουλέψης!

★
Ἡ ἀπώλεια τῶν σκύλων
δίνει, ἐπίσης, εὐκαιρίαν,
γὰρ νὰ βγούνε ὡισμένοι
ἀπὸ τὴν ἀδεκαρία

καὶ νὰ κάνουνε, στὸ μέλλον,
κομποδέματα γερὰ,
μιὰ κι' ὁ... κολοβὸς ὁ σκύλος
φέρνει χρήμα μέ... «οὐρά»!

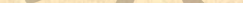
ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Εἶναι μάλιστα τὸ πράγμα
πᾶρῃ ἑκτάσις εὐνυρίας
κι' ἡ ἀπάλεια τῶν σκύλων
καταστή μεγαλειτέρα,
εἶμαι βέβαιος, περίπου,
ὅτι θάρρη ἐποχή,
πρὸς ἡ ἀσχίονες νὰ βγάζουν
παραδᾶκι κι' οἱ φτωχοὶ...
Ἀπλάδι κι' οἱ ἄποροι μᾶς
πόρους θάγουν ἀδύλους
κι' θὰ ζοῦν κι' αὐτοὶ ὥρασι,
χάρις εἰς τοὺς ἑλληνοφίλους.

ΓΡΗΓΟΡΙΝΣ

— Είναι ὁρθὰ τὰ ὅσα εἶπες
καὶ εἶναι ἡ κόμη πιθανόν
ν' αὐξήθουν καὶ νὰ πληθύνουν
οἱ ἀπόλειες κυνῶν.
γιατὶ ζῶμε, φιλατέ μοι,
στὸν καιρὸ καὶ στὸν αἰῶνα,
τοῦ ὅι πάντες καὶ τὰ πάντα
σοῦ θυμίσουν κυκεῶνα
καὶ, χωρὶς ἀμφιβολία
καὶ χωρὶς ὑπερβολή
«τὸ παιδί χάνει τὴ μάνα
κι ὁ ἀφέντης τὸ σκυλί»!

Διὰ τὸ πιστόν:
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ή δαύτη η Λεμονιά έβρισε. Δέν έπρωγε, δέν κοιμόταν, μονάχα βογ-
γούσε:

— Τό χρέος! Τό χρέος!

Νά πουλήσουν τίποτε δέν είχαν.
“Ο,τι ήταν ανθρώπινως δυνατόν
νά πουλήθη από τό σπιτικό τους,
τό είχαν πουλήσει στην κατοχή.
“Ως και τό κρεβάτι, όπου είχε ξε-
ψυχήσει ή έρμη ή μάννα, ώς και
καπσοφόρες και τηγάνια. Είχαν
κρατήσει τά έντελώς απαραίτητα
γιά νά ζήσουν. Κι' όλο έλπιζαν
πώς βαρύνονταν ή στιγμή νά όρθο-
ποήσουν και ν' αντικαταστήσουν
έκείνα που είχαν πουλήσει ή ν.
συμπληρώσουν όπως-όπως, έστω
τό νοικοκυριό τους. “Η στιγμή α-
τή όμως δέν είχε φθάσει ακόμα.
Κι' έτσι τό είχαν πάρει πιά συνή-
θεια, όταν χρειάζονταν τηγάνι ή
ταψί, νά δανείζονται από τή γει-
τόνισσα. “Ο Τέλης δέν τό ένοιωσε
πιά, ότι κοιμόταν πάνω σέ στρί-
ποδα και σανίδες, κι' ή Μάνια
δέν παραπονιόταν πού φορούσε δι-
αρκώς μαυρισμένες καλτσες και
χιλιοτριμμένα φουστάνια.

“Ηταν άγγελος ή άδερφούλα
του. Ποτέ δέ συλλογιζόταν τόν
εαυτό της. Τη μπουκία της έβγα-
ζε από τό στόμα της γιά νά τή
δώσει στους άλλους. Κι' όμως, θά
είχε κι' αυτή πόθους, όνειρα. Δέν
ήταν δυνατόν! Δεκαεφτά χρόνων
κοπέλλα, θά είχε κι' αυτή τά ι-
δανικά της...

“Όσο γιά τό δικό του τό όνει-
ρο, άργησε νά τό θάψη. “Ακόμη
δέ μπορούσε νά πιστέψη πώς δέ
θά τό πραγματοποιούσε. “Όταν
περνούσε από οικοδομή, όταν αν-
τίκριζε κανένα καινούργιο σπίτι,
τό κύτταζε μέ μάτια ειδικού, κα-
τολάβαινε τά μυστικά της αρχι-
τεκτονικής, τά ζούσε. “Ηταν κά-
τι πού μιλούσε στην ψυχή του.
Μόλις τέλειωσε τό Γυμνάσιο, άρ-
χισε νά κυττάζη γιά δουλειά. “Η-
ταν σίγουρος πώς θά καπάρφερνε
συγχρόνως νά εργάζεται και νά
σπουδάζη. Τό ήξερε, τό καταλά-
βαινε, πώς ήταν φύση άδύνατον
νά τά βγάλη πέρα άλλο μόνη της
ή γισαγιά. Τό καταλάβαινε πώς
θά ήταν υτροπή κι' έγκλημα νά
δέχεται νά δουλεύη γι' αυτόν μία
άδύνατη, υπερήλικη γυναίκα. “Ε-
πρεπε, μέ κάθε τρόπο, νά συνεισ-
φέρει κι' αυτός στό σπίτι. Είχε
ακούσει γιά φοιητές, πού εργά-
ζονταν και συγχρόνως σπουδαίαν.
Κι' έβλεπε τά δυνατόν του νά βρή
κάποια εργασία κι' αυτός, γιά νά
έπαρκέσει στις σπουδές του. “Όλο
τό καλοκαίρι έφτυσε αίμα, πρέ-
χοντας, σάν ψυχή κολασμένη, παν-
τού, όπου ήταν δυνατόν κάτι νά

πτύχη. “Όλες οι πόρτες κλειστές.
Μόλις πότε-πότε καμμία δουλειά
του ποδαριού, χαμαλίκι, πού τον
κούραζε και σωματικά και ψυχι-
κά. Την ώρα, πού οι άλλοι υπο-
ψήφιοι του Πολυτεχνείου διάβαζαν,
αυτός έτρεχε. “Ετσι, έδωσε ξε-
τάσεις κι' απέτυχε. Καί, τόν ύλ-
λο χρόνο, πάλι τά ίδια. Δυό χρό-
νια εξαντλητικά, όπου έπεφτε στο
κρεβάτι μέ τόν έφιάλη νά βρή
δουλειά, και ξυπνούσε μέ τόν ί-
διο έφιάλη. Δυό χρόνια, όπου πά-
λευε νά πιστέψη πώς δέν έπρεπε
νά θάψη τό όνειρό του. “Επειτα,
τόν πήραν στρατιώτη.

Τά δυό χρόνια στο στρατιωτι-
κό ήταν μάλλον ευχάριστα. Τού-
λάχιστον δέν έτρωγε εις βόσχο
της γισαγιάς του. “Επειτα όμως
ξανάρχισε ή ίδια αγωνία. “Ό-
που τόν ληπτήθηκε ο Θόος και
πέτυχε αυτή τη θέση του νυχτο-
φύλακα, τώρα τελευταία. Προ-
σωνρή θέσι, φυσικά. Τού τό εί-
χε τόνισει ο έργοδότης του, ό-
τι τόν προσλαμβάνει, προσωρινά
και δοκιμαστικά. Κι' αυτός τό
είχε δεχθή μέ χαρά αυτό, επειδή
ποτέ δέν είχε διανοηθή πώς ήταν
δυνατόν νά μείνη γιά πάντα σέ
μία τέτοια εργασία. Μέσα του,
ζούσε, πληγωμένο, τσακισμένο,
αλλά πάντως ζωντανό τό όνειρο
νά γίνη αρχιτέκτων. Κάθε μέρα,
πού περνούσε όμως, σά νά τό
μάκραινε αυτό τό όνειρο, σά νά
τόδιωνε όλο και πιά μακρύτερα.

ΕΧΩ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΖΗΣΩ!

“Επνιγε τούς άναστεναγμούς
του ο Τέλης, γιά νά μνη πάση
ή αδελφή του είδησι από τό δι-
πλανό δωμάτιο, πώς δέν κοιμό-
ταν. “Εμενε εαυτομένης, επειδή
ένοιωθε μία άδύνατη κούραση.
Τό μυαλό του όμως δούλευε
γρήγορα, βασανιστικά. “Όλα τά
προβλήματα της ζωής του όρθώ-
νονταν μπροστά του τώρα, όλα
τά έρωτηματικά:

“Τάχα έχω τό δικαίωμα νά ζή-
σω; “Εχω τό δικαίωμα ν' αγα-
πήσω; “Εχω τό δικαίωμα νά σκε-
φώ τίποτ' άλλο εκτός από τό
κομμάτι τό ψωμί;»

Τόθεσε ώμά τό έρώτημα στον
εαυτό του. Την άλλη στιγμή ό-
μως κιόλας ή ψυχή του έδωσε
την απάντησι επαναστατημένη:

“Αν είναι νά ζήσης μονάχα
γιά τό κομμάτι τό ψωμί, καλύτε-
ρα νά πεθάνης. Είσαι είκοσι-
τριών χρόνων. Δέν, έπαιζεις κι'
έσύ, σάν τ' άλλα τά παιδιά, δέν
πήρες την ανάλαφρη πλευρά της
ζωής. “Εχεις τό δικαίωμα τώρα
νά χαρής. “Εχεις τό δικαίωμα
νά φιλήσης δυό δροσερά κορι-

τσίστικα χείλη, νά χαϊδέψης ένα
λαστιχένιο κορμάκι, πού γέρονει
πάνω σου. “Εχεις τό δικαίωμα
νά πιάσης τ' όνειρο της ευτυχίας
σου».

Ούτε ρώτησε τη συνειδησί του
γιά δεύτερη φορά. “Η απάντησι
είχε δοθή απ' όλη του την ύπαρ-
ξι κοφή, σταθερή. Κι' άπάνω σ'
αυτή την απάντησι, συνέχισε τίς
σκέψεις του:

“Η Ρίτσα είναι ή κοπέλλα,
πού θέλω γιά σύντροφο της ζωής
μου. “Αν τη χάσω, θά πεθάνω.
Δέ μπορώ νά διασηθώ νά τη δώ-
σέ άλλη άγκαλιά. “Η Ρίτσα πρέ-
πει νά γίνη μία μέρα γυναίκα
μου».

Σταμάτησε μέ τη σκέψι τρεμά-
μενη:

“Είναι όμως σωστό; Τί έχω
νά της προσφέρω; Είναι άγάπη,
νά την τραβήξω στη δυστυχία;
Είναι άγάπη νά την άναγκάσω
νά κοιμάται κι' αυτή άπάνω σέ
σανίδες και νά τρέφεται ίσα-ίσα
γιά νά ζή; Είναι άγάπη νά την
καταδικάσω νά ζηλεύη πάντα τίς
γυναίκες, πού θναίη καλοντυμέ-
νες; Είναι άγάπη νά την παρα-
σύσω σέ μία ζωή δυστυχισμένη;»

Τό στήθος του φούσκωσε. Και
πάλι ένοιωσε την επιθυμία νά
κλάψη. Είχε νά κλάψη χρόνια,
από τότε, πού είχε άποτύχει στις
εξετάσεις του Πολυτεχνείου γιά
δύτερη φορά. Κι' όμως σήμερα
ένοιωθε τόση άπελπισία, τόση
δυστυχία, πού καταλάβαινε τά
μάτια του νά βουρκώνουν.

“Όλη την ώρα πούπρεπε νά
κοιμηθ, παράδερνε μέ τίς σκέ-
ψεις αυτές, τίς σοβαρές και πι-
κρές. Τη μία στιγμή, όλη του ή
ύπαρξι επαναστατούσε, του φώ-
ναζε:

“Είσαι νέος! “Η ζωή σου ά-
νίκη! “Η ζωή άνίκη στα νεύα-
τα! “Αλλοίμονο αν από τώρα άρ-
χίσης τίς συσεις. Την άγαπάς,
σ' αγαπάει. “Αλλο τίποτα δέ
μπορείς νά σκεφθής, δέν έπιτρέ-
πεται νά σκεφθής. “Η ζωή δέν
έχει λογική, ή άγάπη δέν έχει
λογική. Την άγαπάς και σ' α-
γαπάει...»

Την άλλη στιγμή, νικούσε μέ-
σα του μία σοβαρή φωνή:

“Δέν σου επιτρέπεται νά χά-
νης την πραγματικότητα, Κι' αν
σά νέος θέλεις ν' αγαπήσης, μη
σκεφθής τίποτ' άλλο, παρά μία
μικρή περιπέτεια έφημερη. Είσαι
τρελλάς νά σκέφτεσαι σοβαρά,
τη στιγμή, πού δέν έχεις μία στε-
ρεά βάση ν' ακουμπήσης, τη
στιγμή πού δέν έχεις άπολύτως
τίποτα νά προσφέρης. Δέν είναι
ούτε καν τίμιο αυτό. Πρέπει νά
της μιλήσης τίμια, μέ ειλικρί-

νεια. Είναι άπάτη νά την άφί-
νης νά πιστεύη πώς σ' έσένα ή-
ρει τόν άντρα της ζωής της. Πρέ-
πει νά της μιλήσης».

Τριέλι, όδυνηρό, ή φωνή αυ-
τή νίκησε μέσα του, τόν έκανε
νά πεταχτή από τό κρεβάτι του.
Μόλις είχε έτοιμάσει ή Μάνια
τό φαγητό. — λιτό, φτωχικό,
ίσα-ίσα και νά μη μείνουν νη-
στικοί. “Εβαλε δυό μπουκιές στο
στόμα του ο Τέλης κι' έφυγε βια-
στικός. “Αφού έτρεξε πάλι παν-
τού, όπου φανταζόταν πως ήταν
δυνατόν νά βρή δουλειά — ά-
σκοπα όπως πάντα — στις πρέ-
ντε, πέρασε μπροστά από τό σπι-
τί της άγαπημένης του.

ΔΥΟ ΜΑΤΑΚΙΑ ΔΑΚΡΥΖΟΥΝ

Πεταχτή, χαρούμενη, δλόδρο-
ση, την είδε σέ λίγο νά ξεπρο-
βάλλη από τό στενό του σπιτιού
της. “Ετρεξε καταπάνω του:

— Τέλη! Μπράβο σου! Σέ
περίμενα χθές. Γιατί δέ φάηκες;
— Ρίτσα, θέλω νά σου μι-
λήσω.

Τό σοβαρό, πένθιμο ύφος του,
έσδυσε τό χαμόγελο από τά χεί-
λη της:

— Συμβαίνει τίποτε, Τέλη;
— Ναι, πρέπει νά σου μιλή-
σω. Θέλεις νά πάμε καμμία βόλ-
τα πρós την “Ακρόπολι;

— Μά... θά νυχτώσω... και κά-
νει κρύο.

“Ηταν φανερό πώς περίμενε νά
της πη νά πάνε κάπου νά καθή-
σουν, νά την κεράση. “Ο Τέλης
όμως δέν είχε δεκάρα στήν τσέ-
πη. Δίστασε μία στιγμή. “Επει-
τα πήρε την άπόφασι:

— Δέν έχω λεφτά, Ρίτσα. Δέν
έχω λεφτά γιά νά πάμε κάπου
νά καθήσουμε.

Τόν κύτταζε μέ μάτια μεγάλα,
γεμάτα άπορία:

— Μά δέ θέλω τίποτα... “Εξ

άλλου, αν θέλεις νά καθήσουμε
κάπου, νά κερνάω εγώ σήμερα.

— “Οχι, Ρίτσα! Της άποκρί-
θηκε ταπεινωμένος. “Ελα νά περ-
πατήσουμε... Θά μιλήσουμε έτσι.

Προχώρησαν στην τυχή μέσα
στά στενά της Πλάκας. “Η κο-
πέλλα τόν κύτταζε έρωτηματικά,
περίμενε. Κι' αυτός έκοιμε κάθε
τόσο ν' άρχισι, κι' έπειτα στα-
ματούσε. “Όσο καταλάβαινε πώς
είχε φθάσει ή στιγμή νά τη χά-
σει, τόσο ένοιωθε την καρδιά του
νά ματώνη. Την άγαπούσε, την
άγαπούσε! Την άγαπούσε και
την ποθούσε. Θάθελε νά της δώ-
ση χαρές, νά την κάνει ευτυχι-
σμένη. Θάθελε όμως κιόλας νά
σφίξη τό άφράτο, δλαινθισμένο
αυτό κορμάκι στην άγκαλιά του.

Κι' όμως είχε πάρει την άπό-
φασι:

— Ρίτσα... Είναι δύσκολο νά
στά πώ όλα... Θέλω νά μέ πι-
στέψης, νά τά καταλάβης, όπως
θά στά πώ... Πρέπει νά ξεχά-
σουμε πώς γνωριστήκαμε. Πρέ-
πει νά σταματήσουμε, τώρα, όσο
είναι καιρός ακόμα. Σ' αγαπώ,
Ρίτσα... Σ' αγαπώ, αλλά δέ θέ-
λω νά σε κάνω δυστυχισμένη...

Τά φρύδια της έσμιξαν. Τά
γαλάνα της μάτια σκεπτείασαν.
“Η φωνή της άκούστηκε βραχνή,
πνιγμένη:

— Θέλεις... θέλεις νά μη ξα-
νασταντηθούμε;...

— Ναι, Ρίτσα... Δέν τό κα-
ταλαβαίνεις;

— Καταλαβαίνω πώς δέ μ' α-
γαπάς, του άποκρίθηκε και τά
χείλη της τρεμούλιασαν, έτοιμα
νά κλάψουν.

— Αυτό κατάλαβες; άναστέ-
ναζε ο νέος μέ πικρία. Δέ μπο-
ρείς νά καταλάβεις τί θέλω νά
σου πώ;... Δέ νοιώθεις τό μαρτύ-
ριό μου τόνσον καιρός;...

— Τέλη... Μου φαίνεται άλ-
λος άνθρωπος άπόψε... Τί θέλεις
νά μου πής;... Πού θέλεις νά κα-
ταλήξεις;...

— “Οτι σ' αγαπώ τόσο, πού
δέ μπορώ νά σε κάνω δυστυχι-
σμένη...

— Γιατί νά μέ κάνης δυστυ-
χισμένη;... Είσαι άρρωστος;...

Κούνησε άρνητικά τό κεφάλι
του:

— “Αρρωστος δέν είμαι... Πιά-
λι όμως, όπως τό πάρης... “Ι-
σως νάχης την πιά βορεία άρρώ-
στεια, πού μπορεί νάχη ένας άν-
θρώπος σήμερα. Είμαι φτωχός,
Ρίτσα.

Τόν κύτταζε μέ μάτια μεγά-
λα. “Επειτα γέλασε άσφικτά, ε-
ντυσιμένη, εαλωφρωμένη. “Ενα
γέλιο νεανικό, κρυστόλινο, ένα
γέλιο, πού τόν σάστισε.

— Αυτό ήθελες νά μου πής;
— Γέλας, Ρίτσα;

— Γι' αυτό πήρες τό πιό τρα-
γικό ύφος;

— Νομίζω πώς δέν κατάλα-
βες...

Κατάλαβα πολύ καλά... Εί-
σαι φτωχός και γι' αυτό θέλεις
νά σταματήσουμε τίς σχέσεις
μας. Βλέπεις, εγώ είμαι πλού-
μας. Βλέπεις, εγώ είμαι πλού-
μας, πού μπορεί νά ντρέπεται
έσύ γιά τή φτώχεια σου! Κύ-
τατα!...

Σήκωσε τό πόδι της, τούδει-
ξε τή σόλα του παπουτσιού της,
πού ήταν τρύπη.

— Βλέπεις; γέλασε. Περιμέ-
νω μέρες τώρα νά μαζέψω λε-
φτά νά δώσω τά παπούτσια μου
στον τορκακίρη. Καταλαβαίνεις,
λοιπόν, πόσα πλούτη έχω... έ-
μεις!...

Πεινάζε;... “Η έρώτησί του ήθε άπότο-
μη, την τάραξε.

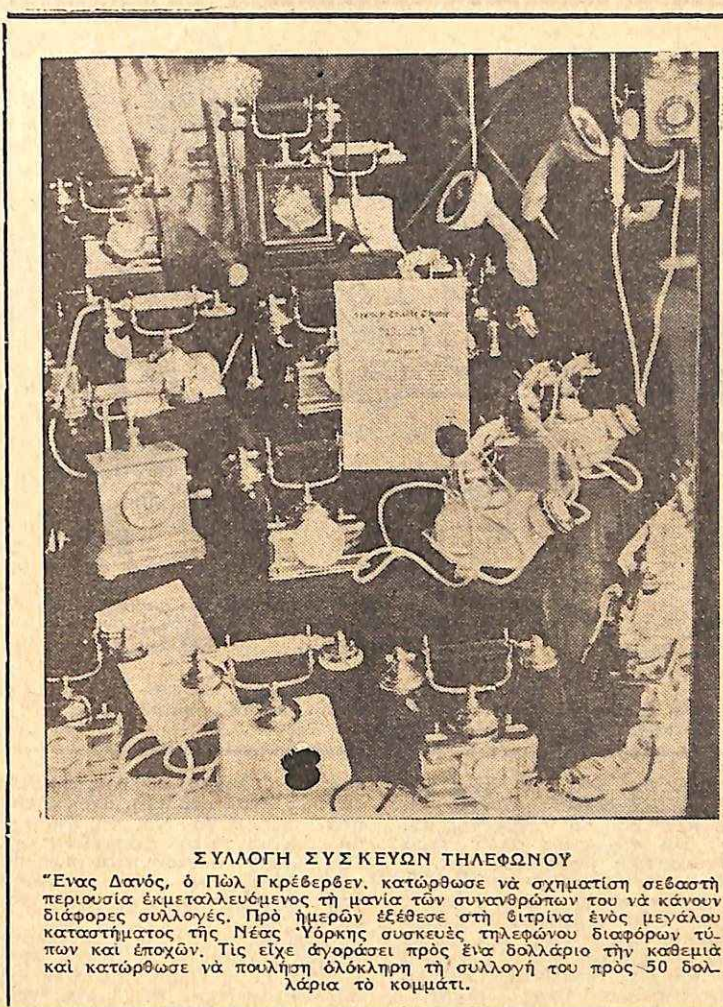
— “Οχι, άποκρίθηκε σαστι-
σμένη. Βέβαια, και στο φαγητό
κάνουμε οικονομία, αλλά δέ μπο-
ρώ νά πώ, ότι πεινάζω.

— Τότε δέν ξέρεις τί θά πη
φτώχεια, Ρίτσα... Είσαι μία κο-
πέλλα πολύ όμορφη, πολύ χαρι-
σιμένη. Σίγουρα, θά βρεθή κά-
ποιος άλλος νά σ' αγαπήσει...

— Τέλη... του είπε, και τά
μάτια της βουρκώσαν. Πές μου
όλη την αλήθεια... Θέλω νά μου
πής την αλήθεια... “Επαφες νά
μ' αγαπάς;... Δέ θά μου κακο-
φάη αν μου τό πής... Δέ θά
μου κακοφάη, αν είναι αυτή ή
αλήθεια...

— Σέ λαποεύω! της ψιθύρι-
σε μέ πόνο. Είμαι τρελλάς γιά
σένα! Μόνο έπειδή σ' αγαπώ τό-
σους, πήρα την άπόφασι νά σου
μιλήσω... Μόνο επειδή θέλω νά
σε νοιώθω ευτυχισμένη, σκέφτη-
κα πώς ήταν σωστό νά σου πώ
όλη την αλήθεια... Ρίτσα! Δέ θά
μπορέσω νά σου χαρίσω τό έπα-
νωζόρι γιά τά γενέθλιά σου...

— Δέν πειράζει, τόν διέκοψε.

ΣΥΛΛΟΓΗ ΣΥΣΚΕΥΩΝ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

“Ενας Δανός, ο Πώλ Γκρέερεν, κατάρθωσε νά σχηματίση σέβάσθη
περιοσία εκμεταλλευόμενος τη μανία τών συνανθρώπων του νά κάνουν
διάφορες συλλογές. Πρώ ήμερών εξέθεσε στη διπρίνα ενός μεγάλου
καταστήματος της Νέας “Υόρκης συσκευές τηλεφώνου διαφόρων τύ-
πων και εποχών. Τίς είχε αγοράσει πρós ένα δολλάριο την καθεμία
και κατάρθωσε νά πουλήση όλόκληρη τη συλλογή του πρós 50 δολ-
λάρια τό κομμάτι.

— Θά σε περιμένω! του φώ-
ναζε ένθουσιασμένη. Είμαι σίγου-
ρη πώς θά βρής πολύ γρήγορα
και τάλως καλή δουλειά. Καί τό-
τε θά υπάρχη πιά έμπόδιο
στην άγάπη μας... “Αλλά, στο
μεταξύ, θέλω νά σε βλέπω. Θέ-
λω νάμαστε ευτυχισμένοι!

— Δέ θά σε κούραση νά μέ
περιμένης;... Τή ρώτησε μέ φόβο.
“Εγινε άπάνω του, χαϊδάρικα.

— Σ' αγαπώ και θά σε περι-
μένω, του έπτε απλά. Μόνο έσύ
νά βάλής τά δυνατά σου νά βρής
δουλειά. Τίποτ' άλλο δέ θέλω!

Της έδωσε ένα κλεφτό φιλί:
— “Αγαπούλα! Μ' έκανες τόν
πιό ευτυχισμένο άνθρωπο του κό-
σμου!

“Αστράπη, τό δροσερό της
προσωπάκι, καθώς τόν κύτταζε
στά μάτια:

— Καί δέ θά μου ξαναμιλή-
σης έτσι;... τόν ρώτησε.

— “Οχι, στο όρκίζομαι! Τώ-
ρα πού ξέρω πόσο μ' αγαπάς,
δέ θά σου ξαναμιλήσω έτσι...

— Μαύ έπτε όμως την αλή-
θεια... τόν ρώτησε μέ άσφικτά
άησυχία. Μόνο γι' αυτό ήθελες
νά μην ξαναδωθούμε;

— Γιά τί άλλο; της άποκρί-
θηκε, μέ πικρία.

— Τότε ήσουν ένα κακό, πο-
λύ κακό αγόρι...

— Ρίτσα, της έπτε σοβαρά,
Θά μέ περιμένης; Αισθάνεσαι σί-
αλήθεια τή δύναμι νά περιμέ-
νης, έστω κι' αν πρόκειται ν' άρ-
γήση πολύ;...

— Θά σε περιμένω, του έπτε
θερμά. Τό έσω όμως πώς δέ θ'
άργησω... “Όλοι οι άντρες βρι-
σκουν δουλειά... Γιατί δέ θά βρής
έσύ; Είμαι σίγουρη πώς πού
τό καλώςκελούμε, θά μου πής
καμμία μέρα, χαρούμενος, πώς
βρής δουλειά και πώς κανονί-
στις όλα... Είμαι σίγουρη γι'
αυτό!

ΕΙΣΙΣΤΟΔΕΙΑ

“Όλα λές κι' είχαν αλλάξει πά-
λι στή ζωή του. Τά λόγια της
Ρίτσας, τά γέλια, τρυφερά της
λογάκια, βούζαν όλη μέρα στί
αυτιά του, τού κρατούσαν συν-
τροφία τή νύχτα στο έργοστά-
σιο, τόν νανούριζαν στον ύπνο
του. Θάθελε νά τό φωνάξη στους
δρόμους, στους ανθρώπους, ή
στην έσοχή, εκεί πέρα στο έργο-
στάσιο, στα χωράδια... Θάθελε
νά τό άκούση όλη ή Πλάσι:

— Μ' αγαπάει! Μ' αγαπάει ά-
ληθινά! Κι' ή φτώχεια δέν την
τρεμάει...

“Από εκείνη την ώρα, τάβλεπε
άλλοιότιμα τά πράγματα. “Η αί-
σιοδοξία της ήταν μεταδοτική.
Ξυπνούσε τό μεσημέρι, έβλεπε
τόν ήλιο στή μέση του ούρανού
κι' είχε την έντύπωσι πώς δέ μπο-
ρούσε νά υπάρχη δυστυχία στον
κόσμο.

Τί κι' αν δέν είχε δεκάρα στην
τσέπη, τί κι' αν ένοιωθε τό στο-
μάχι του άδειο πολλές φορές;
Τί κι' αν τό χέρι της γισαγιάς
βοσκόταν ακόμα στο γύψο; “Όλα
θά πήγαιναν καλά. “Η Λεμονιά
είχε σκεφθή από τό κρεβάτι, εί-
χε όρθοποήσει και, καθώς είχε
πιά συνήθειε τό γύψο, χρησι-
μοποιούσε άρκετό τό χέρι της.
Φυσικά, δέ μπορούσε ούτε νά
πλύνη, ούτε νά σιδερώση. Στο
νοικοκυριό όμως τά κατάρφερνε
κι' αυτό είχε σημασία, πρós πάντων
γιά τή Μάνια, πού πήγε πάλι
σχολείο. Καί μόνο πού την έ-
δλεπαν στο πόδι πάλι, ένοιωθαν
μία ζεστασία στην καρδιά. “Όλα
θά πήγαιναν καλά! Τί κι' αν τά
πόδια του πουνούσαν από τά τρε-
χάματα; “Εκείνο πού είχε σημα-
σία ήταν πώς ή καρδιά του τρα-
γουδούσε ένα χαρούμενο σκοπό.

Τά ίδια πράγματα, ή ίδια κα-
τάστασι, πού τούδινε τόση άπαι-
σιοδοξία, πρην λίγο καιρό, δέν
τόν έκανε νά χάνη τό θάρρος του
τώρα. Κάθε πρωί πούπρεπε στο
κρεβάτι του, σκετομένος από την
κούρασι, έλεγε μέσα του:

— Σήμερα θά είναι ή τυχερή
μου μέρα!

Τό βράδυ ένοιωθε κάποιο σφί-
ξιμο στην καρδιά. “Αλλά δέν ά-
φηνε νά τόν νικήση ή στενοχώ-
ρια.

“Ετσι πέρασαν κάμποσες μέ-
ρες. Τη Δευτέρα δέν πήγε νά
παίζη χαρτιά. Μάτια έβαλε τά
δυνατά του ο Ντίμης νά τόν πεί-
ση νά δοκιμάσει ξανά την τύχη
του. “Ο Τέλος έμενε σταθερός
στην άνοισί του:

— “Οχι! “Η Ρίτσα μ' αγα-
πάει κι' έτσι, όπως είμαι... Δέν
πρόκειται νά ξαναπαίζω. Γιά ποιό
λόγο; Θέλω τά κέρδη μου νά εί-
ναι όμορφα, άπόλυτα τίμια...

“Ο Ντίμης διαφωνούσε:

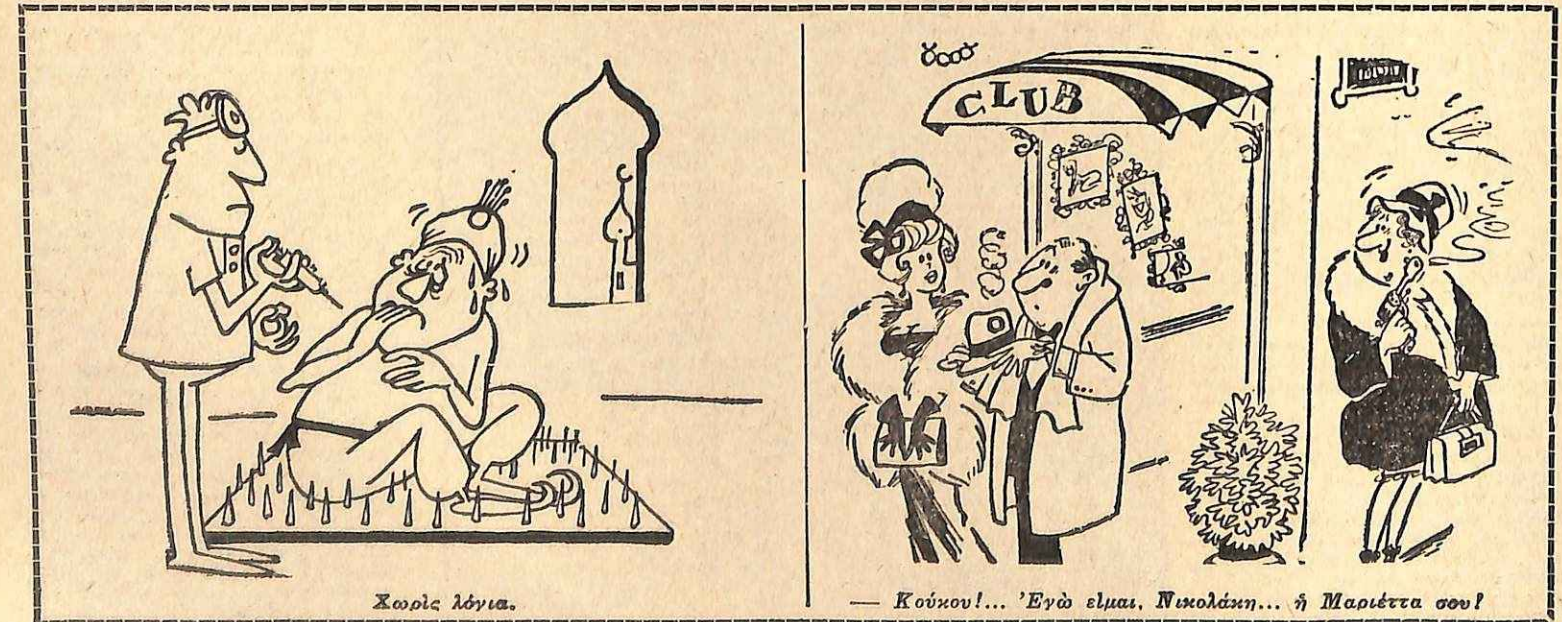
— Τέλη... Δέ θέλω νά σ' α-
πογοητέσω, αλλά μου φαίνεται
πώς δέν είναι σωστή ή σκέψι σου.

“Η Ρίτσα φαίνεται, φυσικά, μία
κοπέλλα εξαιρετική, και άσφα-
λώς σ' αγαπάει, γιά νά σου μι-
λήση έτσι... Πόσο θά βρεθάρη ό-
μως ή άγάπη της;... Ποιος σου
έγγυάται, ό-τι δέ θά χάση τό
θάρρος της, όταν δη πώς πραγ-
ματικά δέ μπορείς νά της προσ-
φέρης ένα παγάκι, ένα εισιτήριο
κινηματογράφου;...

— Θά βρώ δουλειά και θά της
τά προσφέρω όλα! φώναζε μέ πε-
ποίθησι ο Τέλης.

Είχε ξανασκεφίσει τη ζωή του ή-
ρημ, φρόνη, άπόλυτα μετρημέ-
νη. “Η Ρίτσα δέ δεχόταν μέ κα-
νένα τρόπο νά πάνε νά καθήσουν
και νά την κεράση. Συμπατίονταν
σχεδόν κάθε μέρα, αλλά έκαναν
βόλτα, πρós όλο τό κρύο. Τά
μάγουλά της κοκκίνιζαν κι' ήταν
πεντάμορφη. “Η άγάπη κι' ή έλ-
πίδα την υδοφράνιαν.

Κι' ή Μάνια φαινόταν ευτυχι-
σμένη. Δέ μιλούσε γιά τό ειδήλ-
ό της μέ τό Γιώργο Θανάπου-

Χωρίς λόγια.

— Κούκου!... “Εγώ είμαι, Νικολάκη... ή Μαρλέττα σου!

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

1. Το γκάζι: Ένας μεγάλος κίνδυνος. Εύκολα γυρίζει το παιδί ένα κουμπί...

ΕΙΝΑΙ γνωστό, ότι η ζωηρή περιέργεια των παιδιών, είναι ένα από τα πιο σίγουρα συμπτώματα της διανοητικής τους δυνατότητας και της ζωτικότητας των διανοητικών μηχανισμών τους. Συχνά, αυτή η περιέργεια εκδηλώνεται και με το πειραματικό ενδιαφέρον, που τα μικρά δείχνουν για όλα τα πράγματα. Θέλουν να πιάσουν, να δοκιμάσουν, να «καταλάβουν».

Αυτό όμως το ενδιαφέρον κρύβει συχνά ένα στοιχείο άρνητικό, γιατί τα παιδιά, με την άγνοιά τους, είναι δυνατόν να διακινδυνεύουν την ακεραιότητά τους και να προκαλέσουν ατυχήματα, που μπορεί να είναι και σοβαρώτατα και όχι σπάνια θανατηφόρα. Πρόκειται όμως σχεδόν πάντοτε για ατυχήματα, που η προνοητικότητα των γονέων μπορεί να αποκλείσει.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΑ

«Τα ατυχήματα, που πλήττουν τα παιδιά δεν είναι τυχαία» — έπτε τελευταίως ο καθηγητής Ι. Μ. Μάκιντος, διευθυντής της υπηρεσίας Προπαγάνδας της Παγκοσμίου Οργάνωσης Υγείας. Τα ατυχήματα, που θέτουν σε κίνδυνο την υγεία και τη ζωή, θα μπορούσαν να αποφευχθούν κατά μέγα μέρος και δεν υπάρχει κανένας λόγος να τα αφήνουμε να διατηρούν το δραματικό τους πρόσημο. Γνωρίζουμε άρεκα τα αίτια, που τα προκαλούν και επομένως μπορούμε να τις εξουδετερώσουμε. Εκείνο που στην πραγματικότητα λείπει, είναι η θέληση

για τη λήψη των αναγκαίων μέτρων.

Με τον όρισμό «ατύχημα» θέλει να αναφερθή κυρίως στα δυστυχήματα, που συμβαίνουν στα σπίτια, εννοώντας ως «σπίτι» όλο το χώρο στον οποίο είναι δυνατόν να κυκλοφορήσει το παιδί. Δηλαδή ακόμη και τα μπαλκόνια, τις ταράτσες, τις σκάλες, τις αυλές, τους κήπους κλπ.

Και είναι γεγονός ότι το σπίτι μπορεί να αποβή πολύ επικίνδυνο ιδίως για τα παιδιά. Οι στατιστικές μας διδάσκουν ότι περισσότερα από το ένα τρίτο των παιδικών ατυχημάτων συμβαίνουν μέσα στο σπίτι και ιδίως σε παιδιά κάτω των δεκα χρόνων.

Η ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΗ ΑΙΤΙΑ ΤΩΝ ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ

Οι στατιστικές μιλούν καθαρά. Τα περισσότερα από τα μικρά ατυχήματα είναι πτώσεις. Όχι σοβαρές ως επί το πλείστον. Ακολουθούν, από άποψης συχνότητας οι τραυματισμοί (το ένα τέταρτο των περιπτώσεων), τα εγκαύματα (σε ποσοστό πέντε τοις εκατό), οι δηλητηριάσεις (τέσσερα τοις εκατό), οι καταπώσεις διαφόρων αντικειμένων.

Η πρωταρχική αιτία των ατυχημάτων είναι η άπειρία. Το παιδί εκτίθεται στους κινδύνους, γιατί δεν τους γνωρίζει και γιατί δεν ξέρει να τους αποφύγει. Έτσι αδειάζει απάνω του μια καταστροφή με δραματικό νερό πλησιάζει τόσο τη φωτιά ώστε να κόψει τα φορέματά του, παίζει με τα

Πολλά ατυχήματα γίνονται όχι μόνο στο δρόμο

κουμπί του γκάζι ή με τη πρίζα του ρεύματος, καταπίνει ένα υγρό ή ένα επικίνδυνο φάρμακο, έπειδή έχουν ωραίο χρώμα. Κρατιέται σε ισορροπία πάνω στο τοιγάκι της βεράντας ή σκαρφαλώνει στο κιγκλίδωμα του μπαλκονιού, δαγκώνει από την πόρτα του σπιτιού και διασχίζει το δρόμο χωρίς να κυττάει γύρω του.

Η δεύτερη αιτία ατυχημάτων παρουσιάζεται από το ίδιο το παιδί όσο η ηλικία και η πείρα μεγαλώνουν. Σ' αυτήν την περίπτωση η ευθύνη είναι κατά μέγα μέρος δική του. Φυσικά, θα πρέπει να μάθει σιγά-σιγά να αντιμετωπίζει ώριμους κινδύνους γιατί η παιδαγωγική δεν μπορεί να παραβλέψει την αξία του θάνατου. Όμως το βάρος είναι κάτι διαφορετικό από την απειρία.

Η ΕΛΛΕΙΨΙ ΕΠΙΒΛΕΨΗΣ

Μα υπάρχει ακόμη και μια τρίτη αιτία της υπερβολικής συχνότητας των παιδικών ατυχημάτων. Και η αιτία αυτή δεν είναι άλλη από την έλλιψη επίβλεψης εκ μέρους του οικείου περιβάλλοντος. Τα τρία τέταρτα των ατυχημάτων προέρχονται από την απροσεξία κάποιου και θα μπορούσαν να αποφευχθούν με κάπως περισσότερη επίβλεψη.

Δυστυχώς, είναι πολλοί εκείνοι, που πιστεύουν ότι το σπίτι είναι ένα σίγουρο καταφύγιο εναντίον των κινδύνων, που θεωρούνται πολύ πιο πιθανοί και ανησυχητικοί

έξω από το σπίτι. Έτσι, οι κίνδυνοι υποτιμώνται και παραβλέπονται.

Ένα από τα κυριότερα μέσα για να αποφευχθούν οι κίνδυνοι θα είναι μια έντατική προπαγάνδα ανάμεσα στους γονείς και γενικά στα πρόσωπα που αναλαμβάνουν την επίτηρηση των παιδιών. Χρειάζεται να αντιληφθούν όλοι τους κινδύνους και να μάθουν να τους αποφεύγουν.

Χρειάζεται να μάθουν, π.χ. πόσο είναι ενδιαφέρον να επιτηρούν τις κουζίνες του γκάζι, τις ηλεκτρικές κουζίνες, τις πρίζες του ρεύματος και να κλειδώνουν τα επικίνδυνα φάρμακα.

Ύστερα, όταν χρειάζεται να προσφέρουν πρώτες βοήθειες σε ένα ατύχημα, που έχει ήδη συμβεί, οι γενικές γνώσεις είναι ανεπαρκείς. Είναι απαραίτητο να μάθουν να εκτελούν μια τεχνητή αναπνοή (ή πιο εύκολη και πιο αποτελεσματική είναι η «μοντέρνα τεχνητή αναπνοή» που εκτελείται «στόμα με στόμα» εμφυσώντας δηλαδή την αναπνοή σας στην βαρσική κοιλότητα του άσφυκτιώντος).

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΩΝ ΦΑΡΜΑΚΩΝ

Να μάθουν να ξεπλύνουν το παιδί, που πέφτει και χτυπά κατά τρόπο που να μην εμποδίζονται οι δυνατότητες αναπνοής και κυρίως να μην επιδεινώνουν τα κατάγματα, αλλά να περιμένουν το γιατρό.

Οι δηλητηριάσεις δημιουργούν μια άλλη σειρά προβλημάτων. Με

2. Το νερό προσελκύει πάντα τα παιδιά. Μα δε μπορούν να ξέρουν ότι δε χρειάζεται παρά μια μικρή κίνηση για να ρίξουν απάνω τους μια καταστροφή ζεματιστό νερό, βάζοντας σε σοβαρό κίνδυνο ακόμη και τη ζωή τους.

ΣΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ

αλλά και στο σπίτι μπροστά στα μάτια της μαμάς

την όλο και μεγαλύτερη διάδοση της «αυτοθεραπείας» και των διαφόρων επικινδύνων φαρμάκων, που προσφέρονται με ευκολία στο εμπόριο, οι κίνδυνοι δηλητηριάσεων έχουν αύξηση σημαντικά και χρειάζονται ειδικές φροντίδες για να κρατήσετε τα φαρμακευτικά αυτά προϊόντα μακριά από τα παιδιά.

Οι γονείς πρέπει απαραίτητα να γνωρίζουν τις πρώτες βοήθειες που θα πρέπει να προσφέρουν σε περίπτωση ατυχήματος. Είναι επίσης απαραίτητο να έχουν στο σπίτι το κιβώτιο των πρώτων βοηθειών πάντοτε σε πρώτη ζήτηση. Το κιβώτιο αυτό θα πρέπει να περιέχει: Αποστειρωμένες γάζες, επίδεσμοι, τσιρότα, λευκοπλάστη, βαμβάκι, ιώδιο και το ανάλογο αντισηπτικό. Ένα σωληνάριο με βαζελίνη για έλαφοά εγκαύματα, ένα ψαλίδι, ένα τσιμπίδι, μια θερμοφόρα και μια παγοκύστη.

Σε περίπτωση δηλητηριάσεων, θα πρέπει να χορηγήσετε το αντίδοτο, αν το έχετε. Διαφορετικά, για να αραιώσετε το δηλητήριο μέσα στο στομάχι, θα δώσετε στον δηλητηριασμένο να πει μερικά ποτήρια νερό. Η ακόμνη, προσπαθήστε να προκαλέσετε έμετο, δίνοντάς του να πιει μερικά ποτήρια νερό ζεστό,

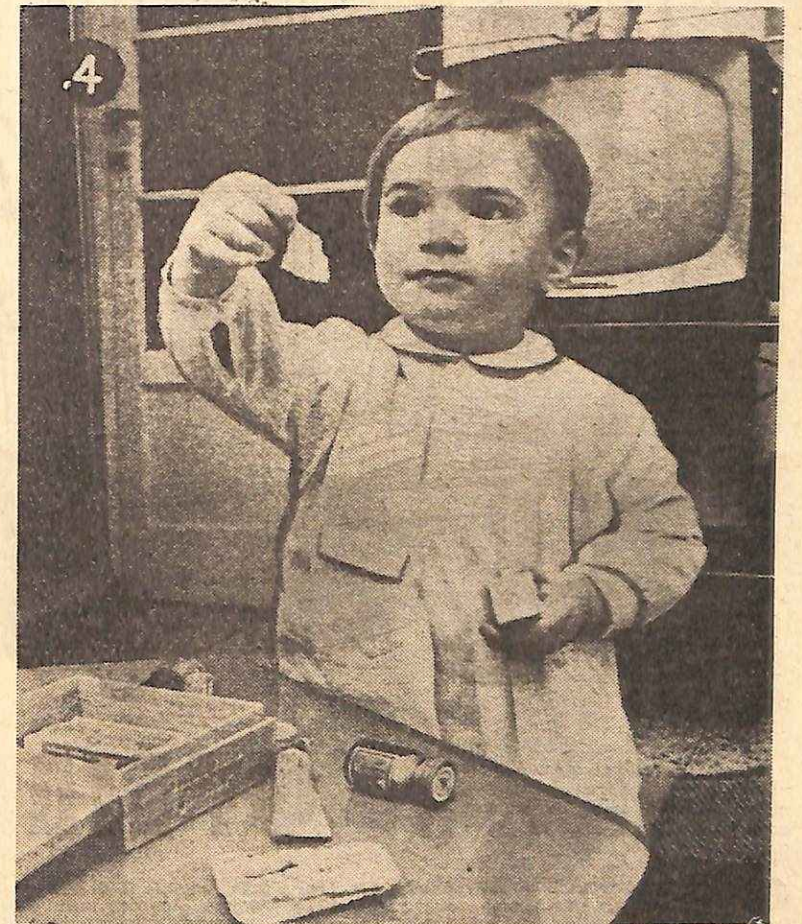
στο οποίο έχετε διαλύσει από ένα κουταλάκι αλάτι.

ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΠΤΩΣΙ ΤΗΣ ΗΛΕΚΤΡΟΠΛΗΞΙΑΣ

Για να σταματήσετε την αιμορραγία πρέπει να πιέσετε πάνω στην πληγή μια κομπρέσα από γάζα, μια πετσέτα ή όποιοδήποτε καθαρό ύφασμα έχετε στη διάθεσή σας.

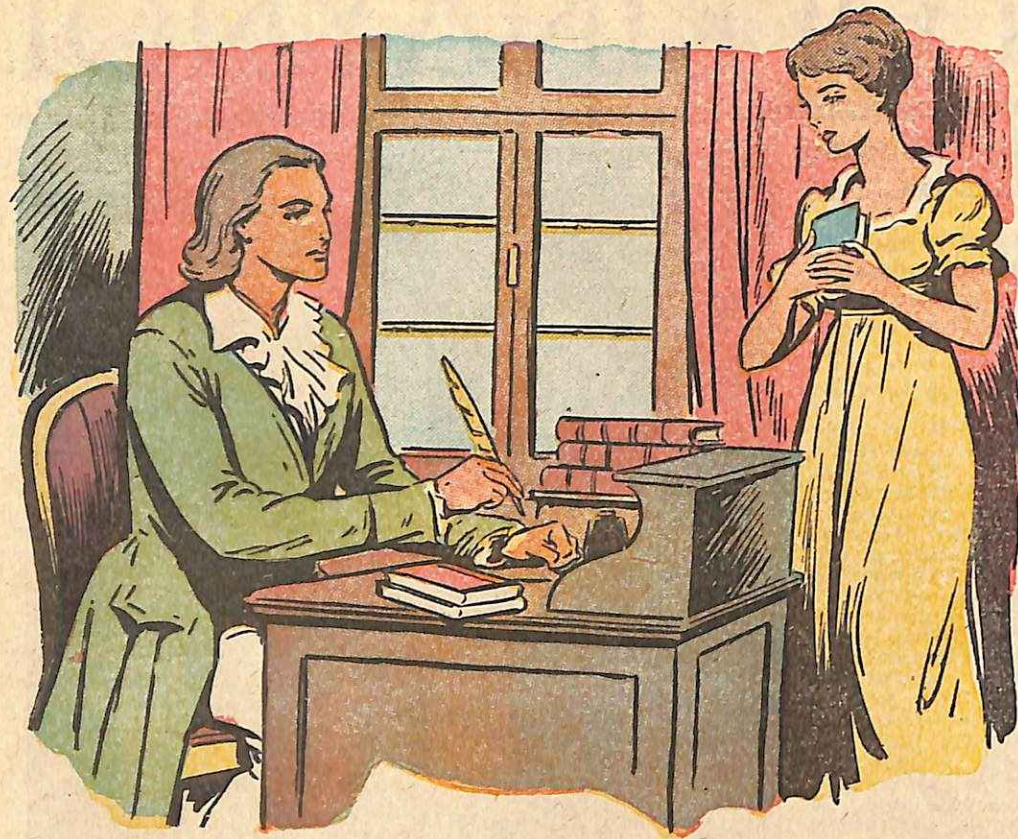
Σε περίπτωση ηλεκτροπληξίας, το πρώτο που θα κάνετε είναι η τεχνητή αναπνοή. Αν τα φορέματα του παιδιού πάρουν φωτιά, πρέπει να σβήσετε τις φλόγες με κουβέρτες ή χαλιά. Ύστερα θα σκεπάσετε τα εγκαύματα με στεγνή γάζα, χωρίς να επιθέσετε αλοιφές πριν να έλθει ο γιατρός.

Αυτά είναι μερικά παραδείγματα των πρώτων βοηθειών που χρειάζονται, συνήθεστε όμως δεν έχουν καμιά σχέση με την προνοητικότητα. Όταν θα καταφύγουμε σ' αυτά, σημαίνει ότι το κακό έχει γίνει. Και είναι αυτό που πρέπει να αποφύγετε. Και για να το επιτύχετε αυτό δεν πρέπει ποτέ να χαλαρώσετε την επιτήρησή σας και είναι επίσης απαραίτητο να ξηγήτε στα παιδιά σας ποιοι είναι οι κίνδυνοι από τους οποίους πρέπει να μένουν μακριά.

3. Τα χρωματιστά κομμάτια ύφασμάτων, τα κουβάρια, οι κουβαίστρες, φαίνονται παιχνίδια. Το παιδί νάγνει να τα βρή και ανάμεσα τους βρίσκει και μια βελόνα. Είναι δυνατόν να την καρφώσει πάνω στην ποδιά του με τόση επικίνδυνη και ύστερα να την ξεγάση. Η βελόνα εισχωρεί παντού. 4. Άλλοι μόνον αν αφήνετε τα φάρμακα σε μένος, που να υποβή να τα βρή το παιδί. Μπουκαλάκια, σωληνάκια γάλα... τι παγνήτη για τα άπειρα παιδάκια!... 5. Οι ηλεκτρικές πρίζες βρίσκονται σε όλες τις γωνίες του σπιτιού, σε όλα τα ύψη, ακόμη και εκεί που μπορεί να φτάσει ένα παιδάκι. Στις δυο όπες εισχωρούν εύκολα δυο δαχτυλάκια του παιδιού.

— Είναι κάτι περισσότερο άπο άφιέρωσι. Είναι ή προσφορά της καρδιάς μου στην αγάπη σου! της είπε ό Σίλλερ.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΣΙΛΛΕΡ

Ο ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΣΙΛΛΕΡ, ό μεγάλος Γερμανός ποιητής γεννήθηκε στη μικρή πόλη Μάρμπουργκ της Βυρτεμβέργης στό 1759. Ο πατέρας του Χριστόφορος Σίλλερ ήταν χειρουργός στο γερμανικό στρατό. Η μητέρα του, μία σεμνή Γερμανίδα, με άπλους τρόπους και πολύ αυστηρές άρχες, είχε άφροισωθεί έπιμονα στην άνατροφή του μικρού Φρειδερίκου.

Ύστερα από τά μαθήματα του Γυμνασίου στο Μάρμπουργκ, ό Σίλλερ πήγε με τη μητέρα του στη Βυρτεμβέργη, όπου είχαν μεταθέσει εκείνο τον καιρό τόν πατέρα του. Ο Φρειδερίκος ήταν τότε μόλις δεκάξη χρόνων και οι γονείς του σκέφθηκαν νά τόν γράψουν στο Πανεπιστήμιο, γιά νά ακολουθήση τό επάγγελμα τού πατέρα του, αλλά έ κείνος δέν έδειξε κανένα ένθουσιασμό.

Διρκώς τόν έβλεπε κανείς μελαγχολικό ν' άποφεύγη τόν κόσμο, νά κλείνεται μονάχος ώρες δολοχλρες στο δωμάτιό του, μελετώντας. Όταν τού μιλούσε ή μητέρα του γιά τό μέλλον του, ό Σίλλερ γινόταν κατακλίτριος και χωρίς νά δίνη καμμία απάντησι, έπεφτε στην άγκαλιά της κι έκλαιγε, σαν νά τούχε συμβή κανένα κακό. Οι γονείς τόν άνήσυχoi, άπέφηναν πιά νά τόν ένοχλούν. Τό φιλάσθενο αυτό παιδί με τη λεπτή κράσι του δέν τούς άφηνε νά φτάσουν σέ άποφασιτικά μέτρα.

Σέ λίγο ό Σίλλερ όμολόγησε στη μητέρα του, τόν κρυφό πόθο του, νά κλειστή σ' ένα μοναστήρι. Οι γονείς τόν παρότρυναν και με κάθε τρόπο άγωνίστηκαν νά τόν άποτρέψουν. Έτσι με τη συστηματική διδασκαλία ενός καθηγητού και τη βοήθεια τού Δούκα της Βυρτεμβέργης, πού συνδεδάαν πολύ με τούς δίκους του, κατώρθωσαν ύστερα από άρκετό καιρό νά πείσουν τόν νεαρό θρησκόληπτο νά γραφή στο Πανεπιστήμιο.

Ο Φρειδερίκος Σίλλερ ήταν τότε 18 χρόνων κι έρχόταν γιά πρώτη φορά σ' έπαφή με την πραγματικότητα. Στο Πανεπιστήμιο ό Σίλλερ δέν ήταν ποτέ καλός φοιτητής. Από τόν πρώτο κιόλας χρόνο τών σπουδών του έννοιωσε μία ζωηρή απίσθεια γιά την Ιατρική έπιστήμη. Στά γράμματα, τα, πού έγραψε στόν Δούκα της Βυρτεμβέργης, έκφράζει χαρακτηριστικά τη δυσφορία του:

«Ποτέ δέ μπόρεσα νά καταλάβω, γιατί θέλησαν οι γονείς μου, νά με κάνουν γιατρό. Όλα αυτά πού μάθαίνω μού φαίνονται ξένα γιά μένα. Και όμως θά μείνω νά τελιώσω τις σπουδές μου μόνο και μόνο γιά νά ικανοποιήσω την έπιθυμία τους».

Όταν τέλος πήρε τό δίπλωμά του, σέ ηλικία 23 χρόνων, διορίστηκε άμέσως στρατιωτικός γιατρός στη φρουρά τού Δούκα της Βυρτεμβέργης. Μία ή φιλελεύθερη ψυχή τού Σίλλερ δέ μπορεί νά ύποφέρει τό βαρύ στρατιωτικό δεσποτισμό: Τού άπαγορεύουν κάθε άλλα άπασχόλησι εκτός από

την Ιατρική. Τού άπαγορεύουν άκόμη και τό διάβασμα λογοτεχνικών βιβλίων, πράγμα πού τόν κάνει νά έπανάσταση. Έτσι μία μέρα λιποτακτεί από τό σύνταγμα τών γραιναίων και κρύβεται στην έξοχική έίλλα ενός φίλου του.

Στό φιλόξενο αυτό σπίτι ό Σίλλερ άρχίζει ένα έντατικό διάβασμα. Είναι φιλάσθειος και καχεκτικός, μά ή γενναία ψυχή του φλογίζεται από τόν έρωτα της έλευθερίας. Σ' αυτό συνετέλεσε και τό διάβασμα τών έργων τού Ρουσσώ και ή θάθειά συναισθησι της ανθρώπινης άξιοπρέπειας. Τό χρόνο αυτόν, ό Σίλλερ γράφει και τά ποιητικά του πρωτόδικα, την «Ανθολογία» και τά «Τραγούδια γιά τη Λάουρα».

Ύστερα από λίγο ό Σίλλερ γράφει τό περίφημο δράμα του «Οί Αηστές», πού είναι ένα σάλλιγμα της άτομικής έλευθερίας κι ένα μοσαίωμα της σκοταδιστικής και διαστραμμένης κοινωνίας της δέκατης αιώνας. Ο δούκος έγινε έξω φρενών. Προσάγει στη σύλληψη τού λιποτάκτη και την παραπομπή του στο στρατοδικείο. Μά ό Σίλλερ άπολογείται με άπαράμιλλο θάρρος. Συναρπάξει τούς δικαστές του κι έκείνοι τού επιβάλλουν μόνο ένα μήνα φυλάκιση.

Όταν ό Σίλλερ έφυγε από τη φυλακή, ήταν πιά άποφασισμένος νά άφροισθή όριστικά στά γράμματα και ειδικά στο θέατρο, πού τόν ένθουσιάζει ιδιαίτερα. Με τά μικρά οικονομικά μέσα, πού τού παρέχουν μερικοί καλοί φίλοι, ό Σίλλερ άρχίζει πάλι νά γράφει έντατικά. Έτσι, μέσα σ' ένα διάστημα πέντε χρόνων, δημοσίευσε τη «Δολοπλοκία», τόν «Έρωτα», τόν «Αυλιέμο Τέλλο» και τη μεγάλη τριλογία, τόν «Βαλλενστάιν».

Ο Σίλλερ είναι πιά ώριμος. Είναι κάτοχος της σκηνηκής τέχνης και της δραματικής ύποδοχής. Ένας φρέσκος άέρας αναδίνεται από τά έργα του. Η πολεμική του στρέφεται τώρα, όχι μονάχα κατά της κοινωνικής διαφθοράς, αλλά και κατά της Έκκλησίας, πού άσκει, κατά τη γνώμη του, τυραννία πάνω στην ανθρώπινη συνείδηση.

Κανείς πιά δέ μπορεί νά τού άμφισβητήσει τό κύρος του. Οι εύγενείς και οι τιτλούχοι τόν γραμμάτων, αντί νά τόν κηρύζουν έπανάστατη και νά τόν κυνηγήσουν, προσπαθούν νά τόν δελεάσουν με τιμές και άξιώματα.

Τό 1787 ό Φρειδερίκος Σίλλερ προσκαλείται από τό δούκα Κάρολο Αύγουστο στη Βαμάρη. Στο φιλόξενο και προσδεντικό αυτό περιβάλλον, ό Σίλλερ γνωρίζεται με τόν Γκαίτε. Ο Όλύμπιος ποιητής, πού έκτιμά τό έργο τού Σίλλερ, τού δείχνει όλα τόν έννοια και τόν βοηθά νά διορισθή καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Ίένας.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Την εποχή εκείνη ό Σίλλερ νοιάζει γιά πρώτα φορά τό μεγάλο έρωτα νά πλημμυρίση την καρδιά του. Μία ωραία φοιτητριά, πού τόν θαυμάζει, ή Καρλόττα φόν Λένγγεφελντ, ήρθε ένα πρωινό στο γραφείο του, γιά νά τού πάρη ένα αυτογράφο στο τελευταίο βιβλίο του.

Όταν την είδε ό ποιητής, θαμπώθηκε από την όμορφιά της.

— Μή μού μιλήσης, της είπε. Δέ θέλω νά χάσω τη μαγεία τών φωτεινών ματιών σου...

Μά εκείνη τού μιλήσε γιά τό περιεχόμενο τού βιβλίου τού με τέτοια έξαρσι, πού ό Σίλλερ πέρασε από τόν θαυμασμό στη γοητεία.

Από τότε έλεπόντουσαν τακτικά. Η Καρλόττα έγινε θοηθός και γραμματεός του. Ήταν ή πιά εύτυχισμένη περίοδος της ζωής του.

Όταν ό Σίλλερ τελείωσε τη λυρική σύνθεσι τού «Οί θεοί της Έλλάδας» είπε στην Καρλόττα:

— Φέρε μου ένα αντίτυπο νά σου κάνω μιάν άφιέρωσι.

— Μά αυτό δέν είναι άφιέρωσι τού, είπε ή κοπέλλα όταν τη διάβασε συγκινημένη.

— Ναι, είναι κάτι περισσότερο από άφιέρωσι. Είναι ή προσφορά της καρδιάς μου στην αγάπη σου! Καρλόττα, θέλεις νά γίνης γυναίκα μου;

— Ναι, άφήστε με λίγο νά τό πιστέψω, τραύ. λισε ή κοπέλλα πού τόν λάτρευε σά θεό, γιати μού φαίνεται σαν όνειρο...

Έτσι τό 1789, ό Σίλλερ παντρεύτηκε την άγαπημένη του φοιτητριά, πού στάθηκε στο πλάι του πολυτιμη σύντροφος. Η άφοσιώσι της στα μετέπειτα χρόνια της άρρώστειας και της άγανίας τού Σίλλερ την έκαναν σύμβολο γυναικείας στοργής και αφοσίωσης.

Μέσα στο ήρεμο οικογενειακό περιβάλλον του, ό Σίλλερ θήκε την ποδητή γαλήνη, πού στερήθηκε τόσα χρόνια. Στήν εύτυχισμένη ζωή του μετέπειτα χρόνια της ζωής του (1789-1793) ό μη αυτή περίοδος της ζωής του (1789-1793) ό Σίλλερ έγραψε μία σειρά Ιστορικά και φιλοσοφικά έργα μεγάλης πνοής. Άνάμεσα σ' αυτά είναι και

ή «Ιστορία της πάσεως της Όλλανδίας», οι «Έντολές τού Μωυσέως», οι «Νομοιστές τού Λυκούργου και τού Σόλωνα» και άλλες άσσητικές μελέτες, πού και σήμερα ακόμη θαυμάζονται γιά τό βάθος και τη σαφήνεια τών ιδεών του. Ύστερα από λίγον καιρό, έφηρασμένος από τις φιλοσοφικές θεωρίες τού Κάντ, ό Σίλλερ έγραψε τό άριστούργημά του, την «Ιστορία τού Τριακοντάετούς Πολέμου», πού θεωρείται φιλολογικά, άθάνατα μνημεία της γερμανικής φιλολογίας.

Ο Φρειδερίκος Σίλλερ ήταν ένας από τούς ένθουσιώδεις όπαδούς τών ιδεών της Γαλλικής Έπανάστασης. Όταν στα 1792 ή Συνέλευσι της 26 Αύγουστου άπένειμε στόν Σίλλερ τόν τίτλο τού Γάλλου πολίτη, ό μεγάλος Γερμανός ποιητής δάκρυσε από συγκίνησι κι είπε σαν τόν Χάρντ: «Είμαι περισσότερο Γάλλος, παρά Γερμανός».

Στά 1798 ένα λυπηρό γεγονός άναστατώσε την ήρεμη ζωή τού μεγάλου ποιητή. Έχασε τη μητέρα του, πού υπερασπίστηκε τόν άνατίς της τόν έθισε σέ μεγάλο πένθος. Τρεις ολόκληρους μήνες κλείστηκε στο σπίτι τού και δέν δεχόταν κανένα. Η θλίψη τόν έξασθένησε, κι ένα κρυό, πού τόν έπιασε ύστερα από λίγο, τόν έρριξε στο κρεβάτι.

Από τότε έπαθαν οι πνεύμονές του. Οι γιατροί τού συνιστούσαν άλλαγή κλίματος και άνάπαυσι. Σέ ηλικία 44 χρόνων ό Σίλλερ άναγκάστηκε νά διακόψη τό λυπηρό έργο του. Είχε γνωρίσει πρό πολλού τό θάνατο και άφησε κατά μέρος τις άπολαύσεις της ζωής, γιά νά μπορέση μέσα σ' ένα στενό περιβάριο χρόνου νά δημιουργήση ό,τι ήταν δυνατό.

Στά 1804 έφυγε γιά τη Βαμάρη όπου τόν κάλεσε ό Γκαίτε νά ζήση κοντά του. Έκει ό Σίλλερ έπαθε άπαυάτες αιμοπτώσεις και δέν, μπορούσε πιά νά σηκωθή από τό κρεβάτι. Οι τελευταίες του μέρες ήταν πολύ τραγικές. Κάθε στιγμή τού περνούσε έβλεπε τό θάνατο νά πλησιάζη.

Όπόσο τόν περιέμενε με στωική έγκρατηρία του χαμογέλουσε στόν Γκαίτε, στην άγαπημένη του σύζυγο και στους καλούς φίλους, πού ήρθαν από τη Βυρτεμβέργη νά τού παρασταθούν στις τελευταίες του στιγμές. Τους χαμογέλουσε νά μη λυπηθούν νούνη και τούς παρακάλοζε νά μη λυπηθούν νιά την άσσημία του σ' ένα άλλο κόσμο, πού πίστευε καλύτερο από τόν γήινο.

Ο Φρειδερίκος Σίλλερ πέθανε ήρεμα στις 9 Μαΐου τού 1805. Ο θάνατός του δούσης σέ πραγματικό πένθος όλη τη Γερμανία. «Με τό θάνατο τού Σίλλερ, γράφει ό Γκαίτε πρός τόν Τσέτερ, έχασα τόν μισό έαυτό μου. Και εις άνάμνησι της Άρχιεπί Γκαίτε. Σίλλερ. Ιδρύθηκε τό περίφημο

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΑΚΙΣ

— Άρκετά! Πείσθηκα πώς είναι περίφημη ή παρκετινή! Θ' αγοράσω ένα κιλό!

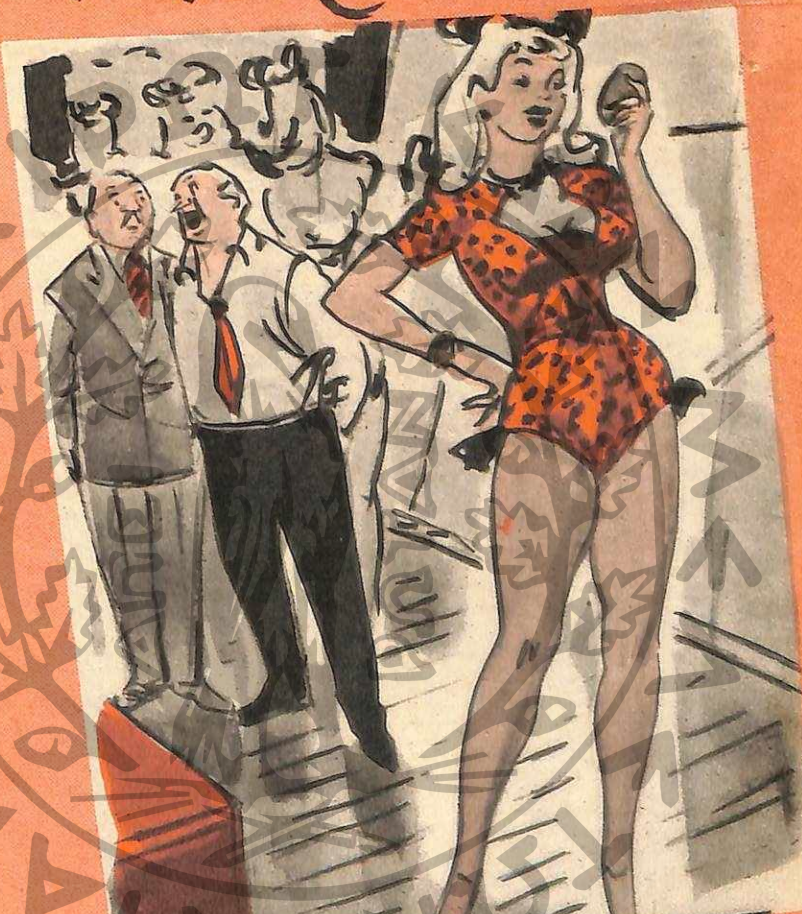

— Δέν έφερα, κύριε, μαζί μου συστάσεις, αλλά μπορείτε νά ρίξετε μία ματιά στα κουτιά αυτά, νά όητε τά μπισού, τά μπρασελέ, τά κολιέ και τις γούνες μου!.

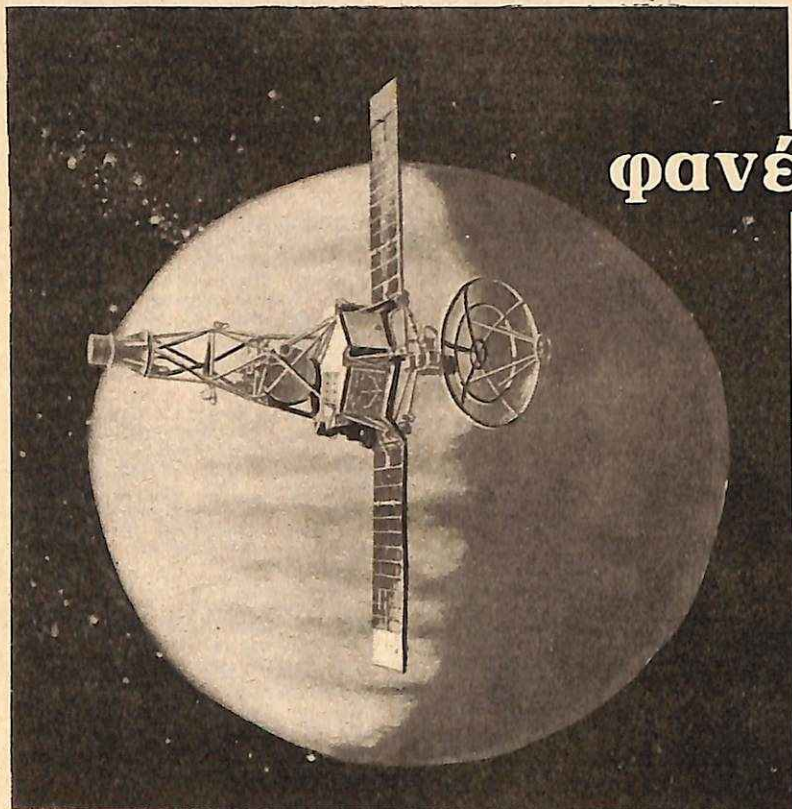
Φούι του χιούμορ

— Για πρώτη φορά, γιατρέ, είδα άρρώστεια νά σέ κάνει νά λιποψυχής!

— Στάρ—γίνας από άπόψεως ταμπραμένου, φίλε μου, αλλά από άπόψεως μυαλού, νανος!

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ φανέρωσε τὰ μυστικά της

Πώς ερμηνεύονται τὰ μηνύματα του αμερικανικού διαστημοπλοίου «Μαρίνερ 2»

Μέσα σε 3½ μήνες, το «Μαρίνερ 2» έκανε ένα ταξίδι 290 εκατομμυρίων χιλιοστών. Όσο πλησίαζε στην Αφροδίτη, στην τελευταία φάση της πτήσής του, η ταχύτητά του μεγάλωνε ολοένα, απ' την έλξη α. του του πλανήτη, ώπου έφτασε τα 125.000 χιλιόμετρα την ώρα.

Με τέτοια διγυγίωση ταχύτητα, πέρασε δίπλα στην Αφροδίτη κι' άπαικρύνθηκε πάλι. Στην ιστορική όμως εκείνη στιγμή, τα αυτόματα όργανά του λειτουργήσαν επί 41 λεπτά της ώρας, αρχίζοντας τις παρατηρήσεις τους 40.000 χιλιόμετρα πριν απ' το σημείο της συναντήσεως και τελειώνοντας τις 34.000 χιλιόμετρα μετά τη συνάντησή.

Τα κυριότερα απ' τα όργανα αυτά ήταν ένα ραδιομέτρο μικροκυμάτων κι' ένα ραδιομέτρο υπερύθρων ακτίνων. Το πρώτο είχε σχήμα πιάτου, με διάμετρο 50 πόντων και βάθος 7½, και ήταν κινητό, ώστε να «εξερευνηθεί» ολόκληρη την επιφάνεια της Αφροδίτης, με μία σειρά από ζυγκ-ζαγκ. Το δεύτερο ήταν πολύ μικρότερο, προσαρμοσμένο στην άκρη του πρώτου και ακίνητο, γυρισμένο πάντα προς την ίδια κατεύθυνση.

Όπως είχαν εξακριβώσει ήδη α. το καιρό οι αστρονόμοι, η επιφάνεια της Αφροδίτης σκιάζεται συνεχώς από σύννεφα. Θα ήταν λοιπόν αδύνατο να εξερευνηθεί με φωτογραφικές ή κινηματογραφικές μηχανές. Ή έρευνα αυτή μπορούσε να γίνει μόνο με τα ραδιομέτρα, με έμμεσο τρόπο.

Τα όργανα αυτά προορίζονταν για

να συλλάβουν τα ραδιοκύματα που δημιουργούσε η φυσική θερμότητά του πλανήτη. Το πρώτο «έπαινε» κύματα των 13½ και των 19 χιλιοστών, το δεύτερο 8—9 και 10—10, 8 «μικρών». Συνδυάζοντας δε τις ενδείξεις του ενός και του άλλου, οι ειδικοί επιστήμονες θα μπορούσαν τώρα να εγείλουν πολιτικά συμπεράσματα.

Θα εξακριβώσουν π.χ. αν η αέρια επιφάνεια της Αφροδίτης είναι ένας έλος, ένας ώκεανος ή μιά κατ'ελάχιστον υγρή έρμνη.

Πρώτα απ' όλα, από το ραδιομέτρο μικροκυμάτων θα μάθουν τι θερμοκρασία της Αφροδίτης. Οι αστρονόμοι που την έχουν μετρήσει απ' τη Γη, την έχουν βρει μεγαλύτερη από 300 βαθμούς. Αν αυτό επιβεβαιωθεί, θα πρέπει να συμπεράνουμε πως είναι αδύνατο να υπάρχει ζωή — τουλάχιστον όπως την ξέρουμε στη Γη. Κι' ακόμα πως δε θα μπορεί να προσγειωθεί εκεί στο μέλλον ένα διαστημοπλοίο μας. Γι' αυτός όμως σκοπό, έπαινε να αισθανεται η ασφάλεια της Αφροδίτης, αλλά υψηλά πάνω από την επιφάνειά της, όπου θα μπορούσε να περπατήσει ο άνθρωπος (π.χ. από το περιθώριο της σφαίρας).

Θα εξακριβωθεί επίσης αν υπάρχει νερό — απαραίτητο για τις γνωστές μορφές ζωής. Στην περίπτωση αυτή, θα είναι ελκυστικό τα κύματα των 13½ χιλιοστών, γιατί τι θα τα απορροφούν οι υδρατμοί της ατμόσφαιρας, ενώ τα κύματα των 19 χιλιοστών θα μείνουν ανεπηρέαστα.

Έξ' άλλου, αν παρουσιάζονται πολύ εξασθενημένα τα κύματα των 10 «μικρών», αυτό θα σημαίνει πως υπάρχει πολύ διοξείδιο του άνθρακα στην ατμόσφαιρα της Αφροδίτης.

Με ανάλογες συγκρίσεις θα βρεθεί αν υπάρχουν ανοίγματα στα πυκνά σύννεφα που κρύβουν την επιφάνεια του πλανήτη.

Ένα τρίτο όργανο του «Μαρίνερ 2» ήταν το «μαγνητόμετρο», ένας μεταλλικός κύλινδρος, που θα μάς πληροφορήσει με τις ενδείξεις του τη μαγνητική έξη μαγνητικού πεδίου της Αφροδίτης. Θα εξακριβωθεί αν υπάρχουν γύρω της ζω. επίσης αν υπάρχουν γύρω της ζω. επίσης αν υπάρχουν γύρω της ζω. επίσης αν υπάρχουν γύρω της ζω.

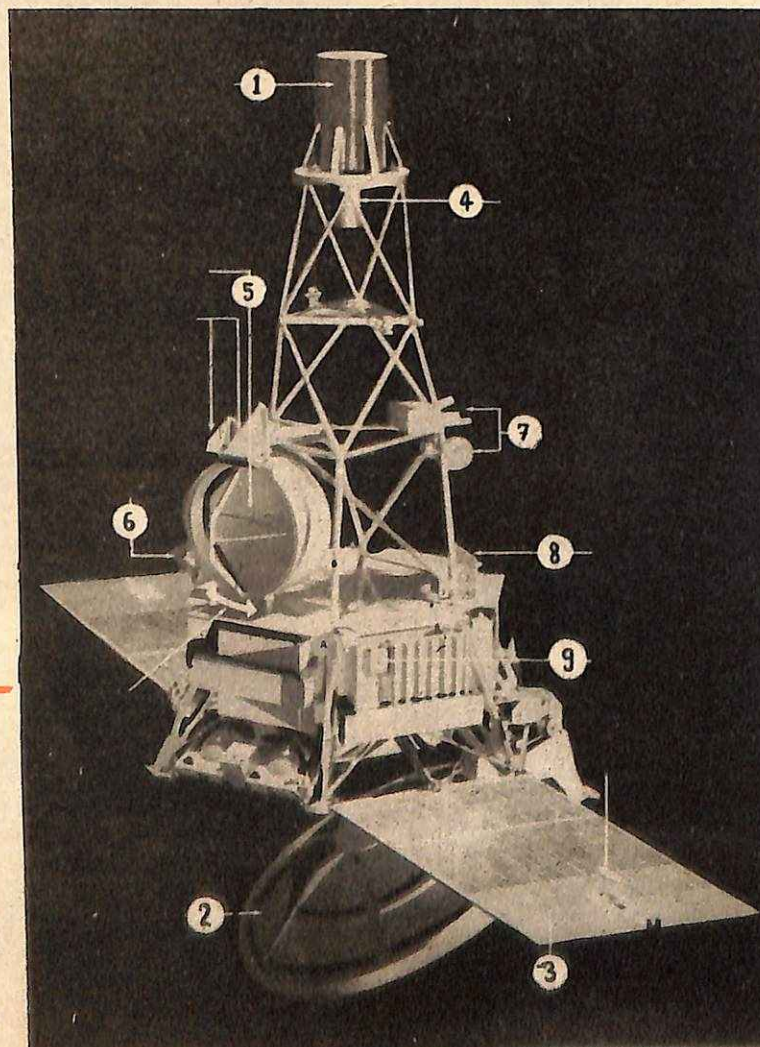
Όλα όργανα μετρούσαν, σ' όλο το ταξίδι, το διαστημοπλοίο, τις κοσμικές ακτίνες, τα ρεύματα των ανέμων απ' τον «Ήλιο και τους μικρούς μετεωρίτες».

Σχετικά μ' αυτούς τους τελευταίους, ξέραμε ήδη ότι, στο διάστημα, είναι 1000 φορές απόλυτο παρά 1000 κοντά στη Γη.

Η συνεχής επικοινωνία με το «Μαρίνερ 2» εξασφαλιζόταν με δύο ειδικές κεραίες, εγκατεστημένες σ' ένα εργοστάσιο, στην έρμνη της Καλιφόρνιας. Η μία απ' αυτές έστελνε έντολες στο διαστημοπλοίο κι' η άλλη έπαίρνε τις αναφορές του.

Οι αναφορές αυτές, που άκουγονταν σαν μακρινά ήχητικά σήματα —μερικοί τις παρομοίασαν με χριστουγεννιάτικες κομπίνες— με τη γνητοφώνησαν πιστά, σ' όλο το διάστημα του ταξιδιού του διαστημοπλοίου. Φυσικά, οι πιο πολυτιμότες πληροφορίες, έφταναν στα 41 τελευταία λεπτά, που έχουν αποτυπωθεί σε 250 μέτρα ταινίας μαγνητοφώνου.

Τώρα τα μηνύματα αυτά διαβιβάζονται με κατάλληλο τρόπο σε ηλεκτρονικούς έγκεφάλους, που θα ναλάνουν να τα ερμηνεύσουν και να εγείλουν τα σχετικά συμπεράσματα, ώστε να μάθω έλος ο κόσμος τι α. νακάλυψε ο «Μαρίνερ 2».

Μιά απ' τις σπουδαιότερες φάσεις του ταξιδιού του «Μαρίνερ 2» ήταν όταν πέρασε από τη φωτεινή στη σκοτεινή πλευρά της Αφροδίτης.

ΣΤΙΣ 14 Δεκεμβρίου, το αμερικανικό διαστημοπλοίο «Μαρίνερ 2» φάνηκε ακριβέστατο στο ραντεβού του με την Αφροδίτη. Πέρασε δηλαδή πολύ κοντά απ' τον πλανήτη αυτόν, που παρουσιάζει μεγάλες δμοιότητες με τη Γη (Όταν λέμε «κοντά», εννοούμε μία απόσταση 34.000 χιλιοστών).

Απ' την απόσταση αυτή, η Αφροδίτη θα φαινότανε μεγάλη σαν ένα τόπι του μπάσκετ-μπούλ.

Διάφορα αυτόματα επιστημονικά όργανα, εγκατεστημένα πάνω στο διαστημοπλοίο, άναλάσαν τότε ραντεβού της επιφάνειάς της. Και έστειλαν τις ενδείξεις τους στη Γη, με ηλεκτρικά κύματα, για να τις μελετήσουν οι ειδικοί, να τις ερμηνεύσουν και να μάς πληροφορήσουν επιτέλους πως είναι η επιφάνειά κι' ατμόσφαιρά του μυστηριώδους πλανήτη κι' αν μπορεί να υπάρχει ζωή πάνω σ' αυτόν.

Το «Μαρίνερ 2» είχε έκσφηνονισθεί στις 27 Α.γούστου. Κόστισε 11 εκατομμύρια δολάρια. Είχε βάρος 200 κιλών και χρώμα χρυσό, ασημένιο και μπλε. Ήταν έρμνη, σμένο με δύο μεγάλες «πτερύγες», διευθετημένες έτσι ώστε ν' αντίκρουζουν συνεχώς τον «Ήλιο» (αυτός ο προσανατολισμός τους διετηρείτο συνεχώς, με μικρούς διορθωτικούς πυραύλους).

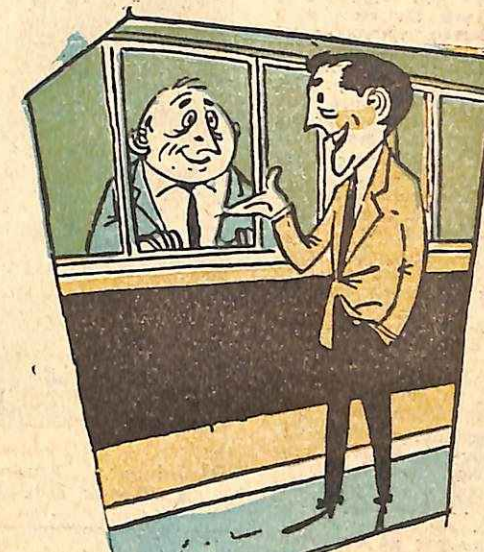
Τα ήλιακά κύτταρα, που όησαν σ' αυτές τις «πτερύγες», μεταβάλλανε το φως του ήλιου σε ηλεκτρισμό, συνάμειος 222 βάτ, αρκετό δηλαδή για τη λειτουργία ενός ραδιοπλοίου, των επιστημονικών όργων του διαστημοπλοίου και του ηλεκτρονικού έγκεφάλου του.

Σχηματική παράσταση του «Μαρίνερ 2» και των κυριότερων επιστημονικών οργάνων του. 1) Κεραία έμμοιης μικρής ακτίνης (για την επικοινωνία του διαστημοπλοίου με την Αφροδίτη). 2) Κεραία μεγάλης ακτίνης (για την επικοινωνία με τη Γη). 3) Ήλιακά κύτταρα για την παραγωγή ηλεκτρικής ενεργείας. 4) Μαγνητόμετρον. 5) Ραδιομέτρον μικροκυμάτων. 6) Ραδιομέτρον υπερύθρων ακτίνων. 7) Μετρητής κοσμικών ακτίνων. 8) Μετρητής μετεωριτών. 9) Μετρητής ρευμάτων πρωτονίων από τον Ήλιο.

Ο «ΤΡΑΠΕΖΑΚΙΑΣ»

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Κόντεψε να βγή ο μισός απ' το γκισέ του.
— Πού πάτε; φώναξε.
— Στο γραφείο μου.
— Δεν έχετε καμιά απόδειξη να σας έσω-
φίλω;

— Έχω, αλλά δεν πειράζει.
— Τι θα πει δεν πειράζει; Λεφτά σας δεν είναι; Πρέπει να τα πάρετε.
— Με έφαλλε στα γρήγορα κι' όταν έβαλα τα λεφτά στην τσέπη μου, είπα:
— Να συναντηθούμε καμιά μέρα να κάνουμε παρέα.
— Ευχαρίστω. Όποτε θέλετε.
— Για ένα μήνα περίπου δεν έφυγε να ξαναπάω στο γραφείο του και σχεδόν τον ξέχασα. Ένα βράδυ, όμως, την ώρα που ετοιμαζόμουν να βγω έξω, τον πήρε το μάτι μου απ' το παράθυρο. Περπατούσε πάνω - κάτω στο άπεναντι πεζοδρόμιο. Κάλεσα το θυρωρό και τον ρώτησα αν με ζήτησε κανείς.
— Τί να σας πώ, κύριε Κωστάκη, είπε ο θυρωρός. Είναι ένας που έρχεται κάθε απόγευμα και περπατάει συνέχεια απέναντι στο πεζοδρόμιο. Νά και τώρα κάτω είναι.
— Πολλές μέρες τον βλέπετε;
— Περίπου κανένα μήνα. Και μου φαίνεται ότι κυττάζει συνέχεια στο διαμέρισμά σας. Θάχ φάει ίσαμε δυο ζευγάρια σόλες απ' το περπατήμα. Είναι τίποτα το πορνό;
— Όχι. Είναι φίλος. Άλλ' άποψε έχω ραντεβού και για να μη με δώ, θα βγω απ' την πόρτα της υπηρεσίας.
— Όπως θέλετε...
— Λυπήθηκα που του τσάκασα, αλλά δε μπορούσα να κάνω διαφορετικά, μιά και με περίμενε η Χρύσα. Ήμουν έρωτευμένος μαζί της, γιατί μ' αγαπούσε και με θαύμαζε, όσο καμιά άλλη γυναίκα. Ήταν η μόνη, που είχε καταλάβει την αξία μου. Πολλές φορές μου λέγε:
— Κωστάκη, έσυ έπρεπε να γίνης διπλωμάτης. Πώς τα καταφέρνεις και σε συμπαθεί, τόσο πολύ, έλος ο κόσμος;
— Με τον καλό μου το λόγο.
— Εκείνο το βράδυ όμως η Χρύσα ήρθε αναστατωμένη.
— Κωστάκη, άστα. Πάω να σκάσω.
— Γιατί; Παράφαινε;
— Καλέ, ίσα, ίσα που δεν έβαλα μπουκιά στο στόμα μου, σήμερα! Σε σένα κρέμομαι, Κωστάκη.
— Μά, γιατί;
— Νά, όπως ξέρεις, ο μπαμπάς έχει ένα ψιλικατζήδικο και πουλάει απ' όλο. Τώρα όμως με το ζήτημα το δικό μας, που τους είπα ότι αποφασίσαμε να παντρευτούμε, ο μπαμπάς ψώνει μερικά προικία: Σεντόνια, μαξιλάρια, κουβέρτες.
— Ε, κι' ύστερα;
— Νά, έκανε έσοδα και καθυστέρησε δυο νοίκια του μαγαζιού. Σήμερα το πρωί, λοιπόν, μας είδοπαίσε η νοικοκυρά ότι θα του κάνει έξωσι.
— Και γιατί δεν πάει να της μιλήσει;
— Δεν τον άφισα, Κωστάκη μου. Είναι νευρικός και φοβάμαι ότι θα τ' κάνει ύστερα τα πράγματα. Πρέπει να πάς εσύ, που είσαι γλυκομίλητος, γιατί είναι πολύ στριμένη γυναίκα. Γίνα άνηλικα έχει και εισπράττει από δέκα μαγαζιά, αλλά μπορεί να σε κάνει σκουπίδι για μιά δέκαρα. Θα σε πάω μέχρι την πόρτα της και θ' ανέβης εσύ άπάνω. Φυσικά, δεν είναι ανάγκη να της πης ότι είσαι ο μνηστήρας μου, ούτε πως φάγαμε τα νοίκια στα σεντόνια και στις κουβέρτες. Σύμφωνοι;
— Σύμφωνοι. Νά της το μπαμπά σου να μην άνυσιν... *

Την άλλη μέρα κι' έλος, άφισα τη Χρύσα να περιμένει κάτω κι' εγώ ανέβηκα τα έστιαπάνε σκαλοπάτια του τριώρου της νοικοκυράς. Μιά ψηλή και δερρακιανή υπηρέτρια με πέρασε στο σαλόνι. Η νοικοκυρά ήρθε σχεδόν κούτσα - κούτσα μ' ένα μπαμπούνη. Της φίλησα το χέρι με σεβασμό και κάθισα άπεναντι. Κολακεύτηκε απ' το χειροφίλημα.
— Τι θέλετε; με ρώτησε με άσθενη φωνή. Της μιλήσα όσο πιο γλυκά μπορούσα.
— Κυρία μου, ήρθα με τη βεβαίωση ότι στο πρόσωπό σας θα βρω την κατανόηση, που περιμένω.
— Τώρα όπως έγινε το πρόσωπό μου, είπε, βράσε ρυζί. Λοιπόν, στο θέ - Τι έπιθυμείτε;
— Προκειται για κείνον το ψιλικατζή, που σας έχει καθυστέρησει τρία νοίκια.
— Να πη να κόψω το λαϊμό του να με πληρώσει!...
— Με συγχώρετε, είπε, αλλά αν κόψω το λαϊμό του δε θάνατε να κερδίσετε τίποτα. Γι' αυτό, λοιπόν, ήρθα, να σας παρακαλέσω να κάνετε λίγη ύπομνη.
— Συχώρεσε τα φρόδια της και κούνησε το μπαμπούνη της πέος - δάθε.
— Η ύπομνη μου, αγαπητέ κύριε, έξαντληθηκε πιά. Όλω τα νοίκια μου!...
— Μά θα τα πάρετε, κυρία μου, είπα. Το πολυ σε μιά βδομάδα. Θα τα εισπράτετε μαζεμένα.
— Τίποτα. Τα θέλω άσρια κι' έλος! φώναξε η γριά. Είναι άρρωστη κι' έχω πολλά έσοδα μ' αυτούς τους διαβολογιατρούς.

ντύσιμο και τον ίδιο δηλαδή, μόνο που τα φτερά των υποζυγίων τους ήταν μαύρα, όπως και των καπνολών τους. Όλοι οι πολεμιστές είχαν κομμωμένο στο λαιμό τους τον χρυσάλευνο δίσκο, που σήμαινε πως λάτρευαν το θεό Ήλιο.

Το πεδίο της μάχης ήταν σπαρμένο με πτώματα, αλλά ο Τέερον πρόσθεσε πως οι αντίπαλοι δεν προσαβούσαν να αλληλοσκοτωθούν. Χρησιμοποιούσαν τα σπαθιά τους μόνο για να αμύνονται, ενώ πληγόναν με τη μαχαίρα ταίρια να τον έρθουν τους και όταν οι γαντζωτές αιχμές χωνόντουσαν στη σάρκα του, τον τραβούσαν να πέσει κάτω. Στις δυο άκρες του πεδίου, μικρές ομάδες πολεμιστών φύλαγαν τους πληγωμένους αιχμαλώτους. Ο σκοπός της μάχης ήταν φανερός: Να πιστούν σκλάβοι.

— Τι άνθρωποι είν' αυτοί; ρώτησε ο Τέερον.

— Αποτομικές φυλές της έρημου, απάντησε ο Γιούντ. Είναι σκληροί πολεμιστές και εφοδιάζουν το Κάλσιβο με σκλάβους. Ίσως να προσέξες πως το τούζαο, το περίεργο έλλο τους, είναι φτιαγμένο έτσι, ώστε να αιχμαλωτίζουν αντίπαλους.

Οι δυο άντρες εξεκολλούσαν να παρακολουθούν τη μάχη, που πλησίαζε σιγά-σιγά προς την όασι, καθώς οι πολεμιστές με τα άσπρα φτερά υποχωρούσαν. Ο άρχηγός τους τράβηξε την προσοχή του Τέερον. Ένδο οι συντροφοί του φωνάζοντας απθαρομένοι, έκεινους όρμους έπιμονα στις έγχρωμες γοαμίες και κάθε φορά γυρίζε πίσω σέροντας μαζί του έναν αιχμάλωτο.

Ξαφνικά, δέχτηκε μια δυνατή σπασιά στο στήθος κι έγειρε πίσω στη σέλλα, αφήνοντας να του πέσουν τα χαλινάρια. Το υποζύγιο τον στάθηκε για μια στιγμή, υή έφέροντας τη κατεύθυνση να πάει, κι ύστερα όοησε κατ' εθείαν πάνω στους θάμνους, που έβριθαν τον Τέερον και τον Γιούντ.

Οι δυο άντρες πίστεψαν πως θα τους ταλαλατούσε, αλλά το περίεργο έλλο σταμάτησε μόλις τους άντικεινε και ο Γιούντ το άρταξε άπ' τα χαλινάρια.

— Είναι ό,τι μιάς χοιριάς, είπε πετώντας άπ' τη σέλλα το πρώμα του σκοτωμένου άρχηγού. Άν είχαμε άλλο ένα, θα φτάνανε ξεκούραστα μέχρι το έλος Ταοζάβο.

Σχεδόν άμέσως, ένα δεύτερο έλλο, χωρίς άναβάτη, ξεπρόβαλε άναμεσα άπ' τους θάμνους. Ο γίγαντας το σταμάτησε και το έδωσε στον Τέερον.

— Άνέβα να φύγουμε, πούν μιάς άνακαλήφουν! του φώναζε ζοηρά.

— Όχι, περίμενε, έχω ένα καλύτερο σχέδιο, δήλωσε ο νέος.

Έβγαλε γοήγορα τα ρούχα του, έγδυσε το νερό άοηγώ και φόρεσε τη στολή του. Το τούζαο είχε καθήλλά ύψηχε άκούη το σπαθί.

— Τώρα δε θα σ' άναγνώριζε ούτε ή μητέρα σου, τον βεβαίωσε γελώντας ο Γιούντ. Άλλά κάνε γοήγορα, πρέπει να άπομακρυνθούμε άπό δω.

— Μη βιάζεσαι, απάντησε, ο Τέερον. Σού είπα πως έχω ένα καλύτερο σχέδιο. Άπ' ό,τι είδα, βεβαίωηκα πως δε θα μπορούσαμε να περάσουμε την έρημο, χωρίς να πέσουμε στα χέρια κατοίας φυλής.

— Άν, όμως, μάς δέχονται σά φίλους και συμμάχους, δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτα. Θα μ' άκολουθήσει στη μάχη;

— Μ' έλη μου την καρδιά, είπε άδίστακτα ο γίγαντας.

— Φυσικά, θα βοηθήσουμε τους πιδ αδίναντες, συνέχισε ο Τέερον. Στο κάτω-κάτω, οι άλλοι δε μάς χοιριάςονται. Πάμε να δούμε άν μπορούμε ν' αλλάξουμε την τύχη της μάχης.

Στο μεταξύ, οι πολεμιστές με τα μαύρα φτερά είχαν άναγκάσει τους αντίπαλους τους να υποχωρήσουν μέχρι τα ποδά δέντρα της όάσεως και τώρα είχαν άραιοί τις γοαμίες τους σχηματίζοντας ένα μισοφέγγαρο, για να τους αλλοιώσουν. Άντι να τους έπιτεθή κατά μέτωπο, ο Τέερον άνάγκασε το υποζύγιο του να κάνει μια μεγάλη βόλτα, που τον έφερε άκριβώς πίσω τους. Η άποροδόζητη εμφάνισή του σάστισε τους νηπτες.

Μερικοί που γύρισαν, βρόηξαν άγαστρούμενοι άμέσως στα τούζαο των αντίπαλων τους, ένδο οι άλλοι έφεταν κάτω άπ' το σπαθί του Τέερον και το κοντάρι του Γιούντ.

Η άναστάτωση που άκολούησε, βρόησε τους άστρους να άντεπιθεν και μέσα σε πέντε λεπτά είχαν ταυαίσει τη δεξιά πτέρυγα των έχθρων τους. Ο Τέερον συνέχισε προς το κέντρο και προς τα άριστερά, άνοίγοντας δρόμο με το σπαθί του, ένδο ο Γιούντ του προστάτευε τα πλευρά.

Λίγο άργότερα, οι πολεμιστές με τα άσπρα φτερά κνηγοσαν τους έχθρους τους και τους έοριξαν άπ' τις σέλλες τους, αιχμαλωτίζοντας τους. Ο Τέερον ύπολόγισε πως τουλάχιστον καμιά έβδομη ταπεινταριά άπ' τους έκατο μαυρόφτερους είχαν σκοτωθή ή αιχμαλωτιστή, ένδο οι ύπόλοιποι σκορπί-

ζόντουσαν προς όλες τις κατευθύνσεις για να σωθούν.

Όταν κι ο τελευταίος έχθρος είχε εξαφανιστή, οι πολεμιστές με τα άσπρα φτερά τοιγύρισαν το Τέερον και το συντροφό του και ένας άπ' τους άξιωματικούς τους προχώρησε και μίλησε:

— Άν και δεν ξέρουμε ποιός είσαι κι άπό πού έχεσαι, με τη στολή και το έλλο του άρχηγού μας, σε χωρετόνυ έσένα και το σκλάβο σου και σε καλοσωρίζουμε.

Μιλώντας άκόμη, σέλασε τα μάτια του με τις παλάμες του και οι συντροφοί του τον μιμήθηκαν. Ο νέος κατάλαβε πως ήταν μοναδική ευκαιρία να βάλει σ' έφαρμογή το σχέδιό του.

— Τάχα με μια προφητεία, πως κάποιος πολεμιστής θάρη να σάς όδηγήσει στη νίκη, είπε. Ένας άγνωστος, που κρύβει το πρόσωπό του κάτω άπό μια μάσκα και που παρουσιάζεται σαν έναόρκωσι του Σάοις, του θεού Ήλιου, κατάφερε να άποκτήσει πολλούς όπαδούς. Μά είναι ψευτής, γιατί ή προφητεία μιλούσε για μένα. Έμαθα την τέχνη του πόλεμου σ' έναν άλλο πλανήτη. Είμαι ο άρχηγός που περιμένετε!

Και, βιάζοντας άπ' την τσέπη του το καζέτο του, πήρε ένα τσιγάρο και το άναψε. Μόλις είδαν τον καπνό που έβγαυε άπ' το στόμα και τα ρουθούνια του, οι πολεμιστές σέλασαν τα μάτια τους κι έγειραν βαθιά πάνω στις σέλλες.

— Δεν ύποζοινα πως είμαι ή έναόρκωσι του θεού Σάοις, συνέχισε ο νέος. Είμαι ο Τέερον Μόογκαν άπό τον πλανήτη Ίζόγκ κι έτσι θέλω να με όνομάσετε. Ηοθα να μάξέμο κάτω άπ' τη σημαία μου τις φυλές της έρημου κι αυτοί που θα με άκολουθήσουν τώρα, θα πάρουν ξεχωριστές θέσεις στο στρατό μου, γιατί θα είναι οι πρώτοι.

Μ' αυτά τα λόγια, τράβηξε τα χαλινάρια του υποζυγίου του, που όοησε μ' όλη του την ταχύτητα προς το βοοιά. Πίσω του έρχόταν ο Γιούντ. Σάν ένας άνθρωπος, οι πολεμιστές τον άκολουθήσαν, σέροντας μαζί τους τους αιχμαλώτους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Δυο μέρες άργότερα, ο Τέερον όδηγοσε τον καινούριο στρατό του στην όχθη μιας μικρής λίμνης, στη βορεια πλευρά του έλους Ταοζάβο.

— Έδώ θα στρατοπεδεύσουμε, είπε στους άξιωματικούς, και θα

στείλουμε άγγελιοφόρους σ' όλες τις φυλές της έρημου, για να μάθουν πως εκτισε ένας καινούριος άρχηγος και πως οι μέρες του Βασανιστή είναι μετρημένες.

Στην άπάντη όχη της λίμνης, ξεκουραζόντουσαν τα γκώου που είχαν κλέψει οι αιχμαλωτοι του Σάοις για να δραπετεύσουν. Οι ίδιοι καθόντουσαν κάτω από πρόχειρα στήμενες τέντες, που τους προστάτευαν άπ' τον καυτερό ήλιο.

— Πήγαινε να τους είδοποιήσεις να περάσουν τη λίμνη και να ένωθούν μαζί μας, διαταξε ο Τέερον τον Γιούντ.

Σε μισή ώρα, οι δυο δυνάμεις είχαν ένωθή και ο Τέερον βρισόταν επικεφαλής όχταόοιόν πολεμιστών, εζήντα καθάλααρθων με γκώου και καμιά τριαόοαρια αιχμαλώτων. Άφού κάλεσε τους άξιωματικούς του σε συμβούλιο, διαταξε να φέρουν μπροστά του τους αιχμαλώτους και τους δήλωσε πως θα τους ελευθέρωνε και θα τους έστειλε σαν άγγελιοφόρους στις φυλές των μαυρόφτερων, καλώντας τους να ένωθούν με το στρατό του. "Τότερα κάπνισε ένα τσιγάρο μπροστά τους, για να τους κάνει έντύπωση, και τους άφησε να φύγουν.

Σε δέκα μέρες, χιλιάδες πολεμιστές της έρημου και σκλάβοι που είχαν δραπετεύσει, περίμεναν τις διαταγές του Τέερον. Κόινοντας πως ήταν καιρός να κάνει την πρώτη του επίχειρήσει, ο νέος επέτεθηκε αιφνιδιαστικά στο στρατόπεδο του Βασανιστή. Πέντε χιλιάδες άπ' τους άντρες του πέρασαν νύχτα τη λίμνη κι ένδο μια άλλη, μικρότερη ομάδα, τραβούσε την προσοχή των φρουρών προς την αντίθετη κατεύθυνση, ελευθέρωναν τους αιχμαλώτους του Σάοις κι έφυγαν παίρνοντας μαζί τους άπό ένα γκώου.

Όταν ο Βασανιστής έμαθε ποιός ήταν ο άρχηγός των έχθρων του, όριόστηκε πως θα έδενε στο μέταλλιο βοιμό τον άνθρωπο της Γης και τους όπαδούς του. Μάξενε τις τεράστιες δυνάμεις του και ξεκίνησε για να συντρίνη τον αντίπαλο. Άλλά οι φτεροπτες περιπόλεις του Τέερον τον πληροφορόησαν για τις κινήσεις του έχθρικού στρατού κι όταν ο Σάοις έφτασε στο έλος Τροζάβο, δε βρόηκε παρά τα άπομείνάρια του στρατοπέδου του Τέερον.

Οι όπαδοί του ανθρώπου της Γης συνεκτροφώθηκαν σ' ένα άλλο σημείο, άφού όμως προηγουμένως είχαν επέτεθή σε δυο μικρότερα

στρατόπεδα του Βασανιστή, αιχμαλωτίζοντας εκατοντάδες άντρες και πενήντα μετάλλινες πτητικές μηχανές, που κάθε μία τους χωρούσε πενήντα πολεμιστές.

Άνάμεσα στα λάφυρα, ύψηχαν πολλές στολές. Ο Τέερον διαλέξε μια μαύρη με άσημένα όπλα, άν και θα μπορούσε να φορέσει το μπλε βασιλικό χρώμα, προτιμώντας να μείνη άπλός θνητός. Ζήτησε επίσης να του φτιάξουν σημαίες άπό μαύρο ύφασμα, με άσημένες φράγτες κι ένα άσημένο άστέρι στη μέση.

Όσο περνούσαν οι μέρες, τόσο μεγάλωνε ο στρατός του. Έκτος άπ' τους σκλάβους, τις φυλές της έρημου και τους λιποτάκτες του Βασανιστή, είχαν πάει μαζί του άρκετοι ευγενείς του Κάλσιβαο, άναρεστημένοι άπ' το φέρομο του Βιλ Νούμιν. Σ' όλόκληρο τον Άση, μιλούσαν για το στρατό του Κοιού, όπως τον έλεγαν.

Άλλά, παρά τη δύναμη που είχε άποκτήσει και τις θοιματευτικές νίκες του, έμενε πάντα παράνομος και ο Βιλ Νούμιν, πιστεύοντας πως ήταν ο δολοφόνος του γιου του, δεν είχε έπισηρύνει. Ο σατανικός Θούο είχε καταφέρει να πείση για την ένοχη του Τέερον άκόμη και τη Ζούνια, φέροντας της πλαστές άποδείξεις. Τελικά, ο Βιλ έστειλε μια ισχυρή δύναμη έναγνιόν του Τέερον, για να συντρίψουν το στρατό του και να φέρουν τον ίδιο στο Ράλαντ, έζωντάο ή νεκρό.

Άν και θα μπορούσε να αντιμετώπιση την έπίθεση του βασιλικού στρατού, ο Τέερον προτίμησε να άποφύγη τη σύγκρουση. Στό βάθος της καρδιάς του, έλαψε πάντα να άποδείξει μια μέρα στη Ζούνια πως δεν είχε σκοτώσει αυτός τον άδελφό της και πως ήταν άξιος της αγάπης της.

Ο Βασανιστής, όμως, που δεν είχε λόγο να σεβαστή τους άντρες του βασιλιά, τους έστρεψε ενόδω και τους έζόντωσε συστηματικά. Είχε φροντίσει να έφοδιάσει τους άνθρωπους του με τις μάφες κι, άσημένες σημαίες του Τέερον κι ύστερα άπ' τη μάχη άφησε έπίτηδες να ξεφύγουν μερικοί αιχμάλωτοι, για να διαδοθούν στο Ράλαντ πως ο στρατός είχε συντρίβη άπό τον άνθρωπο της Γης.

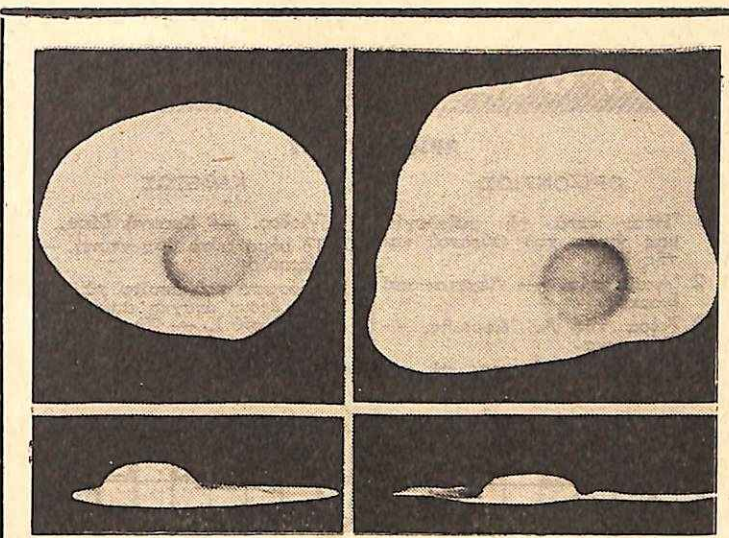
Άνάμεσα σ' αυτούς που άουγαν με κομμένη άνάσα τις διηγήσεις των ελάχωνων έπιζόντων, ήταν και ή Νισα, που πίστευε πως κάποτε θα άνταποκρινόταν ο νέος στα αίσημάτά της.

Ένα πρωί, διαταξε να έτοιμάσουν την πολυτελέστατη πτητική μηχανή της, λέγοντας πως θα πήγαινε να έπισκεφτή τα κτήματά της στο κανάλι Κόοβιντ. Πούν να φύγη, όμως, είχε μια μικρή συνομπία με τον άδελφό της, το Μόβιλ Θούο.

— Θα κάνω μια συμφωνία μαζί σου, του είπε. Όπως έχουμε άποφασίσει, θα έπισκεφτώ τον Τέερον στο στρατόπεδό του, μαζί με τον κατάσκοπό σου, το Βούογκουλ, που θα μου δείξει το δρόμο. Άν άρνηθ τις προτάσεις μου, θα τον σκοτώσω. Άλλά άν τις δεχτή, θα άναλάβης να πείσεις το Βασανιστή και τον Βιλ να του χαρίσουν τη ζωή. Κι όταν γίνης εσύ Βιλ του Κάλσιβαο, δε θα προσπαθήσεις να του κάνης κακό. Δέχσαι;

— Δέχομαι, έπ' τον δρο πως θα τον πείσω να έγκαταλείψη το στρατό του και να έγκατασταθή μαζί σου στο Κόοβιντ, απάντησε ο Μόβιλ. Όσο βοίσεται κοντά στο Θούο. Όσο βοίσεται κοντά σ' ένα άλλο στρατό, θα άποτελή μια σοβαρή άπειλή για τα σχέδιά μου.

— Συμφωνοί, δήλωσε ή Νισα. Και τώρα, αντίο. Άντίο. Μακάρι να πετύχης. Άντίο. Μακάρι να πετύχης, είπε ο Θούο όδηγώντας την μέχρι την πόρτα.

ΠΟΤΕ ΤΟ ΑΥΓΟ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Υπάρχουν μερικοί άδανόστοι τρόποι ν' άνακαλύψετε άν το αύγό, που πρόκειται να ηγανιστεί και να φάτε είναι άλόφρεσκο ή όχι. Πρώτον: Πριν το σπάσετε, θέλετε το μπροστά σ' ένα δυνατό φως. Άν ή διαφάνεια του παρουσιάζει ένα όμοιόμορφο άνοιχτό χρώμα, τότε είναι φρέσκο. Δεύτερον: Άφού το σπάσετε και άδειάσετε σ' ένα πιάτο το περιεχόμενό του, πρέπει το άσπραβί να σχηματιστεί ένα όσο το δυνατόν πιο μικρό κύκλο γύρω άπό τον κροκό (άριστερη άνω εικόνα). Άν άπλωθή χαλαρά όπως δείχνει ή άνω δεξιά εικόνα, σε σχήμα ακανόνιστο, τότε το αύγό δεν είναι τόσο φρέσκο. Έπίσης, άν το αύγό είναι φρέσκο ο κροκός μένει φουσκωτός (κάτω εικόνα άριστερά), ένδο όσο περνούν οι μέρες παρουσιάζεται όλο και πιο χαλαρός. Το ίδιο άκριβώς συμβαίνει και με το άσπραβί, το όποιο χάνοντας τη φρεσκάδα του γίνεται περισσότερο νεροίλό.

Μόλις ή κοντινία έλκισε πίσω άπ' την άδελφή του, ο Θούο χασομέλασε σαοαστικά. Είχε όώσει ήδη όδηγίες στον πιστό του Βούογκουλ, που θα δολοφονούσε τον Τέερον, μόλις κατόρθωνε ή Νισα να τον βγάλει έξω άπ' το στρατόπεδό του.

Η Νισα σάστισε, βλέποντας το μέγεθος και την τάξη του στρατοπέδου. Ήταν μια όλόκληρη πόλις άπό σκηνές, που άπλωνόταν γύρω άπό μια πλατεία. Όλοι οι όδοί του ξεκινούσαν άπό αυτή την πλατεία, σε κανονικά διαστήματα, σαν άκτίνες τροχού.

Μία σκηνή άπό μαύρες προβιές ύφονόταν στη μέση της πλατείας. Άνδ πτητικές μηχανές, που περιόλοούσαν πάνω άπ' το στρατόπεδο, πλησίασαν άμέσως το άεροσκάφος της Νισα και έξαναν σήμα στον πιλότο να προσγειωθεί σ' ένα ξεφωτο, στην άκρη του στρατοπέδου.

Μόλις κάησε το πόδι της στο έδαφος, με το Βούογκουλ πίσω της, ή πτητικήσσσα βρόηξε μπροστά σε μια ομάδα φρουρών.

— Είμαι ή Νόβιλ Νισα και θέλω να δώ τον άρχηγό σας, δήλωσε ύπεροπτικά στον άξιωματικό τους.

Έκεινος τη χαιρέτησε με σεβασμό κι έκανε νόημα να πλησιάσει ένα όχημα.

— Ο άρχηγός μας έχει συμβούλιο στη σκηνή του, της έξήγησε. Άλλά μάς έχει διατάξει να του στέλνουμε άμέσως κάθε εκπρόσωπο της βασιλικής οικογένειας του Κάλσιβαο, που εορζεται να του μιλήσει.

Μαζί με τον άρχηγό και τον Βούογκουλ, ή Νισα έφτασε μέχρι την πλατεία. Έχει τους σταμάτησε ένας φρουρός.

— Η Τημλότητά σας δε μπορεί να προχωρήσει, άν δε μου παραδώσει το έγχειρίδιό της, δήλωσε.

— Παραμέρισε! είπε άκατάδεχτα ή Νισα. Μιλάς σε μια πτητικήσσσα.

— Άντάμει, Τημλότάτη, αλλά ή διαταγή ισχύει για όλους, επέμεινε άκλόνητος ο φρουρός. Βλέποντας πως δεν ύψηχε άλλο τρόπο, ή Νισα του έδωσε το

χαρούδι της έγχειρίδι. Ο φρουρός άφρόπλισε και τον Βούογκουλ κι ύστερα τράβηξε την άσημένα κοντινία, που σέταζε την είσοδο της κεντρικής σκηνής.

Η Άδής Τημλότης ή Νόβιλ Νισα, άνήγγειλε ο άξιωματικός που την είχε άκολουθήσει μέχρι εκεί.

Η Νισα μπήκε στη σκηνή, άκολουθούμενη άπ' τον Βούογκουλ, κι είδε τον Τέερον. Καθόταν άναμεσα στους άξιωματικούς του και τα άπλά μαύρα ρούχα του με την άσημένα ζώνη έρχόντουσαν σε χτυπητή αντίθεση με το πολύχρωμο ντύσιμο και τα χρυσά στολίδια των άλλων. Μά καθώς σπρώχθηκε για να την ύποδεχτή, ή Νισα προσέξε πως ξεχωρίζε άμέσως μέσα στη συγκεντρωσία.

— Δεν περίμενα πως θα μου κάνεις αυτή την τιμή και την έγχειρίστη, Τημλότάτη, της είπε άνταποδοτώντας της το βασιλικό χαοεπισμό. Μπορώ να σας παρουσιάσω τους ευγενείς άξιωματικούς μου;

— Άργότερα, Τέερον Μόογκαν, απάντησε άνυπόμονα ή Νισα. Το ταξείδι με κόπωσε κι άλλοστε έχω ένα μνημια που πρέπει να το άκούσης μόνη σου.

— Όπως έπιθυμεί ή Τημλότητά σας, είπε ο νέος. Η συνεδρίασι άναβάλλεται, προσέθεσε γνίζοντας στους άντρες του. Θα σας ξανακάλεσω άργότερα.

Οι άξιωματικοί σηκώθηκαν και βγήκαν, χαοετώντας την πτητικήσσσα, καθώς περνούσαν άπό μπροστά της. Όταν έφυγε κι ο τελευταίος, ο Τέερον έοιξε μια έροτηματική ματιά στο Βούογκουλ.

Η Νισα του έκανε νόημα να βγή κι αυτός.

— Περίμενε με άπ' έξω, τον διαταξε.

— Καθίστε, είπε ο νέος μόλις έμειναν μόνοι, δείχνοντας της το κορμίστο ντύσιό του. Λίγο πόλσο θα σας κάνει καλό.

Η Νισα κάθισε και ο Τέερον πήρε μια πλατινένια κοψία, τη γέμισε με το δυναμοτικό ποτό και την προσέφερε στην έπισκέπτρια,

Τότερα γέμισε άλλη μια για τον έαυτό του.

— Δε χοιριάςεται να κρατάς τους τύπους, Μόογκαν, δήλωσε ή Νισα. Έλα, κάθες κοντά μου.

— Προτιμάω να μείνω όρθιος, απάντησε ο νέος. Καθόμουν τόσες ώρες στο συμβούλιο. Και τώρα, θέλετε να μου πείτε σε τί μπορώ να σας έξυπηρετήσω;

— Η στάσι σου είναι τόσο ψυχρή, που δυσκολεύομαι να μιλήσω, παρατήρησε ή πτηκήσσσα.

— Συγγνώμη, δεν είχα σκοπό να σας προσβάλω, δήλωσε ο Τέερον, χωρίς όμως να την πλησίασει.

— Την τελευταία φορά που χοιριάσε, που ύποσέθηκες πως θα σεαφτόσωνα την πρότασή μου και πως θα έρχόσωνα μετά ένα μνημια στο κανάλι Κόοβιντ, στα κτήματά μου, για να μου δώσει την άπάντησή. Μά δε φάνηκε στο ραντεβού μας, ούτε έδωσες καν σημεία ζωής. Σε περίμενα, μου έλειψες τόσο!... Δεν πειράζει, όμως. Όπως βλέπετε, ήρθα να σε βρω έγώ, για να σου προσφέρω πάλι όλα όσα μπορεί να έπιθυμήσει ένας άντρας: τον έαυτό μου, τον έρωτά μου και την περιουσία και την υψηλή θέση που θ' άποκτήσει ο σύζυγός σου. Σκέψου, Τέερον Μόογκαν! Δεν ύπάρχει πια διαδοχος και έχει άποφασιστή να παντρευτή ή Θούο τη Ζούνια. Πριν περάσει άλλος ένας μήνας, θα έχη άνδρό στον θρόνο και θα είμαι άδελφή του Βιλ του Κάλσιβαο. Άφισε την επικήνυνή ζωή του παρόνομου κι έλα μαζί μου, στα κτήματά μου! Θα παντρευτούμε και σου ύπόσχομαι πως δε θ' άργήσης να γίνης ο πανίσχυρος κοντινός του Βιλ. Ο άδελφός μου μου έδωσε το λόγο του να σε συγχωρέσει για όλα.

Ο Τέερον κούνησε το κεφάλι του. — Έλάττω πως θα με πιστέψη ή Τημλότητά σας, όταν σας πω πως λυτάμια ειλκρινά που δε μπορούν να δεχτώ την προσφορά σας, είπε. Όπως είπατε, είμαι ένας παρόνομος, καταδικασμένος σε θάνατο. Κι έντός αυτού, σας χοιριάστω την ίδια μου τη ζωή. Άλλά πιστεύω πως ο γάμος με μπορεί να βασίσει σε τίποτ' άλλο παρά στον έρωτά μου, άδυστυχώς, δε μπορώ να άναγκάσω τον έαυτό μου να σας έρωτευθή. Η αγάπη σε κατακτάει, σε διατάζει και δε μπορείς να μην ύπακούεις, στις διαταγές της. Άκούμα κι άν σημάινουν τη σύνορη καταστροφή σου.

Τα μαύρα μάτια της Νισας άστράψαν κι ο Τέερον περίμενε πως θα ξεσπούσε σε καμιά κρύα φθοιά. Παραέσπενε, λοιπόν, βλέποντας τη μιγάδα πτηκήσσσα να σηκώνεται και να του λήη ήρεμα:

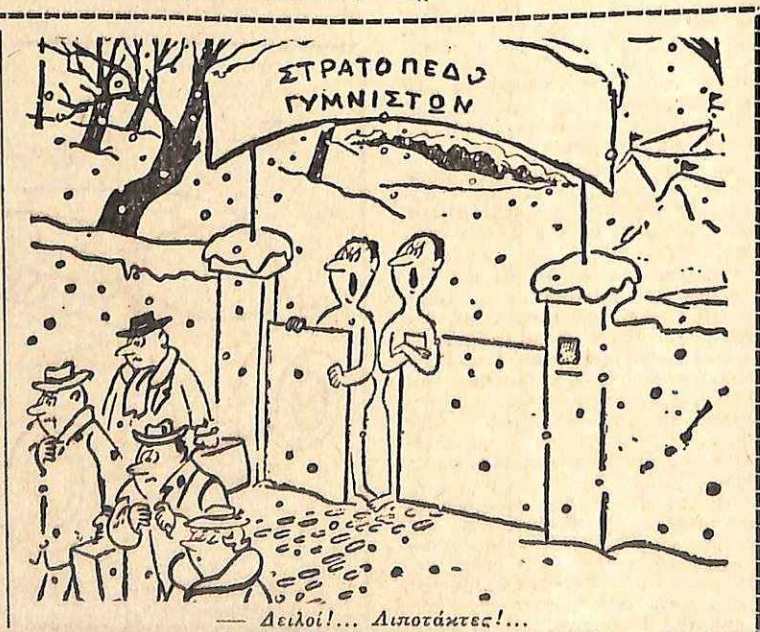
— Άνλαδή, δεν πρέπει να έλάττω τίποτα. Χωρίζουμε για πάντα. Τούλάχιστον, άν μ' ή άποχάρεσποιόμης σαν έχθρο.

Προχώρησε άργα προς το μέρος του, άνοίγοντας την άγκαλία της.

— Ένα τελευταίο φίλι, τον παρακάλεσε.

Τα μπράτσα της τεντώθηκαν γύρω άπ' τη μέση του κι άποτομα, με γοηγορόδα φωνή που έαίθετα, τα δαχτυλά της έλκισαν γύρω άπ' τη λαβή του έγχειρίδιου του τραβώντας το άπ' τη θήκη της ζώνης. Η άνακαμψη της άστραφτερης λεπίδας, που έκοψε τον άέρα κατεβαίνοντας προς το στήθος του, προσοοοποίησε το Τέερον και προλαβε να της άρπάξει τον καρπό της Νισας, τη στιγμή που ή αιχμή άγνιζε σχέδον το δέρμα του.

Στο μεταξύ ο Βούογκουλ, που στεκόταν έξω άπ' τη σκηνή, είχε καταφέρει να πιάσει κουβέντα με

τό φρουρό, φροντίζοντας να στέ-
κη ακριβώς πίσω απ' την κουρ-
τίνα, ώστε να ακούει το διάλογο.
Ξερόντας τους σκοπούς της Νίσας,
κατάλαβε πως, αφού δεν είχε μπο-
ρέσει να πείσει το νέο, θα προσ-
παθούσε να τον σκοτώσει με κά-
ποιον τρόπο.

Τάχα τυχαία, τράβηξε λίγο την
κουρτίνα με τον ώμο του και, οί-
χοντάς μια κλεφτή ματιά στη
σκηνή, είδε το Τζέρον να κρατάει
ακίνητο το όπλισμένο χέρι της
πριγκίπισσας. Ήταν καιρός να ε-
πέμβη!

— Τι είναι αυτό; ρώτησε το
φρουρό δείχνοντας προς τον ού-
ρανό.

Εκείνος σήκωσε ανόποτος το
κεφάλι του, δίνοντας στον κατά-
σκοπο την ευκαιρία να τραβήξει
το έγχειρίδιο, που είχε κρυμμένο
στο τουρμπάνι του, και να του το
καρφώσει στην καρδιά. Τότερα,
χωρίς να χάσει στιγμή, ο Βούρ-
γκουλ παραμέρισε την κουρτίνα
και πλησίασε άθόρυβα τον άνι-
πτο νέο, που του γύριζε την πλά-
τη.

Η Νίσια τον είδε και τα μάτια
της άνοιξαν διάπλατα, αλλά συγ-
κρατήθηκε κι' άρχισε να παλεύει,
προσπαθώντας να ελευθερώσει το
χέρι της, για να απασχολήσει
το Τζέρον. Ο Βούργκουλ βρισκό-
ταν τώρα ακριβώς πίσω του και
το έγχειρίδιο κατέβαινε κι' όλες
όρμητικά προς την πλάτη του
νέου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Καθώς κρατούσε τη μαγισμένη
πριγκίπισσα, που χτυπιόταν, ο
Τζέρον πρόσεξε πως άνοιξε τα
μάτια της, οα να είχε δη κάτι πύ-
σω του. Την πέταξε με μια σπρω-
ξιά στο ντιβάνι και, γυρίζοντας,
είδε τον Βούργκουλ, που έτοιμαζό-
ταν να τον σκοτώσει. Δεν προφταί-
νε να του αρπάξει το έγχειρίδιο,
αλλά του κατάφερε ένα δυνατό
χτύπημα στο όπλισμένο χέρι, πα-
ραλύοντάς το, και μια γροθιά στο
σαγόνι, που τον έριξε ανάσκελα
στο πάτωμα, ανάσθετο.

Συγχρόνως όοησε μέσα στη
σκηνη ένας αξιωματικός και δέκα
φρουροί.

— Σκότωσε τον Σούβι, το
φρουρό! φώναξε ο αξιωματικός,
δείχνοντας τον κατάσκοπο.

— Συλλάβετέ τον, διέταξε ο
Τζέρον. Θα αποφασίσω αργότερα
για την τύχη του.

Καθώς δυο απ' τους φρουρούς
μετέφεραν έξω λιποθυμμένο τον
Βούργκουλ, η Νίσια σηκώθηκε αργά.
— Φαντάζομαι πως θα συλλη-
φθώ κι' εγώ, είπε περιφρονητικά.
Έκτός κι' αν διατάξεις να με εκτε-
λέσουν άμέσως.

— Κάντε λάθος, χαμογέλασε ο
νέος. Μοι σώσατε κάποτε τη ζωή.
Δεν το ξέχασα και σας γροιστάω
εὐγνωμοσύνη. Είσαστε ελεύθερη να
φύγετε.

Η Νίσια γέλασε πικρά.

— Είσαι ένας ευγενικός τρελ-
λός, Τζέρον Μόργκαν, είπε. Αν
ήσουν ξύπνιος, θα με κρατούσες
αίμαλντη, θα μ' έκανες σκλάβο
σου, για να ταπεινώσεις κι' εμένα
και τον αδελφό μου. Σε προειδο-
ποιώ, όμως, πως, αν μ' αφήσεις να
φύγω, θα κάνω το πάλι για να σε
καταστρέψω.

Ο νέος γύρισε στον αξιωματικό.

— Οδηγήστε την Τριηλοτάτη
στο αεροσκάφος της, είπε.

Η Νίσια βγήκε με το κεφάλι ψη-
λά. Η φωτιά που έκαιγε στα μά-
τια της, βεβαίωσε το Τζέρον πως
θα πραγματοποιούσε την απειλή
της. Μα σίχως αδιάφορα τους ό-
μους του και διέταξε να ειδοποιή-
σουν τους αξιωματικούς πως ξα-
νάρχισε το συμβούλιο. Τελείωσαν
δυο ώρες αργότερα, αφού έπεισαν
το νέο να δεχτεί να διαλέξει δυο

ΤΟ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑ

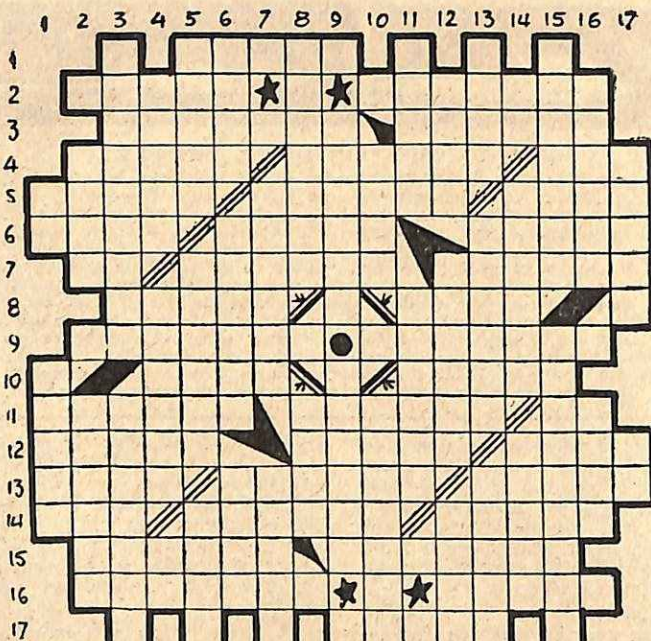
ΑΡΙΘΜΟΣ 937

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Ήταν κατά τη μυθολογία
μας γιός του Ούρανού και
της Γης.
- Άκαθαρσία. — Λέγεται και
ενορκος.
- Χώρα της Α. Αφρικής. —
Σύγχρονα.
- Οι καλοί φαίνονται σε μιὰ

ΚΑΘΕΤΩΣ

- Άρθρο. — Κραυγή ζώου.
- Το ρήμα αυτό μας ντύνει. —
Νερούλι.
- Πρόσωπο του οποίου τὰ μαλ-
λιά έχουν ανάγκη από χτένι-
σμα (ούδ.). — Τò καλοκαίρι
γεμίζει από κόσμο.
- Άκρον της Γης. — Άρρά-

ώρα ανάγκης. — Τò θηλυ
του χοίρου. — Χρονικό διά-
στημα.

- Εσοδο, για όποιον έχει πολ-
λά λεφτά. — Μεγάλα στην
ηλικία. — Ήγεμονικός οίκος
της Βουλγαρίας.

6 Έδαφική ανωμάλια. — Ο
μεγαλύτερος έχθρος κάθε γε-
ναϊκάς. — Άσκοπα.

7 Μονάς της ηλεκτρολογίας. —
Δοχείο νερού ή κρασιού. —
Ίδιοσυγκρασία.

8 Κάθε άνθρωπος, φτωχός ή
πλούσιος, έχει τουλάχιστον
ένα. — Άγρια χώρα της
Συρίας, ή γλώσσα των κα-
τοίκων της οποίας υπήρξε ή
μητρική γλώσσα του Χρι-
στού.

9 Διαφορετικά. — Ποτάμι μας,
που συνδέεται με τò θάνατο
ένος ήρωος.

10 Πόλις της Άραβίας, πρω-
τεύουσα της Ύεμένης, αλλά
και ζωτοφές. — Άνομοια.

11 Θλιβερά. — Είναι όπωσδή-
ποτε και άνοστος. — Πρόθε-
σις, μπροστά σε φωνήεν.

12 Πόλις της Παλαιστίνης, που
κατεστράφη μαζί με τò Σά-
δομα και τὰ Γόμορρα. — Κα-
ταγωγή. — Πληθος κόσμου.

13 Κεφαλή λειψάνου. — Όδηγούν
στη φυλακή. — Άποκρουστι-
κό έντομο.

14 Άρχαία θεά. — Οι τόποι
αυτοί μένουν ακαλλέργητοι.
— Εὐρωπαϊκή πρωτεύουσα.

15 Συμβάλλει άπαραιτήτως στη
διατροφή μας. — Ένδυμα
των άρχαίων.

16 Κωμόπολις της Μ. Άσίας,
στην Καππαδοκία. — Τò ά-
νερχόμενον.

17 Έρπετόν.

στιά. — Αρχή υπυθέσεων.

5 Έχει πολλές σελίδες. — Μας
είναι πιό γνωστά ως κουμα-
ράς. — Ήρωας του Τρωϊκού
πολέμου.

6 Όμοιος στο μέγεθος. — Φυ-
τό της Β. Αμερικής, αλλά
και παλαιό τραγούδι από ό-
μόνυμο φίλιμ. — Άνισιούρ-
γμα.

7 Γυναικές περιφρονημένες από
τόν κόσμο. — Βασανίζει την
άνθρωπότητα.

8 Συμπαθή, αγαπητά. — Πάρα
πολύ.

9 Άπερίσκεπτα. — Εύρύχωροι.

10 Προορίζονται για κληρικούς.
— Την προσίδει ένα χλωμό
πρόσωπο.

11 Καταβροχθίζονται καθημερι-
νός. — Βωδοί.

12 Στερούνται μιας τών αισθη-
σεων (ούδέτ.). — Προστα-
τεύει ένα πολεμιστή. —
Πρωσικό της του κινηματο-
γράφου.

13 Έδωσαν και πήραν κατά τις
εορτές. — Ένας από τους
Σωματοφύλακες. — Άνήκουν
σε όλους.

14 Προδίδει περιέργεια. — Κά-
τι πολύτιμο. — Έδαφικές
ανωμαλίες.

15 Δυνάμωμα. — Λιμάνι που έ-
δωσε τò όνομα του σε Ιστο-
ρική νύκτα.

16 Τριών έξω και παχαίνει. —
Ερω... .. αντίωμια.

17 Άναπνοή. — Όμοια σύμφωνα.

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η λύσις του 936

στη σελ. 76

άντρες, που θα τον συνόδευαν πα-
ντού, μέρα και νύχτα, αντικαθιστών-
τας το φρουρό.

Ο Τζέρον διάλεξε τò Γιούντ
και τόν Κόζα, ένα μαύρο με τερά-
στιες πλάτες, που ήξερε να πετάει
έγχειρίδια με καταπληκτική ακρί-
βεια και μπορούσε να διαλύσει με
τò ροπαλό του πέντε καλούς ξιρο-
μάχους.

Ο νέος έδιωξε τους αξιωματι-
κούς του κι' ετοιμάστηκε να κοιμη-
θώ. Ο Κόζα είχε ξεπλωθή μπρο-
στά στην είσοδο και ο Γιούντ φρου-
ρούσε δίπλα στο ντιβάνι του άρ-
χιού, όταν μπήκε τρέχοντας ένας
πολεμιστής.

— Έφτασε ένας άγγελιοφόρος
του Σάοκς του Βασανιστή! φώ-
ναζε.

— Θα τόν δεχτώ, είπε ο Τζέρον.
Ο πολεμιστής έφυγε, για να γυ-
ρίσει σχεδόν άμέσως με τόν άγγε-
λιοφόρο, που στάθηκε μπροστά στο
ντιβάνι και είπε:

— Φέρον μια πρόταση της θεϊ-
κής του Μεγαλειότητας του Σάο-
κς, Κυρίου της ημέρας και Βασι-
λιά των Κόσμων. Άντιο τ' άπόγευ-
μα, όταν ο μεγάλος θεός Ήλιος
άρχισαν να κατηφορίζη προς τη
Δύση, ή θεϊκή του Μεγαλειότης θα
άφήση όλο του τò στρατό στους
λόφους του Ζόκαρ, πάνω απ' την
κοιλιά Δίνγκ, και θα κατέβη μό-
νος του στη μέση της κοιλάδας.

Αν ο Τζέρον Μόργκαν είναι πρι-
γματικά ο άρχηγός που ισχυρίζε-
ται πως είναι, θα αφήση τò στρα-
τό του στους λόφους του Λόκαρ,
που ύψώνονται στην άπέναντι πλευ-
ρά της κοιλάδας, και θα κατέβη
οα της κοιλάδας, με τόν
μόνος του να μονομαχήση με τόν
Κόζα της Ήμερας. Τò άποτέλε-
σμα της μάχης θα δείξη ποιός εί-
ναι ο αληθινός άρχηγός της προ-
φητείας και ποιός ο άπατεώνας!

— Να προεμνής έξω την άπάν-
τησή μου, είπε ο Τζέρον.

Καί μόλις ή άσημμένα κορυτίνα
έξλεισε πίσω απ' τόν άγγελιοφό-
ρο, γύρισε στο Γιούντ και τόν ρώ-
τησε:

— Τι γνώμη έχεις γι' αυτή την
πρόταση;

— Είμαι σίγουρος πως ο Σάο-
κς σου ετοιμάζει κάποιον παγίδα,
άν και δεν ξέρω τι ακριβώς σχε-
δίαζει, άπάντησε ο γίγαντας. Ί-
διάζει, άπάντησε, ίσως ο Βασα-
σος να κάνει λάθος, ίσως ο Βασα-
νιστής να πιστεύη ειλικρινά πως
μπορεί να σε νικήση στη μονομα-
χία. Μα δέ συνθίξει να διακινού-
νη.

— Κι' εσύ τί γνώμη έχεις, Κό-
ζα; έπέμεινε ο Τζέρον γυρίζοντας
στον μαύρο.

— Νομίζω πως ο Βασανιστής
θέλει να φέρη αντιμέτωπους τους
δύο στρατούς, ώστε να γίνη μια
δυο στρατούς, ώστε να γίνη μια
άποφασιστική μάχη, που έλπίζει να
αποφασιστική μάχη, που έλπίζει να
την κερδίση με κάποια πονηρεία, άν
και οι δυνάμεις του δεν είναι πολύ
και οι δυνάμεις του δεν είναι πολύ

και οι δυνάμεις του δεν είναι πολύ
και οι δυνάμεις του δεν είναι πολύ

και οι δυνάμεις του δεν είναι πολύ
και οι δυνάμεις του δεν είναι πολύ

και οι δυνάμεις του δεν είναι πολύ
και οι δυνάμεις του δεν είναι πολύ

και οι δυνάμεις του δεν είναι πολύ
και οι δυνάμεις του δεν είναι πολύ

και οι δυνάμεις του δεν είναι πολύ
και οι δυνάμεις του δεν είναι πολύ

και οι δυνάμεις του δεν είναι πολύ
και οι δυνάμεις του δεν είναι πολύ

και οι δυνάμεις του δεν είναι πολύ
και οι δυνάμεις του δεν είναι πολύ

και οι δυνάμεις του δεν είναι πολύ
και οι δυνάμεις του δεν είναι πολύ

και οι δυνάμεις του δεν είναι πολύ
και οι δυνάμεις του δεν είναι πολύ

ακινές ξεστήθηκαν και φορτώθη-
καν στα υποσέλια, μαζί με τα ερ-
γαλεία και τα όπλα. Πριν περάση
μια ώρα, τò στρατεύμα διέσχισε
την πεδιάδα κι' άνηφορίζε στους
λόφους Λόκαρ.

— Να κάνετε πάντα αυτό που
δέν περιμένει ο έχθρος σας, είχε
πεί ο Τζέρον στους άρχηγούς του.
Ο Σάοκς φαντάζεται πως θα φύ-
γουμε αμριο τò πρωί. Επομένως,
εμείς πρέπει να φύγουμε τώρα. Εί-
ται να φτάσουμε πρώτοι και θα
δούμε τι θέσεις θα πάρουν οι άν-
τρες του. Ίσως μάλιστα μπορέ-
σουμε να φύγουμε, άν άνακαλύ-
ψουμε πως μάς εστισης παγίδα.

Ο στρατός του Τζέρον έφτασε
στον προορισμό του, χωρίς να συ-
νταχθή κανένα έμποδιο, και τò
στρατόπεδο ξαναστήθηκε. Όλοι οι
άντρες, έκτός από τους φρουρούς,
θα κοιμόντουσαν μέχρι τò πρωί, ώ-
στε να είναι ξεκούραστοι κι' έτοι-
μοι για μάχη. Άλλά, για μεγάλη
έκπληξη του Τζέρον, πέρασε και τò
πρωί και τò μεσημέρι, χωρίς να
φανή ο Βασανιστής.

Κατα τò αργότερο, οι ιπτάμενες
περιπολίες άνηγγελλαν πως πλη-
σίαζε ένα μεγάλο στρατεύμα. Σε
λίγο, οι άντρες του Βασανιστή ε-
παιρναν τις θέσεις τους στους λό-
φους Ζόκαρ και τò μαυρο συνέφε-
ρων γκωουο που τους συνόδευαν,
προσγειώθηκε κοντά τους.

Δυο ώρες αργότερα, ένας καθα-
λός κατέβηκε στην πλαγιά, καλ-
παζώντας προς τò κέντρο της κοι-
λάδας. Οι αχτίδες του ήλιου έκα-
ναν τη χροση μάσκα του ν' άστρά-
γνη.

Χωρίς να χάσει στιγμή, ο Τζέ-
ρον αρπάξε τα όπλα του, άνευθε
σ' ένα απ' τα φτερωτά άρματά
και έτρεξε να τόν συναντήσει. Ίλε-
ποντάς τον, ο αντίπαλός του στα-
μάτησε, οα να ήθελε να καθυστε-
ρήση τη σύγκρουση. Κρατούσε στο
δεξί του χέρι ένα τουζαο, την πα-
ράξενη τριάντα των φυλών της έ-
σημου, αλλά ο Τζέρον, που δεν εί-
χε συνηθίσει να χρησιμοποιήη
αυτό τò όπλο, είχε προτιμήσει
ένα μακρό κοντάρι.

Όταν ο άνθρωπος της Γης δέν
άπειχε για περισσότερο από εκατό
μέτρα, ο μασκοφόρος σήκωσε τò
τουζαο και τού έπετέθηκε. Ο Τζέ-
ρον σημάδεψε με τò κοντάρι τò
στήθος του αντίπαλου του και όρ-
μησε μπροστά. Την τελευταία σι-
γή, όμως, ο μασκοφόρος άνάγκα-
σε τò ύποζυγίο του να λοξοδρομή-
ση άπότομα κι' έτσι, ενώ τò κον-
τάρι του Τζέρον συνάντησε τò κε-
νό, οι γυριστές αϊχμές του τουζαο
γαντζώθηκαν στον ώμο του νέου,
τόν πέταξαν απ' τη σέλλα κι' ο
έχθρός του κατεβυθύνθηκε θρια-
μβευτικά προς τις γραμμές τών δι-
κών του, σέρνοντας στο χώμα τόν
αϊχμαλώτη του.

Κραυγές ένθουσιασμού άντήχη-
σαν απ' τò στρατόπεδο του Σάο-
κς. Ο Τζέρον, όμως, άρπαξε τò
κοντάρι του τουζαο και κατάφερε
να σηκωθή όρθιος. Τότερα, κρα-
τώντας πάντα με τò άριστερό του
χέρι τò κοντάρι, τράβηξε απ' τη
ζώνη του τò κομμένο του τσεκούρι
και τò κατέβασε μ' όλη του τη δύ-
ναμη πάνω στην ξυλίνη λαβή, που
έταίριζε, χωρίς να σπάση. Τρέχον-
τας με τεράστια πρήγματα πίσω
απ' τò μασκοφόρο, ο Τζέρον έξα-
κολούθησε να χτυπά τò κοντάρι,
όσπου κατάφερε να τò τσακίση
και βρόθηκε πεσμένος άνάσκελα,
ένω τò τσεκούρι του ξέφυγε απ' τò
χέρι.

Μισολιπόθυμος, γεμάτος αίματα,
χτυπήματα και σκόνη, ο νέος έμει-
νε για μερικά δευτερόλεπτα άκίνη-
τος, προσπαθώντας να ξαναβρή
την άνάσα του. Με την άκρη του
ματιού του, είδε τò μασκοφόρο να
γυρίζει πίσω, να πετάει την άχρη-
στη λαβή του τουζαο και να τρα-

βή από τη θήκη της σέλας ένα
αζόντιο.

Τώρα ο Τζέρον άνέπνεε πιο εύ-
κολα κι' ένοιωσε να άναχτή τις
δυνάμεις του. Περίμενε, χωρίς να
προσπαθήση να σηκωθή, ώσπου εί-
δε τò χέρι του αντίπαλου του να
σηκώνεται και να τινάζη προς τò
μέρος του τò κοντάρι. Μόνο τότε,
κύλησε άπότομα στο πλάι, άποφεύ-
γοντας τη μετállινη αϊχμή, που
καρφώθηκε στο χώμα, κι' άμέσως
μετά, πριν προλάβη ο έχθρός του
να συνέλθη απ' την έκπληξη, πετά-
χτηκε όρθιος και όρμησε πάνω του.

Ο μασκοφόρος έτοιμάστηκε να
τραβήξει ένα δεύτερο αζόντιο απ' τò
θήκη, αλλά δέν πρόλαβε, γιατί

ο άνθρωπος της Γης πήδησε, άε-
πάχτηκε απ' τò λαμό του και τόν
πέταξε απ' τη σέλλα. Όταν βρέ-
θηκαν κι' οι δυο κάτω, ο νέος τι-
νάχτηκε στα πόδια του με εύλυγ-
σία αϊλουροειδούς και τράβηξε τò
σπαθί του. Ο αντίπαλός του ση-
κώθηκε κι' αυτός και τόν μιμήθηκε.

Για μερικές στιγμές, οι δυο άν-
τρες έφφομαζόσαν προσεχτικά, δο-
κιμάζοντας ο ένας τις ικανότητες
του άλλου. Ξαφνικά, με μια γρή-
γορη κίνηση ο Τζέρον τέντωσε τò
όπλισμένο του χέρι, γέροντας
μπροστά και σημαδεύοντας την
καρδιά του αντίπαλου του. Η αϊχμή
του βρόξε τò σωστό σημείο, αλλά
είδε έκπληκτος τη λεπίδα να λυγι-

ξη στα δύο και να τσακίζεται. Κα-
τάλαβε πως ο μασκοφόρος φορού-
σε μετállινο θώρακα κάτω απ' τò
χιτόνα του. Μ' ένα θριαμβευτικό
γέλιο, ο αντίπαλός του έτοιμάστι-
κε να τού καταφέρει ένα θανάσιμο
χτύπημα.

Ένα γρήγορο πήδημα στο πλάι
έσωσε τò νέο από βέβαιο θάνατο.
Τότερα, πριν προλάβη ο μασκο-
φόρος να ξαναβρή την ίσοροπία
του, ο Τζέρον τράβηξε τò έγχειρί-
διό του και τò καρφωσε στο δεξιό
άνοιγμα της χροσης μάσκας. Η
αϊχμή πέρασε απ' τò μάτι του ά-
ντιπαλου του, φτάνοντας μέχρι τόν
εγκέφαλο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Τώρα τόν χειμώνα...

— Τò λεπτό και εύαίσθητο δέρμα σας, όσο και άν είναι νεανικό, όσο και άν δια-
τηρή την φυσική του άντοχη στο δυνατό κρύο και τις καιρικές μεταλλαγές, δέν
πρέπει ποτέ να μένη άδόκητο ή άπροσάδετο.

— Άν θέλετε λοιπόν και σεις να μην παραπονείστε ποτέ για λειχήνες ή ακοσίματα,
να μην πάδετε ποτέ άφυσάτως της επιδερμίδος σας (ξηροδερμία) πρόδρομο
των ρυτίδων, μεταχειριστείτε την Νέα Λάστινγκ Λανολίνη Μελπάν, τήν μόνη
άνεγνωρισμένη κρέμα για τις θετικές της προστατευτικές και έπανορθωτικές
ιδιότητες.

— Η Νέα Λάστινγκ Λανολίνη Μελπάν, ως κρέμα διπλής ώφέλειας (προστατευτική
έπανορθωτική) είσχωρει βαθειά στο δέρμα, άναπλάθει τους χαλαρωμένους ή
άοδένεις ίστους και ρυθμίζει τήν ίσοροπία των έκκρίσεων. Γι' αυτό, δέρμα
περίοπισμένο με Λανολίνη Μελπάν, είναι πάντοτε ξεκούραστο, άπαλό, νεανικό.
Έξ άλλου, τò γαλακταμα Ντεμακρίγιάν Μελπάν είναι τò άπαραίτητο καλλυ-
ντικό, για κάθε γυναίκα. Κάνει ένα τέλειο έπιστημονικό καθαρισμό διακο-
νώντας τήν πλήρη διαπνοή τού δέρματος που είναι άπαραίτητος για τήν
ανάσωσόνόρ του... Τά καλλυντικά Μελπάν δίνουν νεανική ζωντάνια.

melpan
time

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΔΙΠΛΟΠΕΝΝΙΑΣ

ΡΕΝΑ ΝΤΑΛΜΑΣ

Ἡ ἐκλεκτὴ τοῦ Ἡλία Καζάν

ΑΠΟ τὰ νέα ἀστέρια τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, ἡ Ρένα Νταλμάς εἶχε, στὶς ἀρχὲς τῆς καριέρας της, μιὰ ἐξαιρετικὴ εὐνοία τῆς τύχης: Νὰ προκριθῇ ἀπ' ὅλες τὶς γνωστὲς ἐρμηνεύτριες τοῦ εἴδους, ἀπὸ τὸ διάστημα σκηνοθέτη Ἡλία Καζάν, γιὰ νὰ τραγουδήσῃ στὸ τελευταῖο τοῦ φιλμ «Ἀμερική, Ἀμερική...».

Ἡ Εἰρήνη Ντούρου — αὐτὸ εἶναι τὸ πραγματικὸ τῆς ὀνομα — εἶχε ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι μανία μὲ τὸ τραγούδι καὶ πάντα τραγουδοῦσε ἐρασιτεχνικὰ, ὥστόσο, ἕνα βράδυ, τὸ καλοκαίρι τοῦ 1957, ἐνῶ ψιθύριζε ἕνα ρεφραίν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κέντρα ποὺ ὑπάρχουν στὶς Τζιτζιφιές, ὁ γνωστὸς συνθέτης καὶ ἄσσος τοῦ μπουζουκιοῦ Εὐστάθιος, ποὺ τὴν ἄκουσε, ἐνθουσιαστικὰ ἀπὸ τὴ φωνὴ της καί, χωρὶς νὰ διαπύση κάθολο, κατέδραμε ἀμέσως ἀπὸ τὸ πάλκο τῆς ὀρχήστρας, πλησίασε μὲ φόβο στὸ τραπέζι τῆς συντροφιάς της — γιὰτὶ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν τὴν γινώριζε — καὶ τῆς πρότεινε νὰ ἀσχοληθῇ ἐπαγγελματικὰ μὲ τὸ τραγούδι, ἀφοῦ εἶχε ὅλα τὰ προσόντα.

Ἡ Εἰρήνη, ποὺ ἀναζητοῦσε τὸν κατάλληλο ἄνθρωπο γιὰ νὰ τῆς δώσῃ κοράγιο, δὲν ἦταν δυνατὸν παρὰ νὰ δεχθῇ εὐχαρίστως τὴν πρότασι τοῦ Εὐσταθίου.

Ἐτσι, τὸν ἴδιο χειμῶνα, ὥστερ ἀπὸ μερικὰ ἀποράσιμα μαθήματα, ποὺ τῆς ἔκανε, ντεμπουτάρησε στὸ γνωστὸ κέντρο τῆς λεωφόρου Συγγροῦ, μὲ τὸ καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο Ρένα Νταλμάς, ποὺ διόλεξε ἡ ἴδια.

Σειμὴ καὶ εὐγενικὴ, δίπλα σ' ἕνα ἐμπειρὸ δάσκαλο, ἡ Ρένα Νταλμάς ἔγινε, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, δεκτικὴ μὲ πολλὰ συμπεριφορὰ ἀπὸ τὸ κοινὸ καί, μέσα σὲ λίγο διάστημα, γύρισε ἀρκετοὺς δίσκους σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐταιρεῖες, μὲ τὰ τραγούδια τοῦ Εὐσταθίου, ποὺ ἦταν καὶ οἱ πρῶτες ἐπιτυχίες της: «Ἀλμάς», «Ὡραία Ἀθηνά», «Μαύρες ὥρες», «Τὸ πέρασμένο Σάββατο», «Τελευταία σκαλοπατία», κ. ἄ.

Ἐνα ὁμῶς ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα σουζέ της σὲ δίσκους, ἦταν ἡ γνωστὴ μελωδία τοῦ Χρυσίνης, ποὺ τραγουδήθηκε στὴν ἐποχὴ τῆς ἀπ' ὅλη τὴν Ἀθήνα:

«Τὶ ὁμορφὴ, ποὺ εἶσαι ὅταν κλαῖς!

Τὸ δάκρυ σὰν διαμάντι ἄργουσι

Ἀγάπη μου, τί ὁμορφὴ πὺν κλαῖς!

Ἀκόμα λίγο κλάψε καὶ σοὺ πᾶν».

Ἐτσι, σιγά-σιγά, οἱ μετοχές της ἀρχίσαν νὰ ἀνεβαίνουν. Τὸ δεύτερο χρόνον ἔκανε τὴν ἐμφάνισι της στὸ «Φωληρέον», πρῶτο σκαλοπατὶ στὴν κατηγορίᾳ τοῦ εἴδους, μαζί μὲ ἀστέρι πρώτου μεγέθους, τὸν Γουιστάν, τὸ Γαβριλά, τὸ Μπασκί, κ. ἄ. Ἐφυγε, γιὰ ἕνα καλοκαίρι, στὴ Ρόδο, ποὺ γινώρισε μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ τὸ «Ροδίνα», σὰν τραγουδίστρια πιστὰς καί, ὅταν ἐπαναγύρισε στὴν Ἀθήνα, ἐμφανίσθηκε ἐνῶπιον τῶν περὶ τὴν πόλιν, ἀπὸ τὸν Ἅγιον Σώστη, καὶ τὴν μετέφερε στὸ

Ἡ Ρένα Νταλμάς σὲ μιὰ σκηνὴ τῆς ταινίας τοῦ Καζάν «Ἀμερική, Ἀμερική...», μαζί μὲ τὸν Κώστα Τριανταφυλλόπουλο.

ποῦ, ἐφέτος τὸ χειμῶνα, παρὰ μὲ τὸν πρῶτο πολῦτιμο συνεργάτη της, τὸν Εὐστάθιο, βρέθηκε στὸ ἴδιο κέντρο τῆς λεωφόρου Συγγροῦ, ἀπ' ὅπου ἔκανε τὸ πρῶτο τῆς ἐκείνημα.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁμῶς ἡ τύχη τῆς χαμογέλασε μὲ ἕνα ἐντελὸς ἀπίθανο τρόπο, μὲ ἕνα τρόπο, ποὺ τῆς ἀνοίγει, ἀναμφισβήτητα, τοὺς ὁρίζοντες μιᾶς διεθνούς προβολῆς:

Ἐνα βροχερὸ βράδυ τοῦ Ὀκτωβρίου, ὁ Ἡλίας Καζάν, κατόρθος ἀπὸ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας του, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ Νέο Φάληρο, κατέδραμε μὲ τὴ συντροφία του τοῦ Χειλά, γιὰ νὰ ξεσκάσει.

Παρακολουθώντας τὸ πρόγραμμά του τοῦ κέντρου, τοῦ ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωσι ἡ ἰδιόρρυθμη κοντρολὰ φωνῆ τῆς Ρένας Νταλμάς, ἔτσι ὥστε ἔκανε «σεγκόντο» σὲ μιὰ σειρά τραγουδιὰ τοῦ Χατζηδάκη καὶ τοῦ Θεοδωράκη, ποὺ ἐρμήνευε ὁ Μπιθικώτσης.

Καί, ὅταν τὸ πρόγραμμα τελείωσε, τὴν κάλεσε στὸ τραπέζι του.

Ἡ Ρένα Νταλμάς, μόλις ἄκουσε, ὅτι τὴ ζητοῦ ἕνας παγκοσμίου φήμης σκηνοθέτης, ἔνοιωσε τὸ πάτωμα νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ τὰ πόδια της νὰ λυγίζουν. Ἐκανε ὁμῶς κοράγιο, πλησίασε καὶ κάθησε κοντὰ στὸν Καζάν.

Ἐκεῖνος τῆς εἶπε ἀμέσως, ἐλληνικά, βέλαια:

— Κορίτσι μου, μ' ἀρέσει πολὺ τὸ ἰδιόρρυθμο τέμπρο τῆς φωνῆς σου. Θέλεις νὰ τραγουδήσῃς ἕνα τραγούδι τοῦ Μάνου Χατζηδάκη, στὴν ταινία μου «Ἀμερική, Ἀμερική»;

Ἡ Ρένα Νταλμάς, ἐμβρόντητη ἀπὸ τὴν οὐρανοκατέβητη αὐτὴ πρόσκλησι, κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της, μὲ ἕνα χαμόγελο.

Τὸ ἄλλο πρωί, ἕνα αὐτοκίνητο τοῦ συνεργείου τοῦ Καζάν, παρέλαβε τὴν Ρένα Νταλμάς ἀπὸ τὸ σπίτι της, δίπλα ἀπὸ τὸν Ἅγιον Σώστη, καὶ τὴν μετέφερε στὸ

στούντιο «Ἀλφά».

Ἐκεῖ ἄρχισε πολυήμερες δοκιμές, γιὰτὶ, ὅπως τῆς ἐξήγησαν, δὲν ἐπρόκειτο νὰ τραγουδήσῃ μόνον, ἀλλὰ καὶ νὰ παίξῃ!

Ὁ Καζάν, μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, τῆς ἔδωσε ἕνα μικρὸ ρόλακι. Ἐτσι, ἐντελὸς ἀγνώριστη, ἀπ' ὅτι εἶναι στὴν πραγματικότητα, φθασμένη κοπέλλα, μὲ φόρεμα ἐποχῆς, ὅπως τὴ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας, τὰ καταφέρει μὲ τρόπο νὰ βάλῃ νερῶτικα μέσα στὸ τσιγάρο τοῦ συνομιλήτου της.

Παρ' ὅτι δὲν εἶχε ἰδέα ἀπὸ κινηματογράφου, τὰ κατάφερε μὲ χάρη, ὅπως τὸ ἀνεγνώρισε καὶ ἡ Ἀμερικανὰ πρωταγωνίστρια τῆς ταινίας τοῦ Καζάν Κάθριν Οὐξέ.

Κι' ἀφοῦ γύρισε τὴ μικρὴ σκηνοθετὴς, ἀπέδωσε τὸ τραγούδι τοῦ Χατζηδάκη «Νανούρισμα», ποὺ εἶναι σχετικὸ μὲ τὴν ὑπόθεσι τῆς ταινίας:

«Μὲ τὸν Ἀλλὰν πηγαίναμι
στὸν κῆπο μου παρὰ
ἐκνοῦ» ἡ γῆ τὸ δάκρυ της
κι' ἡ νύχτα ἦταν ὡραία.
Μὰ κάποιο βράδυ τοῦ Μαγιοῦ
ἐνῶ ἄστρο εἶχε φανεῖται
κι' ἦρθε σὰν γέρι ἐνὸς παιδιοῦ
τὰ μάτια νὰ τὸς κλείσῃ».

Ἡ ἐρμηνεία τῆς ἄρεσε πολὺ καὶ στὸ Χατζηδάκη καὶ τῆς ὑποσχέθηκε, ὅταν δὴ ἦταν καιρὸς, νὰ τῆς ἐμπιστευθῇ καὶ τὸ δίσκο τοῦ τραγουδιοῦ του.

★

Εἶδαμε τὴ Ρένα Νταλμάς ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα βράδια, στὸ κέντρο τῆς λεωφόρου Συγγροῦ, ὅπου πάντα ἐργάζεται, ἔξσκελουμε νὰ ζῇ ἐπηρεαζομένη ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ εὐνοία τῆς τύχης.

Τὸ ἄλλο πρωί, ἕνα αὐτοκίνητο τοῦ συνεργείου τοῦ Καζάν, παρέλαβε τὴν Ρένα Νταλμάς ἀπὸ τὸ σπίτι της, δίπλα ἀπὸ τὸν Ἅγιον Σώστη, καὶ τὴν μετέφερε στὸ

Τὸ νέο ἀστέρι τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, σὲ μιὰ δοκιμὴ μαζί μὲ τὸν Γρηγόρη Μπιθικώτση.

ποῦ θὰ τῆς δώσῃ τὴν εὐκαιρία. Ὑστερὰ ἀπὸ μερικὸς μῆνες, ὅταν θὰ παιχθῇ ἡ ταινία τοῦ Καζάν, νὰ γίνῃ γνωστὴ σὲ ὅλο τὸν κόσμον.

— Ἀσφαλῶς, τῆς λέμε, ἦταν κατὶ ποῦ ποτὲ δὲν περιμένεις!

— Ὅπως ἀκριβῶς τὸ λέτε. Γι' αὐτὸ, εὐγνωμονῶ τὸ Θεὸ γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, ποὺ φανέρεται μπροστά μου, στὰ πρῶτα βήματα τῆς καριέρας μου.

— Τί σὲ ἀπασχολεῖ ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τραγούδι;

— Τὸ νοικοκυριὸ καὶ τὸ ράψιμο. Σχεδὸν πάντα φτιάχνω μὴν μου τὰ φορέματά μου καὶ ἐλπίζω πὺς τὰ καταφέρνω ἀρκετὰ καλά.

— Μελλοντικὰ σου σχέδια;

— Νὰ ἐπιτύχῃ περισσότερο στὴ δουλειά μου καὶ νὰ εἶμαι οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητη.

— Κανένα ταξίδι;

— Ἐχω πολλὰς προτάσεις ἀπὸ Ἀμερική, Γαλλία, Αἴγυπτο, Ἰσραήλ, κ. ἄ. Δὲν τὸ ἀποφασίζω ὁμῶς ἀκόμη. Θέλω νὰ ἔχω ὅλα τὰ ἐξόδια καὶ νὰ εἶμαι ἀπόλυτα σίγουρη γιὰ τὸν ἐαυτὸ μου.

— Ἐνα μεγάλο σου ὄνειρο;

— Ναι, νὰ παίξω ἕνα ἀξιόλογο ρόλο στὴν ὁδὸν. Ὅταν, μετὰ τὸ γύρισμα τῆς σκηνῆς μου, στὸ φιλμ τοῦ Καζάν, ὁ τελευταῖος μου παρὲνδρος ἔνα τρεῖς πλῆθος σὲ δολλάρια καὶ μὲ ρώτησε ἂν βέλῃ νὰ ἐκπληρώσῃ καμμιὰ ἄλλη μου ἐπιθυμία, τοῦ εἶπα, ὅτι θὰ ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ παίξω ἕνα ἀξιόλογο ρόλο σὲ ταινία. Μὲ ρώτησε ἀκόμη ἂν εἶμαι σίγουρη γι' αὐτὸ ποὺ ζητῶ καὶ τοῦ εἶπα, ὅτι θὰ καταβάλω κάθε προσπάθεια.

— Καὶ ἐκεῖνος τί σοὺ ἀπάντησε;

— Μὲ ἄφησε νὰ ἐλπίζω, ὅτι σὲ ἄλλη εὐκαιρία θὰ προσπαθίσω νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμία μου...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

ὁ αἰὸ νι

Οἱ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ ΟΜΙΛΟΥΝ

Δ. ΔΑΔΗΡΑΣ

Μὲ τὸ φακὸ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων

ΣΤΟ ἄνετο γρ-φεῖο τοῦ τῶν κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων «Π. Δαδῆρας καὶ Υἱός» ὁ Δημήτρης Δαδῆρας, ἕνας ἀπὸ τοὺς πέντε - ἐξ ἀνεγνωρισμένων Ἑλλήνων σκηνοθετῶν, δέχτηκε τὴν ἐρώτησί μας μὲ ἀρκετὴ περίσκεψι καὶ ἐπιφυλακτικότητα.

— Πῶς βλέπετε τὸν ἑλληνικὸν κινηματογράφον σήμερ; τὸν ρωτήσαμε. Ἐχει πραγματικὰ πραγματοποιήσει προόδους ἀξίολογες σὲ σύγκρισι μὲ τὸν παλιὸ ἐαυτὸ του καὶ τὸ σύγχρονον εὐρωπαϊκὸν κινηματογράφον ἢ βρίσκεται ἀκόμη σὲ παιδικὴ ἡλικία;

Ὁ συνομιλήτης μας σκέφτηκε ἀσχετὰ κ' ὕστερὰ ἔδωσε τὴν πιο πρωτοτυπὴ ἀπάντησι, ποὺ ἀκούσαμε ὡς τώρα:

— Καὶ τὰ δύο, μᾶς εἶπε.

— Διηλθῇ;

— Ἀπορροφῶν τὴ σκέψι τοῦ:

Τεχνικῶς ἔχουμε ξεπεράσει τὴν παλιὰ κακὴ ἐποχὴ καὶ μποροῦν νὰ πῶ ὅτι εἴμαστε ἐξαιρέτως τῶν Εὐρωπαίων καὶ τῶν Ἀμερικανῶν. Τὸ ἀνυπερβλητὸ ἐμπόδιο «φωτογραφία» καὶ «φωτοχημεία» ἔχει πλέον υπερπηδηθῇ, γιὰτὶ ὁ ἑλληνικὸς κινηματογράφος διαθέτει σήμερ ἄριστα τεχνικὰ μέσα καὶ ἐξοχὺς τεχνικούς.

— Ὡστόσο, μιὰ καλὴ ταινία, δὲν εἶναι μόνον ὑπόθεσι τεχνικῆς φύσεως. Εἶναι καὶ κατὰ ἄλλο. Κι' ἀπ' τὴν πλευρὰ αὐτὴ σκοντάφουμε ἀκόμη ἀρκετὰ.

— Σὲ τί συνίσταται αὐτὸ τὸ «ἄλλο»;

— Σὲ τρία πράγματα, ποὺ ὀνομαζοῦνται «ἠθοποιί», «σκηνοθετὴς» καὶ «σενάριο». Ὅσον ἀφορὰ τοὺς πρώτους, ὁρεῖλα νὰ ὁμολογήσω πῶς ἡ χώρα μας διαθέτει πολὺ καλοὺς ἠθοποιούς τοῦ θεάτρου.

— Τοῦ θεάτρου;

— Ναι. Ἐνας καλὸς ἠθοποιὸς τοῦ θεάτρου εἶναι καὶ καλὸς ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου. Ἡ πείρα τὸ ἔχει ἀποδείξει αὐτὸ. Θέλω νὰ πῶ πῶς ἕνας ἠθοποιὸς ποὺ εἶναι σωστὸς στὴ σκηνή, εἶναι σωστὸς καὶ μπροστὰ στὸ φακὸ.

— Ἐρχόμεστε τώρα στοὺς σκηνοθετῶν. Καὶ στὸν τομέα αὐτὸ, ὁ τόπος διαθέτει καμμιὰ δεκάρι καλοὺς σκηνοθετῶν. Λέγοντες δὲ καλοὺς, ἐννοῶ «σωστὸς» καὶ μὲ ταλέντο. Τὸ τελευταῖο, τὸ ταλέντο διηλθῇ, εἶναι τὸ βασικὸ στοιχεῖο γιὰ ἕνα σκηνοθετὴ, ἀφοῦ εἶναι γνωστὸ πῶς ἡ σκηνοθεσία κατὰ 90% εἶναι ὑπόθεσι ταλέντου.

— Πέραν ὁμῶς αὐτῶν τῶν 10 καλῶν σκηνοθετῶν, ὑπάρχει μιὰ πληθώρα ἀδέξιων καὶ ἀκατάρτιστων ἀνθρώπων, ποὺ γίνονται μόνον τοὺς σκηνοθετῶν καὶ εἶναι ἐπιθυνοὶ γιὰ τὴν πληθώρα αὐτὴ τῶν κατασκευασμάτων, ποὺ λέγονται ἑλληνικὲς «ταινίες».

— Δὲ θὰ σταθῇ σ' αὐτούς. Ὅπως φυτοῦνται ἐστὶ καὶ θὰ ἐξαφανισθοῦν. Ἀλλὰστε τὸ φαινόμενο αὐτὸ δὲν εἶναι καθαρῶς ἑλληνικόν. Σ' ὅλα τὰ κινηματογραφικὰ κράτη τῆς γῆς, ἀρκετοὶ κατὰ στάσι ποσογμένα, ὑπάρχουν σκηνοθετικὲς μετριότητες ἢ «συμφορέ», χωρὶς αὐτὸ νὰ ἐμπεδίσῃ τὴν ποιοτικὴ ἄνοδο τῶν ταινιῶν τους.

ΒΑΣΙ ΤΟ ΣΕΝΑΡΙΟ

Διακόσαμε τὸ συνομιλήτη μας, στὴν τόσο ἐμπεριστατωμένη του ἀνάπτυξι, γιὰ νὰ τοῦ υποβάλουμε τὴ φυσικώτετη, ἀλλὰστε, ἀπορία:

— Ὅπως βλέπετε τὸ ζήτημα, σὴν πρῶτῃ ἢ ἔχλας, ἀφοῦ διαθέτει κα-

λοὺς τεχνικούς, καλοὺς ἠθοποιούς, καὶ καλοὺς σκηνοθετῶν, νὰ ἔχῃ «ἄνοδο ποιότητος», πράγμα ποὺ ἀρνεῖσθε. Πῶς ἀφίεται αὐτό;

Ὁ Δ. Δαδῆρας μᾶς ἔδωσε τὴν ἐξήγησι, ποὺ κατὰ τὴν ἀποψὶ του, εἶναι ἡ μόνη ἀληθινὴ καὶ στηρίξι-μὲν στὰ πράγματα.

— Νομίζω, μᾶς εἶπε, πῶς βασι τῆς κινηματογραφικῆς μας κακοδομίας, εἶναι τὸ σενάριο. Οἱ Ἕλληνες σεναριογράφοι, δὲν ξέρουν νὰ γράψουν σενάρια. Τὸ «σενάριο», ποὺ ἀποτελεῖ τὴ βάσι μιᾶς ταινίας, δὲν εἶναι «λόγος», οὔτε διήγησι. Εἶναι ἕνα συνθετικὸ εἶδος τέχνης, ποὺ χρειάζεται ἐιδικὴ ἐξάσκηση, ἐιδικὸ ταλέντο καὶ ἐιδικὴ ἐπεξεργασία.

— Στὸ ἐξωτερικὸ ὑπάρχει πληθώρα ἐιδικῶν, ποὺ συγγράφουν σενάρια. Παράλληλα, ὑπάρχει πληθώρα «ειδικῶν» πάλι, ποὺ χενεῖζουν τὰ σενάρια αὐτά, ἐπεξεργάζονται τὶς σκηνὲς καὶ διορθώνουν τοὺς διαλόγους, ὥστε ν' ἀποκτοῦν κινηματογραφικὸ ὄψος. Κι' ὕστερὰ ἀρχίζει τὸ «γύρισμα». Ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, οἱ μισοὶ Ἕλληνες κοντεῖνουν νὰ γίνουν σεναριογράφοι. Βασικὸ ἐλάττωμα τῶν ἑλληνικῶν σεναρίων εἶναι ἡ ἐλλείψι κινηματογραφικότητος καὶ «γλωσσας».

Ὁ διάλογός τους σπάνια εἶναι σωστὰ ἑλληνικά. Ἐτσι, ὅταν ξεκινᾶμε γιὰ νὰ γυρίσουμε μιὰ ταινία, ξεκινᾶμε ὁσμῃ. Ὅταν ἡ ὑπόθεσι «σενάριο» ἀφαιρηθῇ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀτάκαδων καὶ ἐναπομείνῃ στὶς ἱκανότητες συγγραφέων πείρας καὶ ἀξίας, τότε θ' ἀρχίσουμε νὰ προκόδουμε στὸν τομέα τοῦ κινηματογράφου.

Η «ΚΑΘΑΡΙΣ»

Ἀναγκαστήκαμε νὰ διακόψουμε πάλι τὸ συνομιλήτη μας. Μιὰ ἀκόμη ἀπορία ἔμενε χωρὶς ἐξήγησι.

— Ὅθὰ θέλαμε νὰ ἐπιτείνουμε στὶς σκηνοθετικὲς μετριότητες, εἴπαμε, ποὺ εἶναι οἱ αἰτίες τοῦ διασπομοῦ τῆς ἑλληνικῆς «ταινίας». Πῶς κατορθώνουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ νὰ κάνουν τὸ σκηνοθετῇ;

Ὁ Δ. Δαδῆρας μᾶς ἔδωσε πρῶτον τὴν ἀπάντησι καὶ στὴν ἀπορία αὐτή:

— Γιατὶ πάντα ὑπάρχουν ἄνθρωποι πρῶτοι νὰ διαδένουν χρήματα γιὰ «βιομηχανία ταινιῶν». Βλέπετε ἡ βιομηχανία αὐτὴ βρίσκεται σὲ ἀνθρώπιν καὶ ἐλπίδα τοῦ κέρδους ἀσκέι δύναμι μαγνητικῇ.

— Μὰ, κερδίζουν οἱ «κακὲς ταινίες»;

— Κατὰ κανόνα, οἱ. Ὡστόσο, ὑπάρχουν κάποτε ἀστάθμητοι παρά-

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Ὁ Δημήτρης Δαδῆρας εἶναι ἴσως ὁ μόνος Ἕλληνας σκηνοθετῆς ποὺ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἀσχολήθηκε μὲ τὸν κινηματογράφον, τὶς ταινίες, τὰ στούντιο καὶ τὰ πλατῶ.

Γιὰ τὸ παλιὸ παραγωγὸ Παν. Δαδῆρα, εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ ζήσει ἀπὸ τὰ παιδικὰ του χρόνια τὴν πορετώδη ἀτμόσφαιρα τῆς δημιουργίας ἑλληνικῶν φιλμ, νὰ μεγαλῇ ἀπὸ αὐτὴν, νὰ τὴν ἀγαπήσῃ καὶ νὰ κάμῃ τὸν κινηματογράφον ὄργον τῆς ζωῆς του.

Ὁ Δ. Δαδῆρας γεννήθηκε στὴν Κωνσταντινούπολιν τὸ 1924, ἀλλὰ σὲ ἡλικία 2 μόλις ἐτῶν ῆρθε μὲ τοὺς γονεῖς του στὴν Ἀθήνα. Μόλις τελείωσε τὸ Γυμνάσιον, γράφτηκε στὴ Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ κατόπιν παράτησε τὸ νομικὸ καὶ ἀμφοικὸ δικαίον γιὰ νὰ γίνῃ καλλιτεχνικός διευθυντὴς τῆς ταινίας «Πικρὸ ὄνειρο», ποὺ γύρισε γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Οἴκου Δαδῆρας, ὁ σκηνοθετῆς Γ. Γρηγορίου.

Τὸ 1951 ὁ Δημήτρης σκηνοθέτησε τὴν πρώτη του ταινία τὸ «Τραγούδι τοῦ πόνου» πλὴν ἡ κριτικὴ τὸ ὑποδέχτηκε μὲ κολακευτικὰ σχόλια.

Μετὰ τὸ ἐλπιδοφόρο αὐτὸ ντεμπούτο, ἀκολούθησαν 18 ταινίες ὡς σήμερ, ποὺ τὶς σκηνοθέτησε ὁ ἴδιος. Οἱ κυριώτερες ἀπὸ αὐτὰς εἶναι «Τὸ νησί τῶν γενναίων», τὸ «Ραντεβὸ στὴν Κερκυρὰ», τὸ «Ἀγορὰ-κόριτσο» ποὺ στάθηκε ἀποκαλύψις γιὰ τὴν Ἀνὰ Φύσιν, οἱ «Χαρούμενοι ἄλφες» τὸ «Ραντεβὸ στὴ Βετικί», οἱ «Ἀυτοκτονίες» κ.ἄ.

Τώρα γυρίζει τὸ φιλμ «Σκάνδαλο στὸ νησί τοῦ Ἑωτος» ποὺ τελειώνει αὐτὲς τὶς μέρες.

Ὁ Δημήτρης Δαδῆρας εἶναι παντρεμένος ἀπὸ ἕνα χρόνον μὲ τὴν πρωταγωνίστρια τοῦ κινηματογράφου Γκιζέλα Ντελλί, ποὺ τὴν ἀποκαλεῖ ὁ ἴδιος. Ἡ φλεβ-εἶα του εἶναι νὰ σκηνοθετῇ μιὰ ταινία διεθνούς προσέλευς καὶ ἀξίας.

Ὁ σκηνοθέτης Δ. Δαδῆρας.

γοντες, ποὺ συντελοῦν ὥστε μιὰ καλὴ ταινία νὰ γίνῃ «ἐμπορικὴ». Βέβαια ἡ περίπτωση αὐτὴ μοιάζει λιγάκι μὲ... λαχείο. Ὅμως, λίγος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ σταταλουν χρήματα γιὰ «λαχεία»; Ὑπάρχει πάντα ἡ βεβαιότης πῶς μερικοὶ θὰ κερδίσουν.

— Τότε, δὲν πρόκειται νὰ σταματήσῃ ἡ παραγωγή τόσο πολλῶν κακῶν ταινιῶν. Αὐτὲ δὲν εἶναι ἡ ἀποψὶ σας;

— Ὅχι ἀκριβῶς. Τὸ κακὸ αὐτὸ θὰ σταματήσῃ κάποτε.

— Πῶς; Ἡ τὴν ἐπέμβασι τοῦ κράτους;

— Ὅχι. Οἱ λογοκρισίες καὶ τὰ ἀνελευθερά μέτρα δὲν ταιριάζουν σὲ πολιτισμένους λαοὺς κι' οὔτε ὁδηγοῦν στὴν πρόοδο.

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ Η... «ΟΜΑΔΑΡΑ»

ΚΑΤΕΒΑΙΝΟΝΤΑΣ στον Πειραιά και ο μπαρμπα Λουκάς θρόνηκε δι-
ξασί στον ηλεκτρικό με μία κυρία
μεσόκοπη πληθωρική σε ξυγία, με
πανίδες στο πρόσωπο κι ανασίπλω-
μένο προγούλι.

Δίπλα της καθότανε ένα ρωμειό
αγόρι με παρδαλό πουλόβερ και
μπλουζήν παντελόνι. Σίγουρα θα
ήτανε γυιός της μιά και της έμοια-
ζε στο σούλοπι. Ξαφνικά, η άγνω-
στη χοντρή τον πήραξε με αινιγμα-
τικό άγαρμπο ύφος και του χαμο-
γέλασε. 'Ο φανατικός σούφρωσε τη
μύτη του με άβδια. Και δάλλθηκε
να κυττάει από το παράθυρο. 'Ωστό-
σο ένοιωθε, πές από ένστικτο, πως
η πληθωρική μεσόκοπη είχε καρφω-
μένο το μάτι της επάνω του. Τό
πρώτα καταντούσε πιά ανυπόφορο.
Γύρισε απότομα. 'Η χοντρή του χαμο-
γέλασε πάλι! 'Επί τέλους, τό τραί-
νο μπήκε με χαρχαλήτο στο σταθμό
του Πειραιά κι' ο κόσμος χύθηκε
στις πόρτες. 'Η μεσόκοπη σηκώθη-
κε και προχώρησε στο διάδρομο.
Τ' αγόρι πού σέβητο προπορεύοντα-
νε. Ξαφνικά η χοντρή γύρισε κι
είδε ξανά το μπαρμπα Λουκά και
χωρίς χαμόγελο πιά, αλλά
με χαμηλή, λυπημένη φωνή του είπε:

— Τι γίνεται, κύριε Λουκά; Βέ-
βαια, δέ με θυμάσαι. Πέρασαν
τόσα χρόνια από τό...
Μά, ενώ σε θυμάμαι, Λουκά και σέ
ενοιάζω για να με θυμήθης, Λουκή
μου... Τώρα πιά είμαι η κυρία Πη-
νελόπη 'Ανδρεοπούλου, μά τότε... τό-
τε ήμουν η Πίπιτσα.

— 'Ο μπαρμπα Λουκάς σαν νάπεφε
από τό σύννεφο... Τώρα θυμότανε
κι' αυτός την Πίπιτσα. Μά βέβαια
μπορούσε να ξεχάσει τη λυγρή και
πεντάμορφη σαν πρωινό τριαντάφυλ-
λο Πίπιτσα του... τό χαριτωμένο κο-
ρίτσι με τό γλυκό στοματάκι και
την άπιστη καρδιά;...

— "Α, εσύ 'σαι, Πίπιτσα; Ψιθύρι-
σε... Μά πώς έβγινε;... Τρόμαξα να
σέ γνωρίσω στ' αλήθεια...
— Τά θάσασνα και τά χρόνια, Λου-
κά μου... Για λογάρισε, τριαντα-
δυό τόσα χρόνια... Δεν είναι λίγα...
— Σίγουρα θά είσαι παντρεμένη
με παιδιά και...

— Με παιδιά ναι Λουκά μου, μά
όχι με έγγονια όπως νομίζεις. Τ'
αγόρι που έλέπεις και δυό κορίτσια
της παντρείας στο σπίτι...
— Παντρεύτηκες τό Θανάση τον
Σούρμενα κυρία Πηνελόπη; Γιατί
τότε θυμάμαι...

— 'Η χοντρή χαμογέλασε λυπημένα:
— Εύτυχως όχι, Λουκά μου. Παν-
τρεύτηκε αργότερα τόν κυρ Σωτήρη
τον 'Ανδρεοπούλο. Είναι χαριτω-
μεστής. Καλός κι' άσπρος νοικο-
κύρης... φιλήσυχος...

— Κι' ο Θανάσης ο Σούρμενας
τί γίνεται, κυρία Πηνελόπη;
— Σκοτώθηκε τό κακομοίρης στο
Πόγραβε, στον αλβανικό πόλεμο.
Ποίος έβρει πού είναι τό θάφος του...
Μά ήτουνε λεβεντάνθρωποι Λουκά
μου... τόν θυμάσαι;... Τράβηξε τό-
σα μαζί του...

— 'Αν τό θυμάται λέει; Μιά σό-
λη βελιά στο στήθος του σέ καυγά
στο γήπεδο ξεγινιέται;
— Ναί... ναι, ο Θανάσης ο Σούρ-
μενας ήτανε λεβεντιά και σάνιν...
'Ας αναπαύη ο Θεός την Ψυχή του.

— 'Η μεσόκοπη χοντρή έκανε να
σκουπίση από τά κουρασμένα της
μάτια ένα δάκρυ —για να μη λυά-
ση στα ξυγία της. 'Ο μπαρμπα
Λουκάς άπλωσε τό χέρι του να την
αποχαριέσει. 'Ητανε κι' έτούτος
πολύ συγκινημένος.

— Καθόμιασε στην όδο 'Ετταγι-
σου νοήμερο τάδε, τού σύστησε. Κι'
άν θέλεις νάβρής καμιά μέρα με
τη γυναίκα σου να γνωρίσεις τις
κόρες μου και τόν άνδρα μου καλός
να όρίσης, Λουκά μου... Είμαστε
πιά τόσο ακίνδυνοι... και τόσο μα-
κριά από κάθε ύποψια...

— 'Από τόν έρωτα... πρόσθεσε
με πικρό χαμόγελο ο άλλος... 'Ετσι
μού φαίνεται πώς είναι... Θάρρομε
κυρία Πηνελόπη... Θάρρομε καμιά
Κυριακή...

— Πού δέν θάχη μάς με τόν 'Ο-
λυμπιακό, πρόσθεσε με άγαστό χα-
μόγελο η συμπλοκή πιά χοντρή...
Στό δρόμο προς την άκτή Σα-
θέρου ο μπαρμπα Λουκάς ξανάφερε
στην ψυχή του τά περασμένα... Τό-
τε πού ήτανε νέος είκοσιδυό μοιάζε
χρόνων. 'Υψηλός, λυγρός, με σγου-

ρό φουντωμένο μαλλί, με όμορφα
και με νεύατα...

— 'Ητανε άνοιξί του 1930. Τό πρω-
τάθλημα παίζοντανε πιά στο μεγα-
λό του φόρτε, και τ' άλλεπάλληλα
μάς άνάμεσα στον 'Ολυμπιακό, την
ΑΕΚ, τόν ΠΑΟ, τόν 'Απόλλωνα έρι-
σκόντανε στο μεγαλύτερο φόρτε
τους. Ξακουστοί μπαλαδόροι, όπως
οι πέντε άδελφοί 'Ανδριανοπούλαι,
ο Κουράντης, ο Τσολίνας, ο Μεσά-
ρης, οι Μπαλτασαίοι, ο Γιάμαλης, ο
Ευφρονιμίδης, ο Μάλλιος, φουντώνε-
νε σαν πυρκαγιά τόν φανατισμό. Οι
χασάπηδες στον Πειραιά κρεμάγανε
τό Σαββατοκύριακο τις σημαίες του
'Ολυμπιακού έξω από τά μαγαζιά
τους κι' οι 'Αθηναίοι θοράγανε κλα-
πατσιμπαλα με τόν ύμνο του τρι-
φυλλίου και χαλάνανε κόσμο. Τά
γήπεδα ξεγελίζανε από φανατικούς
με κονιακδες και λάσαρα. Οι πο-
λαδόροι γενόντανε ινδολάστοι, οι κο-
πέλλες άναστεύανε με τά συλλογι-
κά τους... 'Ο πόλεμος ήτανε πολύ
μακριά...

— Κι' έτσι στις 16 τ' 'Απριλή του
1930 δέ γινόταν τό μεγάλο ντέρ-
μπι 'Ολυμπιακού-ΠΑΟ στο Φάληρο.

— 'Ο μπαρμπα Λουκάς, αγόρι στα

Η ΠΙΠΙΤΣΑ ΤΟΥ 1930 στον ηλεκτρικό σιδηροδρομο

είκοσιδυό του χρόνια, με άναμμένο
καρβούνιο την καρδιά, τράβηξε για
τό Φάληρο να τρυπήσει τό γήπε-
δο. Ταμπλάς. Οι πόρτες είχανε κλεί-
σει από τις δυό τό άποσιμαίμερο.
Πεντέξη χιλιάδες κόσμος έξω από τό
γήπεδο, γκάριζε, φώναζε, διαμαρτυ-
ρότανε ν' άνοιχούν τις πόρτες. 'Ο
Λουκάς σπαρτώνοντας πέραδωθε 'Ε-
φθανε στην κλειστή σιδερόπορτα.

Τόν ζουλήσανε σαν σάντουιτς και
θρόθηκε σχεδόν άγκαλιά μ' ένα κο-
ρίτσι, πού άγωνιζότανε να γλυτώσει
από τό φοβερό στριμωξίδι, μιά και
δέν ήτανε τυχερό να μπει στον
παράδεισο! Τό μπουράκι της από
την ταραχή και τό φόβο λουλούδιζε
σαν γκρενά τριαντάφυλλο. Μά ήτα-
νε τόσο χαριτωμένο και τόσο πι-
κάντικο, ένα κορίτσι να τό πής στο
ποτήρι πού ο Λουκάς δέν άντέξε
στον πειρασμό κι' έφερε τό χέρι του
στη γυνή πλάτη μου.

— Μή φοβάσαι, κορίτσι μου, της
σύστησε με στοργή και συμπάθεια.
Κρατήσου κοντά μου να μη σέ πα-
ρασύρη ο χειμαρρός. Θά σέ χτυπή-
σουν στην πόρτα...

Τό κορίτσι ζουληγμένο σαν σκύο,
σπαρτάριζε από άγωνία και φόβο.
'Ο Λουκάς την έσφιξε κοντά του με
τά δυό χέρια του.

Τό κορίτσι στην άπελπισία του,
έμπιστευότανε τόν έαυτό της και τό
λουλουδάτο φορεματάκι της στό δυ-
νατό του μπράτσο. 'Ο άγνωστος
νέος ήτανε λεβεντιά, με όμορφα
μαλλί σαν 'Απόλλωνας... Τί είχε
να φοβηθή;

— 'Ο Λουκάς παρ' όλο πού τό στρι-
μωξίδι γινόταν σκληρότερο, έννοι-
ωθε πως ταξίδευε σε μιά θάλασσα
από μέλι και γάλα. 'Ο έρεθισμέ-
νος κόρφορ του κοριτσιού, τά γλαρά
φοδισμένα ματάκια της, τό δροσερό
κακκινό στόμα, τό σαρώτο μετα-
ξωτό δέρμα... παράδεισος και γλυ-
κειά κόλαση μαζί. 'Ας μην άνοιγε
ποτέ η σιδερόπορτα.

— 'Επί τέλους, κατόρθωσε να ξεκολ-
λήση τό άγνωστο κορίτσι από τό μα-
νισμένο πλήθος, πού δροντοχύπα-
γε κύμα τό κύμα την κλειστή σι-
δερόπορτα.

— 'Οχι, σωθήκαμε από τόν πνι-
γμό και τόν θάνατο, ψιθύρισε.
Συμφόρα πού θά πάθαινα... Κι' άν
δέν ήσουν εσύ...

— Νά σου συστήθω, δεσποινίς, τη
διέκρινε ο Λουκάς.
Τό κορίτσι έμυθε γάργαρα γέ-
λια...

— 'Οπως στις δεξιώσεις, πρόσθε-
σε... 'Ωστόσο είμαι η Πίπιτσα Στε-
φάνου και μαθαίνω μεθιστρίκη...
— Γι' αυτό κι' είσαι κοίκα, την
κολάκεψε ο Λουκάς.
— Και τώρα τί γενόμαστε; είπε
λυπημένα τό κορίτσι. Θά μπορού-

με τό γήπεδο; Κρίμα, θά χάσουμε τό
μάς.

— 'Αποκλείεται για σήμερα. Δέ
χωράει δελόνι. Θ' άρχίσουν σε δέκα
λεπτά... Δέν πάμε μιά βόλτα;
— 'Η Πίπιτσα χωρίς διαταγή τόν
ακολουθούσε. Πήγανε μέχρι την έ-
ξέδρα, κουβεντιάσανε για τους μπα-
λαδόρους και τις ομάδες... Συμφω-
νούσανε σε όλα. 'Η Πίπιτσα ήτανε
φανατικά με τόν 'Ολυμπιακό, όπως
κι' αυτός. Ταίριαστό ζευγάρι...

— Κι' όταν έπεσε τό γλυκό άνοιξιά-
τικο βράδυ, ο Λουκάς την πήρε και
συρρίανισανε στην παραλιακή λεω-
φόρο. Χαϊρότανε την κουβέντα της,
καμάρωνε την κορμοστασιά της. Τό
κορίτσι σφιγγόταν κοντά του. 'Ο
Λουκάς μιά στιγμιούλα την πήρε
στην άγκαλιά του και κόλλησε τό
στόμα του στα δροσερά κοριτσιάσι-
κα χείλη. Τό ένα φίλι έφερε τ' άλ-
λο. 'Ενοιωθε πως την άγαπούσε...

— Πώς δέ μπορούσε πιά να θρεθί μα-
κριά της... 'Από τό γήπεδο άρχισε
να έβανη ο κόσμος.
— 'Ο Λουκάς πρόησε να μάθη τό
άποτέλεσμα. 'Ο 'Ολυμπιακός κέρδι-
σε τρία-δύο, τόν είπανε μ' ένα στό-
μα, δυό-τρεις. Δυό στριφτά κάρφω-
σε ο Ντίκος κι' ένα ο Γιώργαρος!

— 'Από τό βράδυ αυτό ο Λουκάς
αντάμωνε κάθε δεύτερη μέρα την
Πίπιτσα στο Νέο Φάληρο. Καθόνα-
νε σε μικρά καφεράκια, πίνανε
μπύρα, μασουλίζανε κοκορέται, με-
θούσανε με έρωτόλογα, άγκαλιές
και φιλάκια. Ζωή, κόττα και γήπεδο!

— Πίπιτσα μου, κοίκα μου, της
ψιθύριζε στ' αυτί. Μ' έχεις τρελλά-
νει... σ' αγαπώ και θά σ' αγαπώ...
— 'Η Πίπιτσα σφιγγότανε επάνω
του σαν πουλί, ή σαν χαδεμένη γα-
τούλα.

— Λουκή μου... χρυσό μου αγόρι,
τού άπαντούσε. 'Ο 'Αν μ' αγαπάς όσο
αγαπάς τόν 'Ολυμπιακό...

— 'Εκατό φορές περισσότερο!
Κι' άν σου λέγα να μη πηγαί-
νεις στο γήπεδο Λουκή μου και να
μη μ' άφήνης κάθε Κυριακή άπόγεμα
σαν καλαμιά; Πές μου λοιπόν, θά
πηγαίνω;

— Θά σέ παίρνω μαζί μου κου-
κίτσα μου!... Θά σε δέγω με μιά
κορδέλλα και θά σε άέρνω μαζί
μου... Σ' αγαπώ, σε άέρνω μαζί
μου... 'Επερσάνε δυό-τρεις μήνες με την
ίδια άγάπη. Κι' ένα πρωινό ο Λου-
κάς κατεβαίνοντας στο Πάριο Φά-
ληρο τόν 'Εντεν, για μπάνιο είδε
την Πίπιτσα του με μαγιό στην μι-
κρή πλάξ μ' ένα κρεμαντάκι με ά-
φελικς, μαύρο μουστάκι και τετρά-
γωνες πλάτες... 'Ο Λουκάς δαγκώ-
θηκε. Πέρασε σοδαρός και... άμε-
ρόληπτος δίπλα τους. 'Η Πίπιτσα
έκρυψε τό κεφαλάκι της πίσω από

την πλάτη του κρεμαντάκι της, και
τσουρουφιζότανε στον καλοκαιριά-
τικον ήλιο. Τ' άλλο βράδυ να σου
και τού ήρθε τό άπιστο κορίτσι στο
Φάληρο. 'Ο Λουκάς για να τη δο-
κιμάση προσποιήθηκε πως δέν ήξε-
ρε τίποτε. Της έβριξε κι' όλες την
πεπινόφλουδα.

— Πάμε, κουκίτσα μου αύριο
στο 'Εντεν για μπάνιο; της είπε.
— 'Η Πίπιτσα σούρωσε με δυσφορία
τό μπουράκι της.

— Μά έχω δουλειά, Λουκή μου τά
πρωινά. Πηγαίνω στη μεδίστρα και
μονάχα την Κυριακή.
— Μά χτές πήγες στη μεδίστρα;
Σέ ρωτάω να μάθω.

— Και βέβαια πήγα. 'Αν θές πα-
με να τη ρωτήσουμε.
— 'Ο Λουκάς θυμόσε με τό ψέμα
της. Τό αίμα άνέθηκε στο κεφαλά-
του, ή ήλεια γλύστρησε στην καρ-
διά του σαν φαρμακικό φίδι. Της
άστραψε στο πρόσωπο ένα σκαμπι-
λι. 'Επασσε η μύτη της. Βάλλθηκε
να κλαίη με άναρπλητά και λυ-
γμούς. Χωρίσανε τασκαμένοι.

Την παράλλη Κυριακή θά γενό-
ταν τό μεγάλο μάτς Παναθηναϊκού
— ΑΕΚ στο γήπεδο της Λεωφόρου.
— 'Ο Λουκάς πήγε στο γήπεδο νω-
ρίς. 'Επασσε θεσί στη μεγάλη σκε-
πασμένη εξέδρα. Οι Δικέφαλοι ή-
τανε βέβαιι πως ή ομάδα τους θά
κέρδανε. 'Ο γκολκίπερ τους ο Γιά-
μαλής θριακούσε σε διαδομένη
φόρμα. Κανένα σάνιν τού ΠΑΟ, μή-
τε ο θομαρδιστής Μπαλταζής, μή-
τε ο έιρτουζός Μεσάρης μπορού-
σαν να ταρακουνήσουν τά δίχτυα
του. 'Ο έακουστός τούτος γκολκί-
περ έπιανε πουλιά στον άνερα. Ξα-
περ έπαινε πούλια στον άνερα. Ξα-
φικά, κυττάει και έλέπει, τρεξή
σκολαπάτια παραπάνω. Η Πίπιτσα
με τόν κρεμαντάκι της ντυμένο με
γκρι καλοκαιρινή κοστούμια και
γκρι καλοκαιρινή φόραγε κι' αυτή
πράσινη γραβάτα.

Και έδώ ακριβώς άρχίζει όλο
τό πρόβλημα, πού άπασχαλει ζωή-
ρα τόν Πρόεδρο και την κοινή
γνώμη της 'Αμερικής.

Γιατί, όχι μόνο τά σχετικώς
σοβαρά, αλλά και τά πολυμύρη-
τερα περιδικά της 'Αμερικής, ά-
σχολούνται με την Τζάκυ, όπως
όλοι την άποκαλούν χαιδέυτικά,
σαν να ήτανε στήθος τού Χόλλυ-
γουντ και όχι σύζυγος τού Προ-
έδρου και μητέρα δύο παιδιών.

Περιοδικά είδικευμένα στο σκαν-
δαλό, όπως τό «Φωτοπλάι» και
τό «Κονφινένσιαλ», αφιερώνουν
σειρά «άποκαλυπτικών» ρεπορτάζ,
για την κ. Κένεντυ. Οι τίτλοι
τους είναι δυναμίτις, αλλά τό πε-
ριεχόμενο σχεδόν μηδέν.

Νά ένα μικρό, αλλά εύγλωττο
δειγματολόγιο:
— «Πώς έρωτεύηκα», έξομο-
λογείται η Τζάκυ.

— «Πώς περιμένα τό τελευταίο
μου παιδί»
— «'Ο έρωτάς μου με τό νεα-
ρό γερούσιαστή Τζάκ Κένεντυ».

— «Τί φοβάμαι τόν ζωή...»
Πολλοί 'Αμερικανοί και πρώτος
ο ίδιος ο Πρόεδρος, άρχισαν να
προσβάλλονται από την τολμηρή
αυτή δημοσιότητα, πού παίρνει
τη μορφή αληθινής ύστερίας...

— 'Η ίδια η Τζάκυ, χωρίς να χά-
νι ούτε στιγμή τό γλυκύτατο χα-
μόγελό της, δέν κρύβει τη ζυσα-
ρέσκειά της, άν και με πολύ φι-
νέτσα.

— "Όλα τά μάτια είναι στρεμ-
μένα επάνω μου, όλοι οι προβο-
λείς με φωτίζουν με χίλια-δυό
χρώματα, έξομολογείται η πρώτη
κυρία της 'Αμερικής. 'Οπωσδήποτε,
καταλαβαίνω πολύ καλά, ότι
τά δημόσια πρόσωπα άπασχολούν
συνεχώς τούς δημοσιογράφους και
τό άναγνωστικό κοινό... 'Αλλά ή
υπερβολή δημιουργεί μιά κατά-
στας δυσάρεστη...

Τό βέβαιο είναι, ότι ή άκτινο-
βολία της κ. Κένεντυ, δημιούρ-
γησε στην 'Αμερική μιά καινούρ-
για κατάσταση, έναν τεράστιο
μύθο.

— 'Η Τζάκυ, βέβαια, δέ χάνει την
άδρινη χάρη της και την άσύγκρι-
τη γοητεία της, με τις διάφορες
υπερβολές. 'Αλλά μιά μικρή κά-
θετη ρυτίδα άρχίζει να χαράζεται
στο μέτωπό της...

— 'Ας
ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

Τζάκυ Κένεντυ: «'Όλα τά μάτια
επάνω μου...»

Η Τζάκυ και τά προβλήματα της

Βέβαια, τό χαμόγελό της εί-
ναι γλυκύτατο. Τό πρόσωπό της
γεμάτο άθωότητα και έξυπνάδα.
Τό σώμα της, λεπτό, αλλά με
διακριτικές καμπύλες, ντυμένο,
μάλιστα, με πολύ χάρη.

— 'Η Τζάκυ Κένεντυ, σίγουρα,
θά μπορούσε να είναι μιά στή-
ρα τού Χόλλυγουντ, άν δέν ήτανε σύ-
ζυγος τού Προέδρου τών 'Ηνωμέ-
νων Πολιτειών.

Και έδώ ακριβώς άρχίζει όλο
τό πρόβλημα, πού άπασχαλει ζωή-
ρα τόν Πρόεδρο και την κοινή
γνώμη της 'Αμερικής.

Γιατί, όχι μόνο τά σχετικώς
σοβαρά, αλλά και τά πολυμύρη-
τερα περιδικά της 'Αμερικής, ά-
σχολούνται με την Τζάκυ, όπως
όλοι την άποκαλούν χαιδέυτικά,
σαν να ήτανε στήθος τού Χόλλυ-
γουντ και όχι σύζυγος τού Προ-
έδρου και μητέρα δύο παιδιών.

Περιοδικά είδικευμένα στο σκαν-
δαλό, όπως τό «Φωτοπλάι» και
τό «Κονφινένσιαλ», αφιερώνουν
σειρά «άποκαλυπτικών» ρεπορτάζ,
για την κ. Κένεντυ. Οι τίτλοι
τους είναι δυναμίτις, αλλά τό πε-
ριεχόμενο σχεδόν μηδέν.

Νά ένα μικρό, αλλά εύγλωττο
δειγματολόγιο:
— «Πώς έρωτεύηκα», έξομο-
λογείται η Τζάκυ.

— «Πώς περιμένα τό τελευταίο
μου παιδί»
— «'Ο έρωτάς μου με τό νεα-
ρό γερούσιαστή Τζάκ Κένεντυ».

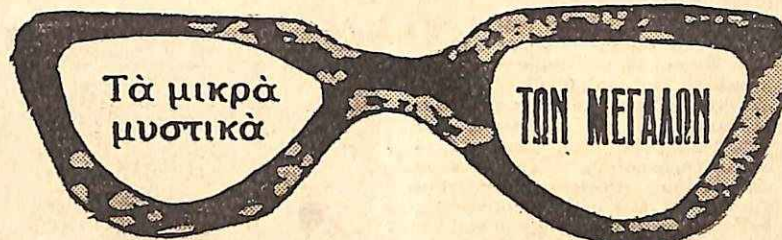
— «Τί φοβάμαι τόν ζωή...»
Πολλοί 'Αμερικανοί και πρώτος
ο ίδιος ο Πρόεδρος, άρχισαν να
προσβάλλονται από την τολμηρή
αυτή δημοσιότητα, πού παίρνει
τη μορφή αληθινής ύστερίας...

— 'Η ίδια η Τζάκυ, χωρίς να χά-
νι ούτε στιγμή τό γλυκύτατο χα-
μόγελό της, δέν κρύβει τη ζυσα-
ρέσκειά της, άν και με πολύ φι-
νέτσα.

— "Όλα τά μάτια είναι στρεμ-
μένα επάνω μου, όλοι οι προβο-
λείς με φωτίζουν με χίλια-δυό
χρώματα, έξομολογείται η πρώτη
κυρία της 'Αμερικής. 'Οπωσδήποτε,
καταλαβαίνω πολύ καλά, ότι
τά δημόσια πρόσωπα άπασχολούν
συνεχώς τούς δημοσιογράφους και
τό άναγνωστικό κοινό... 'Αλλά ή
υπερβολή δημιουργεί μιά κατά-
στας δυσάρεστη...

Τό βέβαιο είναι, ότι ή άκτινο-
βολία της κ. Κένεντυ, δημιούρ-
γησε στην 'Αμερική μιά καινούρ-
για κατάσταση, έναν τεράστιο
μύθο.

— 'Η Τζάκυ, βέβαια, δέ χάνει την
άδρινη χάρη της και την άσύγκρι-
τη γοητεία της, με τις διάφορες
υπερβολές. 'Αλλά μιά μικρή κά-
θετη ρυτίδα άρχίζει να χαράζεται
στο μέτωπό της...

Τά μικρά μυστικά ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟΝ

Μικρά ταξίδια και κινέες διασκεδάσεις

Πολυκατομιμυριοχός βιομήχα-
νος της Βραζιλίας, αλλά και δι-
εθνής γοης, ο Μπέμπυ Πινιατάρι,
σέ ηλικία σαρανταπέντε χρόνων,
γυρίζει με αυταρέσκεια τις μεγα-
λες πρωτεύουσες τού κόσμου, μα-
ζί με τη νεαρή του σύζυγο 'Ιρα.

— 'Η γοητεία σου όφείλεται
στά λεφτά σου; τόν ρώτησε πρι-
λίγο στενός του φίλος, μ' όλο τ'
θάρος μερικόν διπλών ούσκυ-
πού είχανε πιά μαζί σ' ένα πα-
ρισινό μπάρ, στις τρεις τό πρωί.

— 'Ο «Μπέμπυ» —πού, βέβαια, εί-
ναι ένα καμικό υποκοριστικό, γι-
νή την ηλικία τού μεγαλοβιομηχα-
νου και γόη — δέ θυμόσε, ενώ εί-
ναι γνωστός ο άμίκρος χαρακτήρ-
ρας του.

— Τά λεφτά μου, μου χρησι-
μέουν για να κάνω τά κέφια μου,
ο έρωτας είναι άλλη υπόθεση. Και
όταν λέω τά κέφια μου, έννοω
μερικά μικροπράγματα κοινά σε
όλους τούς θνητούς, όπως ένα τα-
ξίδι ή μιά διασκεδάσι...

Βέβαια, ο «Μπέμπυ» έχασε να
πη, ότι ένα από τά συνηθισμένα
του ταξίδια είναι ο γύρος τού
κόσμου με αεροπλάνο και με την
παρέα δύο ή τριών έκρηκτικόν

— Λέτε; διέκοπτε ή τρίτη φί-
λη. Γιατί εγώ ξέρω, από πρώτο-
πο άπόλυτου έμπιστοσύνης, ότι ο
Μπέμπυ της τράβηξε πρία σκαμπι-
λία, έπειτα από ένα τρομερο συ-
ζυγικό καυγά, έπειδή ή Φραν-
σουά ξενοχούσε μέχρι τις πέντε
τό πρωί...

— Καλέ, τί μου βρίσκετε;
Κι' εκείνοι, μ' όλο τό μπλαέ-
τισμό τού έπαγγέλματος, απαν-
τούν:

— 'Οχι πολλά πράγματα... 'Α-
πλώς συνδυάζεις μιά Γκάρμπο
και μιά Μονρόε...

Τό μυστικό τού διαζυγίου
Οι γάμπες της είναι πάντοτε
πολύ αδύνατες και τά μάτια της
μεγάλα και ψυχρά, με άνταυγεις
έγνοτες έσωτερικής ζωής. Τό πρ-
σωπό της δέν είναι όραιο, στιγ-
μές-στιγμές μάλιστα έχει όλα τά
στιγμάτα της άνίας, αλλά διαθέ-
τει μιά διακριτική φινέτσα και
πού και πού μιά έσθνική θηλυκό-
τητα.

— 'Η Φρανσουάξ Σαγκάν, πού
στά δεκαεφτά της χρόνια ήτανε
τό «παιδί-θαύμα» της γαλλικής
λογοτεχνίας, σήμερα, δέκα χρό-
νια μετά, είναι μιά γυναίκα μ'
ένα μαρό μερικόν μνηών, πού έ-
τοιμάζεται να χωρίση για δεύτε-
ρη φορά.

Μόλις συμπληρώθηκε ένας χρό-
νος από τό δεύτερο γάμο της με
τό «Μπέμπυ» νέο 'Αμερικανό, πο-
λύ χαριτωμένο, πού άσχαλείται με
την κεραιμική.

— 'Ο Μπέμπυ είναι υπέροχος...
— 'Ο Μπέμπυ είναι τόσο δυ-
νατός...

— 'Αστέρια μέσα άπ' την όμικήλη
Μέσα από την όμικήλη τού Σκαν-
διναυικού βοορά, μόλις έξοδόσα
μιά καινούργια διασκέδαση, πού σί-
γουρα θά φωτίση τις όδους όλου
τού κόσμου,

Φρανσουάξ Σαγκάν: «Χωρίς
γιατί...»

— 'Ο άντρας μου έχει μεγάλη
καλλιτεχνική προσωπικότητα.
— Είναι πολύ εύγενικός και
άξιαγάπητος.

— Είναι πραγματικός άντρας.
Αυτά και άλλα πολλά δήλωσε
ή Φρανσουάξ, για τό νέο σύζυγο
έδώ και μερικώς μήνες.

Και μετά, ξαφνικά, τό νέο έ-
σκασε σε βόμβα: «'Η Σαγκάν
χωρίζει...»

Οί άσπρονδοί φίλοι και φίλες —
κυρίως βέβαια οι φίλες — άνα-
στενάξαν ύποκριτικά...

— Λέτε να είναι σοδαρό; Φαι-
νόντουσαν τόσο ευτυχισμένοι!...
σε μιά άλλη φίλη στο κουσούμ-
πολιό τού παρισινού σαλονιού.
'Εγώ έμαθα πως ο Μπέμπυ είχε
φιλενάδα...

— Λέτε; διέκοπτε ή τρίτη φί-
λη. Γιατί εγώ ξέρω, από πρώτο-
πο άπόλυτου έμπιστοσύνης, ότι ο
Μπέμπυ της τράβηξε πρία σκαμπι-
λία, έπειτα από ένα τρομερο συ-
ζυγικό καυγά, έπειδή ή Φραν-
σουά ξενοχούσε μέχρι τις πέντε
τό πρωί...

— Καλέ, τί μου βρίσκετε;
Κι' εκείνοι, μ' όλο τό μπλαέ-
τισμό τού έπαγγέλματος, απαν-
τούν:

— 'Οχι πολλά πράγματα... 'Α-
πλώς συνδυάζεις μιά Γκάρμπο
και μιά Μονρόε...

Τό μυστικό τού διαζυγίου
Οι γάμπες της είναι πάντοτε
πολύ αδύνατες και τά μάτια της
μεγάλα και ψυχρά, με άνταυγεις
έγνοτες έσωτερικής ζωής. Τό πρ-
σωπό της δέν είναι όραιο, στιγ-
μές-στιγμές μάλιστα έχει όλα τά
στιγμάτα της άνίας, αλλά διαθέ-
τει μιά διακριτική φινέτσα και
πού και πού μιά έσθνική θηλυκό-
τητα.

— 'Η Φρανσουάξ Σαγκάν, πού
στά δεκαεφτά της χρόνια ήτανε
τό «παιδί-θαύμα» της γαλλικής
λογοτεχνίας, σήμερα, δέκα χρό-
νια μετά, είναι μιά γυναίκα μ'
ένα μαρό μερικόν μνηών, πού έ-
τοιμάζεται να χωρίση για δεύτε-
ρη φορά.

Μόλις

Θὰ θεραπευθῇ ἡ ἡμικρανία;

27

πομονής — με τὰ πιδ μελανά
χρώματα.

Καί ἡ "Αννα καταδικάστηκε σ'
ἐξορία στή Σιβηρία — καί σ' ἐ-
κατό μαστιγώματα με τὸ κνούτο.
Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Αὐτο-
κράτωρ πασῶν τῶν Ρωσῶν εὐδό-
κησε, τὴν τελευταία στιγμή, νὰ
ὀρίσῃ πῶς, ἀν ἡ ἐγκληματίας αὐ-
τὴ ἐπιζούσε τῆς μαστιγώσεως, θὰ
μπορούσε νὰ ξαναπαυτρευθῇ στή
Σιβηρία. Δὲ θὰ εἶχε, ὅμως, τὸ
δικαίωμα νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ Μό-
σχα πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια.

★

Τὸ φρούριο τῆς Αἰκατερίνης,
στὴ Σιβηρία, ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ
φοβερώτερα κότερα τῆς τσαρι-
κῆς Ρωσίας. Ἐκεῖ μετέφεραν τὴν
"Αννα Πετρόβνα Ντερέμωβα. Ὁ
διοικητὴς τοῦ ἀπεφάσισε νὰ τῆς
ἐπιβάλῃ τὴν ποινὴ τῆς μαστιγώ-
σεως στὴ μεγάλη αὐλὴ, τὴ μέρα
τῶν γενεθλίων τοῦ τσάρου.

Ὅταν ἔφτασε ἡ ὥρα τοῦ μαρ-
τυρίου, ἓνας ἀξιωματικὸς πλησία-
σε τὴν "Αννα, ποὺ τὴν εἶχαν σύ-
ρει σχεδὸν ἀναισθητὴ στὸ κέντρο
τῆς αὐλῆς, καί τὴν διατάξε νὰ γυ-
μνώσῃ τὴς πλάτες καί τὸ στήθος
τῆς. Σὲ λίγο, ἐκείνη εἶδειν τὸ
κορμί τῆς, μελανιασμένο ἀπὸ τὸ
κρῦο. Ὁ ἀξιωματικὸς γύρισε τὰ
πλάτη, ἔναν ἀπὸ τοὺς κοζάκους,
ποὺ σχηματίζαν κλοιὸ γύρω ἀπὸ
τὴν καταδικο, με κνούτο στὸ χέρι.

— Σ' ἐμένα, Σεργκέι Μιχαή-
λοβιτς — τοῦ εἶπε ἀργὰ καί ἐπί-
σημα — ἀναθέτω τὴ μεγάλη τιμὴ
νὰ ἐκτελέσῃ τὴ δικαία ἀπόφασι
τοῦ τσάρου μας. Μὴν πηγαίνῃς
ὅμως κοντὰ στὴ γυναῖκα αὐτὴν.
Θὰ χυμώσῃ πάνω σου, θὰ σὲ σαγ-
κώσῃ, θὰ σὲ σκίσῃ με τὰ νύχια
τῆς...

Ὁ Σεργκέι — παλληκάρι ὡς

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

μαστιγώματα με τὸ κνούτο.

Ὁ Σεργκέι εἶχε ἀποχανωθῇ
ἀπὸ τὸν πόνο. Φαινόταν ἐτοιμὸς
νὰ σωριαστῇ κάτω.

— Ἐλάδεις τὴ μισὴ τιμωρία,
εἶπε λαχανιασμένος ὁ ἀξιωματι-
κός. Ἦρθε τώρα ἡ σειρά τῆς γυ-
ναίκας σου, γι' ἄλλα πενήντα χτυ-
πήματα.

Ὁ Σεργκέι συνήρθε ἀπότομα.
Ἐρρίξε μιὰ πονεμένη ματιά στὴν
"Αννα Πετρόβνα καί ψιθύρισε:

— Δώστε μου ἄλλες εἰκοσι...

Ὁ ἀξιωματικὸς εἶχε ἀφρίσει
ἀπὸ τὸ κακό του. Τὸ πείσμα τοῦ
στρατιώτῃ ἐκείνου τὸν ἔκανε νὰ
νοιώθῃ κατὶ σὰν τρέλλα.

— Ἀφού ἐπιμένεις! εἶπε με
σαρκαστικὸ γέλιο.

Καί συνέχισε τὶς μαστιγώσεις,
με ξεφρενιασμένη δύναμι, χοροπη-
δώντας ὑστερικά γύρω ἀπὸ τὸ
Σεργκέι.

Τέλος, ὁ ἥρωας σωριάστηκε
κάτω. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐσκυψε πᾶ-
νω του. Τοῦ ἔδωσε μιὰ δυνατὴ
κλωτσιά. Ἐκείνος δὲ σάλεψε.

— Ψόφησε τὸ παλιόσκυλο!
μουρμούρισε.

Ὁρῶντας τὸ ἀνάστημά του κι'
ἔκανε μερικὰ βήματα πρὸς τὴν
"Αννα Πετρόβνα:

— Ὁ ἀντρούλης σου ἀφῆσε
τριάντα μαστιγώσεις καί γιὰ τὶς
δικές σου πλάτες, τῆς εἶπε, με
ἓνα ἀπαίσιο μορφοσμο.

Ξαφνικά, ὁ Σεργκέι ἀνασκή-
θηκε λίγο στὸν ἓνα ἀγκώνα. Δὲν
εἶχε πεθάνει. Ἀκούσε τὴν εἶπε ὁ
ἀξιωματικὸς, συνήρθε ἀπὸ τὴ νάρ-
κη του καί βρῆκε τὴ δύναμι νὰ

ΜΕΡΙΚΟΙ ΤΟ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΚΡΥΟ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ!

ΛΑΚΗΣ
ΡΕΝΑ
ΕΥΑ
ΜΑΙΡΗ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΣΤΑΥΡΟΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ
ΚΛΕΩΠΑΣ
ΛΕΛΑ
ΘΩΔΩΡΟΣ
ΦΑΙΔΩΝ

ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ
ΖΩΗ ΛΑΣΚΑΡΗ
ΧΛΩΗ ΔΙΑΣΚΟΥ
ΚΩΣΤΑΣ ΔΟΥΚΑΣ
ΤΖΩΛΗ ΓΑΡΜΠΗ
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΗΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ
ΜΑΡΘΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΟΥΓΙΑΤΖΗΣ
ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ

Παραγωγή: ΦΙΝΟΣ ΦΙΑΜ. Σενάριο — Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ Διευθυνὸς Φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ Μουσική: ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

5ον. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ Λάκης ἀγόρασε σὲ τιμὴ εὐκαιρίας ἓνα ἀνοικτὸ αὐτοκίνητο, παλαιὸ τύπου καὶ πηγαίνει μ' αὐτὸ τοὺς γονεῖς του καί τὶς τρεῖς ἀ-
δελφές του, Ρένα, Εὐα καὶ Μαίρη, γιὰ νὰ πάρουν τὸ μπάνιο τους σὲ
μιὰ πλάζ. Ἐκεῖ ὁ Λάκης συναντᾷ τὴ φίλη του Λέλα, ἡ ὁποία τὸν πιέζει
νὰ παντρευτοῦν, γιὰ τὴν ἀδελφία τῆς θέλουν νὰ τὴν παντρεύουν, γιὰ
νὰ μπορέσουν κι' αὐτὰ νὰ πάρουν σειρά. Ἡ Ρένα συναντᾷ κι' αὐτὴ τὸ
φίλο τῆς, Θόδωρο, ὁ ὁποῖος τῆς δίνει νὰ καταλάβῃ πῶς τοῦ εἶναι
ἀδύνατο νὰ συζητήσῃ γιὰ γάμο, ἀν δὲν παντρεῖται προηγουμένως τὴν
ἀδελφὴν του. Ἡ Εὐα καὶ ἡ Μαίρη, ποὺ δὲν ἔχουν ἀκόμα κανένα αἰσθη-
ματικὸ δεσμό, συναντοῦν ἡ μὲν πρώτη τὸ Γιώργο, ποὺ φτάνει στὴν
πλάζ με μιὰ ὥρα καὶ κούρα τελευταίου μοντέλου, ἡ δὲ Μαίρη τὸν Κλε-
ῶπα, ποὺ τοὺς προσπέρασε ἔρη στο δρόμο με τὸ μοτοσάκ του καί τῆς
ἔκλεισε τὸ μάτι.

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ κύρ Παναγιώτης βλέπει τὸ γιοῦ του νὰ τρέχῃ πίσω
ἀπὸ τὴ Λέλα καί ζητᾷ ἐξηγήσεις. Τὸ μυστικὸ τοῦ Λάκη κινδυνεύει ν'
ἀποκαλυφθῇ, ἐκείνος ὅμως κατορθώνει με διάφορα τεχνάσματα νὰ γυ-
ρίσῃ ἀλλοῦ τὴ συζητήσῃ καί νὰ μεταβάλῃ τὸν πατέρα του σὲ συνήγορο,
γιὰ τὴν ἀνάβωλὴ τοῦ γάμου του με τὴ Λέλα.

Τὸ ἴδιο βράδυ, στὸ σπῆτι τῆς οἰκογενείας Ἀγγέλου, μετὰ τὸ δεῖ-
πνο, ὅλοι πηγαίνουν νὰ κοιμηθοῦν. Στὴν πραγματικότητα ὅμως καί τὰ
τέσσερα ἀδέρφια νύκτονται καί ἐτοιμαζόνται νὰ φύγουν κρυφά, γιὰ τὴν
ἀδελφὴν του. Ὁ Λάκης βγαίνοντας στὸν κήπο βλέπει τὴν Εὐα
καὶ τὴ Μαίρη νὰ φεύγουν. Λίγο ἀργότερα βγαίνει καί ἡ Ρένα, ἡ ὁποία
πέφτει ἀπάνω του καί προσποιεῖται τὸν ὑπνότη. Ὁ Θόδωρος, ποὺ
περιμένει με τὸ αὐτοκίνητό του τὴ Ρένα, βλέπει ὑστερα ἀπὸ λίγο τὸν
Λάκη νὰ καταφάνῃ τρέχοντας καί νὰ τοῦ ζητᾷ, παίρνοντάς τον γιὰ
ταξίτζη, νὰ τὸν πετάξῃ ὡς τὰ Πατήσια.

Ἡ Εὐα με τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ νοίκιασε καί πάλι ὁ Γιώργος καί ἡ
Μαίρη με τὸ «αὐτοκίνητο» μοτοσάκ τοῦ Κλεῶπα, φτάνουν τώρα σ' ἓνα
χυτερινὸ κέντρο. Ὁ Θωδωρὸς τοὺς κυττάξῃ παράξένα μὰ ὁ Κλεῶπας,
σὰ νὰ μὴ συμβαίνει τίποτα, παρκάρει τὸ μοτοσάκ του κοντὰ στὶς πο-
λυτελεστάτες κούρσες καί οἱ τέσσερις νέοι προχωροῦν κατόπιν χαρού-
μενοι καί μπαίνουν στὸ κέντρο.

— Μὲ συγχωρῆς, δὲν ἤθελα νὰ σὲ βίσω, λέει ἡ Εὐα. Ἀλλωστε ἀπὸ
τὴν πρώτη στιγμή κατάλαβα πῶς εἶσαι ἓνα παιδί, ποὺ δὲν ἀντιμε-
ταπίζει ζήτημα χρημάτων!
— Μωρὲ ἀντιμετωπίζω... κάνε νὰ πῇ ὁ Κλεῶπας, ἀλλὰ τὸν διακό-
πτει μιὰ κλωτσιά τοῦ Γιώργου κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι... Ὁχι!...
— Τί εἶναι... Τί ἐπαθεῖς; ρωτᾷ ἡ Μαίρη ἀνύσυχη.
— Τίποτα, ἀπάντα ἐκείνος τρίτοντας τὸ πόδι του... Μὲ στενεύ-
ουν τὰ παπούτσιά μου καὶ μοῦ δίνουν ὥρες - ὥρες κατὶ σουλιές!...

Προχωροῦν καί οἱ τέσσερις πρὸς τὸ τραπέζι, ὅπου τοὺς ὁδηγεῖ ἓνα
γκασόνι. Ἡ Μαίρη βλέποντας τὰ ζευγάρια, ποὺ χορεύουν στὴν πίστα,
ἐνῶ ἡ ὀρχήστρα παίζει γλυκὲς μελωδίες, λέει:
— Ὁραία πού εἶναι ἐδῶ!...
Κάθονται καί ἀφού ρίχνει μιὰ ματιά στὸν κατάλογο ἡ Εὐα συμ-
πληρώνει:
— Ὁραία, ἀλλὰ ἀκριδὰ. Καλλίτερα νὰ πηγαίναμε κάπου ἄλλο...
— Μὴ σὲ νοιάζῃ γιὰ λεφτά, τῆς λέει ὁ Γιώργος. Διάλεξε ὅ,τι θέλεις.

— Γιὰ πές μου, Εὐα, ρωτᾷ ὁ Γιώργος. Ἀπὸ ποῦ τὸ κατάλαβες
πῶς δὲν ἀντιμετωπίζω ζήτημα χρημάτων;
— Πρώτα - πρῶτα ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο...
— Μὰ τὸ αὐτοκίνητο εἶναι... κάνει νὰ πῇ ὁ Κλεῶπας, διακόπτεται
ὅμως ἀπὸ μιὰ νέα κλωτσιά τοῦ Γιώργου... Ὁχι!... τὸ παπούτσι μου...
Τὸ αὐτοκίνητο εἶναι... εἶναι ἀκριδὰ αὐτοκίνητο!...
Ὁ Γιώργος χτυπάει τὰ χέρια, καλώντας τὸ γκασόνι καί λέει:
— Ὄστε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, ἔ...

— Καλύτερα νὰ μαστιγώσετε,
ἐμένα! φώναξε ὁ κοζάκος.

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΗ ΣΙΒΗΡΙΑ

ΑΝΝΑ Πετρόβνα Ντερέμωβα...

Τ' ὄνομα τῆς γυναίκας αὐ-
τῆς εἶχε γίνῃ θρυλικὸ στὴ Ρω-
σία, πρὶν ἀπὸ διακόσια τόσα χρό-
νια. Σὺμβολο κακοτυχίας, δεινο-
παθειῶν, αὐτοθυσίας καί με-
γάλης ἀγάπης.

Ἦταν ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια τῆς
Μόσχας. Σὲ ἡλικία δεκαοκτὼ ἐ-
τῶν ἤξερε πιάνο, γαλλικὰ, ζωγρα-
φικὴ. Τὰ προσόντα τῆς αὐτῆς μα-
ζὶ με τὴν ἐξυπνὴ ὁμορφίαν τῆς, τὴν
ἔκαναν νύφη περιζήτητη. Τῆς ἔξι-
ζε ἓνας ἄνδρας ἱκανὸς νὰ κατα-
νοήσῃ τί θησαυρὸ θὰ ἐπαίρνε στὰ
χέρια του.

Οἱ γονεῖς τῆς τὴν πάντρεψαν
μ' ἓναν πλούσιο γαιοκτημόνα, τὸν
Νικήτα Ντερέμωβιν. Φαινότανε κα-
λὸς ἄνθρωπος. Εἶχε ἀδρούς, εὐ-
γενεῖς πρόπους. Ἐδεῖξε, ὅμως,
ποῖος ἦταν πραγματικὰ, ὅταν βρέ-
θηκε μόνος του με τὴν γυναῖκα
του, στὸ κτήμα του, μακριὰ ἀπὸ
τὰ κοσμικὰ σαλόνια τῆς Μόσχας,
σὲ ἄγρια φύσι καί μοναξιά.

Ἐπῆνε πολὺ. Καί ἦταν μανια-
κὸς χαρτοπαίκτης. Ὅταν ἔχανε
στὰ χαρτιά καί μεθούσε, γινόταν
ἀνήμερο θηρίο, ἀπότομος καί χυ-
δαῖος. Μεταχειριζότανε τότε τὴν
καλομαθημένη "Αννα σὰν τὴν χει-
ρότερη σκλάβαν του. Ἐκείνη εἶχε
πέσει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὰ τάρ-
ταρα. Βρέθηκε ξαφνικά σ' ἓνα ἐ-
φιαλτικὸ περιβάλλον τρόμου καί
ἀγωνίας. Καί δὲν εἶχε κανένα νὰ
τοῦ πῇ τὸν πόνο τῆς. Ὁ Νική-
τας τῆς εἶχε ἀπαγορεύσει τὴν ἀλ-
ληλογραφία με τὴν οἰκογένειά τῆς.

Ἐνα βράδυ, ἡ "Αννα Πετρόβ-
να εἶδε τὸν ἄνδρα τῆς νὰ περυν-
σιάζεται πιδ μεθυσμένος ἀπὸ κό-
ψε ἄλλῃ φορὰ. Ὁ Νικήτας εἶχε
χάσει πολλὰ στὰ χορτιά. Ἦπιε

λίγο παραπάνω, καί γύρισε σπι-
τι νὰ ξεθυμάνῃ στὴ γυναῖκα του.
Μπήκε στὸ δωμάτιο παραπονώ-
τας, ἀχρὸς σὰν θειοφκέρι, καί
ἀρχισε τὴν γυναῖκα στοὺς μπά-
τσους, χωρὶς ἄν προηγήθῃ καμ-
μιὰ συζήτησι.

Γιὰ πρώτη φορὰ, ἡ "Αννα ἔ-
χασε τὴν ὑπομονὴ τῆς. Ἡ βάρ-
βαρη συμπεριφορὰ τοῦ ἀνδρός
τῆς τὴν ἔκανε νὰ ἐπωαστοτήσῃ.
Θόλωσε τὸ μυαλό τῆς. Κάτι ἔ-
πρεπε νὰ κάνῃ, νὰ δώσῃ τέλος
στὴν ἱστορία αὐτὴ. Ἦξερε ποῦ εἶ-
χε κρυμμένο ὁ Νικήτας ἓνα πι-
στόλι, πάντα γεμάτο. Ἐτρέψε
στὸν κομμὸ, τραβήξε ἓνα σαρτά-
ρι καί ἐδγαλε τὸ ὄπλο κάτω ἀπὸ
ἀσπρόρουχα.

Οὔτε καν πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ
τῆς ἡ σκέψι νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄν-
δρα τῆς. Πῆρε τὸ πιστόλι μονά-
χα γιὰ νὰ τὸν φοβίσῃ. Ἡ θέα,
ὅμως, τοῦ ὄπλου, ἀντὶ νὰ τρομο-
κρατήσῃ τὸν Νικήτα, τὸν ἐξαγρίω-
σε περισσότερο. Σήκωσε μιὰ κα-
ρέκλα καί χύμηξε, μανιακός, στὴ
γυναῖκα του. Ἡ ταραχὴ ποὺ ἐ-
νοίωσε τότε ἡ "Αννα, τὴν ἔκανε νὰ
πιέσῃ τὴ σκανδαλὴν τοῦ πιστολίου,
νευρικά, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ.

Ὁ Νικήτας σωριάστηκε στὸ πά-
τωμα, με ὑπόκωφο μουγκρητό. Τὸν
σκοτώσε; Ὁχι. Τὸν τραυμάτισε
μονάχα. Πολὺ ἑλαφρά.

Ὁ "Αννα Πετρόβνα πέ-
ρασε ἀπὸ κακουργιολογία. Τὴν ἐ-
ποχὴ ἐκείνη, δολοφονικὰ ἀπώπει-
ρα μίας γυναίκας κατὰ τοῦ συ-
ζύγου τῆς ἦταν ἐγκλημα ἀσυγχώ-
ρητο. Τὴ θέσι τῆς τὴν ἐπεδαρνε
περισσότερο ἡ κατάφασξι τοῦ συ-
ζύγου τῆς. Παρουσίασε σὸ δι-
καστήριό τὴν γυναῖκα του — αὐ-
τὸ τὸν ἄγγελο κωλοσύνης καί ὑ-

εἰκοσιπέντε ἐτῶν, δασύτριχο, με
ἡράκλειο παράστημα, ἀλλὰ με μά-
τια καθαρά σὰν μικροῦ παιδιοῦ
— ἔκανε μερικὰ βήματα μπρο-
στά, πλησίασε τὴν "Αννα σχεδὸν
φοβισμένος. Ἐκείνη σήκωσε τὰ
μεγάλα κατάρματα μάτια τῆς καί
τὸν κυττάξε με τὴν ψυχὴ στὸ στό-
μα. Τὰ βλέμματά τῆς εἶχαν τέ-
τοια γοητεία, τέτοια μαγνητικὴ
δύναμι, ὥστε ὁ κοζάκος ἐνοίωσε
νὰ γίνεταί μέστω του σεισμός.

Καλύτερα νὰ με μαστιγώ-
σετε ἐμένα! φώναξε.

Δὲν εἶσαι με τὰ καλά σου!
τοῦ ἀπάντησε αὐστηρὰ ὁ ἀξιω-
ματικός.

Θὰ τὴν παντρευτῶ! συνέ-
χισε ὁ Σεργκέι, με λαχανιασμένη
φωνή. Ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ, εἶ-
ναι γυναῖκα μου. Καί ὁ νόμος
λέει πῶς ὁ ἄντρας πρέπει νὰ παίρ-
νῃ πᾶνω του τὴν εὐθύνη γιὰ ὅ,τι
κάνει ἡ γυναῖκα του, νὰ δέχεται
τὴ μισὴ τιμωρία τῆς.

Θὰ πληρώσῃς ἀκριδὰ τὴν
τρέλλα σου! βρυχήθηκε ὁ ἀξιω-
ματικός.

Καί διατάξε μερικοὺς στρατιώ-
τες νὰ γυμνώσουν τὸ Σεργκέι ὡς
τὴ μέση καί νὰ τοῦ δέσουν καλά
τὰ πόδια. Πῆγε κοντὰ του, τοῦ
ἀρπάξε τὸ κνούτο ἀπὸ τὸ χέρι, καί
ἀρχισε νὰ μαστιγώνῃ τὸ Σεργκέι
ἀλύπητα, μανιακὰ.

Ὁ Σεργκέι δάγκωνε τὰ χεῖλη
του γιὰ νὰ μὴν ξεφωνίσῃ.

Ἡ "Αννα Πετρόβνα ἔβλεπε ν'
ἀνοίγονται ματωμένες λουριδές
στὶς πλάτες τῶν στρατιωτῶν, κι
ἐνοίωθε τὴν καρδιά τῆς νὰ πλημ-
μοῖρῃ λατρεία καί εὐγνωμοσύνη
γιὰ τὸν ἥρωισμὸ, τὴν αὐτοθυσία
του.

Ἐνα-ἓνα μετρήθηκαν πενήντα

Εύα: Πρώτα απ' αυτό κι' ύστερα γενικά από τον άέρα σου... Τό χρήμα βλέπεις δεν κρύβεται...
Κλεώπας: Όχι τό σκασμένο. Ένώ εγώ... άλλης κατηγορίας εγώ.
Μαίρη: Έμένα μου άρέσουν και τὰ μοτοσακά... Πρό παντός αυτή την εποχή... Απολαμβάνεις καλλίτερα τη Φύσι...
Κλεώπας (υπερήφανα): Και τί μοτοσακά... Έ... Αχτύπητο!...
Γιώργος: Διαλέξετε τί άλλο θέλετε να σας φέρη τό γκαρσόνι...
Κλεώπας (χαμηλόφωνα στο Γιώργο): Έμεις τὰ φτηνά!...

Ο Θόδωρος στο μεταξύ, πού ξαναγύρισε με τ' ατόκίνητό του στο σημείο όπου έχει ραντεβού με τη Ρένα, τη βλέπει, επί τέλους, να ξεχεται προς τό μέρος του τρεχάτη:
— Άντε, βρε πουλάκι μου... Τί έπαθες;
— Άστα... πού να στά λέω!...
— Συμβαίνει τίποτα σοβαρό;... Πρίν ήταν εδώ και ο άδερφός σου...
— Ο άδερφός μου;... Ο Λάκης;
— Ναί... Ο Λάκης... Γιατί κάνεις έτσι;

— Όχι!... Μή μου μιλάς.. Είμαι ύπνοβάτης...
— Η Ρένα σηκώνει τὰ χέρια και κάνει τον ύπνοβάτη... Ένώ όμως απομακρύνεται, ο Θόδωρος εκπληκτος τη ρωτάει:
— Ρένα... Τί έπαθες;
— Μή μου μιλάς, παιδί μου... Δεν κάνει... Είμαι ύπνοβάτης... "Αν ξυπνήσω, μπορεί να πάθω...
— Ρένα... Ρένα... φωνάζει ο Θόδωρος, μη ξέροντας τί να κάνει...
Μά η Ρένα απομακρύνεται με τὰ χέρια απλωμένα.

Στό κοσμικό κέντρο, ο κόσμος χειροκροτεί ένα τραγουδιστή. Τόν διαδέχεται ένα χορευτικό νούμερο, πού όλοι παρακολουθούν μ' ενδιαφέρον... Ξαφνικά, όμως, η Μαίρη βλέπει έντρομη προς την πόρτα... Ο άδερφός της, ο Λάκης, μπαίνει εκείνη τη στιγμή στο κέντρο, συνοδεύοντας μια άραία κοπέλλα.
— Εύα... ο Λάκης! λέει στην άδερφή της...
— Ποίος Λάκης; ρωτάει ο Γιώργος...
— Ο άδερφός μας, άπαντά η Εύα και κάνει να κρυφτεί.

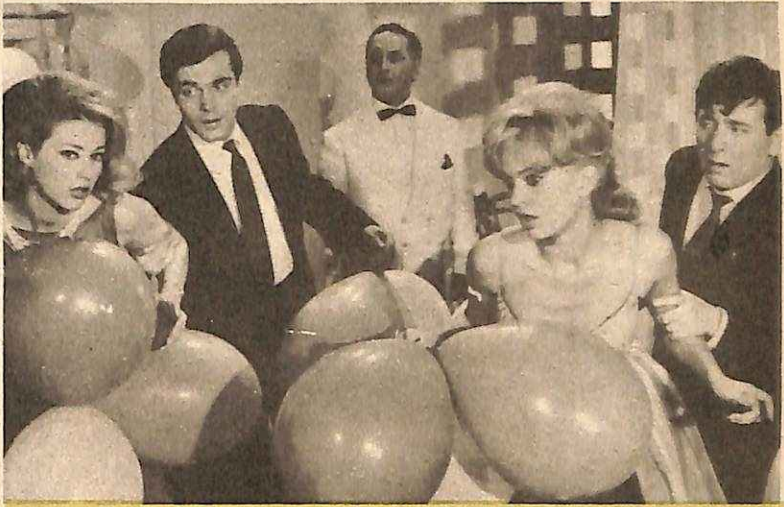
Μαίρη: Καίκαμε!... Πάμε γρήγορα να φύγουμε...
Εύα: Από πού να φύγουμε;... Θα μάς δι...
Μαίρη: Όχι!... Έρχεται από δω...
Κλεώπας: Πάμε από κείνη την πόρτα...
Κατευθύνονται όλοι μαζί προς μια πόρτα, πού βρίσκεται πλάι στην όρχήστρα... Μπαίνουν έτσι, χωρίς να τό ξέρουν, στα παρασκήνια τη στιγμή πού όρμη προς την πίστα τό μπαλέτο. Τούς παρασύρει και θέλοντας και μή, βγαίνουν στην πίστα μαζί του...

Με τὰ μπαλλόνια, πού πήραν από άλλες χορεύτριες, η Εύα και η Μαίρη, προσπαθούν να κρύψουν τα πρόσωπα τους, γιά να μη τίσ δι ο άδερφός τους. Ο Γιώργος και ο Κλεώπας προσπαθούν να μιμηθούν τις κινήσεις των χορευτών, χωρίς να τό καταφέρνουν. Ο μαίτρ τούς βλέπει και γίνεται έξολλος... Σε μια στιγμή, ενώ ξεχύνεται στην πίστα και τό υπόλοιπο μπαλέτο, ο Γιώργος και ο Κλεώπας, βρίσκουν την ευκαιρία να τό σκάσουν και, τραβώντας τὰ κορίτσια τους, κατευθύνονται όλοι μαζί προς την έξοδο...

Καμουφλαρισμένοι και οι τέσσερις πίσω από τὰ μπαλλόνια τους, περνούν έτσι μπροστά από τό τραπέζι του Λάκη... Έκείνος γελά με τό τέχνασμα τους και λέει στη Λέλα:
— Έξυπνο τό κόλπο τους!... Καποιο γνωστό, φαίνεται, θα είδαν τὰ κορίτσια και κυττάζουν να τού τό σκάσουν...
Καθώς προχωρούν όμως οι τέσσερις νέοι, πέφτουν πάνω στο μαίτρ, ο όποιος τούς άγριοκυττάει και ρωτάει:
— Πού πάτε έσείς;

Ο Γιώργος βγάζει χρήματα από την τσέπη και τού τὰ δίνει:
— Όρίστε... Κρατήστε αυτά κι' αφήστε μας να φύγουμε, γιατί...
— Μας κυνηγούν... Μας κυνηγούν... προσθέτει ο Κλεώπας.
Και βλέποντας τὰ χρήματα, πού τού έδωσε ο Γιώργος, ρωτάει:
— Πόσα σούδωσε;
— Τριακόσιες!...
— Πολλά είναι... Δώσε τις πενήντα... Καληνύχτα.
Τού παίρνει τό πενήντάριο και φεύγει, ενώ ο μαίτρ μένει άναυδος.

Ο Λάκης παρακαλούει μ' ενδιαφέρον τό φινάλε, πού έκτελει τό μπαλέτο στην πίστα. Ο κόσμος χειροκροτεί... Χειροκροτεί και ο Λάκης κι' ύστερα λέει στη Λέλα:
— Όραία είναι εδώ...
— Εγώ δε θα αισθανθώ πουθενά άρσια, αν δεν τελειώση αυτή η υπόθεσι...
— Αχ, άρχισες πάλι, Λέλα μου!... Κι' εγώ σ' έφερα εδώ μήπως και τό ξεχάσης τό πράγμα!...

— Δεν είναι απ' αυτά, πού ξεχνιούνται. Λοιπόν, θα γίνη αυτό, πού σου είπα. Θα παντρευτούμε κρυφά!...
— Μά είναι πράγματα αυτά;...
— Γιατί;... Ούτε οι πρώτοι είμαστε, ούτε οι τελευταίοι. Μια συνάδελφός μου πέντε χρόνια κράτησε κρυφά τό γάμο της... Ο δικός μας δε θα είναι έντελώς κρυφός... Οι δικοί μου θα τόν ξέρουν...
— Και οι δικοί μου πότε θα τόν πληροφορηθούν;
— Μετά τόν άρραβώνα της άδερφής σου...

...κι' αν θέλεις να γίνη αυτό πιο γρήγορα, βιάσου... Βρές της ένα γαμπρό, να τελειώνουμε. Εγώ πάντως τό είπα στ' άδερφό μου, πού με πιέζουν να παντρευτώ ένα φίλο τους... «Πλούσιος είναι, νέος είναι, άρσιος είναι, μου έπαιαν. Γιατί δεν τόν θέλεις;» Κι' εγώ τότε, μη μπορώντας να κάνω διαφορετικά, τούς είπα: «Υπάρχει άλλος!»
— Εγώ, δηλαδή;...
— Μάλιστα!... «Όρα! Να τόν δούμε», μου είπαν.
— Α, θέλουν και να με δούνε;...

— Δεν κρατούμε τό γάμο μας κρυφά και απ' αυτούς;
— Αν είναι να παντρευτούμε κρυφά από τούς δικούς σου και από τούς δικούς μου, τότε γιατί να παντρευτούμε;
— Έλα ντε, αυτό λέω κι' εγώ... Γιατί να παντρευτούμε;
— Λάκη, άσε την κοροϊδία και ψάξε να βρής γονείς...
— Τρελλάθηκες;... Πού θα τούς βρω;... Σε άρραβανοτροφέο;
— Δεν έβρω... Πρέπει να δείξουμε πώς έχεις οικογένεια...
— Όρα!... Τότε θα υιοθετήσω κανένα πατέρα!...

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

μιά πρόσκαιρη ανακούφιση, σά να φεύγουν από μέσα μου φαρμάκια.

Έφερε το ποτήρι του ποτού στα χείλη του, άναψε το πούρο του, κι' άρχισε να λέει με βραχνή φωνή:

— Για να επιβίωθης στο Παρίσι ως ζωγράφος, πρέπει νάχης γερό ταλέντο, άκατάβλητη εργαστικότητα και παγερή άδιαφορία για τ' άμύελα σου. Οι πιο όμορφες γυναίκες νά ποζάρουν μπροστά σου, χωρίς νά σε συγκινούν, χωρίς νά σε σκανδαλίζουν. Φιληγάδες μπορείς νά χης απ' έξω όσες θέλεις, μά όταν μπής στο άτελιέ σου, πρέπει νά ξέρης πώς μπαίνεις σέ νάο κι' έσύ είσαι ο Ιεροφάντης...

— Αύτά με συμβούλευε ο Μπελλά, ο μεγάλος μου δάσκαλος κι' άμποτε νά τόν είχα άκούσει. Δέν τόν άκουσα όμως και τήν πλήρωσα άκριβά. Έδώ κι' είκοσιπέντε χρόνια γνώρισα σ' ένα νυχτερινό κέντρο τού Μονπαρνάς τήν περίφημη χορεύτρια Όρλάντα Ντυπάρ. Ήταν μία δόξανθη όμορφη, μία χρυσή νυχτερίδα, πού χαλούσε κόσμο κάθε βράδυ στά νυχτερινά κέντρα τού Παρισιού. Ή Όρλάντα από τήν πρώτη στιγμή πού γνωριστήκαμε, έδειξε ένα ζωηρό ενδιαφέρον για μένα και για τήν τέχνη μου. Με παρακάλεσε νά τής κάνω τó πορτραίτο της και όταν τó τελείωσα, έμεινε ένθουσιασμένη:

— Είμαι, λοιπόν, τόσο όμορφη; ξεφώνισε. Δέν είναι δυνατόν! Σίγoura κάτω θά πρόσθεσες με τά

» Στην άρχή πάγωσα. Νά φορτωθώ στήν πλάτη μου έγώ, ένας νέος καλλιτέχνης, ένας ποέμ, αυτό τó μωρό, θάταν ουστή τρέλλα! Πήγαινα νά τής άρνηθώ, μά ή Όρλάντα έβλεπε τóση ίκεσία, τόσο σπαταγμό, σ' έκείνο τó τραγικό βλέμμα της, πού ή άρνηση πνίγηκε στο λαϊμό μου.

— Δός μου τήν ύπόσχεσί σου, Ζάκ, πώς θά τó φροντίσεις, για νά πεθάνω ήσυχη...

» Ένα κύμα συμπόνιας με πλημμύρισε και τής απάντησα άμέσως:

— Σού τó ύπόσχομαι!...

» Έκείνη φάνηκε σά νά ξαναγεννήθηκε. Τά μισοσβυσμένα μάτια της έλαμψαν. Στο ώχρο πρόσωπό της απλώθηκε μία θετική γαλήνη.

— Σ' εύχαριστώ, μουμούρισε, σ' εύχαριστώ... Τήν πήρα στά χέρια μου και τήν έβαλα στο ντιβάνι. Μά ή στενρή αυτή χαρά τήν άποτελείωσε. Έγυρε τó ξανθό κεφάλι της στο μαξιλάρι και ή φτωχή ψυχή της νυχτερίδας, πέταξε μακριά.

» Αγόρασα μία άγκαλιά άστρα τριαντάφυλλα και στάλινα τήν άτση φίλη μου. Ύστερα πήρα τήν κούνια, όπως ήταν, και τήν πήγα στο διαμέρισμά μου.

*

» Λίγες μέρες άργότερα, έγώ ό ξενύχτης, ό ποέμ, σηκώνόμουν κατά τίς δέκα τó βράδυ ά-

νέοι δέθηκαν μ' ένα βουδό, φλογερό έρωτα. Κι' ένα βράδυ ο Ζωρζ, πού πήρε θάρρος από τήν Ιουλιέττα, ήρθε και μου ζήτησε τó χέρι της.

» Η πρότασι αυτή με χτύπησε σαν κεραυνός. Δέν περίμενα ένα τέτοιο πράγμα. Δέ μπορούσα νά καταλάβω πώς ήταν δυνατό νά δώσω σέ κάποιον άλλο τήν Ιουλιέττα μου, νά τήν άποχωριστώ! Μου ήταν άβάσταχτο νά τήν νοιώθω ν' άγαπά έναν άντρα πού πολύ άπό μένα! Μά τί συνέβαινε, λοιπόν, μέσα μου και τήν άγαπούσα τόσο έγωιστικά; Κάθε πατέρας νοιώθει εύχαρίστησι, νά δει τήν κόρη του παντρεμένη μ' ένα καλό νέο. Γιατί έγώ αισθανόμουν τóση λύπη; Και τότε ανακάλυψα με φρίκη, πώς δέν άγαπούσα τήν Ιουλιέττα σαν κόρη μου...

» Ο Ζωρζ επέμενε νά τού δώσω μία απάντησι, μά έγώ τόν έδιώξα.

— Μπαμπά, ήρθε και μουπε με πικρή έκπληξι ή Ιουλιέττα. Γιατί άρνιέσαι; Είναι τόσο καλός νέος ο Ζωρζ και τόν άγαπά!

— Φύγε, τής φώναξα έξωλλος. Άφισέ με νά σκεφθώ!...

*

» Πέρασα τήν πιο τραγική νύχτα τής ζωής μου. Ή πληγωμένη μου καρδιά πάλευε με τó λογικό μου, ένα άγώνα σκληρό, άνελέπτο. Ή άσχη με βρήκε γυρισμένο σέ μία πολυθρόνα τού άτελιέ μου. Κυτάχτηκα στον καθρέφτη. Μέσα σέ μία

ΜΙΚΡΗ, ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΑΓΑΠΕ

μαγικά πινέλλα σου στή μορφή μου...

— Τήν άγάπη μου! τής είπα.

» Και τήν έσφιξα στήν άγκαλιά μου.

» Τής χάρισα τó πορτραίτο και τά πιο όμορφα διαμαντικά. Από τότε ή άρραία χορεύτρια έγινε φίλη μου. Πήγαινα κάθε βράδυ στήν «Πεταλούδα», στο κέντρο πού χόρευε, τήν έπαιρνα με τ' άμάξι μου και περνούσαμε μαζί μία εύτυχισμένη ζωή.

» Ήταν τόσο εύθυμη, τόσο φλογερή, τόσο καλόκαρδη, πού στο τέλος άρχισα νά τήν άγαπάω άληθινά...

— Όρλάντα, τής είπα ένα βράδυ, θέλεις νά παρατήσης τó χορό και νά γίνης γυναίκα μου;

» Εκείνη γέλασε με τήν καρδιά της:

— Είναι τόσο δύσκολο σέ μία «νυχτερίδα» νά γίνη νοικοκυρά! απάντησε.

» Ύστερ' από λίγο ή φίλη μου γνώρισε ένα νεαρό πιανίστα. Τήν έπισα ένα βράδυ νά φλερτάρη μαζί του και τής έδωσα ένα γερό μάθημα μέσα στο καμπαρίνι της. Ύστερα έφυγα έξω φρενών καί άρξιστήκα νά μιν τήν ξαναδώ ποτέ πιά.

» Από τότε κύλησαν δύο χρόνια. Τήν είχα σχεδόν ξεχάσει, όταν μία μέρα πήρα ένα γράμμα από τήν σπιτονοικοκυρά της. Μούγραφε πώς ή παλιά μου φίλη ήταν έτοιμοθάνατη και ότι με ίκέτευε νά πάω στο δωμάτιό της.

» Αν ήμουν σκληρός, αν ήμουν ένας γνήσιος ποέμ, όπως ο συνάξελφοί μου, δέ θά πήγαινα. Πολύ περισσότερο μάλιστα, ύστερα από τήν άπιστία, πού μούκανε. Μά ή τρυφερή μου καρδιά δέ μ' άρισε. Πήγα και τή βρήκα μέσα σ' ένα άθλιο δωμάτιο, σχεδόν άδειαν από έπιπλα, νά κείται σ' ένα παλιό ντιβάνι, νά βήχη μ' άγανά, άγνώριστη, κατακίτρινη, άποσκελετωμένη, εκείνη πού έλαμπε άλλοτε σαν άστέρι στά νυχτερινά κέντρα τού Παρισιού!

» Ηρθες! άναστήνασε φιλώντας και μουσκεύοντας τά χέρια μου με τά δάκρυά της. Τί τρέλλη πού ήμουν, νά μη δextώ νά γίνω γυναίκα σου! Τώρα πληρώνω τó λάθος μου με τήν άρρώστια και τó θάνατο...

» Όλοι οι θαυμαστές της, όλοι οι φίλοι της, πού σερνόντουσαν άλλοτε σαν τρελλοί στά πόδια της, τήν είχαν εγκαταλείψει. Σήκωσε τά βουρκωμένα μάτια της και συνέχισε με ραγισμένη φωνή:

— Δέ θά τολμούσα, άκόμη και μπροστά στο θάνατο, νά ήτήσω τή βοήθεια σου, αν δέν είχα αυτό τó δύστυχο...

» Γύρισα ξαφνιασμένος κι' είδα κοντά στο ντιβάνι, μέσα σέ μία κόση, νά κοιμάται ήσυχο, ξεγνοιαστό, ένα ξανθό, ένα αδύνατο κοριτσάκι δύο χρόνων.

— Ποιός είναι ο πατέρας του; τή ρώτησα.

— Κάποιος από τούς πολλούς, έλεπε με σδυμένη φωνή.

» Και ξαφνικά, ή έτοιμοθάνατη, σά νά τή σήκωσα μία υπερφυσική δύναμι, πετάχτηκε από τó ντιβάνι, σύρθηκε στά πόδια μου και ψιθύρισε πν... έλη στο κάμα:

— Ζάκ! Λύτσησέ το. Δέν έχω κανένα στον κόσμο, για νά τ' άφίσω...

πο τήν καρεκλα μου, κι' έλεγα στους φίλους μου:

— Καληνύχτα σας!

— Τρελλάθηκες; με ρωτούσαν ξαφνιασμένοι.

— Αδύνατο νά μείνω, ή μικρή με περιμένει... τούς έλεγα.

» Η μικρούλα, πού τή βάφτισα Ιουλιέττα, με περίμενε κάθε βράδυ με λαχτάρα. Μόλις έμπαινα, άπλωνε τά χεράκια τ' και μ' άγκάλιαζε. Θεέ μου! Τί άξιολάτρευτο πλάσματάκι! Έγώ πού περιφρονούσα ως τότε τίς έκθέσεις, τούς έμπούρους πινάκων και τούς άγοραστές, άρχισα νά γίνουμαι φιλοχρήματος, νά δουλεύω διπλάσιες ώρες. Κι' όλα αυτά τάκανα για τή μικρή κορούλα μου, τήν Ιουλιέττα.

» Σιγά - σιγά ή κουκλίτσα μου μεγάλωσε. Έγινε μία όμορφη, μία χαριτωμένη παιδούλα. Ήμουν τόσο ξετρελλαμένος μαζί της, πού όλο τή σκετσαίριζα, όλο τή ζωγράφιζα. Τó άγγελούδι μου, ήταν τότε δέκα χρόνων.

» Πήρα μία πολύτιμη διαμέρισμα στή Μονμάρτη και ζούσα πλούσια σά ναύμουν τραπεζίτης.

» Πότε - πότε καμιά γυναίκα με τραβούσε στήν παλιά ρέμπελι ζωή, άλλ' αυτό ήταν για λίγο. Πάντα μετανοούσα και γύριζα γρήγορα κοντά στή μικρούλα μου. Άλλωστε είχα πατήσει τά πενήντα, και ή οικογενειακή ζωή μου φαινόταν τόσο γλυκεία, τόσο γαλήνια.

» Όταν ή Ιουλιέττα έγινε δώδεκα χρόνων, τήν έκλεισα σ' ένα σχολείο, γιατί νόμιζα πώς δέν ήταν σωστό, νά βλέπει ένα μικρό κοριτσάκι τίς ευθυμες, γυναίκες, πού μπαίνοναίμαν ως μοντέλα στο άτελιέ μου. Έπρεπε νά πάρη μία καλή άνατροφή και νά μορφωθεί.

» Στίς μέρες αυτές, όστόσο, τού άποχωρισμού μας, ό ψυχικός μας δεσμός, έγινε ακόμα πιο στενός. Κάθε δεκαπέντε πήγαινα και τήν έβλεπα με λαχτάρα.

» Ο καιρός κύλησε γρήγορα και πέρασαν πέντε χρόνια. Η Ιουλιέττα τελείωσε τά μαθήματά της, πήρε τó δίπλωμά της, και ξαναγύρισε στο σπίτι. Ήταν τότε δεκαοχτώ χρόνων. Τί χαρά! Θά τήν είχα για πάντα μαζί μου, νοικοκυρά και «βασιλίτσα» τού σπιτιού μου.

» Στο μεταξύ, ή Ιουλιέττα γινόταν όλοένα και πιο όμορφη. Τό λυγρό, τó σπαθότο κορμί της, τ' όλοξανθο κεφάλι της και τά μεγάλα ούρανια μάτια της, τής έδιναν μία ιδιαίτερη γοητεία. Έμοιαζε καταπληκτικά με τή μητέρα της, αλλά ή Ιουλιέττα ήταν ακόμα πιο όμορφη. Ολος ο κόσμος τήν καμάρωνε, και τήν έβλεπε με θαυμασμό.

» Τήν εποχή εκείνη, ή κακή μου τύχη με τύφλωσε και πήρα στο άτελιέ μου μαθητευόμενο τó Ζωρζ Βερνιέ. Ήταν ένας νέος είκοσιπέντε χρόνων, ζωηρός, μελαχρινός, γεμάτος λεβεντιά και χαρά. Τό νεαρό αυτό ζωγράφο τόν καλούσα πότε - πότε νά τρώη μαζί μας. Χωρίς νά τó θέλη, ο Ζωρζ, έκανε βαθεία έντύπωση στήν Ιουλιέττα. Μά κι' εκείνος με τή ζεστή καρδιά του, δέν άργησε νά τήν άγαπήσει. Από τότε οι δύο

νύχτα είχαν άσπρίσει τά μαλλιά μου. Όστόσο, είχα πάρει τήν απόφασί μου. Θά φερνόμουν σαν τίμιος άνθρωπος, σαν καλός πατέρας.

» Έδωσα τή συγκατάθεσί μου. Στην Ιουλιέττα έδωσα ένα ποσό για προίκα, τούς νοίκιασα ένα διαμέρισμα κοντά στο Σηκουάνα και βρήκα μία θέσι σκετσογράφου, για τó Ζωρζ, σ' ένα περιοδικό. Οι γάμοι έγιναν μετά ένα μήνα και τó νεαρό ζευγάρι έφυγε για τήν Ιταλία, νά περάση τó μήνα τού μέλιτος.

» Μά ή θυσία αυτή ήταν πιο πάνω από τίς δυνατόιές μου και με σύντριψε. Δέ μπορούσα πιά νά ζήσω κοντά τους. Διάλυσα τó άτελιέ μου, πούλησα τούς πινάκες μου κι' έφυγα για τήν Αμερική. Έκεί μακριά τους, ζήτησα νά ξεχάσω και νά ξεχαστώ...

» Στο μεταξύ, εκείνοι γυρισαν από τήν Ιταλία κι' έμειναν καταπληκτικοί και φοβισμένοι από τήν άπροσδόκητη άναχώρησί μου. Μούστελναν πολλά γράμματα, παρακαλώντας με νά γυρίσω, μά έγώ δέν τούς έδωσα καμιά απάντησι...

» Πέρασαν έτσι δύο χρόνια, όταν μία μερα πήρα ένα γράμμα από τή θετή κόρη μου. Μου περιέγραφε με τά πιο μαύρα χρώματα τή δυστυχία τους. Ο Ζωρζ παρ' όλες τούς προσπάθειες, δέ μπόρεσε νά σταδιοδρομήσει ως ζωγράφος. Τόν έδιωξαν από τó περιοδικό και οι πινάκες του έμειναν άπώλητοι. Αναγκάστηκαν νά φύγουν από τó διαμέρισμα τού Σηκουάνα και νά κατοικήσουν σ' ένα ύγρο υπόγειο. Ακόμα κι' αυτό τó καθημερινό τους ψωμί τούς έλειπε. Τό παιδί τους πέθανε από τίς στερησις: «Αν μ' έδλεπες, άγαπότη μου πατέρα, κατέληγε, πόσο αδύνατη και πόσο δυστυχισμένη είμαι, θά με λυπόσουν».

» Αν ήμουν καλός πατέρας θά τούς βοηθούσα άμέσως. Μά έγώ ούτε απάντησι δέν έστειλα στήν Ιουλιέττα. Ένα παράξενο πέσιμα, μία μαύρη κακία, έκαναν άναίσθητη τήν καρδιά μου. Ύστερ' από ένα χρόνο, πήρα ένα γράμμα από ένα φίλο μου. Μούγραφε πώς ή θετή μου κόρη άρρώστησε από σωματίωση και ότι βρισκόταν σ' ένα δημόσιο σανατόριο. Τότε μονάχα συνήλθα. Τότε κατ'άσφα τήν άπάνθρωπη σκληρότητά μου. Η Ιουλιέττα άκολουθούσε τή μοίρα τής μάνας της.

» Έδωσα τήν ύπόσχεσί μου στήν Όρλάντα νά προσπαθώ τó παιδί της και δέν τήν κράτησα. Φρικτά μετανοώμενος τούς έστειλα άμέσως χρήματα και σέ λίγες μέρες έφυγα για τή Γαλλία.

» Όταν έφτασα στο Παρίσι, έρεψα νά συναντήσω τó Ζωρζ. Τόν βρήκα νά φοράει μαύρη γραβάτα. Φαινόταν τόσο γερασμένος σά νάχαν περάσει από πάνω του είκοσι χρόνια.

» Πώς πάει ή Ιουλιέττα; τόν ρώτησα μ' άγωνία.

— Πέθανε, μουπε με σπαταγμό. Πέθανε τήν περασμένη βδομάδα...

» Ο ήλικιωμένος ζωγράφος σταμάτησε έδώ τή θλίψή του διήγησι. Χοντρά δάκρυα κυλούσαν τώρα στο πονεμένο πρόσωπό του. Μά τί μπορούσε άκόμη νά προσθέσει...

ZAN PETAL

— Ήταν τόσο φλογερή και τόσο καλόκαρδη, πού στο τέλος άρχισα νά τήν άγαπάω άληθινά...

ΠΩΣ ΖΗ Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ

Η τραπεζαρία ενός ρωσικού σπιτιού, που κατοικείται από μια οικογένεια μεσαίας τάξεως.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ την περίπτωση της ήθοιου Νατάσα. Έργα, έχει επιτυχία, μάλιστα είναι αναγκασμένη να ζήσει ένα μόνο δωμάτιο, σ' ένα διαμέρισμα με τρία δωμάτια, στα οποία κατοικούν εκτός απ' αυτήν ένα άντρον και μια χήρα με δύο παιδιά...

Επίσης, τα «Κομμισιόνερ» αντικαθιστούν τα άρχαια, αλλά στη Ρωσία δεν υπάρχει μεγάλο πάθος για τα παλιά πράγματα.

Οι υπηρετίες, τέλος, υπάρχουν, αλλά είναι πανάκριδες, 30 δραχμές για μια ώρα εργασίας.

Είναι πια ζήτημα μηνών. Το Μάρτη θα έχω επιτέλους ένα διαμέρισμα. Μικρό δέκα, με «δικό μου», δύο δωμάτια, ένα κουζίνα, ένα μπάνιο...

Η τηλεόραση είναι από τις συσκευές που επιθυμούν περισσότερο οι Ρώσοι. Να μια συντροφιά Ρώσων συγκεντρωμένων μπροστά σε μια θόνη τηλεόρασης.

Η συγκατοίκηση είναι το δράμα

Η κοπέλλα, που μου έλεγε αυτά τα λόγια κάπου δρόμο στη Μόσχα δεν ήταν μια εργάτρια, μια μικρή υπάλληλος ή μια σπουδάστρια, αλλά μια ήθοιου του κινηματογράφου. Νέα (21 ετών), με πολύ δρόμο μπροστά της μέχρι να γίνει «ντίνα», αλλά «λυσασμένη» με πολλή επιτυχία. «Ας την ονομάσουμε Νατάσα. Ήμασταν καθισμένοι στο σπίτι της (δηλαδή στο μοναδικό δωμάτιο που κατοικεί) ενώ σε μια καρέκλα, εκείνη πάνω στο κρεβάτι. Άναμεσα από τους τοίχους έβγαζαν ως εμάς οι θόρυβοι από τις δυο άλλες οικογένειες (ένα ζευγάρι ντόπων και μια χήρα με τα παιδιά της), που μοιράζονται μαζί της το διαμέρισμα των τριών δωματίων.

Η ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΣΤΕΓΑΣΗΣ

Η Νατάσα τελειώνει αυτό το χρόνο το Εθνικό Ίνστιτούτο Κινηματογράφου, ένα είδος Πανεπιστημίου για ήθοιους και σκηνοθέτες. Τα μαθήματα κρατούν πέντε χρόνια και από το τέταρτο επιτρέπεται στους σπουδαστές και τις σπουδάστριες να εργαστούν. Η Νατάσα εργάζεται κανονικά από το 1960. Μέχρι τώρα, έχει λάβει μέρος σε έξι φιλμ και στα δύο τελευταία είχε ρόλους πρωταγωνιστριών. Παρ' όλα αυτά (δηλαδή παρ' όλα τα κέρδη του τελευταίου φιλμ) η Νατάσα δεν έχει ακόμη ένα δικό της διαμέρισμα.

Η κρίση της στεγασίας έγινε, ύστερα από την επανάσταση, το σοβαρότερο πρόβλημα της σοβιετικής ζωής και ακόμη και τώρα η λύση του παρουσιάζει τεράστιες δυσκολίες.

Η Κυβέρνηση έκανε στα τελευταία χρόνια πραγματικά θαύματα. Το 1960 χτίστηκαν στη Μόσχα 90 χιλιάδες διαμερίσματα, το 1961 105 χιλιάδες (και με τον ίδιο ρυθμό προχωρεί η οικο-

δομική προσπάθεια και στις άλλες ρωσικές πόλεις). Μα η κατάσταση είναι ακόμη σοβαρή. Ακόμη και σε σύγκριση με χώρες, όπως η Ιταλία και η Γαλλία (που από τις χώρες της δυτικής Ευρώπης είναι εκείνες που αντιμετωπίζουν τη μεγαλύτερη κρίση στέγης) ή Σοβιετική Ένωση είναι πολύ πίσω. Οι στατιστικές του χώρου, που διαθέτει κατά μέσον όρον κάθε κάτοικος της Γαλλίας, π.χ., είναι είκοσι τρία τετραγωνικά. Στη Σοβιετική Ένωση, κάθε κάτοικος έχει στη διάθεσή του μόνον επτά τετραγωνικά.

ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΗΣ ΝΑΤΑΣΑΣ

Αυτή είναι η πιο δυσάρεστη θύρα, που αντίκρουσε στη ρωσική ζωή. Ίσως έπειθε (παρ' όλο το φρενίτη ρυθμό της οικοδομικής) πρόκειται για το πρόβλημα, που θα φτάσει στη λύση του αργότερα απ' όλα τα άλλα. Η κάπως άκομμη μορφή, η ακρίβεια σε ώριμα είδη, η έλλειψη των ατομικών, προχωρούν σταθερά σε μια γρήγορη λύση, ενώ η κρίση της κατοικίας θα διαρκέσει για πολλά χρόνια ακόμη.

Η περίπτωση της Νατάσας μου φαίνεται αρκετά εύλογη. Θα μπορούσατε να φαντασθείτε μια ήθοιου με σημαντικές κινηματογραφικές επιτυχίες να ζήσει σ' ένα μόνο δωμάτιο; Όχι βέβαια. Στη Ρωσία όμως αυτό συμβαίνει ακόμη.

Το δωμάτιο της Νατάσας, ήταν μάλλον μικρό. Φωτιζόταν από δύο ορθογώνια μπαλκόνια μεταμορφωμένα σε μπαλκόνια. Ο ένας από τους τοίχους ήταν ολόκληρος γυμνός με μια διπλοθύκη (δύο σε όλα τα ρωσικά σπίτια το διπλό είναι ένα από τα κυριότερα στοιχεία επιπλώσεως). Το φαιότερο «κομμάτι» που βρισκόταν στο δωμάτιο ήταν το κρεβάτι. Ένα σιδερένιο κρεβάτι του χιλιά δαχτύλου, αλυσινό με μικρά λουλούδια, αλυσινό άριστο έργο. Η Νατάσα, το είχε αγοράσει από ένα «Κομμισιόνερ Μαχαζίν».

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΑ «ΚΟΜΜΙΣΙΟΝΕΡ»

Τα «κομμισιόνερ» αντικαθιστούν στη Ρωσία τα άρχαια. Είναι ένα είδος μεσαζόντων, ανάμεσα σε όποιον θέλει να πουλήσει ένα χρησιμοποιημένο πράγμα και στο κοινό. Λειτουργούν με τον αστό κοινό τρόπο: Όποιος θέλει να πουλήσει έναν πίνακα, ένα παλιό έπιπλο, ένα σερίτιο πιάτων ή οτιδήποτε άλλο, το εμπιστεύεται σ' ένα «κομμισιόνερ» (στη Ρωσία ο «κομμισιόνερ» είναι ο «εμπιστευμένος» των πολιτών). Τα «κομμισιόνερ» το αντικείμενο πουλιέται και τα χρήματα δίνονται στον ιδιοκτήτη, αφού θα κρατηθεί ένα μικρό ποσοστό.

Η περίπτωση στα τρία «κομμισιόνερ» είναι μια από τις πιο διασκεδαστικές περιπτώσεις στη Μόσχα. Πρόκειται για άπειρες αιώνες, όπου βρίσκονται σωρευμένα τα πιο αλλοπαρόαλλα αντικείμενα, αλλά πραγματικής αξίας και άλλα εφελή. Αλλά σχεδόν καινούργια και άλλα παλιά, αλλά άσχημα και άλλα όμορφα. Η Νατάσα είχε πληρώσει το κρε-

ΡΩΣΙΔΑ

των ρωσικών οικογενειών

δάτι της 3.000 δραχμές πάνω κάτω, δηλαδή όσο αυτό το ίδιο αντικείμενο θα στοίχιζε στη Ρώμη ή στο Παρίσι.

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΕΠΙΠΛΑ

Η διεργασία μας μας έδειξε ένα μικρό πίνακα του χιλιά δαχτύλου, το πορτραίτο ενός αξιωματικού, χωρίς κανένα ενδιαφέρον, αλλά αρκετά διακοσμητικό. Το είχε πληρώσει 300 δραχμές.

Πάρουν όμως και «κομμάτια» πολύ ακριβά. Είδα ένα γραφείο (δύο πολύ διαφορετικό από εκείνο που βρίσκεται στο σπίτι του Λέοντος Τολστόι και που ήταν το γραφείο του συγγραφέα), που η τιμή του ξεπερνούσε τις 12.500 δραχμές. Είδα ακόμα ένα σερίτιο από πορσελάνινα πιάτα της Βοημίας, που στοίχιζε επίσης 12.500 δραχμές.

Όμως οι Ρώσοι δεν αγαπούν πολύ τα παλιά έπιπλα. Τα έπιπλα της σύγχρονης παραγωγής είναι μάλλον άσχημα και (παρ' όλο τον πλούτο της Ύψιλης), αρκετά ακριβά. Ωστόσο, μερικά (όλα σχεδόν εμπνευσμένα από σκανδιναβικά μοντέλα), είναι πετυχημένα και ευχάριστα. Ένα, πάντως, σημάτισα την εντύπωσή μου όταν τα οικονομικά μέσα επιτρέπουν την αγορά μερικών μοντέρνων έπιπλων, οι Ρώσοι και ιδιαίτερα οι νέοι, τα προτιμούν από τα παλιά.

ΤΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΕΡΕΜΠΟΥΡΓΚ

Στο σπίτι ενός νέου συγγραφέα, που γνωρίζει μεγάλη επιτυχία αυτή τη στιγμή και στο σπίτι της ποιήτριας Μπέλλας Αχμαντουλίννας (τα επαγγέλματα αυτά είναι από τα πιο καλοπληρωμένα στη Ρωσία) είδα μόνο μοντέρνα έπιπλα. Γενικά, παρατήρησα ότι

οι νέοι έχουν μια τάση προς την «αμερικανική» νοοτροπία ενώ, αντίθετα, οι πιο ηλικιωμένοι εκτιμούν το παλιό έπιπλο. Το διαμέρισμα του διάσημου συγγραφέα Ίλια Έρεμπούργκ, ήταν επιπλωμένο ολόκληρο σε στυλ του 1800.

Μια μεγάλη πρόδοιο έχουν κάνει οι Ρώσοι στις οικιακές ηλεκτρικές συσκευές, με τη μόνη διαφορά ότι τα μοντέλα τους είναι πραγματικά άσχημα. Ωστόσο, η παραγωγή έχει αυξηθεί (796 χιλιάδες ψυγεία το 1961 έναντι 480 χιλιάδων το 1958, 1 εκατ. 215 χιλιάδες πλυντήρια έναντι 810 χιλ.). Η ποιότητάς έχει βελτιωθεί και τα μεγέθη έχουν μειωθεί επί τέλους (είδα ένα πλυντήριο που είχε κατασκευαστεί πριν από πέντε χρόνια και που είναι δύο φορές μεγαλύτερο από ένα δικό μας).

Όπωςδήποτε, σε δύο ή τρία χρόνια, η Ρωσία γυναίκα θα πρέπει να έχει φτάσει από την άποψη των ηλεκτρικών συσκευών στο ίδιο επίπεδο με τη γυναίκα της Δυτικής Ευρώπης.

ΟΙ ΥΠΗΡΕΤΙΕΣ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ

Και τώρα θα πω λίγα λόγια για τις υπηρετίες. Στη Ρωσία είναι πολύ δύσκολο να βρεθεί μια βοηθός για τις εργασίες του σπιτιού, αλλά δεν απαγορεύεται σε μια οικογένεια να προσλάβει μια «ντομασνάια ραμπότνιτσα» (εργάτρια του σπιτιού). Αυτό εξαρτάται από τις οικονομικές δυνατότητες, γιατί μια ώρα εργασίας μιας τέτοιας υπηρετίδας, στοιχίζει ως 30 δραχμές. Μια άλλη πλεοναμία Σοβιετικής Ένωσης, που φέρνει στη σκέψη τις Ην. Πολιτείες, όπου μια γυναίκα, που εργάζεται δύο ώρες την ημέρα σε ένα σπίτι δεν κερδίζει λιγότερα από 60 δολάρια (1800 δραχ.) το μήνα.

Σ. Β.

Ο δημοσιογράφος αυτής της έρευνας για τη Ρωσία ενώ συζητάει με την υπάλληλο ενός «Κομμισιόνερ» της Μόσχας.

κουρτίνες από
TREVIRA

Είναι άπλες στη χρήση τους. Πλένονται με χλιαρό νερό και κρεμώνται χωρίς να στεγνώσουν. Δεν χρειάζονται τέντωμα ούτε σιδέρωμα γιατί οι κουρτίνες από TREVIRA δεν μπαίνουν.

Ζητήστε παντού κουρτίνες από TREVIRA

Πώλησις χονδρική "Δ ΑΝΤΕΛΛΑ", Α.Ε. Ρόμβης 11, τηλ. 238-408

ΜΕ ΤΟ *Palette* όμως
ξαναβρήκα την ησυχία μου.

Τὸ ἀσφαλέστερο Χρωμοσαμπουάν!

Μέσα σέ λίγα λεπτά τά μαλλιά άκτινο-
βολουύ από νεότητά. Μπορείτε μόνη
σας, μέ ένα άπλο λουσίμο, νά επιτύχετε
αυτό τό πραγματικό θαύμα!
Είναι τόσο εύκολο, τόσο γρήγορο και
πολύ οικονομικό.
Μόλις δήτε τίς πρώτες γκρίζες τρίχες,
χρησιμοποιήστε άμέσως τό **Παλέτ**.
Τό **Παλέτ**, λούζει και ταυτόχρονα
μακιγιάρει και τονώνει τά μαλλιά.
Και γιά ένα χρωματισμό τής μόδας, χωρίς
νά έχετε γκρίζες τρίχες, μπορείτε νά
χρησιμοποιήσετε διάφορες μοντέρνες
άπο χρωμαίσεις, άφου συμβουλευθείτε τό
ώραιο χρωματολόγιο του **SCHWARZKOPF**.

47

«Ένα δάκρυ κύλησε απ' τὰ μάτια του.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ μπήκε ἡ κόμησης.

— Τί εἶπε ὁ γιατρός; ρώτησε. Ὁ κόμης συνήλαθε. Δὲν ἤθελε νὰ δῇ κανεὶς τὴ συγκίνησή του...

— Ἐκείνου ποὺ πρόδρασε, ἀπάντησε. Ὅτι ἡ ἱστορική δὲν εἶχε καμμιὰ σχέση με τὴν περίπτωσή τοῦ Κριστιάν. Τὸ μόνο φόρμακο — εἶπε — εἶναι νὰ τοῦ κάνουμε ὅτι θέλει, νὰ υποχωροῦμε σὲ κάθε ἐπιθυμία του.

— Ἀρχισε νὰ πηγαίνεσθαι νευρικά μέσα στὸ δωμάτιο καὶ συνέχισε:

— Τοῦ δῶσα πῶς δὲ γίνεσαι, αὐτὸ, πῶς ἡ μητέρα τοῦ Κριστιάν ἔχει πεθάνει.

— Ἐτσι τοῦ εἶπες; — Ναι.

— Ἐπιμένεις λοιπὸν στὸ σχέδιό σου νὰ μὴ δώσεις αὐτὸ τὸ παιδί στὴ μητέρα του.

— Καὶ βέβαια! Δὲν ἐννοῶ νὰ ξαναδοτηθῇ στὴ λάσπη, στὸ αἶσχος!

Ἡ κόμησης δὲν ἐπέμεινε. «Ἡ-ξερε πῶς ὁ ἀντρας τὴς ἀγρίευε, ὅταν τοῦ μιλοῦσαν γιὰ τὴν Πωλιν.

«Ἐσकुψε πᾶνω απ' τὸ παιδάκι, ποὺ ἔμενε ἀκίνητο, με τὰ μάτια κλειστά. Τὸ κύτταξε γιὰ λίγο, βουδῇ, κι' ὕστερα ἔφυγε.

Ὁ Κριστιάν ἔμπηξε ξαφνικά μιά κραυγὴ κι' ἀνασηκώθηκε στὸ κρεβάτι του. Τὴν ἴδια στιγμή, ξαναγύρισε ἡ κόμησης, κρατώντας απ' τὸ χερί τὴν Ἰσαβέλλα. Ἡ μικρὴ ἦταν ντυμένη μ' ἓνα κομψὸ μαῦρο φορεματάκι. Τὸ πρόσωπό της φαίνονταν ἥσυχον, ἀναπαυμένο.

«Ἐτρεξε κι' ἔπιασε τὸ ἓνα χερί τοῦ Κριστιάν, ποὺ ἔσφιγγε σπασμωδικὰ τὸ σεντόνι.

— Καλημέρα, ἀδελφοῦλη μου, τοῦ εἶπε. Κοιμήθηκες καλὰ;

Τὸ ἀγοράκι τὴν κύτταξε, δίχως ν' ἀπαντήσῃ. Κι' ἐκείνη συνέχισε, σφίγγοντας μαλακὰ τὸ χερί του:

— Ἀπάντησε στὴν ἀδερφοῦλη σου! Λογικέ μου, Κριστιάν μου... Δὲν πρέπει νὰ κλαῖς ἐπὶ... Ὅα δὴς τί καλὸί, ποὺ εἶναι ὁ παππούς κι' ἡ γιαγιά, πόσο σ' ἀγαπάνε. Ὅα σοῦ χαρίσανε ὠραία παιχνίδια... Ὅα πηγαίνουμε με τ' αὐτοκίνητο... Ὅα δὴς!

Δὲν καταλάβαινε πόσο σοβαρὴ ἦταν ἡ κατάστασι τοῦ ἀδελφοῦ της.

Τὸ προσώπια τοῦ Κριστιάν διατήρησε τὴν ἴδια πονεμένη κι' ἀπελπισμένη ἔκφρασι.

Μιά λέξι ἀνέθηκε στὰ χεῖλιν του, ἡ ἴδια πάντα:

— Μαμά!...

«Ἐπειτα τὰ μάτια τοῦ βουρκώσανε καὶ τὸ κεφάλι τοῦ ξανόπεσε πᾶνω στὸ μαξιλάρι. Τὸ πρόσωπό

του μελάνιασε. Τὰ μάτια του γούρλωσαν, σὰ νάθελαν νὰ πεταχτοῦν απ' τὶς κόγχες. Τὰ δάχτυλά του σφίχθηκαν, σὰν γιὰ ν' ἀρπάξουν κατὶ ποὺ τοὺς ξεφευγε.

Ὁ κόμης τὸν κύτταξε, βουδός. Δὲν προσπαθοῦσε πιά νὰ κρῖναι τὸν πόνο του. Δὲν ἀκούγε τὴν Ἰσαβέλλα, ποὺ ἔλεγε καὶ ξανάλεγε μ' ἀγωνία:

— Κριστιάν!... Μικρὲ μου Κριστιάν!...

Παρ' ὅλο τὸ κρῖο, ἓνα παράθυρο τῆς κάμαρας ἔμενε μισανοιχτὸ, γιὰ ν' ἀνανεώνεται ὁ ἀέρας. Ἀπ' αὐτὸ λοιπὸν τὸ παράθυρο, ἀκούστηκε ξαφνικά ἡ φωνὴ τοῦ θυρωροῦ τοῦ μεγάρου, ποὺ ἔλεγε:

— «Ε, ἐσεῖς!... Ποῖος σὰς ἐπέτρεψε νὰ μπήτε;... Πολὺ πονηρὴ εἰσάστε, κυριούλα μου! Ἐπὶ φελήθηκετε ἀπὸ μιά στιγμή, ποὺ ἔλειψα απ' τὸ θυρωρεῖο μου, γιὰ νὰ μπήτε στὴν αὐλὴ καὶ νὰ φτάσετε σχεδὸν στὸ σπιτί... Ποῖος σὰς ἔδωσε τὸ δικαίωμα; Ἐμπρός, δρόμο!

Ἀπάντησε μιά ἄλλη φωνή, γυναικεία, ἀδύνατη καὶ ἱκετευτική:

— Σὰς παρακαλῶ, καλὲ μου ἀνθρώπε, ἀφήστε με νὰ μῶ!... Θέλω νὰ μιλήσω στὸν κόμητα ντε Ρεδέλ.

— Ὁ κύριος κόμης δὲν δέχεται κανένα, αὐτὴ τὴν ὥρα... πρὸ πάντων ἐσὰς!

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; — Ὅτι σὰς ἀναγνωρίζω. Ἐίσαστε τὸ πρόσωπο, ποὺ μ' ἔχουν διατάξει νὰ τοῦ ἀπαγορεύω ἀσπληρὰ τὴν εἰσοδο, ἀν τολμησῇ νὰ παρουσιασθῇ...

— Μὰ αὐτὸ εἶναι πάρα πολὺ!... Θέλω νὰ μιλήσω στὸν κόμητα ντε Ρεδέλ καὶ θὰ τοῦ μιλήσω.

Ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας εἶχε γίνε πρὶν πρὶν ἀναγκαστικὴν.

— Ὅσοι βρίσκονταν στὸ δωμάτιο, κοντὰ στὸ μικρὸ ἀρρωστο, ἀνασηκώθηκαν ξαφνικά. Ἡ Ἰσαβέλλα χλωμίωσε καὶ τέντωσε τ' αὐτὴ της, ἐνῶ ἡ γιαγιά της τὴν ἔσφιγγε πᾶνω της. Ὁ κόμης πῆγε ὡς τὸ παράθυρο καὶ κύτταξε ἔξω.

Ναί, ἦταν ἐκεῖνη!... Τολμοῦσε νάρθη νὰ ζητήσῃ τὰ παιδιά της... Ὅχι, δὲ θὰ τὰ παίρνε. Ὅα τὴ δῖωχναν οἱ ὑπηρέτες, ὅπως εἶχε διατάξει ὁ κόμης.

Ὁ γέρος, χλωμός ἀπὸ συγκρατημένο θυμὸ, δάγκασε τὰ χεῖλιν του.

— Ἀθλίε! Μὲ φοβερίζετε;... ξανακοῦστηκε ἡ φωνὴ τῆς Πωλιν, πρὶν δυνατῇ. Ὅα τολμήσετε ν' ἀπλώσετε τὸ χερί σας πᾶνω σὲ μιά γυναῖκα;... Σὰς προκαλῶ!... Θέλω νὰ δῶ τὸν κόμητα ντε Ρεδέλ... νὰ μάθω τί γίνανε τὰ παιδιά μου, ποὺ μοῦ μῶνε!...

Ἀκούγονταν τώρα βήματα, ποὺ τρέχανε στοὺς διαδρόμους καὶ

στὶς σκάλες τοῦ μεγάρου, παράθυρα ποὺ ἀνοίγοκλειναν. Ὁ κόμης σκετότανε πάντα μέσα απ' τὸ παράθυρο, με τὶς γροθιὲς σφιγμένες...

Ξαφνικά, τὸ ἀγοράκι ἀνασηκώθηκε στὸ κρεβάτι του. Εἶχε ἀναγνωρίσει κι' αὐτὸ τὴ φωνή, ποὺ ἔρχονταν απ' τὴν αὐλὴ... τὴ φωνή, ποὺ τοῦ εἶχε ψιθυρίσει τόσα χαϊδευτικά λόγια, τὴ φωνὴ τῆς μητέρας του, ποὺ τὴ γύρευε τόσο ἐπιμένονα.

— Μαμά!... Μαμάκα μου!... φώναξε, ἀπλώνοντας τὰ χερὰκια του με λαχτάρα.

Τὸ πρόσωπό του ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ χαρὰ κι' ἐλπίδα.

— Ἡ μοιά!... νάρθη!... θέλω νὰ τὴ δῶ!... πρόσθεσε.

Ὁ κόμης εἶχε γυρίσει καὶ τὸ κύτταξε. Τὰ λόγια τοῦ γιαιτροῦ ξαναγύριζαν στὴ μνήμη του: «Μία κατηγορηματικὴ ἀνσφίς μπόρεῖ νὰ τοῦ προκαλέσῃ μιά καρδιόγρια κρίσι, με μοιραίες συνέπειες...».

Τὸν φοβίζανε, τὰ λόγια αὐτά... Μία πόλιν γινότανε μέσα του... Ὅα υποχωροῦσε; Ὅαδινε πίσω στὴν Πωλιν τὸ γυῖο της, κροτώντας μόνο τὴν Ἰσαβέλλα; Τί θὰ ὑπερσχευε στὴν ψυχὴ του: ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸ παιδί ἢ τὸ μῖσος τοῦ γιὰ τὴν μητέρα;...

Ἡ γυναῖκα τοῦ τὸν κύτταξε ἱκετευτικῶς. Αὐτὴ ἦταν διατεθειμένη νὰ συμπονέσῃ, νὰ συγχωρήσῃ. Ἡ σκηνὴ ἐκείνη τῆς ράγιζε τὴν καρδιά.

Μὰ ὁ διαταγμὸς τοῦ κόμητος δὲν κράτησε πολὺ. Ἡ φυσιογνωμία του ἔγινε ξαφνικά τροχεῖα, ἀμειλικτική.

— Ὅπως εἶχε πῆ καὶ πρὶν, προτιμοῦσε τὸ κάθε τι, παρὰ νὰ δῇ τὸν Κριστιάν νὰ ξαναπέφτῃ στὸ βούρκο, στὸ αἶσχος...

Οἱ φωνὲς ἐξακολουθοῦσαν, στὴν αὐλὴ. Μά, ἀν τὴ δῖωχναν σήμερα, ἡ γυναῖκα αὐτὴ θὰ ξαναγύριζε αὐρίο, μεθαύριο, καὶ θὰ ἐπαλαμδανόνταν τότε ἡ ἴδια σκηνή. Ἡ δὲ περιμένε τὸν κόμητα στὸ δρόμο, ἔξω απ' τὸ σπιτί.

— Ὅχι, ἐπρεπε νὰ τελειώσῃ ὡς ζῇ της, μιά γιὰ πάντα!

Ἀνοίξε ἐντελὸς τὸ παράθυρο. ἔσकुψε ἔξω καὶ διάταξε:

— Ὁδηγήστε αὐτὴ τὴν γυναῖκα στὸ γραφεῖο μου. Θέλω νὰ τὴς μιλήσω.

Ἐνας παιδίαστικὸς θρήνος ἀπάντησε σ' αὐτὴ τὴ διαταγὴ του:

— Μαμά!... Θέλω τὴ μαμά!... Μὰ ὁ κόμης ξανάκλεισε τὸ παράθυρο καὶ βγήκε γρήγορα απ' τὸ δωμάτιο.

Θ'.

Τώρα, ἡ νύχτη κι' ὁ πεθερός ἦταν καὶ πάλι ἀντιμέτωποι, σ' ἓνα γραφεῖο με ψηλὸ ταβάνι καὶ

μὲ βαρεῖα ἐπίπλωσι.

Ὁ κ. ντε Ρεδέλ καθότανε σὲ μιά πολυθρόνα κι' ὁ κόμης πίσω απ' τὸ τραπέζι του, φορτωμένο χαρτιά κι' ἐφημερίδες.

— Ὅπως βλέπετε, κυρία, συγκατατέθηκε νὰ σὰς δεχτῶ, εἶπε κοφτὰ ὁ γέρος. Λοιπόν, τί θέλετε ἀπὸ μένα;

— Μὲ ρωτᾶτε; Τολμᾶτε νὰ μὲ ρωτᾶτε; Θέλω τὸ θησαυρὸ, ποὺ μοῦ κλέψατε, κύριε, τὸ μονοδικὸ πλοῦτο μου! Θέλω τὰ παιδιά μου!

— Τὰ παιδιά τοῦ γιαιτοῦ μου... — Ἀπὸ πότε πάσανε νὰ εἶναι καὶ τῆς μητέρας τους;

— Ἀπὸ τότε, ποὺ ἡ μητέρα αὐτὴ ἀποδείχθηκε ἀνάξια νὰ τὰ κρατήσῃ, νὰ τ' ἀνατρέψῃ. Σὰς προειδοποίησα, ἀλλὰ δὲν τὸ λάβατε ὑπ' ὄψιν. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σὰς, κυρία!

— Μὰ δὲν ἔκανα τίποτα ποὺ ν' ἀξίξῃ τέτοια φοβερὴ τιμωρία!... τίποτα ποὺ νὰ μὲ κάνῃ νὰ ντρέπωμαι!

— Ἀλήθεια;... Πῶς χαρακτηρίζετε, λοιπὸν, τὴ νύχτα, ποὺ περάσατε ἔξω απ' τὸ σπιτί σας, στὴν ἀγκαλιὰ κάποιου τυχαίου φίλου σας;

— Δὲν ἔχω φίλο!... — Μπᾶ! Τί ἦταν ἐκεῖνος ὁ ἀνθρώπος, ποὺ πῆγατε καὶ βοήκατε τὴ νύχτα ἐκείνη καὶ ποὺ ξαναπισκοφεθήκατε τὴν ἄλλη μέρα, μὴ μπορώντας νὰ περιμένετε περισσότερο;

— Σὰς τὸ ξαναλέω, κυρία, πῶς ἡ ὑπόθεσί σας εἶναι βρισιὰ γιὰ μένα. Δόξα τῷ Θεῷ, εἶμαι καὶ θὰ μείνω ἀκόμα ἀξία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πενθῶ καὶ ποὺ φέρω τ' ὄνομά του!

— Μὴ μοῦ τὸ θυμίζετε, αὐτὸ, κυρία! Μὴ μοῦ θυμίζετε πῶς ὁ γυῖός μου ἐγκατέλειψε τοὺς δικούς του, ἔχασε δλόκληρο παρελθὸν δόξας καὶ τιμῆς, γιὰ μιά ἀθλία σὰν καὶ σὰς!...

— Κύριε! Εἶμαι γυναῖκα καὶ βρῖσκομαι στὸ σπιτί σας. Γι' αὐτοὺς τοὺς δυὸ λόγους, δὲ σὰς ἐπιτρέπεται νὰ με προσβάλλετε.

— ἔχετε δίκιο. Παραφέρεσθαι... Δὲν ἔχω ἀνάγκη, ἄλλωστε, νὰ σὰς πῶ τί σκέπτομαι γιὰ σὰς, ἀφοῦ μιλάμε τὰ γεγονότα.

— Ὅποτε ἀρνεῖσθε νὰ μοῦ δώσετε πρῶτον τὴν Ἰσαβέλλα καὶ τὸν Κριστιάν μου;

— Ναι.

— Ὅαδῶ πάλιν νὰ τὰ ζητήσω, με τὴ συνδρομὴ τῆς ἀστυνομίας.

— Ὅυτε καὶ τότε πρόκειται νὰ σὰς τὰ δώσω, κυρία.

— Δὲ λογαριάζετε, λοιπὸν, τὸ νόμο;

— Ὁ νόμος δὲν ἀφίνει σὲ μιά ἀνάξια μητέρα τὰ παιδιά της... Ἀν θέλετε μιά δική, θὰ τὴν ἔ-

χετε. Ἀφοῦ βρίσκετε πῶς δὲ λερώσατε ἀκόμα ἀρκετὰ τ' ὄνομα τοῦ γυαιτοῦ μου, σῦρτε τὸ μπροστὰ στὰ δικαστήρια, στὶς στήλες τῶν ἐφημερίδων, στὸ κουτοποπιλὸ τοῦ κόσμου! Πάντως, ἐσεῖς θὰ βγῆτε ζημιωμένη στὸ τέλος, γιὰτὶ θὰ μάθουν ὅλοι τὰ αἰσχρή σας!

— Εἶμαι ἀθῶα... Μὲ κατηγορεῖτε ἀδίκα.

— Ἀποδείχτε το, ἀν μπορήτε. Μάλιστα, κύριε, μπορῶ... ὅσο κι' ἀν πρόκειται νὰ μοῦ στοιχίσῃ αὐτό!

Κι' ἡ νέα γυναῖκα πρόσθεσε, με μιά προσπάθεια:

— Μὲ κατηγορεῖτε πῶς περάσατε τὴ νύχτα ἔξω απ' τὸ σπιτί μου...

— Ναι, σ' ἓνα μέρος ἀκατονόμαστο, σ' ἓνα ὑποπτο ξενοδοχεῖο τοῦ βουλευτάρτου Σαιν-Μισέλ. Τὸ «Ξενοδοχεῖο τῆς Σικελίας».

— Εἰσάστε καλὰ πληροφορημένους, βλέπω.

— Σὰς φαίνεται παράξενο, ἔ; — Ε, ναί, λοιπὸν, πῆγα πραγματικὰ ἐκεῖ πού λέτε.

— Ὅχι μόνο τὴ νύχτα ἐκείνη, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλη μέρα.

— Ναι, καὶ τὴν ἄλλη μέρα.

— Βλέπετε πῶς ἀναγκασθήκατε νὰ ὁμολογήσετε τὶς βρωμιές σας!

— Ὁ λόγος ποὺ πῆγα σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο, δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἔνοχο.

— Ἀλήθεια; Φτάσατε λοιπὸν σὲ τέτοιο θράσος κι' ἀδιαντροπία, ὥστε νὰ καυχώσαστε γιὰ τὰ καμώματά σας; Τόσο ἐξαχρεώθηκαν οἱ ἠθικὲς ἀντιλήψεις σας, ὥστε νὰ μὴν ἐχῇ πιά σημασία γιὰ σὰς ἓνας ἐνοχὸς ἔρωτας;

— Δὲν πῆγα νὰ συναντήσω τὸ φίλο μου, σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο, πρόσφερε ἀργὰ ἡ Πωλιν, με ραγισμένη φωνή.

— Ἀλλὰ ποιόν;

— Ἐπειτα ἀπὸ ἓνα τελευταῖο διαταγμὸ, ἡ Πωλιν ἀπάντησε:

— Τὸν ἀδελφὸ μου, κύριε. Βαθεῖα ἐκπλήξι ζωγραφίστηκε στὴ φυσιογνωμία τοῦ κόμητος.

— Τὸν ἀδελφὸ σας; φώναξε. Τὸν κλέφτη, τὸν καταδίκου;

— Ὁ ἀδελφός μου δὲν ἦταν κλέφτης. Δὲ σὰς ἐπιτρέπω νὰ τὸν βρίζετε!

— Κι' ὅμως καταδικάσθηκε.

— Ὁ Δικαιοσύνη κάνει λάθος κάποτε.

Ὁ κόμης σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ πηγαίνεσθαι μέσα στὸ μεγάλο δωμάτιο, με ἀργὰ βήματα, σχεδὸν αὐτόματα. Μιά βαθεῖα ριτίδα αὐλάντας τὸ μέτωπό του.

Ἐπὶ ἀκούσθηκε τὴ ράχη του στὸ τζάκι καὶ εἶπε:

— Δὲν πρόκειται πάντως τώρα νὰ συζητήσουμε γιὰ τὴν ἔνοχῃ ἢ τὴν ἀδωότηα τοῦ ἀδελφοῦ σας. Ἐπειδὴ βρεθήκατε στὴν ἀνάγκη νὰ ἀπαντήσετε στὶς κατηγορίες μου, ἱσχυρίζεσθε πῶς ὁ ἀνθρώπος με τὸν ὁποῖο περάσατε τὴ νύχτα στὸ ξενοδοχεῖο καὶ ποὺ τὸν ξαναεπισκοφεθήκατε τὴν ἄλλη μέρα, ἦταν ὁ Ἀνρί Μεγκρέ. Μὰ γιὰτὶ λοιπὸν δὲν τὸ εἶπατε ὅταν σὰς πρωτορώτησα;

— Γιὰτὶ τὸ μυστικὸ του δὲ μοῦ ἀνῆκε. Γιὰτὶ τὸν μισοῦσατε, τὸ δυστυχισμένο. Καί, ἀπὸ ἔχθρα γιὰ μένα, ἦσαστε ἱκανὸς νὰ τὸν παραδώσετε στὴν ἀστυνομία.

— Τὴν περιμένα, αὐτὴ τὴν ἀπάντησι σας. Τιμᾶει τὴ φαντασία σας... Ὅποτε σήμερα ἀποφασίστηκε, ἐπιτέλους νὰ μιλήσετε, γιὰτὶ δὲ φοβόσαστε πιά, ἀφοῦ πέθανε ὁ ἀδελφός σας;

Τώρα ἔμενε κατὰπληκτικὴ ἡ Πωλιν.

— Πῶς! ψιθύρισε. Τὸ ξέρετε;... — ἔξω καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα. Μὰ ἐξακολουθεῖτε!

— Δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτ' ἄλλο, κύριε. Ἦρθα νὰ σὰς ζητήσω τὰ παιδιά μου. Δὲ μοῦ τὰ

Η ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΡΙΑ ΤΟΥ ΣΚΙ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ

Μιά Ἀγγλίδα πρωταθλήτρια τοῦ σκί παντρεύτηκε πρὸ ἡμερῶν στὸ Λονδίνο με τὸ πρωτότυπο αὐτὸ νυφικὸ καὶ φόρεσε σκί, γιὰ νὰ πᾶ ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας στὸ αὐτοκίνητο, στὸ ὁποῖο τὴν περίμενε ὁ γαμπρός. «Δὲν τὸ ἔκανα σ' τὸ γιὰ νὰ δημοσιεύσῃ ἡ φωτογραφία μου στὰ περιοδικὰ καὶ στὶς ἐφημερίδες — εἶπε μιλώντας στοὺς δημοσιογράφους ἡ ὠραία Πέγκυ — ἀλλὰ γιὰτὶ εἶμαι σίγουρη πῶς πολλὲς κοπέλλες, ποὺ ἀγαποῦν τὸν ἀθλητισμὸ, θὰ ἔρουν πρακτικὴ τὴν ἐμφάνισί μου καὶ θὰ σπεύσουν νὰ με μιμηθῶν».

δίετε. Ὅα ἐπικαλεσθῶ τὸ νόμο. Πιστεύετε πῶς θὰ στρεφόνταν ἐναντίον μου. Τώρα βλέπετε πῶς δὲν ἔχω τέτοιο φόβο, ἐφ' ὅσον δὲν ἔκανα τίποτε κακὸ.

— Λάθος, κυρία! Ἡ ἐξήγησι ποὺ δώσατε δὲν πρόκειται νὰ πείσῃ τοὺς δικαστές, ὅπως δὲν πείθει κι' ἐμένα. Εἶναι ἓνα ἀκόμα ψέμμα σας.

— Εἶν' ἡ ἀλήθεια! φώναξε ἡ Πωλιν, τρέμοντας ἀπὸ ἀγανάκτησι.

— Μπορεῖτε ν' ἀποδείξετε τὸν ἱσχυρισμό σας; Πολὺ ἀμφιβάλλω... Λέτε πῶς ὁ ἀνθρώπος ποὺ ἐπισκοφεθήκατε, ἦταν ὁ ἀδελφός σας. Γιὰτὶ, λοιπὸν, ἦταν γραμμένος στὸ βιβλίο τοῦ ξενοδοχείου με τ' ὄνομα Ἀντρέ Σερά;

Ἡ Πωλιν ἔκανε καὶ πάλιν μιά χειρονομία ἐκπλήξεως.

— Βλέπω πῶς ὁ κατάσκοπος σας κάνουνε καλὰ τὴ δουλειά τους, ἀπάντησε. Μὰ ἡ ἀπάντησί μου εἶναι ἀπλή: Ὁ δυστυχισμένος ἀδελφός μου μεταχειρίστηκε ψευδωνυμῶ, γιὰτὶ, ἀν εἶδε τὸ ἀληθινὸ του ὄνομα, θὰ τὸν ἐπίανε ἀμέσως ἡ ἀστυνομία, ποὺ τὸν ἀναζητοῦσε.

Συγχαρητήρια, κυρία! Εἰσάστε θανατὴ! Τόδερα, ἄλλωστε, ἀπὸ καιρὸ. Τὸ εἶχατε ἀποδείξει, ὅταν καταφέρατε νὰ γίνετε νύφη μου.

— Φτάνουν πιά οἱ εἰρωνεῖες, κύριε. Δὲν ταιριάζουν με τὸ θέμα μας.

— Αὐτὴ ἡ ἐπίδεξις ἐξήγησι ποὺ δώσατε, μπορεῖ ἴσως νὰ γίνῃ δεκτὴ προκειμένου γιὰ ἓνα ζωντανό, ὄχι ὅμως καὶ γιὰ ἓνα πεθαμένο.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Ὅτι, ὅταν δηλώνετε τὸ θάνατο αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, δὲν εἶχατε πιά νὰ φοβηθῆτε τὴν ἀστυνομία. Τί μποροῦσε νὰ κάνῃ σ' ἓνα νεκρό;... Ἀν ἐπρόκειτο ἀληθινὰ γιὰ τὸν Ἀνρί Μεγκρέ, γιὰτὶ δὲ θὰ λέγατε τότε τὸ πραγματικὸ ὄνομά του; Γιὰτὶ τὸν δηλώσατε ὡς Ἀντρέ Σερά;... ἔρετε πῶς αὐτὴ ἡ ψευτικὴ δηλῶσι τιμωρεῖται αὐστηρὰ ἀπ' τὸ νόμο. Ἡμπορεῖ νὰ σὰς στελῇ στὰ κάτεργα!

— ἔχετε δίκιο, δὲν τόδερα! εἶπε ἡ Πωλιν, τρομαγμένη. Μὰ, ἀν μὲ ἀνακρίνουν, θὰ πῶ τὴν ἀλήθεια. Μιά εὐλαδικὴ σκέψι μ' ἔκανε ν' ἀφίσω στὸν ἀμοιρο ἀδελφὸ μου τὸ ψευδωνυμο, ποὺ εἶχε πάρει. Τὸ δικὸ του ὄνομα ἦταν κηλιδωμένο — ἀδίκα, τὸ ξαναλέω! Δὲ θέλησα νὰ κυττάζω οἱ περσαστικοὶ τὸν τάφο του με περσιφρόνησι καὶ νὰ λένε: «Ἐδῶ εἶναι θαμμένος ὁ κλέφτης, ὁ κατάδικος!».

Μοῦ φάνηκε πῶς, αὐτὲς τὶς λέξεις, ποὺ τὸν τυραννοῦσαν τόσο στὴ ζωὴ του, θὰ τὶς ἀκούγε ἀκόμα ὁ ἀδελφός μου μέσα ἀπ' τὸ φέρετρό του! Δὲ θέλησα νὰ τὸν κυνηγήσῃ κι' ἐκεῖ ἀκόμα ἡ συκοφαντία, ποὺ τὸν θανάτωσε!

Ἡ Πωλιν, ἐκείνη, εἰσάστε θαμνάσιαν ἠθροποιός. Ὅα με κλονίζατε ἴσως, ἀν δὲν ἦσουν βέβαιος προκαταβολικὰ πῶς λέτε ψέμματα!

— Δὲ με πιστεύετε, λοιπόν;... — Πῶς νὰ σὰς πιστέψω; ἔχετε καμμιὰ ἀπόδειξι;

— Ἀποδείξει;... — Φαντάζεσθε πῶς δὲ θὰ σὰς τὴ ζητήσῃ καὶ τὸ δικαστήριο; ἔχετε κανένα μυστογρα; Κάποιον ποὺ νὰ εἶδε αὐτὸ τὸν ὑποτιθέμενο Ἀνρί Μεγκρέ;

Ξαφνικά και σεις δώσατε το αληθινό του όνομα, γιατί δε φανταζόσαστε τότε πως υπήρχε κανείς κίνδυνος για σας. Αυτό θα πιστέψω το δικαστήριο και β' απορία την αίτησή σας, αν τολμήσετε να ζητήσετε τα παιδιά σας.

— Μά είμαι άθωα! Το όρκιζομαι στο Θεό... στην ψυχή του γιου!... στη ζωή των παιδιών μου!

— "Αδικα καταφεύγετε στην ψευδορκία. Δεν πρόκειται να σας πιστέψω! Ένα πλάσμα σαν εσάς είναι ικανό για κάθε υποκρισία. Η Πωλίν ήταν ξετρελαμένη, απελπισμένη.

— Δεν είναι δυνατόν! φώναξε. Δε θα επιτρέψω ποτέ ο Θεός τέτοια αδικία! Θα βρώ καποιον, που θ' αναγνωρίσει το δύστυχο αδελφό μου.

— Πού; Μέσα στο φέρετρό που...

— "Αχ, όλα είναι εναντίον μου! Βόγγησε η δυστυχισμένη γυναίκα. Η αρρώστεια είχε παραμορφώσει τον Άντρι κι' ο θάνατος συμπλήρωσε το έργο της. Κανείς δε θα μπορέσει να τον αναγνωρίσει... όπως δε μπορούν ν' αναγνωρίσουν και το θύμα της συγκρούσεως!

— Φτάνει πιά, κυρία! Σας δέχθηκα μονάχα για να σας αποδείξω, ότι δεν έχετε να περιμένετε τίποτα από μένα, ούτε κι' απ' τη Δικαιοσύνη... Και τώρα, φύγετε!

— "Οχι, χωρίς τα παιδιά μου. — Ο έγγονος κι' η εγγονή μου θα μείνουν κοντά μου, στο σπίτι μου, που θα γίνω μία μέρα δικό τους. Άν τυχόν το δικαστήριο σας επιτρέψει να τα βλέπετε κάπου-κάπου, θα σας τα φέρνουν στο σπίτι σας. Έδώ, δε θα ξαναπατήσετε πιά το πόδι σας.

— Θέλω τα παιδιά μου! Τ' ακούτε; Δε φύγω, χωρίς αυτά...

— Θέλετε, λοιπόν, να σας πετάξουν έξω οι υπηρέτες μου;

— Θα τολμήσετε ν' απλώσετε χέρι στη γυναίκα του γιου!... σας, στη μητέρα των εγγονιών σας;

— Δεν είσατε τίποτε απ' αυτά, κυρία. Δεν είσατε παρά μία τυχοδιώκτρια, που έκοψε ένα όνομα και που αποδεικνύει ακόμα μία φορά, σέροντάς το στη λάσπη, πόσο δεν της αξίζει!

— Οί βρισιές σας δε με θίγουν πιά. Θέλω τα παιδιά μου και θα τα πάρω!

Η Πωλίν ήταν άσυγκράτητη πιά. Πηγαίνοντάς τον, σά θηρίο στο κλουβί του. Ξαφνικά, προχώρησε προς μία κόρνα, φωνάζοντας:

— Κριστιάν!... Ίσαβέλλα!...

Ο κύριος είχε πατήσει κιόλας το κουμπί ενός ηλεκτρικού κουδουνιού. Δυο υπηρέτες μπήκαν άμεσα στο δωμάτιο.

— Πάρτε από δω αυτή τη γυναίκα! τους διάταξε ο γέρος. Άν δε θέλη να βγί, πετάχτε την έξω.

Εκείνοι προχώρησαν κι' άρπαξαν απ' τα μπράτσια την Πωλίν. Τού κάκου η νέα γυναίκα πάλεψε για να τους ξεφύγει. Την τραβήξαν έξω, στην αυλή του μεγάρου.

Ο κύριος τους είχε ακολουθήσει και στάθηκε, άμειλικτος, στο κατώφλι της εξόδορας.

— Παιδιά μου! φώναξε απελπισμένα η Πωλίν. Ίσαβέλλα! Κριστιάν!... Δεν έχει κανείς δικαίωμα να παύσει από μία μητέρα τα παιδιά της!

Ακούγοντας το θόρυβο, η μικρή Ίσαβέλλα είχε τρέξει στο κατώφλι. Μά ο κύριος την κράτησε, δεν την άφησε να προχωρήσει. Συγχρόνως, ο Κριστιάν φάνηκε στο παράθυρο της κόμαρας του,

κατάχλωμος, απλώνοντας ίκετευτικά τα χεράκια του στη μητέρα του. Μά η συγκίνησι, που δοκίμασε, ήταν πολύ δυνατή. Κι' έπεσε ξαφνικά προς τα πίσω, βαρυά, σαν άψυχος όγκος, με τα μάτια «κλειστά, αναισθητός... ενώ οι δυο υπηρέτες τραβούσαν τη μισολιπόθυμη Πωλίν έξω απ' την αυλή του μεγάρου και την πετούσαν μέσα σ' ένα περαστικό ταξί... Θ'.

Η Πωλίν έμεινε πολλή ώρα ακίνητη μέσα στ' αυτοκίνητο, έτσι όπως είχε πέσει πάνω στο κάθισμα... Τέλος, συνήλθε κι' αναρωτήθηκε γιατί βρισκόταν εκεί. Δεν καταλάβαινε... Ξαφνικά, ξαναγύρισε η μνήμη της.

Την είχαν διώξει!... Ξαναβλέπε τον άμειλικτο γέρο να της δείχνει την πόρτα, ένοιωσε ακόμα πάνω της τα βάνιαστα χέρια των δυο υπηρέτων.

Τί έπρεπε να κάνει τώρα; Να

μην ντύνει Ρεβέλ, ο βαρώνος ντύνει Ταδερνύ... Μονάχα μία φίλη της έμεινε πιστή: η Τερέζα Μπλανταίν.

Καθώς τη σέφθηκε η Πωλίν, ένα άλλο όνομα ξαναγύρισε στη μνήμη της: κ. ντύνει Μαρτύ. Έκείνος ο δικαστικός, που την είχε επισκεφθεί όταν ήταν άρρωστη...

Είχε βεβαιώσει τότε την Τερέζα, ότι δεν ήξερε προσωπικά την κ. ντύνει Ρεβέλ, αλλά ενδιαφερότανε ζωηρότατα γι' αυτήν, κι' ότι θα ήθελε πολύ να τη δει, όταν θα γινόταν καλά.

Η φυσιογνωμία του κι' οι τρόποι του είχαν κάνει εξαίρετη εντύπωση στην Τερέζα. Τού κάκου όμως οι δυο γυναίκες είχαν προσπαθήσει να μαντέψουν το λόγο της απρόβλεπτης εκείνης επισκέψεως και της επιθυμίας του δικαστικού να δει την Πωλίν, όσο γινόταν πια γρήγορα.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν άραγε ο βοηθός, ο σύμμαχος, που της

— "Έχετε την καλωσύνη να περάσετε στο γραφείο μου, κυρία; Εκείνη έγνεψε καταφατικά και μπήκε στο δωμάτιο που της έδειχνε ο άνακριτής.

Έπεσε σε μία πολυθρόνα, ενώ ο δικαστικός καθόταν σε μία άλλη, αντίκρυ της.

— Με συγχωρήτε για την ενόχλησι, κυρία, του είπα, αλλά ζητήσατε να με δείτε. Όπως μου είπατε μάλιστα η φίλη μου, η κ. Μπλανταίν, φανήκατε να ενδιαφέρεστε ιδιαίτερα για μένα. Γι' αυτό πήρα το θάρρος, στην απελπισία που βρίσκομαι, ναρθώ να σας ζητήσω μία συμβουλή... να σας ικετέψω να με βοηθήσετε.

— Καλά κάνατε που με σκεφθήκατε, κυρία... Δεν έχω αποκτήσει ακόμα δικαιώματα στην εμπιστοσύνη σας, ξέρω όμως ποιά είσατε και ποιά δυστυχία σας βρήκε. Ξέρω πως η οικογένεια του συζύγου σας σας κρατάει σ' απομόνωσι, παρ' όλη την άσπογη και αξιοπρεπέστατη ζωή που κάνατε. Και σας βεβαίω, ότι θα χαρώ εξαιρετικά αν μπόρεσω να σας εξυπηρετήσω σε κάτι.

Η κ. ντύνει Ρεβέλ κίτταξε το συνομιλήτή της, με τα μάτια της κοκκινισμένα απ' τα δάκρυα. Και διάβασε στο πρόσωπό του τέτοια πραγματική ευγένεια, τόση γλυκειά και ήρεμη επίεικεια, ανακατεμένη με μελαγχολική σταθερότητα, ώστε ένοιωσε μια έντονη εμπιστοσύνη να κερδίζει την καρδιά της.

— "Ω, κύριε, είμαι απελπισμένη, εκμηδενισμένη, εξαντλημένη! Έσείς έχετε τη ζωή. Είσατε δυνατός. Φανόσαστε καλός!... Βοηθήστε με, σας ξεροκίζω!

— Κινδυνεύετε λοιπόν, κυρία; — Με περιδύνουν οι κίνδυνοι... και δε διακρίνω πια καθαρά! Τί μπορεί να κάνει μία γυναίκα, μονάχη, απέναντι σ' έχθρους δυνατούς, που συνασπισθήκαν για να την καταστρέψουν;

— Δε σας καταλαβαίνω, κυρία. Βέβαια, με γνωρίζετε πολύ λίγο. Μά είμαι μεγάλος στα χρόνια και δικαστικός. Γι' αυτούς τους δυο λόγους, μπορείτε να μ' εμπιστευθήτε άφοβα, προπάντων αν πιστεύετε, ότι μπορώ να σας φανώ χρήσιμος.

— Έχετε δίκιο, κύριε. Κι' ήρθα εδώ ακριβώς για να σας άνοϊξω την καρδιά μου, να σας εκμυστηρευθώ όλα μου τα βάσανα και να σας ικετέψω να με βοηθήσετε. Όσοσο... διατάξω ν' άπασχολήσω τον τόσο πολύτιμο χρόνο σας!

— Ένας άνθρωπος με καρδιά δε χάνει ποτέ τον καιρό του, όταν άκούη κάποιον που υποφέρει... κι' ένας δικαστικός ενδιαφέρεται να μάθι μία άδικία, αν μπορεί να κάνει κάτι για να την επανορθώσει. Μιλήστε λοιπόν άφοβα. Μη μου κρύψετε τίποτα!

Παίρνοντας βάρος απ' την καλωσύνη του δικαστικού, η Πωλίν άρχισε να μιλά.

Διηγήθηκε το γάμο της με το Ζάν, το θάνατο του συζύγου της, το άσπονδο μίσος του κύριου ντύνει Ρεβέλ. "Υστερα ανέφερε τις δυο πρόσφατες επισκέψεις του πεθερού της, τις απελπισμένες εκμυστηρεύσεις του αδελφού της, το ψευδώνυμο που είχε πάρει ο Άντρι, την ιερή παρακαταθήκη που της είχε εμπιστευθεί πριν ξεφυγίσει, το λάθος που είχε κάνει αυτή να δηλώσει το θάνατό του με το ψεύτικο όνομα του, το γυρισμό της στο άδειο σπίτι της, την άπασχολη των παιδιών της με τη συνενοχή της υπηρέτριας της, την πρόσφατη συνάντησή της με τον κ. ντύνει Ρεβέλ και το τραγικό τέλος της...

Ο ντύνει Μαρτύ την άκουσε ως

το τέλος, χωρίς να τη διακόψει. Όταν τελείωσε, εκείνος έξακολούθησε να μνήμι άμιλητος, βυθισμένος στις σκέψεις του. Τέλος, στράφηκε στην Πωλίν και της είπε, άργα και σοβαρά:

— "Έχω άκούσει πολλές εκμυστηρεύσεις, κυρία, κι' η καρδιά μου δεν είναι πια τόσο εύαισθητη στους ανθρώπινους πόνους. Όσοσο, έσείς με συγκινήσατε βαθύτα!... Έχετε δίκιο. Πέσατε θύμα φοβερής άδικίας. Και το άπελπιστικότερο στην περίπτωση σας — όφείλω να σας το πώ, δυστυχώς — είναι πως μου φαίνεται άδιέξοδη.

— Τί λέτε;... φώναξε πονεμένη η Πωλίν. — Την άλήθεια, κυρία!... Σας άκουσα προσεχτικά. Όσιν ώρα μιλούσατε, έγω στάθμιζα τα γεγονότα και προσπαθούσα να κατασπρώσω ένα σχέδιο ένεργείας σας... Με συγχωρήτε που θα δηλώσω τώρα την εμπιστοσύνη σας σε μένα. Μά δεν είμαι παρά ένα άπλος άνθρωπος. Και, παρ' όλα τα όπλα που μου δίνει ο Νόμος, μένω άνισχυρος, με δεμένα χέρια, εναντίον του πεπρωμένου που σας βαραίνει!

— Θεέ μου! βόγγησε η δυστυχισμένη γυναίκα. Μά είναι άδύνατο!...

— Δυστυχώς, είναι η πραγματικότητα... Σκεφθήτε ψύχραιμα... Δεν άμφισβώλω ούτε στιγμή πως μου είπατε την άλήθεια. Είναι άναμφισβήτητο πως έχετε το δικιο να τ' έμερος σας... Άλλ' άς εξετάσουμε τα γεγονότα. Όπως σας είπα σωστά ο κύριος ντύνει Ρεβέλ, δεν έχετε κανένα όπλο για να πολεμήσετε τις κατηγορίες του, καμμία άπόδειξη που να σας βοηθήσει σ' αυτό. Κάψατε το γραμμα του αδελφού σας. Κανείς δε μάρτυς δε μπορεί να έπιβεβαιώσει τα λόγια σας.

Για όλο τον κόσμο, ο νεκρός τού Ξενοδοχείου της Σικελίας είναι ο Άντρι Σερά. Το βεβαίωσε καταγορηματικά σεις ή ίδια, όταν πιστεύατε πως δε διατρέχατε κανένα κίνδυνο... Κι' έπίσης για όλο τον κόσμο, το παραμορφωμένο θύμα του σιδηροδρομικού δυστυχήματος δε μπορεί να είναι παρά αυτός που άναφέρανε τα χαρτιά του. Ο Άντρι Μεγκρέ, ο αδελφός σας!

— "Νατε... τα παιδιά μου;... Πολύ φοβάμαι, κυρία, ότι το δικαστήριο θα τ' άφήσει στα χέρια εκείνου που σας τάκλεψε. Θάνατι εύκολο γι' αυτόν να κερδίση τη δική.

— Δε μπορώ, λοιπόν, να κάνω καμμία προσπάθεια;

— Τί να σας πώ... Η δική θα κρατήσει πολύ... Θα σας κοστίση ακριβά... Μη έχοντας χρήματα, δε θα μπόρεσετε να βάλετε ένα καλό δικηγόρο... Άλλωστε, οι άσσοι της δικηγορικής δεν αγαπάνε τις άποτυχίες... κι' η δική σας φαίνεται σίγουρη!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια. ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

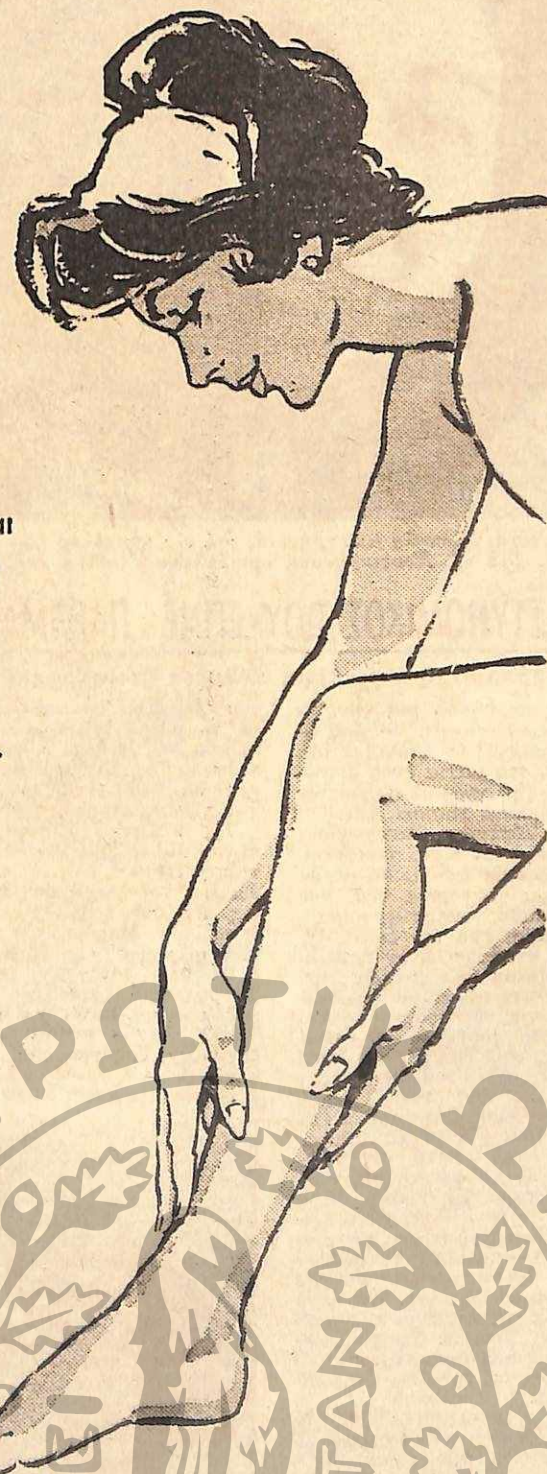
Άρραβόνες Ο κ. Νικόλαος 'Ηλ. Καρέλλης και η θνις Μίμκα Ι. Τσάγκα ήρ. ραβώνισθησαν την 1η 'Ιανουαρίου 1963. Εύχόμεθα ταχεία τήν στέψιν.

Οικογένεια Άριστ. Πατακωνταντινοπούλου *

Γάμοι Ο κ. Δημόσβνης Νικητογλου και η δεσποινίς Βαρθάρα Τσάση έτέλε. σαν τους γάμους των. Τους ευχόμεθα κάθε εύτυχία.

Οικογένεια Βασίλη Γεωργιάδη

Κάθε μέρα για την NIVEA μόνο 5 λεπτά!

Η περιποίηση όλου του σώματος με κρέμα NIVEA άπαιτεί λίγο χρόνο. Η περιποίηση όμως αυτή είναι άπαραίτητη για το δέρμα και άποτελεί άληθινή εύεργεσία, ιδίως μετά το μπάνιο.

Η NIVEA περιέχει άριστα συστατικά, ύγροδημιουργά και λιπαρά, και την πολύτιμη Εύσερίτ. Τακτικό μασάζ με NIVEA είναι ό,τι χρειάζεται το δέρμα σας.

Άραχνοϋφαντες κάλτσες άπαιτούν πόδι περιποιημένο με NIVEA.

Η όμορφιά άρχίζει με την περιποίηση του δέρματος. Η περιποίηση του δέρματος άρχίζει με

NIVEA

ΓΜΗΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ BEIERSDORF GERMANIAS

Η ζωή είναι δύσκολη και τραχεία, για τις κοπέλλες των Έσμιώνων. Για τη Νουτινγκνούν όμως ήταν αληθινά τραχεία.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ... ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Μιά δραματική περιπέτεια ανάμεσα στους Έσμιώνους

ΗΤΑΝ πολύ νέα και όμορφη η Νουτινγκνούν — όσο όμορφη μπορεί να φαίνεται μια Έσμιώνα, στα μάτια ενός ξένου. Αυτή τη γνώμη σχημάτισε κι ο Ουίλλιαμ Μπρόκι, της Καναδικής Έφιππου Αστυνομίας, όταν την πρωτοείδε, τυλιγμένη απ' το κεφάλι ως τα πόδια με τα χοντρά γυναικεία γυαμιά της. Έκείνο που του έκανε ξεχωριστή εντύπωση, ήταν η θλιμμένη έκφραση των ματιών της.

Την είχαν φέρει οι συνάδελφοί του της Φρουράς του 'Αρκτικού στο προχωρημένο φυλάκιο τους, στο Τσάι Ρίβερ. Μαζί της είχαν φέρει και δυο άντρες της φυλής της, τον 'Ιγνέριακ και τον 'Ιβουγίβικ, που είχαν τα διπλάσια χρόνια απ' αυτήν.

Την εποχή εκείνη, οι Έσμιώμοι είχαν τη φοιτητική συνήθεια να σκοτώνουν τα θηλακά μωρά τους, όταν ήταν λίγο τα τρώφιμά τους—γιατί τα θεωρούσαν βάρος, άχρηστα στόματα. Το αποτέλεσμα λοιπόν ήταν να σπανίζουν τα κορίτσια της παντοφλαίας κι έτσι να δημιουργούνται «έρωτικά» δράματα, που απασχολούσαν την Έφιππη Αστυνομία.

Αυτό είχε συμβεί και με τη Νουτινγκνούν: Ο 'Ιγνέριακ κι η 'Ιβουγίβικ την είχαν βάσει στο μάτι, κι οι δυο μαζί, και την είχαν κλέψει απ' τον άντρα της—γιατί ήταν ήδη παντοφλαίο με άλλον. Τότερα όμως τη θέλανε καθένας για τον εαυτό του μονάχα κι απ' τη ζήλεια είχαν μαλώσει άγρια μεταξύ τους. Εδώγως, η Αστυνομία πρόλαβε να επέμβει, πριν σκοτωθούν, και τους οδήγησε στο φυλάκιο του Τσάι Ρίβερ.

Οι δυο άντρες δικαζόταν για την απαγωγή και καταδικάστηκαν σε έξι έτους καταναγκαστικά έργα. Όσο για τη Νουτινγκνούν, ανέλαβε ο Μπρόκι να την πάει πίσω στον άντρα της.

Εκείνησαν λοιπόν ένα πρωινό

Ένας από τους άνδρες της Καναδικής Έφιππου Αστυνομίας.

και τ' άλλο πρωί ο αστυνομικός έλαβε μια έρευνα σ' όλο το γη-σάκι. Εδώγως, ανακάλυψε ένα αναποδογυρισμένο «καγιάκι» (μονόξυλο των Έσμιώνων). Ο ι-διοκτήτης του θα είχε πνιγεί, φαίνεται στην τρικυμία, αλλά το ελαφρό σκάφος του δεν είχε πάθει σπουδαίες ζημιές.

Μπορούσε όμως να μεταφέρει μονάχα ένα πρόσωπο.

—Θα με περιμένεις εδώ, είπε ο αστυνομικός στη νέα γυναίκα. Θα πάω να ζητήσω βοήθεια.

—Όχι, όχι! φώναξε εκείνη μ' άπελπισία. Μη μ' αφήνεις μονάχη! Μπορεί να με κλέψουν πάλι κανέναν κακός άνθρωπος!

Ο Μπρόκι της πρότεινε να της άρσει το αερόβιο του, αλλά εκείνη διαμαρτυρότανε, κλαίγοντας με λυγμούς.

Τι έπρεπε να κάνει ο αστυνομικός; Αν υποχωρούσε κι έμενε εκεί, θα πέθαιναν κι οι δυο τους απ' την πείνα, όταν θα τελείωναν τα λιγοστά τρώφιμά τους. Αν πάλι την άφινε μονάχη, η Νουτινγκνούν θα πέθαινε ίσως απ' το φόβο της. Κι ο Μπρόκι είχε αναλάβει την ευθύνη της...

Πέρασε τη νύχτα εκείνη, προσπαθώντας να πάρει μια απόφαση. Ήξερε πως δε θα μπορούσε να το αναβάλει για πολύ...

Σηκώθηκε τα ξημερώματα, άγασε φωτιά και πήγε ύστερα να ξυπνήσει τη Νουτινγκνούν. Την έβασε απ' τον ύπνο, την κούνησε ελαφρά, αλλά δεν πήρε απάντηση.

Και, ξαφνικά, άκουσε μέσα απ' τις γυνέες της ένα ελαφρό, τρεμουλιαστό κλάμα!

Έσκυψε περισσότερο, παραμέρισε με προσοχή τα γυναικεία καλδρυμένα και είδε ένα κορίτσι, που είχε γεννηθεί πριν από 2 — 3 ώρες.

Η Νουτινγκνούν, η δύστυχη μητέρα, είχε πεθάνει πάνω στον τοκετό. Δεν ήταν γραφό της να ξαναδώ το σπύτι της, τον άντρα της...

Μα έπρεπε τώρα να σωθώ το παιδί της. Ο Μπρόκι όφειλε ν' αναλάβει καθήκοντα... παραμάνας, και μάλιστα με τόσο δύσκολες συνθήκες!

Ζέστανε γρήγορα στη φωτιά δυο κουβέρτες και τύλιξε μ' αυτές το μωρό, που έβλαυνε συνεχώς. Έπρεπε τώρα να το ταΐσει...

Πήρε απ' τις αποσκευές του ένα κουτί γάλα εβαπορέ κι ένα σταγονόμετρο απ' το φορητό φαρμακείο του. Αραίωσε το γάλα με λίγο νερό, γέμισε μ' αυτό το σταγονόμετρο και τρύπησε το λάστιχό του. Είχε σκαρώσει έτσι ένα πρόχειρο μπι-περόν! Σκέπασε ύστερα το πτώμα της Νουτινγκνούν, μπη-ξε στο «καγιάκι», μαζί με το μω-ρό, και ξεκίνησε.

Τοια μερόνυχτα τραβούσε νομιά, έχοντας στα πόδια του το βρέφος. Κάθε τρεις ώρες, το παιδί ξυπνούσε. Ο Μπρόκι έ-πρεπε να βγεί τότε στη στεριά, να το ταΐσει κι ύστερα να συνεχίσει το ταξίδι.

Την τρίτη μέρα, έφτασε στο χωριό της Νουτινγκνούν.

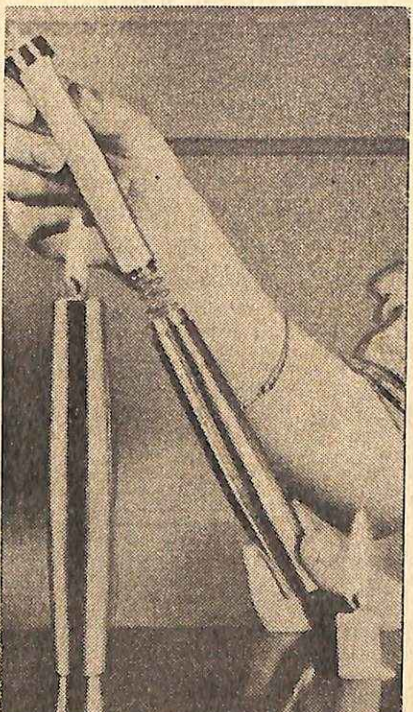
Αναγγέλλει στον άντρα της τη θλιβερή είδηση του θανά-του της. Πήγαν έπειτα μαζί στο νησάκι και πήραν το πτώ-μα της, για να ταφή κατά τα έθιμα των Έσμιώνων.

Μιά άλλη Έσμιώνα μητέρα ανάλαβε πρόθυμα να θηλάζει το άρρωστο, μαζί με τα δικά της παιδιά. Κι ο Μπρόκι πήρε το δρόμο του γυρισμού. Είχε τε-λειώσει άκονη μία περιεργή ά-ποστολή του.

ΦΙΛΟΣΕΝΟΥΜΕΝΗ ΤΗΣ ΦΑΡΑΧ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

Η μικρή Γαλλίδα Κριστιάν Τρούδ πέρασε φέτος τις γιορτές της σ' ένα παραμυθένιο περιβάλλον. Έζησε στην αυλή του Σάχη της Περσίας μερικές μέρες, που άχ της μείνουν άξεχαστες κι αυτό γιατί πριν από λίγους μήνες, έκανε μία χειρονομία που συγκίνησε βαθύτατα την αυτοκράτειρα Φαράχ Ντιμιά. Όταν πληροφόρηθηκε τους τρομερούς σιαιμούς της Περσίας, που προκάλεσαν χιλιάδες θυ-μάτων, η Κριστιάν έσπασε άμέσως τον κουμπάρο της κι έστειλε δόκλαιο το περιεχόμενο του στα άστεγα παιδιά της Περσίας. Η Φαράχ σε αντίδραση για τη γεννοιοδωρία της, την κάλεσε να περάσει κοντά της τις γιορτές. Στη φο-τογραφία μας η Κριστιάν Τρούδ μαζί με τα δυο παιδιά του Πέρση πρεσβευτή στο Παρίσι, λίγο πριν φύγει για το 'Ιράν.

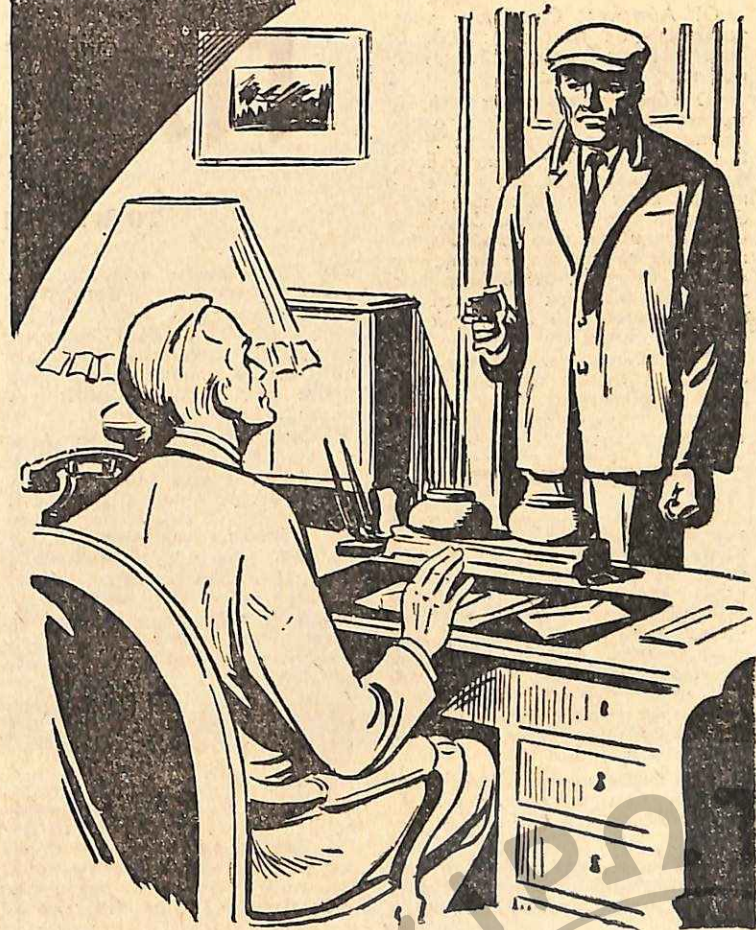

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Είναι φυσικό η φλόγα ενός κεριού να αλλάζει θέσι και να χαμηλώνει όσο, με την πάροδο του χρόνου, λιώνει το άναμ-μένο κερι. Ένας Γερμανός έβριχε όμως τον τρόπο να διατηρή τη φλόγα αυτή στο ίδιο πάντα ύψος, άσπου να λυώση όλο το κερι! Το τοποθετεί μέσα σ' ένα ειδικό μεταλλικό σωλήνα, στη βάση του οποίου υπάρχει ένα σπειρωτό έλατήριο, που μέχρι την τελευταία στιγμή διατη-ρεί το κερι άναμμένο και στο ίδιο πάν-τοτε ύψος.

ΕΠΙΣΚΕΨΙ

μετά 15 ΧΡΟΝΙΑ

Είμαι πρόθυμος να σ' αφήσω να φύγεις άνεργή... του είπε ο Μπάρνυμ.

ΗΤΑΝ περασμένα μεσάνυχτα, ο.ταν ο πρόεδρος του δικαστηρίου γύρισε σπίτι του. Αν και φαίνονταν πολύ κουρασμένος, δεν πλάγισσε ά-μέσως, αλλά κάθισε άναπαυτικά στην πολυθρόνα του, για να διαβά-ση την αλληλογραφία του.

Ξαφνικά η πόρτα του γραφείου άνοιξε χωρίς θόρυβο και μέσα στο δωμάτιο μπήκε ένας άνθρωπος, με το κασκέτο του χαμένο θαλάσι στο κεφάλι, και με μαύρα γυαλιά.

—Καλησπέρα...

—Απότομη άκούστηκε η φωνή του έπισκέπτη.

Ο οικοδεσπότης, σήκωσε άναπαύ-σθητα το κεφάλι. Όταν τον άνα-γνώρισε, τού είπε με ήρεμια:

—Κάθισε έπου σε θολερεί. Σ' έχω χαιριστώ που με άπάλλαξες από τον κόπο νάρθω να σ' άνοιξώ την πόρτα.

Σαρκαστικά τού άποκρίθηκε ο ξένος:

—Εσείς μ' άπαλλάξατε από τον κόπο να χτυπήσω. Την έβριχα άνοι-χτή. Άλλά φαίνεται πως δε με γνωρίζετε, άλλοιώς δε θα μου φερ-νόσαστε με τόσο ευγένεια.

Ο Μπάρνυμ, σήκωσε για δεύ-τερη φορά το κεφάλι. Τον παρατή-ρησε προσεκτικότερα. Μπροςτά στα μάτια του, έβρισκε ένα πιστόλι, που κρατούσε ο άγνωστος στο γαντο-φορημένο του χέρι. Άταραχος όμως τού είπε:

—Καλά σε κατέλαβα από την πρώτη στιγμή, που σε είδα! Όσο και να γέλασες και ν' άπρίσταν τα μολλάρια σου, στα δεκαπέντε χρόνια που ήσουν στη φυλακή, δεν άλλα-ξες τόσο πολύ, ώστε να μη σε γνω-ρίσω. Άλλωστε το πιστόλι που κρα-τάς στο χέρι σου, είναι ένα τρανό δείγμα, ότι αυτό το καμουφλαρι-μένο πρόσωπο, άνήκει στον φίλο μου τον Τζάκ...

—Βλέπω, κύριε πρόεδρε, είπε ο Τζάκ, νευρικός, ότι έχετε άπάνταστη ψυχραιμία και άτοκυριαρχία. Μπρά-βο σας! Πάντως, μη μου πείτε ότι περιμένατε την έπισκεψή μου. Αυτό δεν τόν πιστεύω...

—Έλθεσαι, φίλε μου. Έμεις ο! δικαστικοί ένδοξαφερόμαστε πάντα για την ημερομηνία, που ξαναγίνου-ται έλευθέροι οι κατάδικοί μας.

—Και... κάθιστε έτσι ήσυχος;

—Πώς σας έλεπε, ότι δεν έλαθα τα μέτρα μου;

Ο Τζάκ γέλασε.

—Λοιπόν, άκούστε. Θα σας μιλή-ση με εύκρινεια. Παράξενο δε σας φαίνεται. Ένας άστυνόμενος να γί-νεται πότε-πότε άνθρωπος! Το μυσι-κό μου είναι άπλο. Σ' τα δεκαπέντε χρόνια της φυλακής, έχασα κάθε ά-γάπη στη ζωή. Κι όλη μου τη ζωή, να την περνούσα κλεισμένος στους τέσσερις τοίχους, δε θα μούκανε καμιά έντύπωση. Μόνο ήθελα να έβω για λίγο για μία ήμερα για μία ώρα... Γιατί, στο κελάι που έ-μεινα κλειδωμένος, φούντωσε μέσα μου ένα άλλο συναίσθημα: 'Ο πό-θος να σας εκδικηθώ. Δεν έξετάζω, αν έσταιρα ή όχι. Άπό την πρώτη στιγμή όμως, ένιωσα ότι είχα μπροστά μου το δικαστή, τον άγρυ-πνο άντιπρόσωπο του νόμου, τον ά-μεικτο τιμωρό. Και... σας μίσησα. Σας μισώ παθολογικά και άόκλητα στον έαυτό μου να σας πάω τη ζωή, άσως οδυσιαστικά μου την πή-ρατε και σεις. Γιατί, με την τιμο-ρία που μου επιβάλατε, με σκοτώ-σατε. Έξω να σας έκδικηθώ. Φαίνεται αυτό ήταν το τυχερό σας... να έχασατε την πόρτα άνοι-κτής και να είσθε όλονώχως στο σπύτι. Άλλά και άν τηλεφωνήσατε και άν ξαφνικά μη έλη η άστυνομία στο δωμάτιο, πάλι η σφαίρα πιο γρήγορα και θανατερή θα κινή τη δουλειά της.

—Είσαι τόσο βέβαιος γι' αυτό που λές, Τζάκ;

—Απόλυτα, βέβαιος! Σ' έ λίγα λεπτά θα πεθάνεις!

—Ενα άναπαυσίτητο ελφονικό χαμό-γελο, φάνταζε τη φρυσιγνομία του Μπάρνυμ.

—Ξέρεις, τού είπε ήρεμα, ότι κι εγώ δεν διαφέρω καθόλου από τους άλλους που φρονιάζεις σου;

—Άληθινά, τί έμνους;

—Έννοώ, ότι έλοι έσείς, θασίζε-στε στην έξυπνάδα σας ή μάλλον στη θλακεία των δικαστικών και ά.

αυτό. Τζάκ, για τ' καλό σου. Τη μικρή ένόχληση που μου έκανες στη συγχωρό. Άν όμως κάνης άποπει-ρα φόνου... Έ, φίλε μου, το πράγμα είναι λίγο σθεαρό.

Ο άλλος κάγχασε:

—Όχι, άσπείρα... φόνο θέλετε να πείτε. Τέλειο έγκλημα, άπως λέ-τε έσείς οι δικαστικοί.

—Σ' έ άφήσα σε ληψάμει, Τζάκ. Δεν χόρτασες φυλακή; Δεν έπιθύμη-σες ν' άναπνέυσης έλευθέρο άέρα; Δεν βαρέθηκες το μονότονο κουδού-νισμα των κλειδιών του δεμοφύλα-κα; Δε θέλεις έπί τέλους να ξανα-γίνης έλευθέρος πολίτης;

—Ναι, κύριε πρόεδρε, όλα όσα μου λέτε τα θέλω ή μάλλον τα ή-αυτώ.

Ο Τζάκ πυροβόλησε. Ξερός ά-κούστηκε ο κρότος του πιστολίου. Και πάλι τρεις πυροβολισμοί τά-ραξαν την ήσυχία της νύχτας και άμως, ο πρόεδρος καθόταν άρρώστος στην ίδιο θέση, με το άκουστικό στο χέρι και συζητούσε με κάποιον από την άλλη άκρη του σύρματος.

Έπειτα, έκλεισε το τηλέφωνο και έβγαλε από το συρτάρι του ένα πι-στόλι.

Ο Τζάκ σαν άπναιστωμένος με μάτια πελώρια, κύτταξε το φονι-κό έπλο και δεν άποφάσισε να κι-νηθί, γιατί φοβόταν τη δικαιοτή-τητα του τιμωρού του.

—Δεν την περιμένεις αυτή τη λύ-ση, Τζάκ, δεν είναι έτσι;

Το ρεβόλβερ, έρριόταν ακόμα στο χέρι του Τζάκ, που έτρεμε. Το κύτ-ταξε καλά-καλά, σαν να ήθελε να το άποσπάσει από το μυστικό του. Για-τί έπαζε άφλογιστία; Γιατί τον πρό-δωσε;

Ο Μπάρνυμ, τού είπε ήρεμα:

—Τώρα θα πας πάλι μέσα να περάσης ακόμα μερικά χρόνια. Ό-ταν όμως βγής από τη φυλακή, σκέ-ψου τη σημερινή ήμερα. Το πάθημα να σου γίνη μάθημα.

—Κύριε πρόεδρε νικήσατε. Άλ-λά πώς...

—Εμπρός, λέγε τί σκέπτεσαι;

—Θέλω να πώ, τί έγινε; Γιατί σίγουρα κάτι έγινε, που δεν μπορώ να κατέλαβα.

—Βλέπεις, φίλε μου, ότι δεν εί-σαι τόσο έξυπνος, όσο φαντάζεσαι.

—Το ξέρατε ότι θάρω να σας σκοτώσω;

—Από προχθές που βγήκες από τη φυλακή, σε παρακολουθεί ή ά-στυνομία.

—Άφου ξέρατε ότι θάρω να έκ-δικηθώ, δε θα ήταν φυσικότερο να έχετε έδω συγκεντρώσει δέκα άστυ-νομικούς και να με συλλάβουν;

—Έδώ είναι που πέφτει έξω. Η έπιτυχία τότε θα ήταν κατά 95% έξασφαλισμένη. Ένώ με τον τρόπο αυτόν ήταν 100%.

—Μά, άφρόνητα έντέλως στην τύχη σας. Ξέρατε ότι το πιστόλι θα με έλεγχεσθε την τελευταία στι-γμή;

Ο Τζάκ αυτό το ήξερα.

Ο Κις έκανε μία κίνηση άπο-γνώσεως:

—Βλέπεις, ότι υπάρχουν κι' άλ-λοι άνθρωποι πιο έξυπνοι από το συναφι σας.

—Νομίζω ότι το έβριχα. Μήπως ο Τζιμμι Μπλάκ σας είπε τίποτε;

—Ο Τζιμμι Μπλάκ είναι άδω-ος... κακοποιός. Και έξερεις πολύ καλά, φίλε κι' άν δεν το ξέρεις μάθε το, ότι τους κακοποιούς που μεταμελούνται, τους μεταχειρίζο-με για άναθερυνούς σκοπούς.

Ο Τζάκ γέλασε πικρά:

—Άναθερυνία! Τι μεγάλη λέξη!

Από καλωσύνη σας έβαλε τον Τζιμμι να μου κάνει κακό, να με προδώσει.

—Άναθερυνία λέγεται το ότι θα δικαζόης έπιεικώς για άποπειρά άφρόνοκτονιας, ενώ τώρα θα έρι-σκόταν στην ηλεκτροική καρέκλα για φόνο εκ προμελέτης.

—Εγώ μόν το πληρώση άκριβέ-αυτό, φώναζε ο Τζάκ.

—Μη φοδερίζε, γιατί εκεί που τον στείλαμε, δε μπορείς να τον πληρώσεις.

—Άντε αυτός ήρθε και σας εί-πε τίς προθέσεις μου.

—Τις προθέσεις σου τίς ξέραμε από την ήμερα που έλευθερώθηκες. Αυτός μόνιον κρατείται πιστός, σου προμήθευε το πιστόλι με τις άρη-στες σφαίρες, που σε προμήθευε από τον κίνδυνο να γίνης για δεύτερη φορά σφαίρα.

—Εκείνη τη στιγμή μπήκαν στο δωμάτιο δυο πόλιεμαν και χωρίς άνίστασι περάσαν στον Τζάκ τις χειροπέδες.

Χ. ΜΠΟΤ

«Το πνεύμα της Γης είχε πλάσει άλλοτε δυο αδελφούς, για να φυλάει τα κοπάδια των ταράνδων. Μια μέρα, όμως, ξεσπάσε μια άγρια θύελλα. Ο ένας από τους δυο αδελφούς έμεινε κοντά στο κοπάδι του και πάλεψε σκληρά για να το προστατέψει και να το σώσει από τη μαγία των στοιχείων της φύσης. Ο άλλος έφυγε προς το νότο και πήγε να κρυφτεί σε μια σπηλιά. Από τον πρώτο γεννήθηκαν οι Λάπωνες, από το δεύτερο οι λαοί του νότου...».

Με τον παλιό αυτό μύθο, οι Λάπωνες έζηγουν την καταγωγή τους. Κάτω απ' αυτόν, ωστόσο, κρύβεται μια μεγάλη ιστορικο-ανθρωπολογική αλήθεια...

Στά πολύ παλιά χρόνια, πριν από πολλές χιλιετίες, ο τάρανδος ήταν κυρίαρχος σ' όλη τη βορειοανατολική Ευρώπη και το βόρειο μέρος της Ασίας, όπου επικρατούσε πολικό ψυχρός. Ήταν η εποχή των παγετώνων. Οι πάγοι, όμως, άρχισαν με τον καιρό να διαλύονται κι' οι τάρανδοι, που ήταν συνηθισμένοι στο κρύο, άποτραβιόνταν ολοένα και βορειότερα. Έλάχινοι, όμως, άνθρωποι τους παρακολούθησαν σ' αυτή την πορεία τους προς το βορρά. Οι άλλοι έγραψαν πως το ζωό αυτό τους έδινε τα πάντα, το κρέας, το λίπος και το δέρμα του κι' αναζητήσαν νέους τρόπους ζωής στα ηπιώτερα κλίματα του νότου.

Έτσι, οι Λάπωνες είναι οι άνθρωποι, που έμειναν προσκολλημένοι στους ταράνδους, ενώ θα μπορούσαν να μεταναστεύσουν κι' αυτοί νοτιότερα, όπως έκαναν οι σύγχρονοί τους. Δεν ξεπερνούν σήμερα τις 30.000. Οι άνθρωποι αυτοί κατοικούν σε μια έκταση 400.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων, που αντιστοιχεί στα 4/5 περίπου της Γαλλίας.

ΣΑΝ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

Οι τάρανδοι είναι τα τυπικά ζώα της «τούνδρας», όπως καλούνται οι μεγάλες παγωμένες εκτάσεις του βορρά με την αραή βλάστηση. Προτιμούν τη σπανία χλόη, τα βρύα και τους λειχήνες, που βρίσκονται εκεί, από την πλούσια βλάστηση του νότου. Το πολικό ψυχός, άλλωστε, είναι το στοιχείο τους και δε μπορούν να ζήσουν πουθενά άλλο.

Τα ζώα αυτά έχουν μεγάλη συγγένεια με τα ελάφια, το κεφάλι τους δε, τόσο των άρσενικών, όσο και των θηλυκών, στολίζεται από τοξοειδή κέρατα, με πολλές διακλαδώσεις. Το ύψος τους φθάνει το 1μ.40, το δε μήκος τους ξεπερνάει συχνά τα 2 μέτρα.

Οι τάρανδοι έχουν ανεπτυγμένο σε μεγάλο βαθμό το κοινωνικό ένστικτο. Ζούν κατά κοπάδια από πολλές εκατοντάδες ή και χιλιάδες ζώα και μετακινούνται ομαδικά. Είναι αδύνατον να συναντήσει κανείς έναν μοναχικό τάρανδο. Κατά τις μετακινήσεις τους, οι τάρανδοι προχωρούν όπως περίπου ένας στρατός. Μπορούν να βρίσκονται μερικές ομάδες άνωχεντών, που σχηματίζουν ένα μεγάλο τόξο. Πίσω απ' αυτούς έρχεται η εμπροσθοφυλακή, που αποτελεί μια συμπαγή μάζα και που φροντίζει να μην απομονώνεται από το κέντρον του τόξου, που σχηματίζουν οι άνωχεντές. Ακολουθεί κατόπιν το κυρίως κοπάδι, με τις θηλυκές και τα μικρά στο κέντρον. Υπάρχουν επίσης ομάδες οπισθοφυλακής και πλαγιοφυλακής, έτοιμες ν' αντιμετωπίσουν οποιοδήποτε ενδεχόμενο. Όταν, έξ' άλλου, οι τάρανδοι στρατοπεδεύουν κάπου, τοποθετούν φρουράς, που εναλλάσσονται κατά κανονικά χρονικά διαστήματα. Από παρόμοιους φρουρούς φρουρείται το στρατόπεδο και τη νύχτα.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΤΑΡΑΝΔΩΝ

Αυτός ο τρόπος της ζωής των ταράνδων κάνει εξαιρετικά δύσκολο το κυνήγι τους. Αν επρόκειτο για μεμονωμένα ζώα, ο κυνηγός θα μπορούσε να βασισθεί στην καλή του τύχη και στη σκοπευτική του ικανότητα. Άλλ' εδώ έχει ν' αντιμετωπίσει ολόκληρο κοπάδι. Κι' έπειτα, οι τάρανδοι έχουν κυρίως αξία όταν είναι ζωντανοί.

Οι Λάπωνες ξεχωρίζουν τους ταράνδους σε τρία είδη: τους εξαήμερμένους, τους ημισαγρίους και τους αγρίους.

Ο τάρανδος είναι ένα από τα πρώτα ζώα, που εξημέρωσε ο άνθρωπος, αν όχι το πρώτο. Η εξημέρωσή του άρχισε κατά τους παλαιολιθικούς χρόνους και ειδικότερα κατά την καλούμενη μαγδαλιναία εποχή. Πολλά απολιθωμένα εύρηματα, που ανακαλύφθηκαν μέσα σε στρώματα αυτής της εποχής, δείχνουν, ότι ο άνθρωπος χρησιμοποίησε τα όστα και τα κέρατα αυτού του ζώου, για να φτιάχνει διάφορα αντικείμενα (καμάκια, βελόνες, βέλη κλπ.). Σε διάφορα σπηλαιο ανακαλύφθηκαν επίσης πρωτόγονες τοιχογραφίες, που παριστούν σκηνές από τη ζωή των ταράνδων.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ

Το κυνήγι των ταράνδων γίνεται στη Λαπωνία δυο φορές το χρόνο, το Μάιο και τον Οκτώβριο. Οι άνωχεντές έχουν έπισημάνει από πριν ένα ή περισσότερα κοπάδια και οι Λάπωνες ξεκινούν από τα μακρινά χωριά τους για να φτάσουν εγκαίρως στο ώρισμένο μέρος. Κατά το ταξίδι αυτό, που γίνεται συνήθως με έλκηθρα, διασχίζουν εκατοντάδες χιλιόμετρα, χωρίς να συναντήσουν άνθρωπο ή ζώο.

Ο Γάλλος κυνηγός Ροζέ Περρέν αφηγείται ως εξής ένα κυνήγι ταράνδων, στο οποίο πήρε μέρος.

«Ανήκα σ' έναν όμιλο από νεαρούς Λάπωνες. Ξεκίνησαμε μέσα σε μεγάλα κάρρα, που τα έσε-

ΚΥΝΗΓΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΑΓΟΥΣ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΤΑΡΑΝΔΩΝ

νον εξημερωμένοι τάρανδοι. Το ταξίδι κράτησε έξη ημέρες. Φτάσαμε, τέλος, στις όχθες της λίμνης Χολμαζάρβι. Εκεί άφισαμε τα κάρρα. Έπρεπε να διασχίσωμε άλλα 25 χιλιόμετρα πεζή. Τα πόδια μας βούλιαζαν μέσα στο πυκνό χιόνι.

Ποτάμια, ρυάκια, όλα ήταν παγωμένα. Κάτω από το στρώμα του πάγου έτρεχε ελάχιστο νερό. Κι' οι μικρές λίμνες ήταν επίσης παγωμένες. Το πάχος του πάγου μόλις ήταν μερικά εκατοστά. Οι Λάπωνες, ωστόσο, προχώρησαν θαρραλέα πάνω σ' αυτόν. Αναγκάστηκαν να τους ακολουθήσω. Άλλα σ' κάθε βήμα έτρεμα στη σκέψη, ότι ο πάγος μπορούσε να σπάσει και να βρεθώ ξαφνικά μέσα στο νερό.

Πλησιάσαμε, τέλος, στο μικρό χωριό. Ένα παιδαίμνιο από φωνές κι' από γαυγίσματα σκυλίων έφτασε σ' τατιά μας.

Ο θόρυβος αυτός προερχόταν από το βάθος της μικρής κοιλάδας, που απλωνόταν προς τα δεξιά μας. Διακρίναμε εκεί χιλιάδες μικρά μαύρα στίγματα πάνω στο χιόνι. Ήταν οι τάρανδοι, που τους είχε έγκλωδίσει εκεί ένα ο-

λόκληρο τάγμα από λαπωνικά σκυλιά. Παρά το μικρό ανάστημά τους, τα σκυλιά αυτά είναι ταχύτατα και πολύ επιθετικά. Λάπωνες πάνω σε σκι έσπερχονταν ταυτόχρονα με τα ραβδία τους και με τις άγριες κραυγές τους κι' άλλα κοπάδια ταράνδων προς την κοιλάδα.

Όπως μου εξήγησαν οι Λάπωνες σύντροφοί μου, όλοι οι τάρανδοι της περιοχής σε έκταση πολλών δεκάδων τετραγωνικών χιλιομέτρων, αναγκάστηκαν από τους κυνηγούς κι' από τα σκυλιά τους να καταφύγουν στην κοιλάδα.

ΜΙΑ ΘΑΛΑΣΣΑ ΑΠΟ ΚΕΡΑΤΑ

Η κοιλάδα αυτή, που ήταν διαλεγμένη από πριν, είχε πλάτος 200 - 300 μέτρων και θερματιζόταν σ' ένα στενό πέραςμα ανάμεσα στα βράχια. Στο βάθος της κοιλάδας, οι κυνηγοί είχαν φτιάξει ένα είδος χωνιού από πασσάλους, που συνδεόνταν μεταξύ τους με οριζόντια δοκάρια. Πίσω από το χωνί, από το αντίθετο μέρος του περάσματος, βρίσκονταν ένα γιγαντιαίο πάρκο, που προστατευόταν επίσης από πασσάλους και

οριζόντια δοκάρια.

Όπως βλέπετε, οι κυνηγοί τα είχαν μελετήσει όλα με μεγάλη προσοχή. Το πάρκο αυτό βρίσκονταν μόνιμα εκεί και, πριν από κάθε κυνήγι, οι βλάδες, που προεξέστηκαν τυχόν στον περιβάλλον, επισκευάζονταν με προσοχή, σε τρόπο που να μην υπάρχουν οι τάρανδοι. Είναι χωρισμένο σε πολλά τμήματα. Στο κέντρο βρίσκεται ένας πολυγωνικός περίβολος, που, όπως μου εξήγησαν, μπορεί να περιλάβει πάνω από 18.000 ζώα. Γύρω απ' αυτόν βρίσκονται άλλοι μικρότεροι, που συγκοινωνούν με τον πρώτο με μικρές ξύλινες πόρτες.

Το άλλο πρωί, ξύπνησα ακούγοντας θόρυβο και φωνές. Ο ήλιος έλαμπε στον ουρανό, αλλά το θερμόμετρο έδειχνε θερμοκρασία 20 βαθμών κάτω από το μηδέν.

Όταν βγήκα έξω, αντίκρισα ένα καταπληκτικό θέσμι. Οι Λάπωνες με τα σκυλιά τους κυνηγούσαν τους ταράνδους, που είχαν διανυκτερεύσει στην κοιλάδα και τους έσπερχονταν προς το μέρος του χωνιού, για το οποίο μίλησα παραπάνω. Όταν όμως έφταναν μπροστά στο πάρκο, σταματούσαν, σ' ένα μυρίονταν την παγίδα. Πολλοί απ' αυτούς προσπαθούσαν τότε να γυρίσουν πίσω κι' έφεταν πάνω σ' εκείνους, που βρίσκονταν πίσω, προκαλώντας μια πρωτοφανή αναταραχή. Το χειρότερο ήταν, ότι τα κέρατα τους μπλέκονταν κι' έβλεπε κανείς ομάδες από τρεις ή και περισσότερους ταράνδους, που αποτελούσαν ένα ενιαίο σύνολο και που ήταν αδύνατο να ξεκολλήσουν ο ένας από τον άλλο.

Οι Λάπωνες, ωστόσο, δεν έδειχναν την παραμικρή ανησυχία. Θάλεγε κανείς, ότι άφηναν επίτηδες τους ταράνδους να κουραστούν.

ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΠΕΡΙΒΟΛΟ

Και, ξαφνικά, άκουσθηκε ένα κουνούσιμα. Πίσω από το σωρό των ταράνδων, που έσπερχονταν οι κυνηγοί και τα σκυλιά, φάνηκε ένας μεγαλόσωμος τάρανδος, μ' ένα κουνούσι κρεμασμένο από το λαιμό. Δε διέφερε καθόλου από τους άλλους. Άλλα ήταν εξημερωμένος.

Έγινε τότε κάτι που ήταν πολύ παράξενο. Οι άλλοι τάρανδοι, βλέποντάς τον κι' ακούγοντάς τον ήχο του κουνουσιού, που είχε στο λαιμό του, παραμέριζαν για να τον αφήσουν να περάσει. Ο εξημερωμένος τάρανδος προχώρησε ανάμεσά τους και χώθηκε μέσα στο χωνί. Απ' αυτό πέρασε κατόπιν μέσα στον περιβάλο. Οι άλλοι τάρανδοι, σ' ένα είχαν πάρει ξαφνικά θάρρος, τον ακολουθήσαν άμεσα.

Σε λίγο, ο περιβάλος γέμισε από ζώα. Οι Λάπωνες υπολόγιζαν, ότι έπρεπε να ήταν γύρω στα 20.000 κεφάλια.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΜΟΙΡΑΣΙΑ

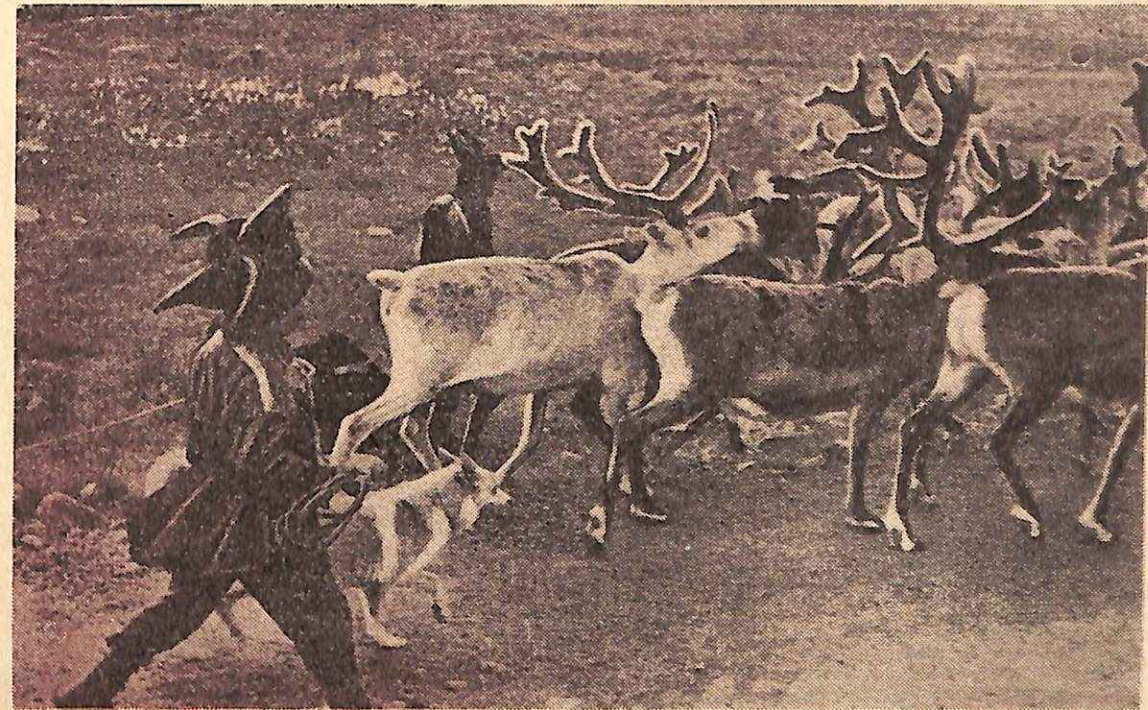
Αυτοί οι αιχμάλωτοι τάρανδοι ανήκαν σ' εκείνους, που ώργάνωσαν το κυνήγι. Άλλα πώς θα τους μοιράζονταν μεταξύ τους; Το άπλουστερο θα ήταν να τους πηρήσουν και να πάρουν ο καθένας από ώρισμένα κεφάλια, σύμφωνα με τους κανόνες της διαιρέσεως. Άλλ' οι Λάπωνες προτιμούν απ' αυτούς, τους νόμους του κυνηγιού. Ως εκείνη τη στιγμή, έργαστηκαν όλοι μαζί. Άλλα τώρα έπρεπε να φροντίσει ο καθένας για τον έαυτό του. Νά, λοιπόν, πώς γίνονται τα πράγματα:

Αφίνουν τους ταράνδους κάμ-

ποση ώρα, για να συνηθίσουν μέσα στο καινούργιο περιβάλλον. Άνοίγουν έπειτα τις πόρτες των ατομικών πάρκων. Αυτό το γλέντι κρατάει δυο και τρεις μέρες, χωρίς διακοπή. Τρώνε, πίνουν, τραγουδάνε, χορεύουν, ώσπου να τους πάρη ο ύπνος. Έπειτα από μερικές ώρες, ξυπνάνε για να ξεναρχίσουν... Οι νέοι κι' οι νέες διασκεδάζουν χωριστά από τους άλλους. Έτσι, βρίσκουν την ευκαιρία να γνωριστούν μεταξύ τους. Κατά τη διάρκεια αυτού του γλεντιού, δημιουργούνται τα είδύλλια, που θα καταλήξουν σε γάμους. Άλλα την τελευταία λέ-

με ζώνω με τον πρώτο ή και ανώτερο. Μόλις συμφωνήσουν, καλούν τους συγγενείς τους και τους άνωχενώνουν την απόφασί τους. Καθένας απ' αυτούς τότε προθυμοποιείται να χάριση στους μελών της ομάδας έναν αριθμό ταράνδων. Στο τέλος, οι κυνηγοί φεύγουν μαζί με τις οικογένειες, τα σκυλιά και τα κοπάδια τους. Στη θέση τους έρχονται άλλες ομάδες, που συνεχίζουν το κυνήγι για δικό τους λογαριασμό.

Οι ομάδες αυτές θα ξενασμιζούν έπειτα από έξη μήνες. Και τότε θα γίνουν οι γάμοι, που

Δυο νεαροί Λάπωνες οδηγούν ένα κοπάδι από ταράνδους στη βοσκή.

ζώνω, που υπάρχει κίνδυνος να τους ποδοπατήσουν σε κάθε στιγμή, ή να τους ξεκοιλιάνουν με τα κέρατά τους.

Μέσα από τα ατομικά «μαντριά», τα «λάσσο» εκσφενδονίζονται προς όλες τις διευθύνσεις. Συνήθως οι τάρανδοι πηδούν από τα κέρατα και σπινιούνται από τα πόδια. Τους τραβούν τότε προς το «μαντρί» και ταυτόχρονα τους κεντρίζουν με τις δι- κρές στη ράχη, για να τους αναγκάσουν να τρέξουν.

Αυτή η δεύτερη φάση του κυνηγιού, που είναι κι' η πιο θεαματική, κρατάει όλη την ημέρα, ώσπου όλοι οι τάρανδοι, που βρίσκονται μέσα στον κεντρικό περιβάλο να περάσουν στα ατομικά «μαντριά». Οι ιδιοκτήτες τους κάνουν τότε την καταμέτρηση και τους σφραγίζουν ο καθένας με τη σφραγίδα του στη ράχη. Από τη στιγμή αυτή, αποτελούν ιδιόκτησία τους και κανείς δε μπορεί να τους πειράξει.

Ο πατέρας της νέας λέει: — Δίνω στην κόρη μου 100 ζώα.

— Έγώ δε μπορώ να δώσω στο γιό μου παραπάνω από πενήντα, απαντάει ο πατέρας του νέου.

— Κι' αν δώσω στην κόρη μου 200 ζώα, πόσα θα δώσω στο γιό σου; ρωτάει ο πατέρας.

— Θα του δώσω εκατό, απαντάει ο δεύτερος.

— Κι' αν της δώσω πεντακόσια;

— Κι' εγώ τότε θα δώσω στο γιό μου διακόσια πενήντα κεφάλια...

Η σκέψη συνεχίζεται με τον ίδιο τρόπο, ώσπου καταλήγουν σ' έναν αριθμό. Συνήθως, ο πατέρας της νέας δίνει τα διπλάσια από τον πατέρα του γαμπρού. Κάποτε, όμως, ο δεύτερος δε θέλει να υποστήσει και δίνει τον ίδιο αριθ-

μο, που έχουν πάντα οι γονείς. Χωρίς τη συγκατάθεσή τους δε γίνεται τίποτα. Έκείνο που τους ενδιαφέρει περισσότερο είναι η οικονομική πλευρά του ζητήματος. Γιατί οι Λάπωνες δεν έχουν τον καιρό ούτε τη δυνατότητα για ασπασμους. Είναι πρωτίστως πρακτικοί άνθρωποι.

Όταν μια νέα κι' ένας νέος εκδηλώσουν την επιθυμία να ενώ- θούν με τα δεσμά του γάμου, οι γονείς και των δυο πηγαίνουν παρ- μερα και συζητούν την υπόθεσι. Η συζήτηση γίνεται ως εξής πε- ρίπου:

Ο πατέρας της νέας λέει:

— Δίνω στην κόρη μου 100 ζώα.

— Έγώ δε μπορώ να δώσω στο γιό μου παραπάνω από πενήντα, απαντάει ο πατέρας του νέου.

— Κι' αν δώσω στην κόρη μου 200 ζώα, πόσα θα δώσω στο γιό σου; ρωτάει ο πατέρας.

— Θα του δώσω εκατό, απαντάει ο δεύτερος.

— Κι' αν της δώσω πεντακόσια;

— Κι' εγώ τότε θα δώσω στο γιό μου διακόσια πενήντα κεφάλια...

Η σκέψη συνεχίζεται με τον ίδιο τρόπο, ώσπου καταλήγουν σ' έναν αριθμό. Συνήθως, ο πατέρας της νέας δίνει τα διπλάσια από τον πατέρα του γαμπρού. Κάποτε, όμως, ο δεύτερος δε θέλει να υποστήσει και δίνει τον ίδιο αριθ-

μο, που έχουν πάντα οι γονείς. Χωρίς τη συγκατάθεσή τους δε γίνεται τίποτα. Έκείνο που τους ενδιαφέρει περισσότερο είναι η οικονομική πλευρά του ζητήματος. Γιατί οι Λάπωνες δεν έχουν τον καιρό ούτε τη δυνατότητα για ασπασμους. Είναι πρωτίστως πρακτικοί άνθρωποι.

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΩΝ ΛΑΠΩΝΩΝ

Οι Λάπωνες κάνουν όλους τους υπολογισμούς τους σε ταράνδους. Το χρήμα έχει γι' αυτούς πολύ μικρή αξία και δεν το αναφέρουν παρ' όλο που προκύπτει να έλ- θουν σε συναλλαγή με ξένους, για να προμηθευθούν αντικείμενα, που τους λείπουν, π. χ. υφάσματα, δ- πλα, οικιακά σκευή, κλπ.

Η περιουσία ενός Λάπωνος υ- πολογίζεται πάντοτε σε ταράν- δους. Το ζώο αυτό, άλλωστε, έ- παρκεί λίγο-πολύ σ' όλες τις α- νγκες του. Ζωντανό, του παρέχει το γάλα του, λιπαίνει και καλλι- εργεί το χωράφι του, σέρνει το έλκηθρο ή το κάρο του και αν- τικαθιστά το αλόγο ή το βόδι.

Σκοτωμένο, του δίνει το κρέας του και το λίπος του, το δέρμα του, από το οποίο φτιάει στε- ρεώτατα και αδιάπνευστα από το κρύο έδυμιατα, παπουτσία και καπέλλα, τα κέρατα και τα κό- καλα του, από τα οποία φτιάει διάφορα οικιακά αντικείμενα.

Οι Λάπωνες συλλέγουν κάθε χρόνο έναν αριθμό ταράνδων για τις ανάγκες τους. Άρκετά από τα ζώα τους πέφτουν επίσης θύμα- τα των άρκτων ή βρίσκουν το θά- νατο μέσα στους παγωμένους πο- τάμους και τις λίμνες. Έτσι, εί- ναι υποχρεωμένοι ν' ανακάνουν διαρκώς το κοπάδι τους.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Κυνήγι πολι- κής άρκτου.

Η κυρία Τραβέρσα στο σαλόνι του σπιτιού της στο Μιλάνο.

«Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΜΟΥ, Κλωτίλδη Τραβέρσα, δεν είναι κυρία του εαυτού της. Μία μυστηριώδης δύναμις την κυβερνά. Πρέπει να συλλάβετε τους ενόχους!»

Μία μήνυση δεκαπέντε σελίδων μ' αυτό το περιεχόμενο, που κατέθεσε στις δικαστικές αρχές του Μιλάνου ο Ερνέστο Ιασέρα, έφερε στη δημοσιότητα την περίπτωση μιας γυναίκας, που ισχυρίζεται ότι μία ομάδα επιστημόνων την κρατάει αιχμάλωτη, «ησιμοποιώντας» γι' αυτό το σκοπό, περίπλοκες ηλεκτρονικές συσκευές, που της μεταδίδουν με ηλεκτρικές εκκενώσεις διάφορες εντολές, στις οποίες δε μπορεί να αντισταθεί...

Το μαρτύριο αυτό κρατάει εδώ και τέσσερα χρόνια. Σ' αυτό το δίστασμα η Κλωτίλδη Τραβέρσα, πάντα καθοδηγούμενη από τις μυστηριώδεις «δυνάμεις», «υποχρεώθηκε» να μάθει μερικές ξένες γλώσσες, να ζωγραφίζει πίνακες, να γράφει διηγήματα και μυθιστορήματα. Οι ίδιες «μυστηριώδεις δυνάμεις» της επέβαλαν ακόμη και πάλι σε μέρη που δεν ήθελε να επισκεφθεί και να γνωρίσει πρόσωπα που δεν ήθελε να δει, να κάνει άρισμένες γυμναστικές ασκήσεις, να καθίσει στο σίδερο του σιδερώματος, να πίνει βαρεκίνα και να υποστεί διάφορες και παράξενες σωματικές τιμωρίες!...

Η μήνυση όμως που κατάθεσαν στον εισαγγελέα η Κλωτίλδη Τραβέρσα και ο σύζυγός της, δεν καιηγορεί αγνώστους. Στο κείμενό της υπάρχουν ονόματα επιστημόνων και ανάμεσα σ' αυτά το όνομα ενός γνωστού Ιταλού χειρουργού, καθηγητού του Πανεπιστημίου, που κάποτε ήταν άραβισοεισμένος με την Τραβέρσα και που αναφέρεται σαν επί κεφαλής των πειραματιστών — επιστημόνων.

Πώς είναι η Κλωτίλδη Τραβέρσα; Είναι γυναίκα λίγο μεγαλύτερη από σαράντα χρόνων, μ' ευχάριστη εμφάνιση, έξυπνη και δυναμική. (Η ίδια βεβαιώνει ότι οι «κύριοι» της τη θεωρούν από πολλές ενοχλήσεις όπως π.χ. από τους ρευματισμούς, που τη βασανίζουν).

Με την περίπτωση της έχουν ασχοληθεί σ' αυτά τα τελευταία χρόνια γιατροί, φυσικοί, επιστήμονες και τα συντάγματα του σπιτιού της είναι γεμάτα από πιστοποιητικά, που βεβαιώνουν την καλή της υγεία.

Φυσικά, δε λείπουν και οι αμφιβολίες γύρω από την αλήθεια αυτής της ιστορίας. Είναι ποτέ δυνατό μία μηχανή, όσο κι' αν είναι τέλεια, να καθοδηγήσει — και μάλιστα από μακριά — ένα ανθρώπινο πλάσμα; Σχετικά, υπάρχουν αμέτρητες νύξεις υπέρ και κατά.

ΤΙ ΛΕΕΙ Η ΙΔΙΑ

«Η Κλωτίλδη Τραβέρσα, η 'Ιταλίδα, που ισχυρίζεται ότι καθοδηγείται ηλεκτρονικά από ένα επιστημονικό εργαστήριο, διηγείται η ίδια πως άρχισε η εκπληκτική περιπέτειά της, τί αισθάνεται και τί την ανάγκη να κάνει οι μυστηριώδεις δυνάμεις, που την καταδυναστεύουν.

— Από τεσσεράμισι χρόνια, λέει, ακριβώς από την πρώτη Μαΐου του 1958, βρίσκομαι αιχμάλωτη ενός άπιστευτου επιστημονικού πειραματισμού, που σ' ένα κοινό μυαλό μπορεί να φανεί φανταστικός, αλλά που αντίθετα είναι πραγματικός, φρούτο της επιστημονικής προόδου.

«Με λένε Κλωτίλδη Τραβέρσα, το υποκοριστικό μου είναι Μιμύ, γεννήθηκα στις 14 Μαΐου 1914, κατοικώ στο Μιλάνο κι' είμαι παντρεμένη, χωρίς παιδιά.

«Η περιπέτεια που πρόκειται να σας διηγηθώ είναι μία αληθινή ιστορία. Άρχισε, όπως ανέφερα και πιο πάνω το απόγευμα της 1ης Μαΐου του 1958. Βρισκόμουν στο τράμ, εδώ στο Μιλάνο, όταν ξαφνικά ένοιωσα ένα φοβερό κάψιμο στα μάτια. Ασυμπίσθητα έφερα τα χέρια στο πρόσωπο. Το κάψιμο εξακολούθησε και παρ' όλο που υπέφερα, τελείωσα τα ψώνια μου και γύρισα στο σπίτι. Σκεπτόμουν ότι ήταν νευραλγία ή μία επίδειξη των ρευματισμών από τους οποίους υπέφερα τότε. Περίμενα για μερικές μέρες, η ένδειξη όμως συνεχιζόταν. Άλλα την ημέρα που έτοιμαζόμουν να πάω στο γιατρό, το κάψιμο εξαφανίστηκε.

«Ήρθε το καλοκαίρι και πήγα για διακοπές στο βουνό, χωρίς να νοιώθω πιά καμιά απολύτως ενόχληση. Το Σεπτέμβριο, όταν γύρισα στο σπίτι, άρχισα να υποφέρω από μία άλλη παράξενη αδιαθεσία. Για αρκετές ώρες κάθε μέρα, βυθίζομαι σε μία παράξενη υπνηλία, σε μία ανεξήγητη κόπωση, που με υποχρέωνε να κοιμάμαι για πολλές ώρες, πράγμα ασυνήθιστο σε μένα.

«Όταν ξυπνούσα, μου φαινόταν ότι είχα ζήσει μέσα σ' έναν εφιάλτη, χωρίς όμως να μπορώ να θυμηθώ τίποτα.

«Με τις πρώτες μέρες του Οκτωβρίου τα συμπτώματα σταμάτησαν ξαφνικά, όπως είχαν έρθει, και ακολούθησε μία περίοδος κατά την

«Ο καθηγητής Σεοβάντιο, πρόεδρος του Ψυχαναλυτικού Κέντρου της Ρώμης.

«ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ

Η εκπληκτική περιπέτεια

δπρία ένοιωθα τόσο καλά, όσο δε μου είχε συμβεί να νοιώσω άλλοτε. Είχα ελευθερωθεί ακόμη και από τους ρευματικούς πόνους, που με βασάνιζαν από χρόνια.

ΒΟΜΒΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΜΥΑΛΟ

«Μά, μία μέρα του Μαΐου του 1959, ακριβώς ύστερα από ένα χρόνο από το πρώτο εκείνο σύμπτωμα του καψίματος στα μάτια, ενώ η μου απασχολημένη με τις δουλειές του σπιτιού, ένοιωσα ξαφνικά, ένα παράξενο θόρυβο σά βόμβο μέσα στο μυαλό μου και, αμέσως ύστερα, μία φωνή πολύ καθαρή, που μούλεγε:

«Κυρία Τραβέρσα, δεν πρέπει να φοδηθείτε. Απ' αυτή τη στιγμή είστε η πολύτιμη συνεργάτιδα της επιστήμης. Είμαστε μία ομάδα μελετητών της Φυσικής Ιατρικής της εφορμώμενης στην ανώτερη ηλεκτρονική. Ανηκούμε στο Πανεπιστήμιο του... και έχουμε σκοπό να εφορμώσουμε πάνω σε σας ένα πείραμα βιοηλεκτρονικής. Δεν έχουμε πόσο μπορεί να διαρκέσει αυτό το πείραμα. Πρέπει να γατε υπομονή. Η θυσία σας θα ωφέληση την ανθρωπότητα. Από αυτή τη στιγμή δε σας δίνουμε εντολές, που σείει όρείτε να εκτελήτε. Άλλωστε, θα σας κρατούμε διαρκώς κάτω από συνεχή επίτηρησι. Δεν έχει σημασία αν θα κρατήσετε μυστικό αυτό, που θα σας συμβεί. Αντίθετα, μπορείτε ν' απευθυνθήτε σε ψυχιατρους και σε ειδικούς της ραδιοηλεκτρονικής. Δεν πρέπει να πιστέψετε ότι είστε τρελή. Άλλωστε οι ψυχίατροι μπορούν να σας το

βεβαιώσουν. Από τους μελετητές της ηλεκτρονικής, θα μπορέσετε να πάρετε μίαν εξήγησι γι' αυτό που σας συμβαίνει.

«Όταν η μυστηριώδης εκείνη φωνή, που έρχόταν μέσα από το μυαλό μου, έπαψε και κατώρθωσα να συνελθώ, θυμήθηκα, χωρίς καμιά αμφιβολία, ότι η φωνή αυτή ανήκε σε κάποιο γνωστό χειρουργό, που γνώριζα πολύ καλά.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ

«Έτσι άρχισε για μένα η φοβερή περιπέτεια! Από τότε, σ' όλες τις άρες του 24ώρου είμαι υποχρεωμένη να υπακούω στις εντολές εκείνων που με κατευθύνουν από μακριά. Αναγκάζομαι να πηγαίνω σε μέρη που δε θάθελα να πάω, να κάνω πράγματα, που δε θάθελα να κάνω.

«Στην άρχη προσπάθησα ν' αντισταθώ, να επαναστατήσω. Άλλά στάθηκε αδύνατο. Όχι μόνο έπειδή η θέλησή μου εκμηδενίζεται κάτω από τη φοβερή θέλησι εκείνων, που με καταδυναστεύουν, αλλά και γιατί κάθε φορά, που προσπαθούσα ν' αντιδράσω, έρχόταν άμέσως η τιμωρία, ένα φοβερό κάψιμο στην κορυφή του κεφαλιού μου.

«Τα πείραματα που γίνονται πάνω μου, είναι από τα πιο παράξενα. Μία μέρα πήρα την εντολή να πιά βαρεκίνα. Πλησίασα το μπουκαλί στο στόμα μου, χωρίς να μπορώ ν' αντιδράσω. Τη στιγμή όμως που ετοιμαζόμουν ν' αρχίσω να πίνω, μια καινούργια διαταγή με σταμάτησε. Μία άλλη φορά με ώδηγησαν μέχρι το μπαλκόνι και, παρ' όλο που έχω

ΔΥΝΑΜΙ ΜΕ ΕΧΕΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΣΕΙ!...»

της 'Ιταλίδας Κλωτίδης Τραβέρσα

επαναστατούσα έσωτερικά, προχώρησα πρὸς το κιγκλίδωμα και ετοιμαζόμουν να το δρασκελίσω, όταν και πάλι με σταμάτησαν την τελευταία στιγμή. Πάνω στο άριστερό μου μπράτσο υπήρχε ακόμη η ούλη που προκάλεσα μία μέρα έχω η ίδια με το σίδερο του σιδερώματος, έπειδή οι μυστηριώδεις «κύριοι» μου, ήθελαν να παρακολουθήσουν τις αντιδράσεις μου.

ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΖΩΗ

«Πρέπει να προσθέσω ότι και στά πιο παράλογα πείραματα, δινόνται μία επιστημονική εξήγησι. Αυτή η άπίστευτη αιχμαλωσία μου, από την οποία δε μπορώ να ν' απαληθώ χιλιάδες επεισόδια, μ' ανάγκασε να καταφύγω σε πολλές επιστημονικές προσωπικότητες — την ελπίδα ότι θα με βοηθούσαν να ελευθερωθώ. Δε μπορούσα να υποφέρω πιά. Η ζωή μου είχε καταλήξει μία σωστή κόλασι. Έπρεπε να βρω μία λύσι.

«Άλλωστε και οι ίδιοι οι πειραματιστές, με πίεζαν να δώσω δημοσιότητα στην περίπτωση μου, γιατί έτσι — όπως μούλεγαν — το πρόβλημα μου θ' αντιμετωπιζόταν με μεγαλύτερη επιστημονική σοβαρότητα. Έγώ, όσο μου ήταν δυνατό, αντιδρούσα σ' αυτή τη δημοσιότητα που δε μ' ενδιέφερε. Ήθελα μόνο να ξαναγυρίσω στον εαυτό μου, να ξαναβρω την ελευθερία μου στις σκέψεις και τις κινήσεις μου. Πρέπει να δοκιμάσω κανείς ποσο φοβερό είναι να νοιώθουμε μέσα μας κάποιον που να μας κατασκοπεύει σε κάθε στιγμή, για να καταλάβει το μέγεθος του εφιάλτη στον οποίο έζησα κι' εξακολουθώ να ζω. Έτσι, σε κάποια στιγμή, δε μπόρεσα να υπομείνω περισσότερο. Ο σύντροφος της ζωής μου, που σ' όλα αυτά τα χρόνια μούδεις άπέραντη κατανόησι κι' έκανε δτι μπορούσε για να μού δίνει θάρρος, μ' έπεισε ότι έπρεπε ν' απευθυνθώ στη δικαιοσύνη. Ήταν φανερό ότι δε θα μπορούσαμε ποτέ εμείς οι δυο μόνοι να ζητήσουμε το λόγο από τους πειραματιστές. Έτσι, έμπιστευθήκαμε την ύποθεσι μας στο δικηγόρο Μουσιο Σάλε, ο οποίος υπέβαλε τη μήνυσι.

«Από εκείνη τη μέρα, όπως μου είχαν υποσχεθεί οι «κύριοι» μου, η όδυνήν έντακτικότης του πειράματος χαλαρώθηκε λίγο και τώρα, για μερικές άρες κάθε μέρα, αισθάνομαι να ξαναγυρίζω, να είμαι «έγώ η ίδια». Αυτό όμως δε μού φτάνει. Θέλω ν' άποκτήσω ολόκληρη την ελευθερία μου και απαιτώ την τιμωρία των ενόχων.

«Από εκείνη τη μέρα, όπως μου είχαν υποσχεθεί οι «κύριοι» μου, η όδυνήν έντακτικότης του πειράματος χαλαρώθηκε λίγο και τώρα, για μερικές άρες κάθε μέρα, αισθάνομαι να ξαναγυρίζω, να είμαι «έγώ η ίδια». Αυτό όμως δε μού φτάνει. Θέλω ν' άποκτήσω ολόκληρη την ελευθερία μου και απαιτώ την τιμωρία των ενόχων.

«Από εκείνη τη μέρα, όπως μου είχαν υποσχεθεί οι «κύριοι» μου, η όδυνήν έντακτικότης του πειράματος χαλαρώθηκε λίγο και τώρα, για μερικές άρες κάθε μέρα, αισθάνομαι να ξαναγυρίζω, να είμαι «έγώ η ίδια». Αυτό όμως δε μού φτάνει. Θέλω ν' άποκτήσω ολόκληρη την ελευθερία μου και απαιτώ την τιμωρία των ενόχων.

«Από εκείνη τη μέρα, όπως μου είχαν υποσχεθεί οι «κύριοι» μου, η όδυνήν έντακτικότης του πειράματος χαλαρώθηκε λίγο και τώρα, για μερικές άρες κάθε μέρα, αισθάνομαι να ξαναγυρίζω, να είμαι «έγώ η ίδια». Αυτό όμως δε μού φτάνει. Θέλω ν' άποκτήσω ολόκληρη την ελευθερία μου και απαιτώ την τιμωρία των ενόχων.

ΟΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΔΕ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ «ΕΞΩ» ΑΛΛΑ «ΜΕΣΑ» Σ' ΑΥΤΗΝ!

Ο πρόεδρος του Ψυχαναλυτικού Κέντρου της Ρώμης, Εμίλιο Σεοβάντιο, άπαντά σε δυο έρωτήσεις σχετικές με την ύποθεσι Τραβέρσα.

«Ερ.: Η περίπτωση της κυρίας Κλωτίλδης Τραβέρσα, τις γυναίκας που «κατευθύνονται» εξ άποστάσεως, φέρνει στη μνήμη παράξενες μορφές ψυχικής αλληλεπιδράσεως, που στο παρελθόν ο κόσμος τις απέδιδε στα δαιμόνια ή στη μαγεία. Νομίζετε ότι και η περίπτωση είναι μία επανάληψι αυτών που συνέβαιναν στους περασμένους αιώνες;

«Απάν.: Από μία άποψι, ναι. Έκείνου που οι ψυχίατροι ονομάζουν «παράληρημα της επιδράσεως» (δηλαδή, την έντυπωση που έχουν άτομα ότι επηρεάζονται εξ άποστάσεως από άτομα ή συσκευές) έχει άπο-

κτήσει διάφορες μορφές, ανάλογα με τις προλήψεις και τις τρέχουσες έντυπώσεις.

«Στους περασμένους αιώνες, οι άνθρωποι πίστευαν στις διαβολικές και τις μαγικές επιδράσεις. Στην εποχή του «ζωικού μαγνητισμού», πίστευαν ότι κάποιος τους «μαγνητίζει» εξ άποστάσεως. Τον τελευταίο καιρό, χάρις στις σύγχρονες επι-

για οργανωμένες επιδράσεις εξ άποστάσεως. Οι «πειραματιστές επίσημονες» έναντι των οποίων υπέβαλε μήνυσι ο σύζυγος της κυρίας Τραβέρσα, δε μπορεί να είναι στην πραγματικότητα τίποτ' άλλο από τα σκοτεινά και ακόμη άγνωστα στοιχεία της ψυχής.

«Η εξήγησι, λοιπόν, των φαινομένων, που παρουσιάζει η κυρία Τραβέρσα, θα πρέπει ν' αναζητηθεί «μέσα» σ' αυτή και όχι σ' έξωτερικές αιτίες.

κατευθύνουν από μακριά με ραδιοκύματα.

Πολλά μυθιστορήματα και φιλμ φανταστικής επιστήμης έχουν αφήγησι παρόμοια πείραματα. Θα μπορούσαμε, λοιπόν, να υποθέσουμε ότι τι η «εραδιοκατευθυνόμενη» γυναίκα έχει υποστεί κάποια έμπνευσι απ' αυτές τις φανταστικές αφήγησεις.

«Όστόσο, δλ' αυτά, έχουν ένα πρήνα αλήθειας. Η ραδιοηλεκτρονική υπάρχει (είναι μία επιστήμη πολύ νέα) και η δυνατότης της ραδιοκατευθύνσεως ζώων ή και ανθρώπινων πλάσμάτων αντιμετωπίζεται σοβαρά απ' αρκετούς αξιόλογους επιστήμονες, μερικοί από τους οποίους προσπάθησαν να την εφορμώσουν και πειραματικά.

ΗΛΕΚΤΡΟΔΙΑ ΣΤΟΝ ΕΓΚΕΦΑΛΟ

«Ηλεκτρονικές έρευνες πάνω στο μυαλό έχουν άρχισι να γίνονται, πριν από είκοσιπέντε περίπου χρόνια, σε διάφορες χώρες του κόσμου. Μία από τις μεγαλύτερες αυθεντίες σ' αυτό τον τομέα είναι ο δόκτωρ Τζοσέ Ντελγκάντο, που στο εργαστήριό του της Νευροφυσιολογίας, στο Πανεπιστήμιο του Νιού Χάβεν των Ηνωμένων Πολιτειών, έχει κάνει εκπληκτικά πείραματα πάνω σε γάτες και πιθήκους πρώτα και σ' ανθρώπους ύστερα.

Αφού εισήγαγε ηλεκτρόδια (σα λεπτότατες βελόνες από πλατίνη) σε διάφορα σημεία του εγκεφάλου των πειραματόζώων, ο δόκτωρ Ντελγκάντο κατώρθωσε να κατευθύνει, με ηλεκτρικούς έρεθισμούς, τις κινήσεις τους, «άνοντας τα να σηκώνονται ή να καθώνται, να γυρίζουν πρὸς τα δεξιά ή πρὸς τ' άριστερά, να κατεβάζουν ή ν' άνασκήνουν το κεφάλι.

«Εκτός απ' αυτά, κατώρθωσε ακόμη και τους «προκαλέσει» την αισθησι της πείνας της δίψας, του χορτασμού, ανεξάρτητα από τις πραγματικές τους ανάγκες, να φαν, να πιουν κλπ. Και τέλος, πάντα κάτω από την επιδράσι των ηλεκτρικών έρεθισμών, ένα φρόνιμο γατάκι γίνεται επιθετικό, ένας άγριος πιθήκος γίνεται ήρεμος. Μολις όμως ο έρεθισμός σταματήσει, τα ζώα ξαναβρίσκουν τα φυσικά τους χαρακτηριστικά.

Τα ανθρώπινα πλάσματα, που ο Ντελγκάντο υποβάλει σε παρόμοια πείραματα είναι διανοητικά άρρωστα, που ο χειρουργός προσετοιμάζει για χειρουργική επέμβασι ή άτομα, που δέχονται να χρησιμεύουν για πειραματόζωα.

Και να το συμπέρασμα που κατέλυσ:

«Οι ηλεκτρονικές εντολές έπιδρούν άποφασιστικά στη θέλησι και στην ψυχική διάθεσι του ανθρώπου, με τρόπο ανάλογο μ' εκείνο που έπιδρούν στις γάτες και στους πιθήκους.

«Κατά τη γνώμη μου, το μεγαλύτερο μέρος από τις φυσιολογικές και διανοητικές λειτουργίες, που εξαρτώνται από το ανθρώπινο μυαλό, μπορούν να κατευθύνονται εξ άποστάσεως με ραδιοκύματα.

Ναι, λοιπόν, μία αυθεντική επίδειξι, που έρχεται να υποστηρίξει αυτά που διηγείται η κυρία Τραβέρσα. Όμως, για να είναι πιστευτά οι ισχυρισμοί της, άπρεπε να έχη — όπως τα πειραματόζωα του δόκτωρ Ντελγκάντο — ηλεκτρόδια εφορμωμένα στο μυαλό. Και σε χι μόνο αυτό, αλλά και ένα μικροσκοπικό δέκτη συνδεδεμένο μ' αυτά.

Η κυρία Τραβέρσα υποστηρίζει, αντίθετα, ότι το μυαλό της δέχεται απ' ύψους τις μυστηριώδεις ραδιο—εντολές. Και αυτό είναι έντελως άπίθανο και φανταστικό.

Η κυρία Τραβέρσα ενώ, κατευθύνεται από μυστηριώδεις δυνάμεις, και ζωγραφίζει με το δάχτυλο έναν πίνακα.

στήμες, οι άνθρωποι προτιμούν να φαντάζονται «ηλεκτρικά κύματα» και «μυστηριώδεις ομάδες επιστημόνων».

Ερ.: Πώς γίνεται—αν γίνεται—αυτή η «μεταβίβασι της σκέψης», που κατά τα λεγόμενα της κυρίας Τραβέρσας, της χαρίζει ικανότητες και γνώσεις, που στη πραγματικότητα δεν έχει;

Απάν.: Αποκλείοντας ότι το φαινόμενο αυτό μπορεί να συμβαίνει με τους τρόπους, που περιγράφει η πρωταγωνίστρια, μπορούμε να σκεφθούμε ότι αυτές τις ικανότητες και τις γνώσεις η κυρία Τραβέρσα τις κατεχε κατά κάποιο τρόπο υποσυνείδητα (συμβαίνει μερικές φορές σ' άρισμένους ανθρώπους και σ' εξαιρετικές ψυχικές καταστάσεις, να ξαναφέρνουν στη μνήμη τους έντυπώσεις που σχημάτισαν σε μακρινές εποχές, να έπα ναλμαθάνουν φράσεις από ξένες γλώσσες ή άρους χημικούς ή μαθηματικούς, που δε διδάχτηκαν ποτέ), σε μπόρδους, ακόμη, να παρουσιάζη η πρωταγωνίστρια ένα σπάνιο δείγμα υπερασθητηριακής αντίληψης. Σε καμιά περίπτωση, όμως, δεν είναι δυνατό να πρόκειται

ΤΑ «ΖΩΝΤΑΝΑ ΡΟΜΠΟΤ» ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ

Για τους μελετητές της Ψυχολογίας και της Ψυχιατρικής, τα φαινόμενα που η κυρία Τραβέρσα παρουσιάζει από τέσσερα χρόνια, δεν είναι καθόλου καινούργια. Οι επιστήμονες αυτοί λένε ότι υπάρχουν έμμεσες ιδέες, μανίες και παραισθήσεις, στις οποίες οι άνθρωποι απέδιδαν, ανάλογα στις εποχές και στις περιστάσεις, προελεύσεις άλλοτε θεϊκές και άλλοτε δαιμονικές. Η σύγχρονη επιστήμη κατώρθωσε να διαπιστώσει ότι πρόκειται για πραγματικές φαντασιώσεις συνδυασμένες με μορφές νευρώσεων ή ψυχώσεων.

Η κυρία Τραβέρσα δεν παραδέχεται τις εξηγήσεις που δίνουν οι επιστήμονες. Από την άλλη πλευρά, δεν ισχυρίζεται ότι είναι θύμα μιας διαβολικής επιδράσεως ή του πνεύματος κάποιου νεκρού. Η μαγεία, η δαιμονολογία και ο πνευματισμός είχαν την εποχή τους. Πιο σύγχρονη μάλιστα, η κυρία Τραβέρσα, βεβαιώνει ότι το μυαλό της χρησιμοποείται σε δέκτης από ένα μυστηριώδη όμιλο επιστημόνων της Βιοηλεκτρονικής, οι οποίοι την

Η Γαλλίδα ηθοποιός Ζιζέλ Πασκάλ, σύζυγος σήμερα του ηθοποιού Ραυμόν Πελλεγκρέν.

ΕΓΙΝΕ ΜΗΤΕΡΑ η Ζιζέλ Πασκάλ!..

Δέ την παντρεύτηκε ο Ραινιέ, γιατί δέ μπορούσε να του χάριση διαδόχο

ΠΡΙΝ από μερικές εβδομάδες, στις γαλλικές εφημερίδες παρουσιάστηκε μία φωτογραφία, που, εκ πρώτης όψεως, δέ δικαιολογούσε το μεγάλο τίτλο και το αρκετά έκτεταμένο άρθρο, που τη συνόδευε. Στη φωτογραφία παρουσιάζονταν το χαμογελαστό πρόσωπο μιάς νεαρής γυναίκας, που κρατούσε στην αγκαλιά της ένα νεογέννητο κοριτσάκι. Ένα γεγονός θαυμαστό, τρυφερό και συγκινητικό, βέβαια, αλλά όχι ικανό να δικαιολογήσει εκείνη τη φωτογραφία, και μάλιστα στις πρώτες σελίδες. Ποιά ήταν η ξανθή μαμά; Και γιατί το βράδυ της ημέρας, που παρουσιάστηκε η φωτογραφία, στα περισσότερα σπίτια της γαλλικής πρωτεύουσας μιλούσαν μόνο γι' αυτή;

Η εξέγηση βρίσκεται σ' ένα διάσημο όνομα: Ζιζέλ Πασκάλ! Και βρίσκεται ακόμα στο γεγονός, ότι η γέννηση εκείνου του παιδιού, που η Γαλλίδα ηθοποιός κρατούσε με τρυφερότητα στην αγκαλιά της, ήταν ένα πραγματικά εξαιρετικό περιστατικό.

Για να το καταλάβουμε αυτό, πρέπει να θυμηθούμε, ότι, πριν από δέκα χρόνια, η Ζιζέλ Πασκάλ έχασε ένα θρόνο — του πριγκιπάτου του Μονακό — και τον άντρα, που αγαπούσε τότε — τον πριγκίπα Ραινιέ — ακριβώς επειδή οι γιατροί είχαν δηλώσει, ότι θα ήταν αδύνατον να αποκτήσει παιδιά.

Η ιστορία της Ζιζέλ Πασκάλ, παρ' όλο, που δεν είχε παντρευτεί τον πριγκίπα Ραινιέ, μοιάζει πολύ με το δράμα της Σοράγιας και του Σάχη.

Ο Ραινιέ είδε, για πρώτη φορά, τη Ζιζέλ στο Παρίσι, το 1946, όταν εκείνος ήταν ακόμα φοιτητής κι εκείνη μιά ηθοποιός, που έκανε το ντεμπούτο της στο θέατρο. Άνταμνά τους γεννήθηκε ένα άμοιβαίο αίσθημα, που δεν άργησε να μεταβληθεί σε φλογερό έρωτα. Για να ευχαριστήσει το Ραινιέ, η Ζιζέλ έφυγε από το Παρίσι και εγκαταστάθηκε σε μιά θαυμασία βίλλα στην Κιανή 'Αγκη. Από εκείνη τη στιγμή, η Γαλλιδούλα ηθοποιός έγινε η «άορατη πριγκίπισσα» ή «σύγχρονη Σταχτοπούτα» ενός μοντέρνου παραμυθιού.

Ο Ραινιέ και η Ζιζέλ συναντιόντουσαν για χρόνια στη βίλλα της Κιανής 'Αγκης και πολλοί ήταν εκείνοι, που θεωρούσαν βέβαιο το γάμο τους. Ξαφνικά, όμως, το 1953, χώρισαν. Τότε, δεν είχε παρουσιάσει ακόμα στη ζωή του Ραινιέ η Γκέρυς Κέλλυ, έπο-

μένως δέν ήταν μιά άλλη γυναίκα, που τον έκανε να ξεχάσει τη Ζιζέλ. Άλλα τότε γιατί είχαν χωρίσει; Η αληθινή αιτία δέν άργησε να γίνει γνωστή. Η Ζιζέλ δέ μπορούσε να αποκτήσει παιδιά και το συμβούλιο του Πριγκιπάτου είχε επιβάλει στο Ραινιέ να την εγκαταλείψει. Ένα χρόνο αργότερα, η Ζιζέλ Πασκάλ παντρεύτηκε τον ηθοποιό Ραυμόν Πελλεγκρέν. Ο Πελλεγκρέν ήφερε τη μυστική αγωνία, που βασάνιζε τη Ζιζέλ και, σ' όλα αυτά τα χρόνια, στάθηκε κοντά της με αφοσίωση και κατάρωσαν να την ενθαρρύνει, όταν την ένοιωσε απογοητευμένη. Σ' αυτό το διάστημα, η Ζιζέλ άκουγε αμέτρητες φορές τους πιο διάσημους γυναικολόγους να της επαναλαμβάνουν, ότι ήταν αδύνατο να γίνει μητέρα, αλλά και πάλι επέμενε.

Όσοι, πριν από ένα χρόνο, ή έλπιδα της και ή έπιμονή της επιδραβεύτηκαν. Ένας γιατρός της είπε, ότι βέ μπορούσε να γίνει μητέρα αν δεχόταν να υποβληθεί σε μιά λεπτοτάτη και επικίνδυνη χειρουργική επέμβαση. Η Ζιζέλ δέ δίστασε ούτε στιγμή, ήταν έτοιμη να αντιμετωπίσει κάθε κίνδυνο. Η εγχείρησι έγινε και πέτυχε. Μερικούς μήνες αργότερα, η ηθοποιός μπόρεσε να αναγγείλει στο σύζυγό της το μεγάλο νέο. Περιμένα παιδί! Εκείνες τις μέρες τελείωνε το ιστορικό φιλμ «Σιδηρού Προσώπειον». Δέν είπε τίποτα στους συναδέλφους της. Κανένας από τους δημοσιογράφους, που τριγύριζαν στο στούντιο δέν κατάρωδσε να «μυρίστη» το νέο. Έγινε μόνο γνωστό, ότι η Ζιζέλ ήταν κούρασμένη και ότι, μόλις θά τελείωνε το γύρισμα, θά πήγαινε για να ξεκουραστεί στη βίλλα της, έξω από το Παρίσι.

Η κόρη της Ζιζέλ γεννήθηκε πριν από μερικές βδομάδες και ονομάστηκε Πασκάλ. Η πρώτη της κραυγή έφερε, επί τέλους, το χαμόγελο της ευτυχίας στα χείλη της Γαλλίδας ηθοποιού, που βέ μπορούσε να είχε γίνει πριγκίπισσα του Μονακό.

ΕΜΕΙΝΕ 21 ΧΡΟΝΙΑ ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ ΣΤΟ ΥΠΟΓΕΙΟ!..

Ένας λιποτάκτης του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου συνελήφθη τελευταία, αφού έμεινε κρυμμένος επί 21 χρόνια, σ' ένα υπόγειο, σκαμμένο κάτω από το σπίτι του. Είναι ο Φεντόρ Σερνόφ, που λιποτάκτησε απ' τον Έρυθρο Στρατό, το 1941, όταν ο Χίτλερ εισέδωσε στη Ρωσία. Ήταν τότε 37 χρονών και είχε τρομοκρατηθεί από τις ανατρεχτικές αφογήσεις για τα μαρτύρια, που υφίσταντο οι αιχμάλωτοι των Γερμανών. Μιά νύχτα, λοιπόν — λίγο καιρό μετά την κατάταξή του — τσέκασε απ' τους στρατώνες και κατέφυγε στο σπίτι του.

Η γυναίκα του αρνήθηκε στην αρχή να τον κρύψει. Τού είπε, ότι ο πατριωτισμός της επέβαλλε να τον καταγγείλει στην αστυνομία. Στο τέλος όμως υποχώρησε και τον βοήθησε να σκάψει ένα πρόχειρο υπόγειο.

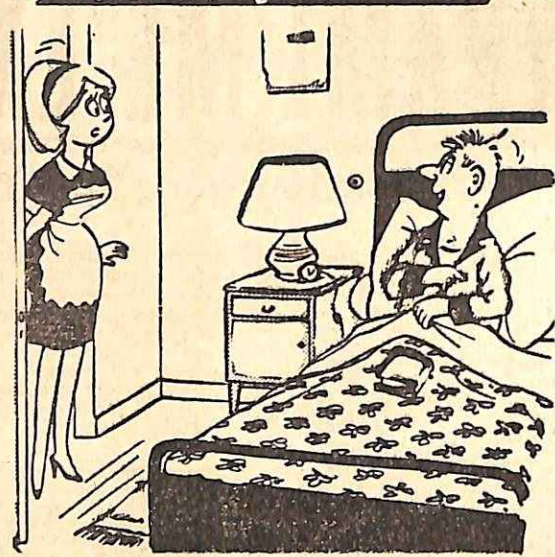
Εκεί μέσα ο Σερνόφ πέρασε μιά αθλια ζωή. Η γυναίκα του του έδινε τροφή από μιά χαραμάδα του πατώματος. Σπάνια ανέβαινε στο δωμάτιο για να ξεμουδιάσει λίγο, και τότε έτρεμε διαρκώς μη τον δει κανείς απ' το παρόθυρο. Τα τρία παιδιά του τον πεοφρονούσαν και άρνιζαν να του μιλήσουν.

Όταν άρρώστησε σοβαρά από δυσεντερία, δέν τόλμησε η γυναίκα του να φωνάξει γιατρό. Επί 3 χρόνια, έμεινε άρρωστος, ξεπλωμένος σε κουρέλια, μέσα στη βρωμιά. Έξασθενούσε διαρκώς, πάθαινε παραληρηματά.

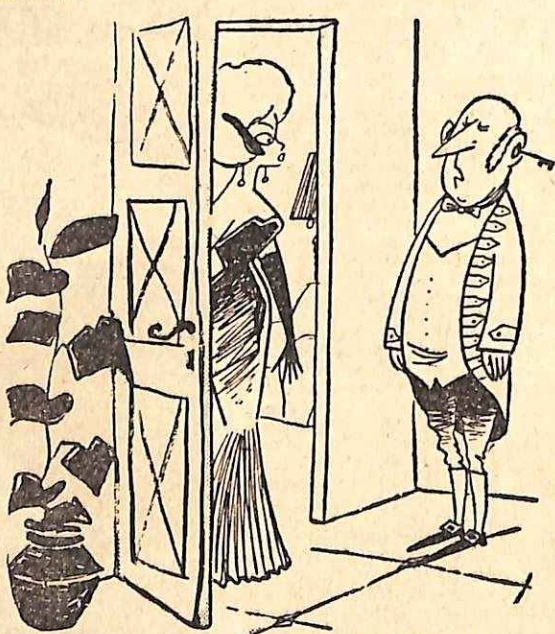
Ύστερα, ένα γεγονός τον βοήθησε να συνέλθει κάπως. Μιά απ' τις κόρες του παντρεύτηκε κι' απόκτησε ένα μωρό. Όταν έφευγε, λοιπόν, ή οικογένεια απ' το σπίτι, ο Σερνόφ γλυστρώσε έξω από την κρυψώνα του, για να δει και να χαρή το λατρευτό του εγγονάκι.

Άλλ' οι γείτονες υποπτεύθηκαν στο τέλος, βλέποντας ν' άπουσιάζει πολύ συχνά ή οικογένεια και ν' αφήνει το μωρό φαινομενικά μονάχο στο σπίτι. Αναφέραν τις υπονοιές τους στις αρχές. Η αστυνομία έκανε τότε μιά λεπτομερή έρευνα κι' ανακάλυψε το λιποτάκτη στο υπόγειο.

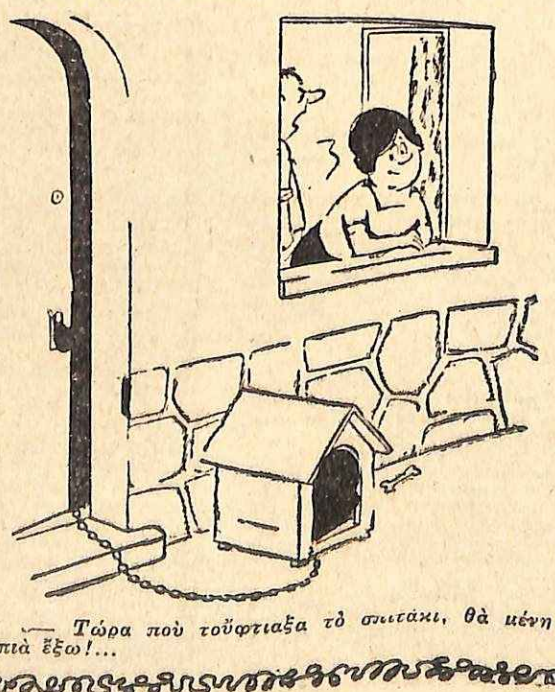
Το χιούμορ δέ εικόνες

— Για να μη σε καλώ όλη την ώρα, Μαρία, και σε κουράζω, δέν έχωσαι καλύτερα να ξαπλώσεις εδώ!...

— Μα πώς σας πέρασε ή ιδέα, κυρία, ότι κουράζω στην πότα!...

— Τώρα που τούφτιαξα το σιντακι, θά μένη πιά έξω!...

ΕΚΕΙΝΗ την ημέρα ο κ. 'Αλμπέρ, ο συμβολαιογράφος της μεγάλης εταιρείας «Γενικές Ασφάλειες Α. Ε.» ήταν πολύ άσπασχολημένος. «Ε. πρεπε να κατατεθεί στην Τράπεζα ή να ποσό από πέντε εκατομμύρια φράγκα. Κάλεσε, λοιπόν, τον πιστό του υπάλληλο, το Λουσιέν, για να του παραδώσει το ποσό με την έντολη. Λη να το καταθέσει σύντομα στην Τράπεζα, γιατί ήταν ή ώρα 11½. Σάββατο, και ή Τράπεζα στις 12 θάκλεινε για να άνοιξη τη Δευτέρα.

— Λουσιέν, τού είπε ο συμβολαιογράφος 'Αλμπέρ. Ξέρεις τι έμπιστοσύνη σούχω. Έπειδή όμως πρόκειται για τόσο μεγάλο ποσό, καλά θάταν να σε συνοδέυση σήμερα και ο 'Ανρ, ο λογιστής μας.

Ο Λουσιέν, κατασούφισε λιγάκι, μα δέν έφερε καμιά αντίρρηση. Πήρε από το συμβολαιογράφο την τσάντα με τα χρήματα και μπήκε μαζί με τον 'Ανρ σ' ένα ταξί, αφού έδωσε στο σωφέρ τη διεύθυνση του κεντρικού καταστήματος της «Κομέρσιολ Μπάνκ».

Στο δρόμο ο Λουσιέν θέλησε να περιεργασθεί το περιεχόμενο, που πάντα τού έφερνε μαζί του, όταν έπρόκειτο για μεταφορά χρημάτων. Μά εφανικά δύο δυνοτοί κρότοι ακούστηκαν, σαν ποροβολισμοί, κι' ένα ταξί που έρχόταν πίσω απ' το ταξί του Λουσιέν, σταμάτησε απότομα. Ο σωφέρ κατέβηκε ελασθημώντας. Μιά αδόσπτη σφαίρα τούχε τρυπήσει το λάστιχο. Όλη ή κίνησι στον κεντρικό δρόμο του Παρισιού σταμάτησε. Τόνα αυτοκίνητο πίσω από τ' άλλο, κορνιάριζαν όλα μαζί κι' έκαναν δαιμονισμένο θόρυβο. Κόσμος πολός μαζεύτηκε κι' όλοι ρωτούσαν για να μάθουν τι συνέβη.

Ο αστυφύλακας της τροχιάς πλησίασε κι' άρχισε ν' ανακρίνει τον σωφέρ που τούσπασε το λάστιχο...

Ο Λουσιέν μόλις συνήλθε από τον τρόμο, που δοκίμασε με την αιφνίδια έκπυρσοκρότησι του πιστολιού του, είδε απέναντι τον αστυφύλακα. Μάταια προσπάθησε να τον πείσει ότι ήταν απόλυτη ανάγκη για τον αφήσει ελεύθερο, γιατί ή «Κομέρσιολ Μπάνκ» θά έκλεινε.

Ανέδωτος ο φρουρός της τάξεως τον ώδηγησε στο τμήμα, όπου κατεδικάστηκε σε 36 ώρες κράτησι. Μη χάνοντας καιρό ο 'Ανρ άρπαξε την τσάντα, πήδησε σ' ένα ταξί κι' έδωσε τη διεύθυνσι της Τράπεζας στο σωφέρ. Μόλις έφτασε στην Τράπεζα τη βρήκε κλειστή, γιατί είχαν περάσει οι δώδεκα.

Το γραφείο ήταν κλειστό. 'Ανήσυχος ο 'Ανρ πήγε στο σπίτι του συμβολαιογράφου, μα και ο 'Αλμπέρ έλειπε.

Πήγε στην έξοχή, τούπε ή ο. πηρέτρια, και θά γυρίση τη Δευτέρα.

Τι να κάμει τώρα ο 'Ανρ; Νά φυλάξει στο δωμάτιό του τα χρήματα; Και αν τού τάλκλασαν; Έσπασε το κεφάλι του, για να βρή τον πιο κατάλληλο τρόπο. Δέν ήταν κι' άσχημο το ποσό. Πέντε εκατομμύρια φράγκα!

Έξαφνα μιά καλή ιδέα τουβρε: θά πήγαινε σ' ένα από τα μεγάλα ξενοδοχεία. Εκεί σίγουρα θά είχαν και χρηματοκιβώτιο, θά έδινε την τσάντα για φύλαξι στη διεύθυνσι του ξενοδοχείου και θάμενε το θράδυ κι' όλη την Κυριακή στο ξενοδοχείο.

Τι να γίνει; Άλλος τρόπος δέν υπήρχε.

*

— Δυστυχώς δέν έχουμε δωμάτιο, παρ' όλο που, μικρό, στο πέμπτο πάτωμα, έπλεν ο αρμόδιος υπάλληλος του «Ιντεάλ Οτέλ» στον 'Ανρ.

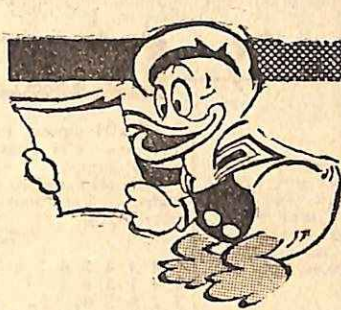
— Αυτό ακριβώς κι' άγώ ζητώ. Έκατό φράγκα, σας παρακαλώ. Πληρώσε ο 'Ανρ και πήρε το κλειδί του δωματίου του.

Μπορώ να τοποθετήσω αυτή την τσάντα στο χρηματοκιβώτιο του ξενοδοχείου; ρώτησε.

— Παρακαλώ, κύριε, αφήστε την. Θά την φυλάξω.

— Θά ήθελα να την τοποθετήσω μόνος μου...

Γεμάτος κατόπληξι ο ταμίας του ξενοδοχείου, έμασε πως ή περιφημη τσάντα του κυρίου που νοίκιασε το μικρό δωμάτιο περιείχε πέντε εκατομμύρια! Τρέχοντας, πήγε στο γραφείο του διευθυντή να του αναγ-

ΕΥΘΥΜΙ 'Ιστοριούλα

του. Ρώτησε το γκαρσόνι και πληροφορήθηκε ότι ήταν ή κόμηση Μπουαλόν.

Σε μιά στιγμή τα θέμμάτα τους συναντήθηκαν και τότε κατάλαβε ο 'Ανρ πως δέν της ήταν αδιάφορος.

Ο Έκατομμυριούχος

γεύλη το σπουδαίο γεγονός, ότι ένας εκατομμυριούχος νοίκιασε δωμάτιο στο ξενοδοχείο.

— Τι δωμάτιο τού δώσατε; ρώτησε άμέσως ο διευθυντής μ' ένδιαφέρον.

— Το 216, στο πέμπτο πάτωμα. Πώς; Το μικρό εκείνο δωμάτιο; φώναξε ο διευθυντής εξαλλος. Σ' έναν εκατομμυριούχο; Μά δέν ξέρετε να περιποιήσετε έναν τόσο σπουδαίο άνθρωπο;

— Δέν υπάρχει άλλο δωμάτιο, κύριε διευθυντή!

— Θά τού δώσατε άμέσως τ' άλλα μερίσματα που έχει ο 'Ιταλός πριγκίπας Σερνάς και θά μεταφέρете τον πριγκίπα στο 216! διέταξε ο διευθυντής. Χρωστάει άλλωστε τρεις εβδομάδες!...

Δέν ήταν και τόσο συνηθισμένο πράγμα, ένας εκατομμυριούχος να καθίση στο ξενοδοχείο. Άρου μάλι, στα καπέδες και στο χρηματοκιβώτιο του ξενοδοχείου πέντε εκατομμύρια, φαντασθήτε πόση περιουσία θά έχη.

Μόνο μιά άλλη φορά ένας μαχαργιάς των Ινδιών, που έπιασε ο λαλήτρο διαμέρισμα στο «Ιντεάλ Οτέλ» είχε μαζί του χρήματα και κοσμήματα, που έφταναν την αξία των δέκα εκατομμυρίων φράγκων.

Σε λίγο όλο το ξενοδοχείο βούξε. Όλοι κύταζαν το φτωχό τον 'Ανρ περιέργα.

Ο διευθυντής, οι υπάλληλοι, τα γκαρσόνια, οι γκρουέ, όλοι τσάκιζονταν ποιάς να τον πρώτοπεριποιηθ.

Όταν κατέβηκε στο σαλόνι όλοι τον κύταζαν σαν κάτι αξιοπερίεργο. Κάθισε σ' ένα τραπέζι, που τον ώδηγησε ο μάιτρ ν' ότλει και παργύγιαζε ένα άπειρο. Ίδιαίτερα προσέξε μιά όμορφη νέα, ντυμένη με μιά εξίσια και πολυτελέστατη τουαλέτα, που καθόταν απέναντι

ΕΥΘΥΜΙ 'Ιστοριούλα

του. Ρώτησε το γκαρσόνι και πληροφορήθηκε ότι ήταν ή κόμηση Μπουαλόν.

Σε μιά στιγμή τα θέμμάτα τους συναντήθηκαν και τότε κατάλαβε ο 'Ανρ πως δέν της ήταν αδιάφορος.

Το θράδυ γινόταν στις πολυτελείστες αίθουσες του ξενοδοχείου μιά φιλική και γιορτή, στην όποια προσεκληθή και ο 'Ανρ από τον ίδιο το διευθυντή προσωπικά. Ήταν, βλέπετε, ένας από τους σπουδαιότερους ένοίκους του ξενοδοχείου...

Στην αρχή σκέφθηκε να μη δεχθή την πρόσκλησι. Υπήρχαν πολλοί λόγοι. Ο σπουδαιότερος ότι δέν είχε κατάλληλο κοστούμι για τη φιλική και γιορτή.

— Μα εγώ δέν έχω μαζί μου κοστούμι, είπε στο διευθυντή. Μήν ανησυχώ, κύριε, τον διέκοψε έμεως. Έμεις θα φροντίσουμε για όλα.

Σε λίγο το γκαρσόνι του ξενοδοχείου έφερε στα διαμερίσματα του 'Ανρ, ένα καταλλήλο κοστούμι. Έτσι κατέβηκε στη φιλική και γιορτή, μαζί με φράκο και λουστρίνια. Τού πήγαιναν θαυμάσια. Ήταν, βλέπετε, ένας από τους σπουδαιότερους ένοίκους του ξενοδοχείου...

Δού αρέσε χόρνε με την κόμηση. Μπουαλόν και έτσι βρήκε την ευκαιρία να της πη ότι από την ώρα που την είχε δει στο σαλόνι του ξενοδοχείου τού έκαμε μεγάλη εντύπωσι και ότι απ' εκείνη την στιγμή την αγαπούσε τρελλά.

Η κόμηση δέν άφησε να ένοηση ότι κι' εκείνη δέν ήταν αδιάφορη. Ο 'Ανρ έκαλε σε πέλαγος ευτυχίας μόλις άκουσε την κόμηση να του λη σιγαλά πως τον αγαπάει. Σιγαλά, λοιπόν, όπως τον αγαπάει. Κι' ένα σύννεφο λύπης σκίασε το ύψος μετώπου του. Σκέφτηκε τι εντύπωσι θάκανε στην κόμηση, όταν μάθαινε την αλήθεια: ότι δέν ήταν ήκατομμυριούχος, όπως τον νόμιζε, αλλά ένας φτωχός λογιστής σε συμβολαιογραφείο.

Έδωσε τις θλίψεις σκέψεις του και άφησε τα πράγματα να τραβήξουν το δρόμο τους. Έξαφνα ή μουσική σταμάτησε κι' αυτή.

Η κόμηση, εκπληκτική, μα μ' ευχαρίστησι, άκουσε τις εξηγήσεις του. Μια χαρά δυνατή ζωηρότητα στο πρόσωπό της. Η σειρά της κι' αυτή του διηγήθηκε πως δέν ήταν κόμηση, όπως τη νόμιζαν, αλλά μιά υπάλληλος σ' ένα κατάστημα γυναικείων φορεμάτων, ένα μανικέν, που φορούσε με χάρη τις μοντέρνες τουαλέτες του καταστήματος! Κι' οι δύο τους, συνειδητώντας θάμνησαν, χωρίς δέ να το καταλάβαιναν, άγκαλιασμένοι, με τα χείλη ενωμένα σ' ένα άτελει αιώ φιλή...

Η κόμηση, εκπληκτική, μα μ' ευχαρίστησι, άκουσε τις εξηγήσεις του. Μια χαρά δυνατή ζωηρότητα στο πρόσωπό της. Η σειρά της κι' αυτή του διηγήθηκε πως δέν ήταν κόμηση, όπως τη νόμιζαν, αλλά μιά υπάλληλος σ' ένα κατάστημα γυναικείων φορεμάτων, ένα μανικέν, που φορούσε με χάρη τις μοντέρνες τουαλέτες του καταστήματος! Κι' οι δύο τους, συνειδητώντας θάμνησαν, χωρίς δέ να το καταλάβαιναν, άγκαλιασμένοι, με τα χείλη ενωμένα σ' ένα άτελει αιώ φιλή...

Η κόμηση, εκπληκτική, μα μ' ευχαρίστησι, άκουσε τις εξηγήσεις του. Μια χαρά δυνατή ζωηρότητα στο πρόσωπό της. Η σειρά της κι' αυτή του διηγήθηκε πως δέν ήταν κόμηση, όπως τη νόμιζαν, αλλά μιά υπάλληλος σ' ένα κατάστημα γυναικείων φορεμάτων, ένα μανικέν, που φορούσε με χάρη τις μοντέρνες τουαλέτες του καταστήματος! Κι' οι δύο τους, συνειδητώντας θάμνησαν, χωρίς δέ να το καταλάβαιναν, άγκαλιασμένοι, με τα χείλη ενωμένα σ' ένα άτελει αιώ φιλή...

Η κόμηση, εκπληκτική, μα μ' ευχαρίστησι, άκουσε τις εξηγήσεις του. Μια χαρά δυνατή ζωηρότητα στο πρόσωπό της. Η σειρά της κι' αυτή του διηγήθηκε πως δέν ήταν κόμηση, όπως τη νόμιζαν, αλλά μιά υπάλληλος σ' ένα κατάστημα γυναικείων φορεμάτων, ένα μανικέν, που φορούσε με χάρη τις μοντέρνες τουαλέτες του καταστήματος! Κι' οι δύο τους, συνειδητώντας θάμνησαν, χωρίς δέ να το καταλάβαιναν, άγκαλιασμένοι, με τα χείλη ενωμένα σ' ένα άτελει αιώ φιλή...

Η κόμηση, εκπληκτική, μα μ' ευχαρίστησι, άκουσε τις εξηγήσεις του. Μια χαρά δυνατή ζωηρότητα στο πρόσωπό της. Η σειρά της κι' αυτή του διηγήθηκε πως δέν ήταν κόμηση, όπως τη νόμιζαν, αλλά μιά υπάλληλος σ' ένα κατάστημα γυναικείων φορεμάτων, ένα μανικέν, που φορούσε με χάρη τις μοντέρνες τουαλέτες του καταστήματος! Κι' οι δύο τους, συνειδητώντας θάμνησαν, χωρίς δέ να το καταλάβαιναν, άγκαλιασμένοι, με τα χείλη ενωμένα σ' ένα άτελει αιώ φιλή...

Η κόμηση, εκπληκτική, μα μ' ευχαρίστησι, άκουσε τις εξηγήσεις του. Μια χαρά δυνατή ζωηρότητα στο πρόσωπό της. Η σειρά της κι' αυτή του διηγήθηκε πως δέν ήταν κόμηση, όπως τη νόμιζαν, αλλά μιά υπάλληλος σ' ένα κατάστημα γυναικείων φορεμάτων, ένα μανικέν, που φορούσε με χάρη τις μοντέρνες τουαλέτες του καταστήματος! Κι' οι δύο τους, συνειδητώντας θάμνησαν, χωρίς δέ να το καταλάβαιναν, άγκαλιασμένοι, με τα χείλη ενωμένα σ' ένα άτελει αιώ φιλή...

Η κόμηση, εκπληκτική, μα μ' ευχαρίστησι, άκουσε τις εξηγήσεις του. Μια χαρά δυνατή ζωηρότητα στο πρόσωπό της. Η σειρά της κι' αυτή του διηγήθηκε πως δέν ήταν κόμηση, όπως τη νόμιζαν, αλλά μιά υπάλληλος σ' ένα κατάστημα γυναικείων φορεμάτων, ένα μανικέν, που φορούσε με χάρη τις μοντέρνες τουαλέτες του καταστήματος! Κι' οι δύο τους, συνειδητώντας θάμνησαν, χωρίς δέ να το καταλάβαιναν, άγκαλιασμένοι, με τα χείλη ενωμένα σ' ένα άτελει αιώ φιλή...

Η κόμηση, εκπληκτική, μα μ' ευχαρίστησι, άκουσε τις εξηγήσεις του. Μια χαρά δυνατή ζωηρότητα στο πρόσωπό της. Η σειρά της κι' αυτή του διηγήθηκε πως δέν ήταν κόμηση, όπως τη νόμιζαν, αλλά μιά υπάλληλος σ' ένα κατάστημα γυναικείων φορεμάτων, ένα μανικέν, που φορούσε με χάρη τις μοντέρνες τουαλέτες του καταστήματος! Κι' οι δύο τους, συνειδητώντας θάμνησαν, χωρίς δέ να το καταλάβαιναν, άγκαλιασμένοι, με τα χείλη ενωμένα σ' ένα άτελει αιώ φιλή...

Η κόμηση, εκπληκτική, μα μ' ευχαρίστησι, άκουσε τις εξηγήσεις του. Μια χαρά δυνατή ζωηρότητα στο πρόσωπό της. Η σειρά της κι' αυτή του διηγήθηκε πως δέν ήταν κόμηση, όπως τη νόμιζαν, αλλά μιά υπάλληλος σ' ένα κατάστημα γυναικείων φορεμάτων, ένα μανικέν, που φορούσε με χάρη τις μοντέρνες τουαλέτες του καταστήματος! Κι' οι δύο τους, συνειδητώντας θάμνησαν, χωρίς δέ να το καταλάβαιναν, άγκαλιασμένοι, με τα χείλη ενωμένα σ' ένα άτελει αιώ φιλή...

Η κόμηση, εκπληκτική, μα μ' ευχαρίστησι, άκουσε τις εξηγήσεις του. Μια χαρά δυνατή ζωηρότητα στο πρόσωπό της. Η σειρά της κι' αυτή του διηγήθηκε πως δέν ήταν κόμηση, όπως τη νόμιζαν, αλλά μιά υπάλληλος σ' ένα κατάστημα γυναικείων φορεμάτων, ένα μανικέν, που φορούσε με χάρη τις μοντέρνες τουαλέτες του καταστήματος! Κι' οι δύο τους, συνειδητώντας θάμνησαν, χωρίς δέ να το καταλάβαιναν, άγκαλιασμένοι, με τα χείλη ενωμένα σ' ένα άτελει αιώ φιλή...

Η κόμηση, εκπληκτική, μα μ' ευχαρίστησι, άκουσε τις εξηγήσεις του. Μια χαρά δυνατή ζωηρότητα στο πρόσωπό της. Η σειρά της κι' αυτή του διηγήθηκε πως δέν ήταν κόμηση, όπως τη νόμιζαν, αλλά μιά υπάλληλος σ' ένα κατάστημα γυναικείων φορεμάτων, ένα μανικέν, που φορούσε με χάρη τις μοντέρνες τουαλέτες του καταστήματος! Κι' οι δύο τους, συνειδητώντας θάμνησαν, χωρίς δέ να το καταλάβαιναν, άγκαλιασμένοι, με τα χείλη ενωμένα σ' ένα άτελει αιώ φιλή...

Η κόμηση, εκπληκτική, μα μ' ευχαρίστησι, άκουσε τις εξηγήσεις του. Μια χαρά δυνατή ζωηρότητα στο πρόσωπό της. Η σειρά της κι' αυτή του διηγήθηκε πως δέν ήταν κόμηση, όπως τη νόμιζαν, αλλά μιά υπάλληλος σ' ένα κατάστημα γυναικείων φορεμάτων, ένα μανικέν, που φορούσε με χάρη τις μοντέρνες τουαλέτες του καταστήματος! Κι' οι δύο τους, συνειδητώντας θάμνησαν, χωρίς δέ να το καταλάβαιναν, άγκαλιασμένοι, με τα χείλη ενωμένα σ' ένα άτελει αιώ φιλή...

Η κόμηση, εκπληκτική, μα μ' ευχαρίστησι, άκουσε τις εξηγήσεις του. Μια χαρά δυνατή ζωηρότητα στο πρόσωπό της. Η σειρά της κι' αυτή του διηγήθηκε πως δέν ήταν κόμηση, όπως τη νόμιζαν, αλλά μιά υπάλληλος σ' ένα κατάστημα γυναικείων φορεμάτων, ένα μανικέν, που φορούσε με χάρη τις μοντέρνες τουαλέτες του καταστήματος! Κι' οι δύο τους, συνειδητώντας θάμνησαν, χωρίς δέ να το καταλάβαιναν, άγκαλιασμένοι, με τα χείλη ενωμένα σ' ένα άτελει αιώ φιλή...

Η κόμηση, εκπληκτική, μα μ' ευχαρίστησι, άκουσε τις εξηγήσεις του. Μια χαρά δυνατή ζωηρότητα στο πρόσωπό της. Η σειρά της κι' αυτή του διηγήθηκε πως δέν ήταν κόμηση, όπως τη νόμιζαν, αλλά μιά υπάλληλος σ' ένα κατάστημα γυναικείων φορεμάτων, ένα μανικέν, που φορούσε με χάρη τις μοντέρνες τουαλέτες του καταστήματος! Κι' οι δύο τους, συνειδητώντας θάμνησαν, χωρίς δέ να το καταλάβαιναν, άγκαλιασμένοι, με τα χείλη ενωμένα σ' ένα άτελει αιώ φιλή...

Η κόμηση, εκπληκτική, μα μ' ευχαρίστησι, άκουσε τις εξηγήσεις του. Μια χαρά δυνατή ζωηρότητα στο πρόσωπό της. Η σειρά της κι' αυτή του διηγήθηκε πως δέν ήταν κόμηση, όπως τη νόμιζαν, αλλά μιά υπάλληλος σ' ένα κατάστημα γυναικείων φορεμάτων, ένα μανικέν, που φορούσε με χάρη τις μοντέρνες τουαλέτες του καταστήματος! Κι' οι δύο τους, συνειδητώντας θάμνησαν, χωρίς δέ να το καταλάβαιναν, άγκαλιασμένοι, με τα χείλη ενωμένα σ' ένα άτελει αιώ φιλή...

Ένας από την επιτροπή που είχε διοργανώσει τη φιλική και γιορτή ανέστησε σε μιά εξέδρα.

Φανιόταν πως θά μιλήσει. Όλοι σώπασαν και στρέψαν προς τα εκεί τα θέμμάτα τους.

— Κυρίες και κύριοι, είπε. Όλοι γνωρίζετε το σκοπό της άπομνηνς γιορτής. Αι ελπίδες θά διατεθούν για το νοσοκομείο των ατόρων. Σας ετοιμάω, λοιπόν, μιά ευχάριστη έκπληξι. Θά μπη σε δημοπρασία ένα φιλή της κόμησης Μπουαλόν. Οποιος προσφέρει τ' περισσότερα έκαίνο θά έχη το δικαίωμα να φιλήσει την κόμηση. Έμπρός, λοιπόν!

Ύψιμοι διέτρεξαν το ακροατήριο. Η κόμηση ανέθηκε στην εξέδρα κι' ή δημοπρασία άρχισε. Ο 'Ανρ κατεβούσανμένος έτρεξε να λάβη μέρος. Μέτρησε όμως θάλας του και είδε ότι δέν είχε παρά μόνον 350 φράγκα. Κατάρωσε λιγάκι, αλλά πάλι έλπιζε πως δέν έαταν δυνατό να διαστηθή ένα φιλή πάνω από 350 φράγκα! Πρώτος, λοιπόν, φώναξε πενήντα φράγκα, με έσφαρισε ένας κύριος, χοντρός, που στεκόταν δίπλα στον 'Ανρ, διπλασίασε το ποσό:

— Έκατό φράγκα.

— Έκατον πενήντα! φώναξε ο 'Ανρ.

— Διακόσια!

— Τριακόσια!

— Χίλια!

— 'Ο 'Ανρ, σταμάτησε.

— 1000. Ένα... δύο... τρία! Το φιλή κατακυρώθηκε επ' όνοματι του χοντρού κυρίου.

Γεμάτος φούγκα και λύπη ο δυστυχής 'Ανρ έβλεπε το χοντρό κύριο ν' ανέβαινη την εξέδρα. Η κόμηση Μπουαλόν, έκπληκτη για την ταυτιγμένη του φιλή της, — είχαν γίνει πιά φιλή! — πρότεινε το μετώπο της με άσπαστροφι. Ο χοντρός κύριος τη φιλήσε και πλήρωσε στην επιτροπή τ' 1000 φράγκα.

Θυμμένη ή κόμηση Μπουαλόν, κατέβηκε από την εξέδρα και άποσφύρθηκε στο δωμάτιό της.

Ο 'Ανρ άμέσως άντελήθηκε, γιατί ή κόμηση θυμώσε... Τον νάμιζε πλούσιο, εκατομμυριούχο, όπως είχε διαδοθή στο ξενοδοχείο. Και θά πίστευε ότι όσα της έλεγε πριν ήταν ψέματα, αφού δέν θύσε σε ούτε χίλια φράγκα για ένα φιλή!

Ο 'Ανρ πήγε στο δωμάτιό της με την άπόφασι να δώσει εξηγήσεις. Νά της θά όμολογήσει όλα! Κι' όποτε, σε την πόρτα, πήρε την άδεια, και μπη μέσα. Η κόμηση τον όπω δέχθηκε ψυχρά. Μά ο 'Ανρ άρχισε άμέσως να της εξηγή πως δέν είναι ήκατομμυριούχος, αλλά ένας άπλος λογιστής, που την αγαπά πολύ και ήταν έτοιμος να θυσιάση το π'αν γι' αυτήν.

Η κόμηση, εκπληκτική, μα μ' ευχαρίστησι, άκουσε τις εξηγήσεις του. Μια χαρά δυνατή ζωηρότητα στο πρόσωπό της. Η σειρά της κι' αυτή του διηγήθηκε πως δέν ήταν κόμηση, όπως τη νόμιζαν, αλλά μιά υπάλληλος σ' ένα κατάστημα γυναικείων φορεμάτων, ένα μανικέν, που φορούσε με χάρη τις μοντέρνες τουαλέτες του καταστήματος! Κι' οι δύο τους, συνειδητώντας θάμνησαν, χωρίς δέ να το καταλάβαιναν, άγκαλιασμένοι, με τα χείλη ενωμένα σ' ένα άτελει αιώ φιλή...

Η κόμηση, εκπληκτική, μα μ' ευχαρίστησι, άκουσε τις εξηγήσεις του. Μια χαρά δυνατή ζωηρότητα στο πρόσωπό της. Η σειρά της κι' αυτή του διηγήθηκε πως δέν ήταν κόμηση, όπως τη νόμιζαν, αλλά μιά υπάλληλος σ' ένα κατάστημα γυναικείων φορεμάτων, ένα μανικέν, που φορούσε με χάρη τις μον

γνωρίζεις, κύριε Άλμπερ. Το Έμα θα και δεν τα κατάφερα!

— Μά έσύ είσαι θαυμαστος, φίλε μου! Αυτό είναι μια μοναδική επιτυχία. Από τα πέντε εκατομμύρια θα πάρης δέκα τοίς εκατό προμήθεια και θα προτείνω στη Διεύθυνση τον προϋπολογισμό σου. Σ' έναν τέτοιο θαυμαστό υπάλληλο αξίζει κάθε άμοιβή!...

Κι' ανοίγοντας την άγκυλιά του ο καλόκαρδος Άλμπερ, έσφιξε σ' αυτή τον άκουστο σωτήρα των 5 εκατομμυρίων του.

Την άλλη μέρα, γεμάτος χαρά ο τυχερός Άνρϋ, έσπεραζε, σύμφω· να με την ύποχρεο του συμβολαιογράφου, πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα. Συγχρόνως λάβαινε και την προαγωγή του: 'Η διευθύνει της έπαιρείας, ύστερα από άναφορά του συμβολαιογράφου των προβέβαισε σέ διευθυντή του λογιιστηρίου.

Πρώτη δουλειά του Άνρϋ ήταν να πρέξη στην άναγκμένη του. Με άφραστη χαρά της διηγήθηκε τη χρεωκοπία της Τράπεζας και της άνάγκης της την προαγωγή του, για το λόγο ότι δεν είχε καταβάλει τα χρήματα. Της είπε και για την προμήθεια των 500 χιλιάδων. Κι' ενώ η νέα τον άγκάλιαζε και τον φιλούσε γεμάτη από τρελλή χαρά, αυτός πρόσθεσε:

— Το άπόγευμα, άναγκμένη μου... κόμησα, να ξέρης πως θάρρω να σέ πάρω. Σέ παρακαλώ να τσεκτοποιήσης στο κατάστημα τις ύποθέσεις σου, γιατί δε θα ξαναγυρίσης. Θα πάμε πρώτα στο ληξιαρχείο και μετά σ' ένα μικρό διαμέρισμα που νοίκιασα για να κρύψουμε την εύτυχία μας, άναγκμένη μου γυναικόπουλα. Σέβαση μου κόμησα.... Μπουσολόν.

Κι' ενώ η νέα τον άγκάλιαζε και πάλι, με περισσότερο τώρα ένθουςια, σμϋ, ο Άνρϋ διαλογιζότανε:

«Κι' ο κακομοίρης ο Λουσιέν, που έγινε ή άφορμή της σωτηρίας των χρημάτων του κυρίου Άλμπερ, με την έκπυρροκρότητι του περιστρώφου του, πήρε γι' άμοιβή 36 άρες φυλάκιση. Αυτό θα πη: "Αν έρης πύχη διάδωσεις".

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΤΟ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΙΑΤΡΟΥ

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Πλουσίως εικονογραφημένη

Σελίδες 320

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εις όλα τα βιβλιοπωλεία. Άποστέλλεται παντού συστημένο με ταχυδρομική έπιταγή δρχ. 60 εις την διεύθυνση του συγγραφέως ΣΕΚΕΡΗ 8, Άθήναι. Τιμή βιβλίου δια το έξωτερικόν Δολλάρια 5.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων και Στουρνάρα 28 (παρά την Όμόνοια) 9—2 και 5—7½ μ.μ. Τηλέφωνον 523.708.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείον Γληπαςέας μαρξας άποστέλλεται) άχεται καθ' έκαστην 9—1 π.μ. και 5—8 μ. άδς Μεσοβου 25 Α' άσο. (αδς Μουσειού) Τηλέφωνον 810.975

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

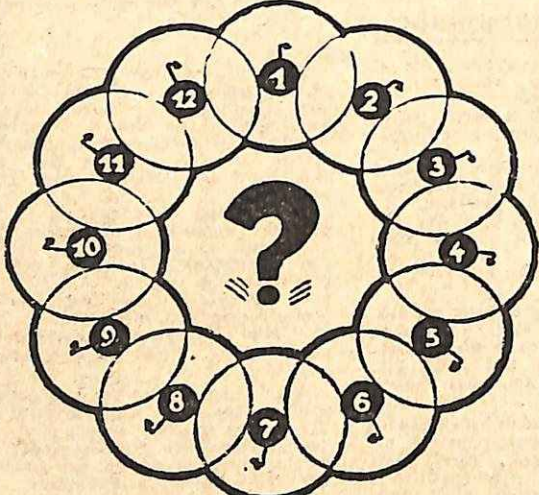
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' έκαστην 9—3. Τα άπογεύματα μόνον επί συνεντεύξει Χαριλάου Τρικούπη 113. — Τηλέφ. 613.610. — Οικία 710.752.

Για μικρούς

Συλλαβικό κυκλόεξο

Μέσα στους δώδεκα αυτούς κύκλους θα τοποθετήστε 12 τετρασύλλαβες λέξεις, των οποίων σάς δίνουμε πιδ κάτω τις σημασίες. 'Η τοποθέτηση θα γίνει γύρω από τον αντίστοιχο αριθμό, άρχίζοντας από το σημείο όπου θρίσκεται το μικρό τέλος και άκολουθώντας την κατεύθυνση, που δείχνει. Άντι να βάζετε ένα μόνο γράμμα, θα τοποθετήτε μια δλόκληρη συλλαβή μέσα στο κάθε μικρό χωρίσμα.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

- 1) Χωριό της Σαλαμίνος.
- 2) Έχουν όλα τους τα άκρα.
- 3) Μας έξασφαλίζει χρηματα, των οποίων έχουμε άπόλυτη άνάγκη.
- 4) Έξοδον, δαπάνη.
- 5) Πηγαίνω με' αυτήν γλυκίσματα στο φούρνο.
- 6) Ξακουστά.
- 7) Ζωντανό ή άψυχο μελανοδοχείο.
- 8) Σ ύνολον άτόμων, που άποτελούν το περιβάλλον βασιλείας.
- 9) Ένα από τα πολλά, που υπάρχουν στο κέντρον κάθε πόλεως.
- 10) Μας τς σερβίρει το ραδιόφωνο.
- 11) Δέ λείπουν από κανένα σπιτί, έστω και άκατοίχητο.
- 12) Άσυμφωνία, άφορμή διαμάχης.

Δ.

Ή κρυμμένη παροιμία

Άπό καθεμιά των 15 κάτωθι δηρμοσειομένων λέξεων λείπουν τρία συνεχόμενα γράμματα, αυτά που έχουν άντικαταστασή με στιγμές.

Προσπαθήστε να συμπληρώσετε τις λέξεις αυτές, έχοντας ύπ' όψη ότι τα γράμματα, που θα προσθέσετε, διαβαζόμενα στη σειρά θα σας έπιτρέψουν να σχηματίσετε μια γνωστή ελληνική παροιμία:

- 1) Πρ σης
- 2) Δ κουροι
- 3) Νε ις
- 4) Λα ειον
- 5) Μπασο να
- 6) Κ ζος
- 7) Κ η
- 8) Άμφ

- 9) ωπαίος
- 10) Βρ ρος
- 11) Πετρε
- 12) τομία
- 13) Όκ ιος
- 14) τανάκι
- 15) Ό ρον

Κινηματογραφικό παιχνίδι

Ή καθεμιά από τις κάτωθι ομάδες άποτελείται από τους τίτλους τρισάων φίλμ, που γνώρισαν σημαντική έπιτυχία. Τα έργα αυτά της κάθε ομάδος είχαν τον ίδιο πρωταγωνιστή ή πρωταγωνίστρια. Προσπαθήστε να βρήτε το όνομά του ή το όνομά της. Άν έλαβε φίλος του κινηματογράφου πρέπει να βρήτε τις άπαντήσεις μέσα σε τρία λεπτά της ώρας, χωρίς να κάνετε κανένα λάθος:

- 1) «Μπέλ Άντωνίο» — «Καρτούς» — «Ό δρόμος των κακόφημων σπιτιών» — «Φλογισμένα νεάτσα».
- 2) «Δεσμώτες της ήδονης» — «Έξοδος» — «Λυσσαμένη γάτα» — «Ό κόσμος είναι δικός μου».
- 3) «Διακοπές στη Νάπολι» — «Ποιγκήπισσα Όλυμπια» — «Ή άτιμωμένη» — «Ή γυναίκα του ποταμού».
- 4) «Δυο άχώριστα έχθροι» — «Μαγιάρκα, το νησί του έρωτα» — «Ό 6 ύππτοι» — «Ό μεγάλος πόλεμος».
- 5) «Όι δυο μου άγάτες» — «Για ένα μισόγυμνο κορίτσι» — «Άγαστην μου γκέισσα» — «Κάν Κάν».
- 6) «Θάλαμος εξοστρώσεως 17» — «Λεωφόρος της Δύσεως» — «Έκστασις και πάθος» — «Ό κόσμος της Σούζ» — «Βόννη».
- 7) «Ζιζι» — «Φαννύ» — «Άλιη» — «Ή Σαχιοπούτα».
- 8) «Ή άπαγωγή του στρατηγού Κράιπε» — «Ή μορφα τους ήταν γραμμένη με αίμα» — «Δραπέτης του Κόκκινου Μύλου» — «Ό άγνωστος με τη μαύρη κάντιλλα».

Οι λύσεις στη σελίδα 76

Η ΜΑΜΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΜΑΘΗΜΑ ΠΕΜΠΤΟ

Είναι γύρω στους 15 — 18 μήνες, που το παιδί γίνεται, γενικά, ένας δημόσιος κίνδυνος, τριγυρίζοντας το σπιτί και άπειλώντας συνεχώς την άκεραιότητα των άντικειμένων, που βρίσκονται γύρω του.

Ή μαμά, που κουράστηκε τόσο να μάθη το μικρό να περπατά, τώρα άπειλίζεται.

Τι μπορεί να κάνει για να μειώσει τις πιθανότητες των καταστροφών;

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Όλα αυτά τα συστήματα είναι βασικά λανθασμένα.

1. Άφίνοντας το παιδί να κάνει ό,τι θέλει, με τη δικαιολογία, ότι «θα άποκτήσει πείρα», είναι ένα σύστημα εύκολο ίσως για σας, αλλά μάλλον επικίνδυνο για το παιδί. Ή πείρα, που θ' άποκτήσει, άνοίγοντας το κεφάλι του, δε θα είναι καθόλου ευχάριστη.

2. Ή μητέρα, που βγάζει φοβερές κραυγές, χωρίς να μετακινηθί από τη θέση της, θα μπορούσε και να μη μιλήση καθόλου. Ίατί το παιδί θα διατάσει, βέβαια, για μια στιγμή, αλλά, όσον θα δει, ότι, ύστερα από την κραυγή της μαμάς, δε συμβαίνει τίποτ' άλλο, είναι λογικό να έξακολουθήσει την έπιχειρήσή του και, στο τέλος, να σπάσει πραγματικά το ώριο κρυστάλλινο βάζο της γιογιάς.

3. Ούτε με τις συμβουλές θα κατορθώσει μια μαμά να έπιτύχη τίποτα. Το παιδάκι, σ' αυτή την ηλικία, δεν είναι σε θέση να καταλάβει το πώς και το γιατί, την άκούει άφηρημένο και, μόλις ή μαμά τελειώσει τις συμβουλές και άπομακρυνθί, εκείνο ξαναρχίζει πάλι τα ίδια, διασκεδάζοντας μάλιστα ακόμα περισσότερο από πριν.

4. Και το έγλο, τέλος, δεν είναι ένα σύστημα άποτελεσματικό (τουλάχιστον για την ώρα). Άντιθέτα μάλιστα, είναι άδικο, από άποψους ψυχολογικής και παιδαγωγικής. Γιατί σ' αυτή την ηλικία, το παιδί έχει μάθει να τριγυρίζει μέσα στο σπιτί και έπωφελείται για να πλησιάσει ένα σωρό ένδιαφέροντα πράγματα. Είναι σωστό και φυσικό αυτό. Ούτε είναι δυνατόν να ξερη ποιά πράγματα κάνει ν' άγγίξει και ποιά όχι. Έπομένως, ή τιμωρία είναι άδίκη.

Τι πρέπει να κάνει, λοιπόν, μια λογική μητέρα; Πριν άπ' όλα, πρέπει να φροντίσει ώστε το παιδί της να κυκλοφορή σε μια περιοχή σχεδόν σίγουρη, στην οποία να μην υπάρχουν ούτε έπιπλα, ούτε άντικείμενα επικίνδυνα. Όμως άν και πάλι το παιδί άγγίξει το κάθε τι και δημιουργή ή τον έαυτο του χίλιους-δυο κινδύνους, ή λογική μητέρα θα πρέπει να του πη άποφασιστικά, αλλά χωρίς φοβερές κραυγές: «Άσε το κάτω». «Μη το έγγιζης», «Φύγε από εκεί». Όμως, συγχρόνως, καθώς θα το λη, θα σηκώνεται γρήγορα, θα παίρνει από το χέρι το παιδί και θα το οδηγεί μακριά

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΖΗΜΙΕΣ

Ύπάρχει ή μαμά, που άφοϋ θα πη χωρίς πειστικότητα: «Κατέβα κάτω, μορό μου» στο παιδί, που έχει σκαρφαλώσει στη σκάλα, άποφασίζει έπιτέλους να το άφισι να κάνει ότι θέλει με τη σκέψη ότι: «Αν πέση, θα βάλη γνώσι και δε θα ξαναδοκιμάση άλλη φορά».

Ύπάρχει ή μητέρα, που σηκώνεται, πηγαίνει κοντά στο παιδί και του έξηγγει με φωνή διδακτική πώς και γιατί πρέπει να μη βάσει ποτέ τα δάκτυλά του στις τρύπες της ηλεκτρικής πρίζας: «Μπορεί να πεθάνης. Κατάλαβες;»

άπό το επικίνδυνο σημείο, με ήρεμία και σιγουριά, προσπαθώντας να το άποαυλώσει με κάτι άλλο. Αυτή ή σιγουριά και ή ήρεμη ένεργητικότητα, θα είναι για

Ύπάρχει ή μαμά που στο παιδάκι, που προσπαθεί να τραβήξει το κρυστάλλινο βάζο της γιογιάς, φωνάζει με φωνή φοβερή: «Άφησε το εκεί!», σηκώνοντας άπειλητικά το δάκτυλο, αλλά χωρίς να κινήσει ούτε ένα πόnton από εκεί που βρίσκεται καθισμένη.

Ύπάρχει ή μαμά που σηκώνεται, άναγκασμένη στο παιδί, που σχιμμένο έξω άπ' το παράθυρο, προσπαθεί να πετάξει στο δρόμο το σίδερο του σιδερώματος και του δίνει δυο δυνατές έπαιδες στα ψαχνά.

νεαρές μητέρες, είναι να σηκώνονται με λευκοπρόστη ή με ειδικό κοπάκι τις ηλεκτρικές πρίζες, ώστε να μη μπορεί το παιδί να χωνί σ' αυτές τα δακτυλάκια του.

— Τι απέγιναν οι δικοί μου; ρώτησε ο Μάνος τον κύρ Στάθη.

ΗΤΑΝ ένα πρωινό πολύ δροσερό. Τη νύχτα είχε βρέξει πά-
λι κι' η ύγρασία ήταν αισθητή.
Ο Μάνος άνοιξε το παράθυρο
του δωματίου, έριξε μία ματιά
έξω, έπριψε τα χέρια του, σά να-
νοιώσει την απότομη ψύχρα, που
μπήκε στην κάμαρα απ' τ' άνοι-
χτο παράθυρο και σφίχτηκε στο
παλτό, που φορούσε.

Χτές, μόλις είχε φτάσει στην
Ελλάδα από πολύ μακριά, μ'
ένας υπερκοκάνειο και είχε κατα-
λύσει σ' ένα από τα κεντρικά ξε-
νοδοχεία της Ομόνοιας.

Την Αθήνα, την Ομόνοια, την
είχε αφήσει πριν είκοσι χρόνια,
και νά που σήμερα τάβρισκε όλα
άλλοιωτικά: την κίνηση, τα σπί-
τια, τους ανθρώπους.

Έβαλε το καπέλλο του και κα-
τέβηκε τις σκάλες του ξενοδο-
χείου. Έρριξε μία ματιά γύρω του
νά προσανατολισθί κι' έπειτα
προχώρησε με σιγανό βήμα ανά-
μεσα στο πλήθος.

Ήξερε πού θα πήγαινε. Έξ
άλλου, γι' αυτό το σκοπό, ξανα-
γύρισε, όταν οι νοσταλγίες έσφι-
ξαν την ψυχή και το νού του.

Βαδίζε τώρα άργά, είχε ξεπε-
ράσει τις διαβάσεις κι' έστριβε
πότε στον ένα δρόμο και πότε
στον άλλο, με κατεύθυνσι προς
το Μεταξουργείο.

Το Μεταξουργείο ήταν το κέν-
τρο της ζωής του, εδώ και είκοσι
χρόνια.

Θάβρισκε, άραγε, στο παλιό πα-
τρικό σπίτι ή θαε μετατραπή κι'
αυτό σε πολυκατοικία;

Όλα είχαν αλλάξει... Η πλα-
τεία, οι δρόμοι, τα πιο πολλά
σπίτια. Περνούσε από εκεί σά να-
ταν ένας έντελως άγνωστος, αύ-
τος που ζωντάνευε με τους φίλους

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

του τη γειτονιά με τις καντάδες
και τα έρωτικά τραγούδια.
Κι' όταν τα προσπέρασε όλ'
αυτά, λογαριάζοντας σε ποιά ση-
μείο βρισκόταν το ένα ή το άλλο
άλλοτε, προχώρησε και στο στε-
νό δρομάκι, που καθόταν με τους
γονείς του και την αδελφούλα
του την Κούλα.

Ένοιωσε ένα ρίγος χαράς,
όταν, με την πρώτη ματιά, που
έριξε, είδε πως το σπίτι του,
μαζί με άλλα δυο διπλανά, βρι-
σκονταν ακόμη στη θέση τους.
Δέν έλειπε ούτε το αντικρινό κα-
φενεδάκι του κύρ-Στάθη!

«Νά ζούνε, άραγε;», σκέφτηκε.
Και μπήκε στο καφενείο.

Έρριξε μία ματιά γύρω στους
τοιχούς και είδε πως όλα ήταν
τά ίδια, όπως τα είχε αφήσει: ή
λιθογραφία με τη Γενοβέφα κι
άντικρυ της ή μάχη με τον Κο-
λοκοτρώνη πάνω στ' έλεγχο.

Ένας άνθρωπος πίσω από τον
πάγκο σηκώθηκε. Τον κύτταξε κα-
λά και τον γνώρισε. Ήταν ο κύρ-
Στάθης. Δέκα χρόνια στην ήλι-
κία τον περνούσε ο Στάθης.

Ο Μάνος χαμογέλασε και πλη-
σίασε.

— Ένα μισό βαρύ και έχι,
είπε.

Και τον κύτταξε στα μάτια.
Τό μυαλό του κύρ-Στάθη δού-
λεψε άστραπιαία. Και, ξαφνικά,
ό καφετζής ψιθύρισε:

— Ο Μάνος!
— Ναι, έω είμαι! Έχομε να
ιδωθούμε είκοσι χρόνια! Με θυ-
μάσαι ακόμη; Έγώ ήμουν είκοσι

χρόνων τότε κι' έσύ καμιά τρι-
ανταριά...

Έδωσαν τα χέρια κι' ο κύρ-
Στάθης χάθηκε πίσω από το τε-
ζάκι, γιά να φτιάση τον καφέ.

Ο Μάνος ξαναβγήκε στην πόρ-
τα, έριξε μία ματιά στα τρία
παλιά σπίτια, που ήταν όμοια,
γιατί και τα τρία ήταν δικά τους,
πριν ο πατέρας του καταπιεστή
με την τράπουλα. Τέλος, τους εί-
χε μείνει το μεσαίο. Τότε ο Μάνος
έφυγε από την Αθήνα.

Κάθισε σ' ένα τραπέζακι απέν-
αντι ακριβώς από το σπίτι τους.
Μία γυναίκα είχε ανοίξει ένα
άπο τα παράθυρα κι' άπλωσε τα
σεντόνια του κρεβατιού.

Δέν τη γνώριζε ο Μάνος. Ποιος
ξέρει σε ποιά χέρια είχε πέσει
το παλιό πατρικό σπίτι.

Είχε φύγει ο Μάνος από την
Αθήνα, μα δέν είχε στείλει ποτέ
ένα γράμμα, ούτε έλαβε ποτέ κα-
νένα, γιατί κανείς δέν ήξερε πως
είχε πάει στην Αυστραλία.

Κάθε φορά, που καθόταν να
γράψω, εκεί όπου βρισκόταν, έ-
λοιώθε να τον πιάη ένας ήλιγ-
γος, κι' ένα σφίξιμο στην καρ-
διά, γιατί φοβόταν μήπως θα εί-
χε γιά απάντησι την είδησι γιά
καμιά νέα καταστροφή, κανένα
άλλο θλιβερό περιστατικό. Καλύ-
τερα να μην ήξερε τίποτα. Μήπως
αυτός θα διώρθε την κατάστα-
σι; Ήταν ο άχρηστος, όπως
τον είχε χαρακτηρίσει ο πατέρας
του λίγες μέρες πριν φύγη από το
σπίτι.

Κι' ή Κούλα, ή μικρή αδελ-
φούλα του, τί νάχε άπογίνει; άρα
γε; Έκείνη τον αγαπούσε!

Ο πατέρας του μόνο δέ μπορούσε
να τον καταλάβη...

Δυό τάξεις του Γυμνασίου είχε
κάνει μονάχα ο Μάνος. Έπειτα
πήγε βοηθός σ' έναν επιπλοποιό,
μ' ένα μικρό μεροκάματο. Ο πα-
τέρας του όμως έβγαλε πολλά
λεπτά. Ήταν εργολάβος σε οικο-
δομές κι' έτσι είχε φτιάξει τα

τρία σπίτια. Έπειτα, όμως, χά-
λασε κι' αδιαφορούσε γιά την οι-
κογένειά του. Τον ενδιέφεραν πιο
πολύ τα γλέντια, το ποτό, οι
γυναίκες, τα χαρτιά. Και, μέρα
με την ήμέρα, ή στενωχώρα με-
γάλωνε μέσα στο σπίτι. Στο τέ-
λος, ή γκρίνια θα τους έτρωγε...

Ο Μάνος σκέφτηκε τότε να
παντρευθί, κι' ως ήταν μόνο είκο-
σι χρόνων. Δέν την αγαπούσε τη
νέα που ήθελε να πάρη. Τον α-
γαπούσε όμως εκείνη κι' είχε πολ-
λά λεφτά, γιατί ο πατέρας της
είχε καφενείο στην Ομόνοια.

Έτσι, ένα βράδυ, έγινε ή με-
γάλη συμφορά, τότε που ο Μά-
νος έφερε τη νέα στο σπίτι και
που γύρισε μεθυσμένος ο πατέ-
ρας του.

Δέν έχω ανάγκη από τα
λεπτά σου! είπε στη νέα. Μπο-
ρώ να κερδίσω όσα θέλω! Κι' ο
Μάνος είναι μικρός ακόμη. Νά
πας να βρης κανένα άλλον!...

Η νέα έφυγε θυμωμένη. Έτρε-
ξε ο Μάνος να τη φτάση, μα την
έχασε. Κι' ούτε την ξαναείδε πιά...

Φιλονεικήσε, λοιπόν, με τους
γονείς του κι' έφυγε στο τέλος
από το σπίτι του. Σε λίγες μέ-
ρες, έφυγε κι' από την Ελλάδα.

Ο κύρ-Στάθης έφερε το δίσκο
με δυό φλυτζάνια και τον άκούμ-
ησε πάνω στο τραπέζακι. Πλάι
κάθισε κι' ο ίδιος.

— Λοιπόν; Γύρισες;
— Ναι, κύρ-Στάθη. Άρκετά ή-
ταν είκοσι χρόνια στην ξενιτιά.
Έχω κάνει άρκετά λεφτά, στο
μεταξύ, κι' ήρθα να ζήσω ξανά

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

έδώ. Μπορεί να μην είχα πιά την
έγνοια γιά τους δικούς μου, γιά-
τί μου φέρθηκαν σκληρά, μα την
Αθήνα, το Μεταξουργείο τ' αγα-
πούσα. Κι' ήρθα! Η πρώτη μου
επίσκεψι ήταν στη γειτονιά μου.
Και χαίρομαι που σε ξαναβρί-
σκω. Έσύ τώρα θά μου πής τί
γίνηκε αυτά τα είκοσι χρόνια.

Ο κύρ-Στάθης του έδωσε ένα
τσιγάρο, άναψε κι' αυτός ένα άλ-
λο, και του άπάντησε:

— Η γειτονιά μας άλλαξε,
Μάνο, και μόνο έδώ, αυτό το κα-
φενεδάκι, μένει όπως τ' άφησες,
καθώς και τα τρία αντικρινά σπί-
τια. Όσο γιά τους γειτόνους και
τους παλιούς φίλους σου, σχεδόν
όλοι σκόρπισαν. Άλλοι πέθαναν,
άλλοι έφυγαν κι' άλλοι άλλαξαν
γειτονιά. Πολύ λίγοι μένουμε, ό-
πως μέινανε το καφενεδάκι και τα
τρία αντικρινά σπίτια, γιατί εί-
ναι δικά μου και δέν τα πουλώ...

— Δικά σου; Και το σπίτι
μας δικό σου είναι;
— Ναι... Το αγόρασα γιά να
σώσω τους δικούς σου...

— Τους δικούς μου; ψιθύρισε
ο Μάνος. Και τί απέγιναν;
— Λίγους μήνες μετά που έ-
φυγες, ο πατέρας σου ανέθηκε με-
θυσμένος σε μία σκαλοισιά ενός
σπιτιού, πουχε αναλάβει να χτί-
ση, παραπάτησε, έπεσε και τον
φέρανε νεκρό στο σπίτι του...

Σταμάτησε, άδειασε το φλυ-
τζάνι του και κύτταξε το Μάνο.
Εκείνος σάπαινε, με τα μάτια
καρφωμένα στο παλιό πατρικό
σπίτι.

Ο κύρ-Στάθης συνέχισε:
Και τα τρία σπίτια είχαν
μη ύποθήκη και εκείνοι είχαν
χαν δανείσει τον πατέρα σου, γυ-
μάτι ψωμί!...

Τ' αγόρασα, λοι-
πόν, εγώ στη δημοπρασία, με κα-
λή τιμή. Έτσι, περίσσεψαν και
καί την άφισα να μείνη στο σπι-
ριώνη νοίκι.

— Έπειτα;... ρώτησε ο Μά-
νος, μ' άγωνία.

— Έπειτα, ή Κούλα στάθη-
κε τυχερή. Παντρεύτηκε ένα μι-
νη μαζί της. Από τότε δέν ξε-
νω πώς ο μηχανικός έφυγε γιά
την Αμερική...

Με τα μάτια βουρκωμένα από
τα δάκρυα, ο Μάνος γύρισε τότε
και είπε στον κύρ-Στάθη:

— Πόσο θάθελα να δω από
κοντά το παλιό σπίτι, όπου γεν-
νήθηκα!

Σε προσκαλώ, λοιπόν, το
μεσημέρι να φάμε μαζί. Η γυ-
ναίκα μου θα εύχαριστηθί πολύ
να σε ξαναδθ. Μά κι' ή Βιολέτ-
τα, ή αδελφή μου. Τη θυμάσαι;

— Ναι, ήταν ή συμπάθειά μου...
Μά κι' αυτή σε συμπαινού-
σε. Και έξερεις; Τότε που έφυ-
γες, άρρώστησε...

Παντρεύτηκε.

Ο κύρ-Στάθης έβγαλε έναν ά-
ναστεναγμό και ψιθύρισε:

— Όχι!

Το μεσημέρι ο Μάνος έφαγε με
την οικογένειά του κύρ-Στάθη.
Η Βιολέττα τους δέχτηκε χαρού-
μενη. Είχε αλλάξει, βέβαια, μα
δέν φαίνονταν πιο πολύ από τρι-
αντα χρόνια, παρ' όλο ποσταν
πέντε χρόνια μικρότερη από το
Μάνο.

Από την ήμέρα εκείνη, ο Μά-
νος κουβάλησε τις βαλίτσες του
στο πατρικό σπίτι και το βράδυ
ξανακοιμήθηκε στο παλιό δωμα-
τίό του.

Ξαναφούντωσαν έτσι οι άνημι-
σεις και, μέσα σε δυό μήνες, ο
Μάνος παντρεύτηκε τη Βιολέττα.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΛΟΥΣΑΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙ

ΟΙ γιορτές πέρασαν, δχι όμως και οι συγκε-
ντρώσεις. Ο 'Ιανουάριος και ο Φεβρουά-
ριος είναι ακριβώς οι μήνες, που έχουν τις πιο
πολλές, λιγώτερο ή περισσότερο επίσημες. Θα
χρειασθίτε, λοιπόν, ακόμη ένα ή δυό φορέμα-
τα τουαλέτας, γιά να παρουσιασθίτε κάπως
άναεωμένοι.

Ανάμεσα στα διάφορα ύφασματα, μη λη-
σμονήσετε τα στομαμπάτα, που είναι τόσο πολύ
της μόδας και που θα σας προσφέρουν μία
Ιδιαίτερα κομψή εμφάνισι. Θά τα δούμε τόσο
σε μεταξωτά όσο και σε μουσελίνες και σε
μεγάλη ποικιλία συνδυασμών χρωμάτων. Άλ-
λοτε σε άνοιχτούς τόνους και άλλοτε σε πιο
βαθείς.

Οι στομαμπάτες τουαλέτες ακολουθούν συνή-
θως την απλότητα, δσον άφορά την κόψι, γιά-
τί το ίδιο το ύφασμα προσδίδει στο σύνολο τη
λουσάτη εμφάνισι.

Ένα παρόμοιο μοντέλο από άνοιχτόχρωμο
στομαμπάτο μεταξωτό, σχηματίζει ένα άνετο
κορσάζ χωρίς μανίκια, με τους ώμους έλαφρά
ριχτούς προς τα μπράτσα και το άνοιγμα του
λαιμού δβάλ προς τους ώμους. Η φούστα του
φορέματος είναι άφθονα σουραπτή, ώστε να
σχηματίζει έδαζε γραμμή προς τα κάτω και
το φόρεμα συμπληρώνεται με μία ντραπαρι-
στη ζώνη από το ίδιο το ύφασμα. Ένα κό-
σμημα στο κορσάζ, κοντά στον άνω τοποθε-
τημένο, προσθέτει μία επί πλέον χάρι στην
όλη εμφάνισι.

ΤΟ ΒΕΛΟΥΔΟ ΠΑΝΤΑ ΣΤΗ ΜΟΔΑ

Η βελούδινη τουαλέττα, άλλοτε σε μαύρο
και άλλοτε σ' ένα χρώμα μοδάτο, συνε-
λεί πάντα στην άραία εμφάνισι. Με μία τέ-
τοια τουαλέττα μπορείτε να πάτε σε οποιαδή-
ποτέ συγκέντρωσι.

Έχει δέ το βελούδο το μεγάλο προσόν να
μπορη να γίνη και σε απλή κόψι και σε πολύ
λουσάτη. Άπειρα είναι τα μακριά φορέματα
από βελούδο με πολλά ντραπαρίσματα και
στη φούστα και στο κορσάζ.

Θά διαλέξετε, φυσικά, την κόψι και το σχέ-
διο, που ταιριάζει πιο πολύ γιά τόν προορι-
σμό του φορέματος. Η κόψι κιμονό γιά ένα
κορσάζ άμπιγιέ, είναι πολύ καπάληλη. Το
νεκολτέ είναι στρογγυλό και τα μανίκια κοι-
τά. Η φούστα πέφτει εύθλγραμμη, άλλα με
κάποια άνεσι και στη μέση μία ζώνη από το
ίδιο βελούδο κλείνει στο πλάι μ' ένα κόσμημα.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΣΥΝΟΛΟ

Η μόδα έφέτος ευνόει Ιδιαίτερα τους άμπι-
γιέ συνδυασμούς, είτε γι' άπογευματινές λου-
σάτες εμφάνσεις, είτε γιά βραδινές.

Το άμπιγιέ φόρεμα συνδυάζεται πολύ συχνά
από το δημιούργιο λουαίτο έπανωφόρι ή από
μία κάπα. Τόσο το ένα, όσο και το άλλο, εί-
ναι ένα κομψότατο συμπλήρωμα της τουαλέ-
τας.

Ένα τέτοιο σύνολο μάς παρουσιάζει μία
τουαλέττα άνοιχτόχρωμη από γκαφρέ μεταξω-
τό, με ένα κορσάζ έλαρμιστό, που σχηματίζει
τις γραμμές του σώματος και ένα στρογγυλό
άνοιγμα λαιμού με κοντά μανίκια, σε κόψι κι-
μονό.

Η έδαζε φούστα είναι κομμένη άν φάρμ

Συνδυασμός τουαλέτας και έπανωφοριού
από μεταξωτό γκαφρέ.

Αριστερά: Καθημερινό φόρεμα μ' εθύγραμμη φούστα. Δεξιά: Άλλο φόρεμα με σούστα εθαέ.

και σχηματίζει επί πλέον στα δύο πλάγια από μια κουφατή πιέττα. Το κορσάκι ενώνεται στη φούστα χωρίς ζώνη και μόνο ένας μικρός φιόγκος στολίζει τη μέση στο ένα πλάι. Το όμοιο-μορφο επανωφόρι, που συνοδεύει το φόρεμα είναι ριχτό και εθαέ προς τα κάτω, με κιμονό κόψι και αυτό και με μάκρος μανικιών τρουά-κάρ. Κουμπώνει με πρία κουμπιά, που απ' αυτά το τρίτο φτάνει λίγο κάτω από τη μέση. Το στρογγυλό κλείσιμο του λαιμού συμπληρώνεται μ' ένα κατεβαστό γιακαδάκι.

ΤΑ ΜΕΣΑΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Η μόδα ευνόει πολύ και τη ριχτή γραμμή στα επανωφόρια και τη γραμμή, που σχηματίζει μέση και δίνει στο σύνολο τη μορφή της ρεντιγκάτας.

Είδαμε ένα τέτοιο μοντέλο, που είχε κιμονό μανίκια άνετα ως κάτω και δυο πλαϊνές πέν-σες, που άρχιζαν από τους ώμους και φορμά-ριζαν το επάνω μέρος του επανωφορίου σε πρόπο που το έκανε τελείως εφαρμοστό στη μέση. Το κουμπωμά του ήταν σταυρωτό, με δυο ζεύγη κουμπιά επάνω από τη μέση. Το άνοιγμα του λαιμού ήταν μυτερό και είχε μικρό γιακά και ρεβέρ. Το κάτω μέρος ήταν έντονα κλός και το μπροστινό φύλλο σχημάτιζε προς τα δεξιά μια βαθιά πιέττα, σε διαγώνια

γραμμή. Η πιέττα αυτή αντιστοιχούσε προς τ' αριστερά στη γραμμή του κλεισίματος.

ΣΤΑΥΡΩΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Η ίδια γραμμή στα επανωφόρια μάς παρουσιάζεται κι' αυτή με διάφορους τύπους. Άλλοτε ριχτή και εθύγραμμη, άλλοτε χωρίς ν' απομακρύνεται από την ευθεία γραμμή, αποκτά ωστόσο κάποια άνεση προς τα κάτω.

Το κουμπωμά στα ριχτά επανωφόρια το βλέπουμε υπό δύο μορφές: Άλλοτε με μια μόνο σειρά κουμπιά, σε άραία τοποθέτησι και κουμπώνοντας ως κάτω από τη μέση, ενώ άλλοτε υπάρχουν δυο σειρές κουμπιά και φυσικά το επανωφόρι τότε σταυρώνει. Στην περίπτωση αυτή έχουμε τέσσερα ζεύγη κουμπιών, από τα οποία τα δύο κουμπώνουν αρκετά πιο ψηλά από τη μέση και τα δύο άλλα πολύ χαμηλότερα απ' αυτήν, στα μισά του μάκρους του επανωφορίου, δηλαδή μεταξύ μέσης και του τέλους.

Στα επανωφόρια μ' ένα παρόμοιο κλείσιμο, θα βλέπαμε τσέπες κοφτές, σε οριζόντια γραμμή, τοποθετημένες πλαγίως, βέβαια και στο διάμεσο των επάνω και κάτω κουμπιών. Η γραμμή αυτή, στον τύπο σπόρ, συνδυάζεται μ' ένα μικρό μυτερό άνοιγμα στο λαιμό, που συμπληρώνεται με γιακά και ρεβέρ.

Αριστερά: Σπορτίβ βέστα με νωμίτη. Δεξιά: Η ίδια κόψι σ' επανωφόρι.

Ο ΝΩΜΙΤΗΣ ΣΕ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΚΑΙ ΒΕΣΤΕΣ

Συχνότατα, ή σπορτίβ εμφάνισι, τόσο σε επανωφόρια, όσο και σε βέστες, συνδυάζεται με το νωμίτη. Τελειώνει σε οριζόντια γραμμή, φτάνει ως τα μισά της μασηχάλης και παρουσιάζει μια ριχτή γραμμή στους ώμους. Το σύνολο του επανωφορίου ακολουθεί μια ριχτή ίσια γραμμή μ' ένα εθύγραμμο κουμπωμά, που έχει συνήθως δυο μόνο κουμπιά, ένα άμε-σως κάτω από το νωμίτη και το άλλο αρκετά χαμηλότερα από τη μέση.

Το ίδιο ακριβώς γίνεται και στις βέστες, μόνο που το μάκρος τους είναι αρκετά τονι-σμένο.

Πολύ της μόδας είναι, σ' ένα τέτοιο τύπο επανωφορίου ή βέστας, το γαρνίρισμα με έξω-τερικά γαζιά. Θα τα βλέπουμε να στολίζουν το τελείωμα του νωμίτη, καθώς και τις τσέπες, που είναι συνήθως εξωτερικές και συμπληρώ-νονται με καπάκια κουμπιών. Το μυτερό ά-νοιγμα του λαιμού με γιακά και ρεβέρ είναι κι' εδώ το πιο ταίριαστο.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΝΤΕ—ΠΙΕΣ

Στις απογευματινές εμφανίσεις βλέπουμε συ-χνότατα το συνδυασμό φορέματος και βέστας. Πολύ της μόδας είναι, σε παρόμοιους συν-δυασμούς, να είναι αρκετά κοντή ή βέστα, σχεδόν σαν μπλουζέρ. Ένα κομψότατο μοντέλο παρουσιάζει ακριβώς τη γραμμή αυτή την τό-σο μόδα. Το φόρεμα, από βαθύχρωμο λαϊ-νάκι, σχηματίζει ένα άνετο κορσάκι, με μικρό στρογγυλό κλείσιμο λαιμού και χωρίς μανίκια. Η φούστα, με κάποια άνεση στους γοφούς, στενεύει όσο προχωρεί προς τα κάτω.

Μια φαρδιά ζώνη από μεταξωτό ή δέρμα λουστρίνι, κλείνει με άγκράφα και συντελεί στο να δίνει στο κορσάκι ένα ελαφρό μπουφάν. Το συμπλήρωμα αυτού του φορέματος, δη-λαδή η βέστα, είναι κοντή και πέφτει με άνεση, κονταίνοντας λίγο περισσότερο μπροστά. Κλεί-νει κι' αυτή στρογγυλά στο λαιμό και παρου-σιάζει το σκέρσο του φοδραρίσματος με γού-να. Τα μανίκια είναι άνετα, σε μάκρος τρουά-κάρ.

Η ΑΠΛΗΤΗΣ ΣΤΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Η απλή γραμμή είναι αυτή, που χαρακτη-ρίζει τα φορέματα της καθημερινής σας ζωής. Τα βλέπουμε άλλοτε να εμφανίζονται εθύ-γραμμη και άλλοτε με τη φούστα κλός ή αν-φόρμ, να παίρνουν την εθαέ γραμμή.

Ένα μοντέλο μάς παρουσιάζει ακριβώς την ίσια γραμμή, σε μια πολύ κομψή κόψι. Το κορσάκι του έχει κόψι κιμονό, μ' ένα σκέρσο μιας ντεκούπ σε οριζόντια γραμμή, άπανά από το στήθος, που συνεχίζεται και κατά μήκος των κοντών μανικιών, εμπρός και στο πλάι. Η ντεκούπ αυτή στα μανίκια και σε μέρος του κορσάκι, τονίζεται μ' ένα διπλό εξωτερικό γαζί. Ο λαιμός του κορσάκι είναι στρογγυλός και στη μέση σχηματίζεται ένα ελαφρό μπουφάν. Η φούστα του φορέματος είναι εντελώς εθύ-γραμμη και έχει μπροστά ραφή, κατά μήκος του μάκρους της. Τονίζεται κι' αυτή με διπλό εξωτερικό γαζιά. Μια ζώνη από το ίδιο λαϊνάκι του φορέματος, κλείνει με άγκράφα.

Ένα άλλο μοντέλο παρουσιάζεται με την ίδια κόψι στο κορσάκι, αλλά η φούστα του προσλαμβάνει την εθαέ γραμμή. Κομμένη αν-φόρμ και με αφθονα γκοντέ, παρουσιάζει επί-πλέον ραφή στη μέση μπροστά, που τονίζεται με εξωτερικά γαζιά.

ΤΑ ΚΑΝΤΡΙΓΙΕ ΛΑΙΝΑΖ

Η μόδα των καντριγιέ λαϊνάς συντελεί στο να σας προσφέρει χαριτωμένα φορέματα, που είναι πολύ κατάλληλα για κάθε μέρα. Είναι απλά και κομψά.

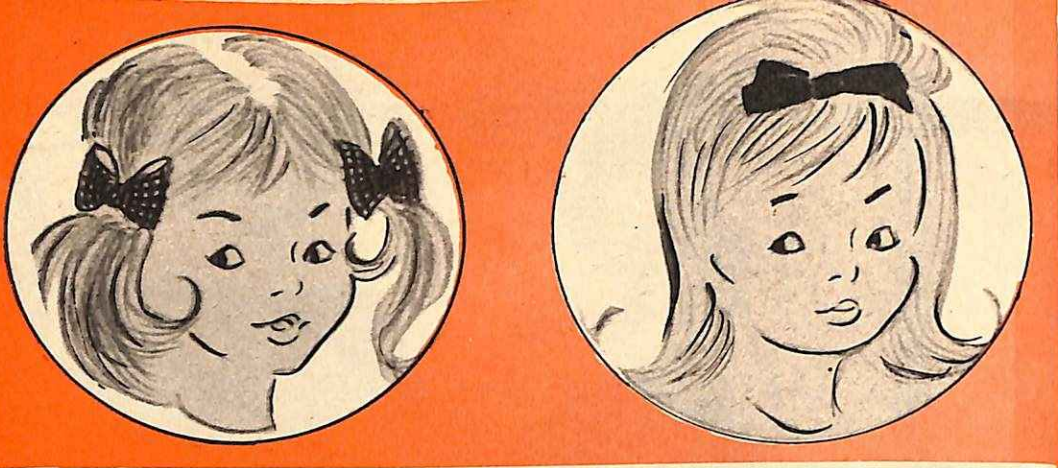
Πολύ συχνά, σ' αυτά τα φορέματα, βλέπουμε να συνδυάζεται το διαγώνιο με το ίσιο του ύφασματος, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Ένα μοντέλο μάς παρουσιάζει ένα καντρι-γιέ φόρεμα με άπλο κορσάκι κιμονό και χρη-σιμοποιήσει διαγώνια του καντριγιέ. Το κορσάκι είναι άνετο και λιγάκι μπουφάν. Όσο για τη φούστα, έχει το καντριγιέ στο ίσιο του και παρουσιάζεται εθύγραμμη. Δύο κοφτά τσεπά-κια τη στολίζουν άμεσως κάτω από τη μέση και μια φαρδιά δερμάτινη ζώνη, σ' ένα από τα βασικά χρώματα του καντριγιέ, περιβάλλει τη μέση.

Ένα τέτοιο φόρεμα μπορεί να συμπληρώ-νεται με μια φαρδιά εσάρπα, καμωμένη από το ίδιο το λαϊνάκι.

1) Η κιμονό κόψι. 2) Το ίδιο φόρεμα με λευκό συμπλήρωμα. 3) Καντριγιέ φορεμάτι με δερμάτινη ζώνη. 4) Ομοίωση εσάρπα για συμπλήρωμα φορέματος.

Άριστερά: Κοριτσίστικο χτένισμα με φιογκάκια στα πλάγια. Δεξιά: Χτένισμα με φιώγκο μπροστά πάνω από το μέτωπο.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΧΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Για τα μικρά σας, που θα πάνε για πρώτη φορά στο σχολείο, πρέπει να τους ετοιμάσετε ένα ντύσιμο ανάλογο με την καινούργια τους ζωή.

Τόσο το φόρεμα της μικρής, όσο και το κοστούμι του μικρού, πρέπει να είναι ζεστά, ευχάριστα, συγχρόνως δε άνετα και πρακτικά.

Το πιο κατάλληλο ύφασμα είναι η φανέλλα, που συγκεντρώνει όλα αυτά τα προσόντα. Μια πολύ απλή κόψι είναι αυτή, που ταιριάζει για το φόρεμα της μικρής. Το μπλουζάκι γίνεται ολόισιο, κατεβαίνει λίγο χαμηλότερα από τη μέση και μπορεί να τελειώνει σχηματίζοντας μύτες, στρουγγυλές σά φαστόνι. Η φουτίτσα, που θα ενωθεί σ' αυτό το σημείο με το μπλουζάκι, θα σχηματίζει πιέττες κουφωτές ή πλαϊσάτες. Τα μανίκια θα είναι μακριά και θα τελειώνουν με πουσινέ μανδύων στενά. Ένα κατεβαστό γιανκαδάκι από το ίδιο ύφασμα ή από λευκό πικέ, στολίζει το στρογγυλό άνοιγμα του λαιμού.

Το κοστούμι του μικρού αποτελείται από ένα κοντό παντελονάκι και μια μπλούζα με κατάλληλη ζώνη, που κομψώνει εξωτερικά στο παντελονάκι. Έδω θα προτιμήσετε την κόψι ραγιόλαν για τη μπλούζα, με μακριά μανικά-

κια και μικρά πουανιέ. Έκατέρωθεν του κουμπώματος της μπλούζας κάνετε τρεις-τέσσερες πιέττες και στο στρογγυλό λαιμό βάζετε μικρό κατεβαστό γιανκαδάκι.

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Αφίνετε στα κοριτσάκια σας τα μαλλιά τους στη φυσική τους. "Αν τα προκίσει ή φύσις με μαλλάκια σγουρά, τόσο το καλύτερο, αν όχι, μην τα παιδεύετε, για ν' αλλάξετε τη μορφή των μαλλιών τους.

Ταχτικά λούσιμο μόνο χρειάζεται, καλό βούρτσισμα και περιποιημένο χτένισμα, για να είναι πάντα χαριτωμένη ή κορούλα σας.

Σας δείχνουμε σήμερα δύο όμορφα χτενίσματα, που είναι πολύ κατάλληλα, με λίγη κορδέλλα, που τα στολίζει.

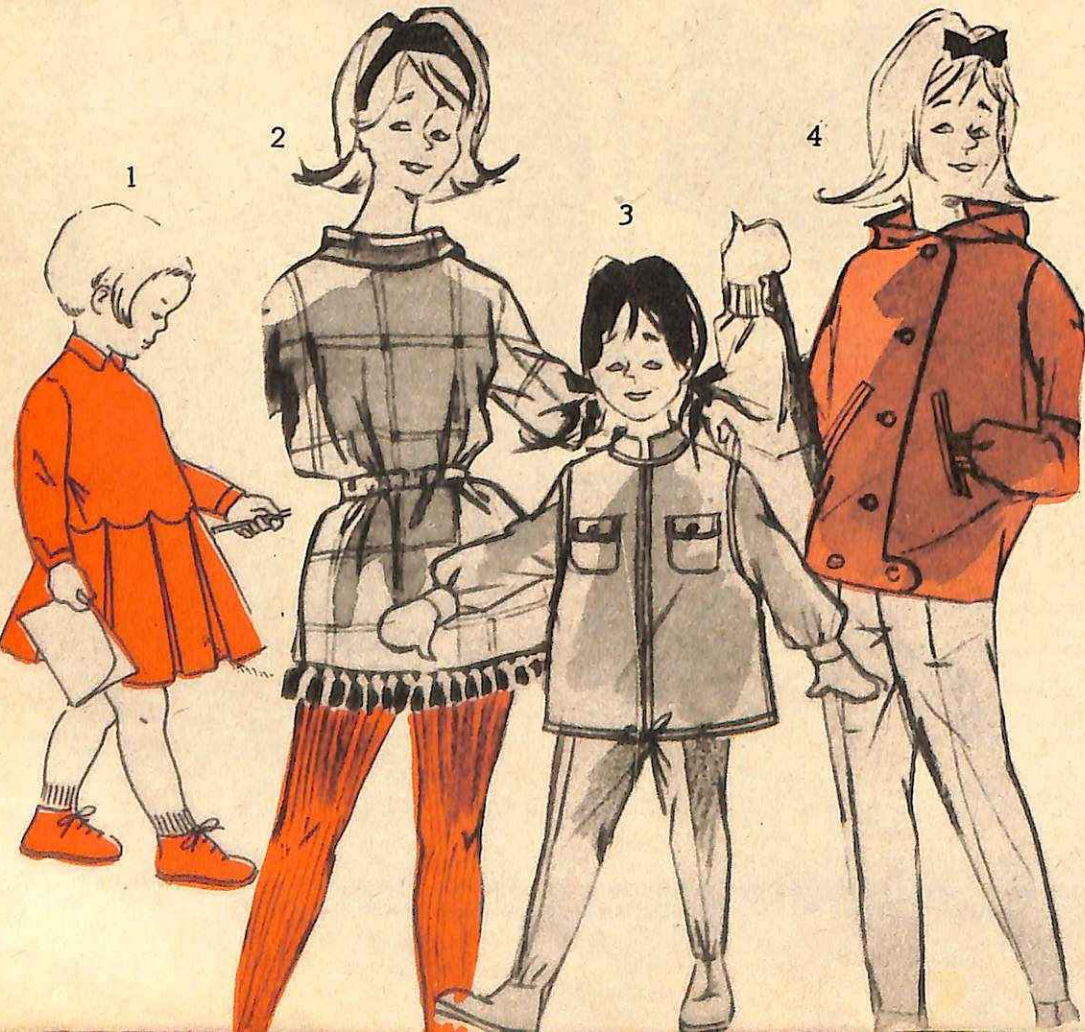
ΣΤΙΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΣΠΟΡ

Το παντελόνι για τα κορίτσια σας είναι το απαραίτητο ντύσιμο για εκδρομές ή για αθλητισμό. Πάνω από το παντελόνι μπαίνει ένα πουλόβερ ή μια καζάκα από φανταζή λαινά, κι έτσι έχετε ένα πρακτικό σύνολο.

Καλές είναι επίσης οι δερματίνες βέσπες, που κλείνουν με έλαιο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Παιδικό φόρεμα με κουφωμένες στη φούστα. 2) Παντελόνι και σπορτίβ κατρινιέ καζάκα. 3) Βέστα, που κλείνει με έλαιο. 4) Βέστα με κουκούλα.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Μποτίλιες από λάδι

Οι μποτίλιες που περιείχαν λιπαρά όντα, καθαρίζουν εύκολα και καλά με λίγη καυστική σόδα, λυωμένη σε ζεστό νερό. Ύστερα τις ξεπλένετε με πολλά νερά. Προσέχετε όμως να μη θραυθούν τα χέρια σας ή τα ρούχα σας με την καυστική διάλυση της σόδας.

Οικονομία στο σαπούνι

Υπάρχει ένας τρόπος να κάνετε οικονομία στο σαπούνι, πολλοί λαμβάνουν το. Μαζεύετε φύλλα κισσού, τα πλένετε και βράζετε 150 γραμμάρια απ' αυτά σε 1 λίτρο νερό. Όταν το υγρό μείνει το μισό, το σουρώνετε και προσθέτετε 60 γραμμάρια σαπούνι ξυμμένο, κόλλη τσίπς ποταμού κι ένα ξυμμένο κέρι. Αδειάζετε το μίγμα σε μία κατακόρυφα έμμεση, τη βάζετε στη φωτιά κι άνακατεύετε ώς ότου το υγρό γίνει πηχτό και δημιουργηθεί. Αφίνετε να κρυώσει. Κι έτσι έχετε σχεδόν 1 κύβο σαπούνι, αξιο στο γιγ το πλύσιμο όλων των χρωματιστών ρούχων.

Αντί πετσέτας

Η πολλή χρήση και τα συχνά πλύσιμα φθείρουν τις πετσέτες της κουζίνας. Φροντίστε λοιπόν να υπάρχει πάντα δίπλα στο νεροχύτη ένα μεταλλικό κουτί, γεμάτο με π'το:ρα ή με ψύλο πριονίδι. Και θουάτε μέσα τα χέρια σας κάθε φορά για να τα στεγνώσετε, έτσι να μεταχειριστείτε την πετσέτα. Έτσι, έχετε κι ενα άλλο κέρδος: Θα διατηρούνται τα χέρια σας άπρακα και μαλακά.

Αδιαβροχοποίηση των ύφασμάτων

Μπορείτε να κάνετε αδιαβροχο όποιοδήποτε ύφασμα, εύκολα και δίχως πολλά έξοδα. Πρώτα απ' όλα, πρέπει άπαρτηγώς να το καθαρίσετε τελείως. Το θουρτίζετε, το χτυπάτε, το πλένετε καλά. Έπειτα μεταχειρίζεστε την κατάλληλη μέθοδο αδιαβροχοποίησης, αναλόγως του είδους του:

Υφάσματα βαμβακερά και π'α: Τα θουάτε σε χλωρή σαπουνάδα (50 γραμ. σαπούνι σε κάθε κύβο νερό), τα κουνάτε καλά, τα θυάτε και τ' αφίνετε να στεγνώσουν, χωρίς να τα στυψετε ή να τα ξεπλύνετε. Ύστερα, καθώς είναι όντα άκαμα, τα θουάτε σε κρύα διάλυση γαλακτοπτερας 2%. Τα στεγνώνετε και τ' αφίνετε στη σκιά για να στεγνώσουν. Επαναλαμβάνετε τρεις φορές το ίδιο αυτό λούτρο. Προσέχετε να μη μεταχειριστείτε σιδερένια δοχεία για τη διάλυση, αλλά από εβονί ή πλαστικά.

Μεταξωτά, ρεγιόν, λινά: Φτίνετε μία πρόχειρη κορνίζα από τέσσερα ξύλα κι' απλώνετε πάνω το ύφασμα, έτσι ώστε να θλέ. τη πρὸς τὰ ξύλα ή ἀνὰ δύο ή τρία. Μετά από φανέλλα θουτηγμένη σε αέρας το λινάριο (λάδι της μοιγιάς), τρέχετε επανειλημμένως τις δύο επιφανείες του, δίχως πίεση. Ύστερα τ' αφίνετε κρεμασμένο σε δροσερό μέρος 3 εβδομάδες. Επαναλαμβάνετε τη μέθοδο δύο φορές.

Άλλος τρόπος: Τρέχετε δυνατά την καλή β. ψι του ύφασματος με μίγμα λινελαίου και ασπ. κατρί (το παίρνετε από ένα χρωματισμένο λινάρι). Αφίνετε μερικές μέρες στη σκιά. Ύστερα επαναλαμβάνετε το ίδιο στην ανώτερη όψη. Τέλος, εφαρμόζετε την ίδια μέθοδο, ακόμα μία φορά, στην καλή όψη.

Το ντύσι

Τίποτα δε φέρνει τόσο ευδυσχεσία, όσο ένα ντύσι. Πρέπει να έχετε όλο το ντύσι όντα ζεστό ή το ζεστό ντύσι έρεθίζει τα νεύρα. Μόνο το χλωρό τα καταπραίνει. Επίσης, αν το νερό πέφτει με δύναμη, έρεθίζει. Αν πέφτει πιο ελαφρά, έχει ευεργετική καταπραυντική ενέργεια.

Αν δεν είσαστε έκνευρισμένη, αλλά κουρασμένη από το κάματο, κάμπετε ένα ντύσι ζεστό και καθαρίν κρύο. Μετά το ντύσι, επιβάλλεται λίγη άναπαύση.

Αν δεν έχετε άγκατάστασι για ντύσι, μπορείτε να την άναπαύσετε άριστα μ' ένα μουσκεμένο σφουγγάρι.

Για να ήρεμήσουν τα νεύρα

Περπατάτε πολύ, κάνετε σπορ και γυμναστική, αν θέλετε να έχετε ήσυχά νεύρα κι' ευδυσχεσία. Αν άμφιβάλλετε γι' αυτό, σκεφθείτε τι κάνει ο άντρας σας, όταν είναι θυμωμένος ή όταν το λογαριασμό της μοδιτρας σας. Πηγαίνει κάπου, μένει στην κάμαρα, σπάει κάτι, κλασάει τη γάτα... ή λασάει κάνει γυμναστική, κι' έτσι ξεθυμαίνει!

Κι' ένα άλλο παράδειγμα: Όταν γυρίζετε από μια όραία έκδρομη στο δουνό, είσαστε ποτέ θλιμμένη, σκέπτεστε τα χρέη σας ή την άκρίβεια της ζωής; Όχι, βέβαια!

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖΑΙΗΜΣ ΚΗΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο εισαγγελέας άφινει προσωρινά έλευρο στο Χάρτ. Αυτός ζητάει τότε να μιλήσει με τον Κόττον. Τον πληροφορεί για τη δολοφονία της Πέττυ και του ζητάει περισσότερες πληροφορίες για τις σχέσεις του με τη Μπόννι. Έκτινος του λέει ό, τι η Μπόννι φανόταν σαν να φοβάτοσε κάτι κι' ότι του μιλούσε κάθε τόσο για τους «τελλούς Ράσους». Ύστερα ο Χάρτ παίρνει μαζί του τη Γκέρτα, την υπάλληλό του, για να δει την άποψη του, και πηγαίνει στο σπίτι του Ντήρινγκ. Στο δρόμο, η Γκέρτα του έξομολογείται πως τον άγαπάει τρελλά. Ο Ντήρινγκ άπει στο σπίτι του μια συλλογή από μικρογραφήματα πυραύλων, γιατί συνεργάζετα με τα έργοστάσια που τους φτιάχνουν. Ο Χάρτ τὸν ρωτάει αν είχε δει την Πέττυ, που άνέθηκε στ' αυτό τοκίνητο του, μετά τη δίκη. Κι' αυτός άπαντάει καταφατικά. Προσθέτει όμως ότι δεν έξερε αν την είχε δει και κανείς άλλος. Άπο κλειεί έξ' άλλου, το δε έρισκόταν η Μπόννι στην Ένσενάντα, μεταμφιεσμένη, όπως είχε πη η Πέττυ.

—Ε, λοιπόν, όχι! άπάντησε ο Ντήρινγκ μ' ένα χλωμό χαμόγελο. Παρ' όλο το δυσάρεστο αντίηχο της άτομικής άπείλης στις εργασίες των πελατών μου και στις δικές μου, μπορώ να σας βεβαιώσω πως η μακαρίτισσα ή γυναίκα μου δεν έξεδιήλωσε ποτέ πολύ ενδιαφέρον γ' αυτά τα προβλήματα. Κύτταξε μονάχα να που έξεκόλλαν διαμαντικά και να με έξευτελίζ!

Σηκώθηκε κι' αυτός και πόσθεσε: —Με συγχωρήτε τώρα... Θα σας έβγαλν ή Μάγιο.

Πραγματικά, είχε φανή στο κατόφλι ο σωφρο - μαίτο ντ' ότέλ.

Ο κ. Χάρτ έχει να σας κάνει μία ερώτηση, του είπε ο Ντήρινγκ. Θυμόσαστε αν είδατε χτες τη νύχτα, έξω απ' το δικαστικό μέγαρο, τον κ. Χάρτ μαζί με τη νέα γυναίκα που δολοφονήθηκε;

—Μάλιστα, κύριε. Τ' αυτοκίνητο του έκλεινε το δρόμο κι' άναγκάστηκα να κορνάρω για να παρμεύω.

Το θυμάμαι, είπε ο Χάρτ. Έκείνο που θέλω να μάθω, είναι αν παρατηρήσατε κανένα τρίτο πρόσωπο που μ'ας κυττάε.

Ο σωφρο κούνησε το κεφάλι του. —Όχι, κύριε. Ήμουν κουρασμένος απ' όλη την ήμερα και δεν πρόσεχα τι γινόταν γύρω μου. Σκεπάζουν προάπτιον να γυρίσω στο σπίτι το γρηγορώτερο.

Μετά την υπερβολική δροσιά της σάλλας του σπιτιού του Ντήρινγκ, ή έσπη του ήλιου φάνηκε ευχάριστη στο Χάρτ. Ξαναγύρισε στ' αυτόκίνητο του Κέλλυ και στάθηκε μία στιγμή, για να ζεστήν την πλάτη και τους ώμους του.

—Λοιπόν, τί ιδέα έχετε; εώτησε τη Γκέρτα.

—Δε μου πολυαρέσκει, αυτοί οι δύο. Προσάπτιον ο κ. Ντήρινγκ. Πιστεύετε πως μπορούσαν να σας παρακολουθήσουν ως το διαμέρισμα έκειν; της γυναίκας, χτες τη νύχτα;

—Είναι πιθανό.

—Και πως την άκουσαν να σας διηγείται ότι είχε δει την κ. Ντήρινγκ στην Ένσενάντα;

—Ο Χάρτ σκέφθηκε μία στιγμή. —Όχι, δηλώς έπιτέλους. Το θύμα μου το έλε, αυτό, στην κρεβατοκάμαρα, έπειτα...

Κοκκίνισε λίγο κι' έσπευσε να προσθήσει: —Ναι, έπειτα. Μά, αν κορυφώνε κάποιος πίσω απ' την έξοπορτα, είναι ένδεχομένο γ' άκουσε την τηλεφωνική συνδιάλεξη μου με το Μπέν Σούττον... Βέβαια, δεν επανέλαβα σ' αυτόν τα λόγια της Πέττυ, αλλά τον ρώτησα αν την είχε πάει πραγματικά στην Ένσενάντα κι' αν του είχε μιλήσει εκείνη για κάποια συνάντησι που έκανε εκεί.

—Αυτό είναι! σμπέρανε ή Γκέρτα, με μία εύλωτη χειρονομία. —Ποιό;

—Ο κ. Ντήρινγκ ή ο σωφρο του είναι ο δολοφόνος εκείνης της γυναίκας.

—Μά γιατί θα τη σκοτώνανε; —Για να την έμποδίσουν να επανέλθει στην άστυνομία εκείνο που σας είχε πη.

—Μά αυτό δεν έχει καμμία λογική! διαμαρτυρήθηκε ο Χάρτ. —Η Γκέρτα άνασκησε τους ώμους της.

—Στην ιστορία αυτή, τίποτα δεν έχει λογική για μ'ας... ούτε κι' ή διαγωγή σας, που θυμίζει μαθητοίδη! Ίσως νάνα άκομη ζωντανή ή Μπόννι και, για κάποιο λόγο που δεν τον έξορμε, να θέλη ο άντρας της να τη θεωρούσε νεκρή.

Είχε άσφαλίζει τη ζωή της; —Ναι, και μάλιστα για ένα σεβαστό ποσό.

—Άηλαθ; —Έξακριβώθηκε στην άνάκρισι

—Και πως την άκουσαν να σας διηγείται ότι είχε δει την κ. Ντήρινγκ στην Ένσενάντα;

—Ο Χάρτ σκέφθηκε μία στιγμή. —Όχι, δηλώς έπιτέλους. Το θύμα μου το έλε, αυτό, στην κρεβατοκάμαρα, έπειτα...

Κοκκίνισε λίγο κι' έσπευσε να προσθήσει: —Ναι, έπειτα. Μά, αν κορυφώνε κάποιος πίσω απ' την έξοπορτα, είναι ένδεχομένο γ' άκουσε την τηλεφωνική συνδιάλεξη μου με το Μπέν Σούττον... Βέβαια, δεν επανέλαβα σ' αυτόν τα λόγια της Πέττυ, αλλά τον ρώτησα αν την είχε πάει πραγματικά στην Ένσενάντα κι' αν του είχε μιλήσει εκείνη για κάποια συνάντησι που έκανε εκεί.

—Αυτό είναι! σμπέρανε ή Γκέρτα, με μία εύλωτη χειρονομία. —Ποιό;

—Ο κ. Ντήρινγκ ή ο σωφρο του είναι ο δολοφόνος εκείνης της γυναίκας.

—Μά γιατί θα τη σκοτώνανε; —Για να την έμποδίσουν να επανέλθει στην άστυνομία εκείνο που σας είχε πη.

—Μά αυτό δεν έχει καμμία λογική! διαμαρτυρήθηκε ο Χάρτ. —Η Γκέρτα άνασκησε τους ώμους της.

—Στην ιστορία αυτή, τίποτα δεν έχει λογική για μ'ας... ούτε κι' ή διαγωγή σας, που θυμίζει μαθητοίδη! Ίσως νάνα άκομη ζωντανή ή Μπόννι και, για κάποιο λόγο που δεν τον έξορμε, να θέλη ο άντρας της να τη θεωρούσε νεκρή.

Είχε άσφαλίζει τη ζωή της; —Ναι, και μάλιστα για ένα σεβαστό ποσό.

—Άηλαθ; —Έξακριβώθηκε στην άνάκρισι

—Και πως την άκουσαν να σας διηγείται ότι είχε δει την κ. Ντήρινγκ στην Ένσενάντα;

—Ο Χάρτ σκέφθηκε μία στιγμή. —Όχι, δηλώς έπιτέλους. Το θύμα μου το έλε, αυτό, στην κρεβατοκάμαρα, έπειτα...

Κοκκίνισε λίγο κι' έσπευσε να προσθήσει: —Ναι, έπειτα. Μά, αν κορυφώνε κάποιος πίσω απ' την έξοπορτα, είναι ένδεχομένο γ' άκουσε την τηλεφωνική συνδιάλεξη μου με το Μπέν Σούττον... Βέβαια, δεν επανέλαβα σ' αυτόν τα λόγια της Πέττυ, αλλά τον ρώτησα αν την είχε πάει πραγματικά στην Ένσενάντα κι' αν του είχε μιλήσει εκείνη για κάποια συνάντησι που έκανε εκεί.

—Αυτό είναι! σμπέρανε ή Γκέρτα, με μία εύλωτη χειρονομία. —Ποιό;

—Ο κ. Ντήρινγκ ή ο σωφρο του είναι ο δολοφόνος εκείνης της γυναίκας.

—Μά γιατί θα τη σκοτώνανε; —Για να την έμποδίσουν να επανέλθει στην άστυνομία εκείνο που σας είχε πη.

—Μά αυτό δεν έχει καμμία λογική! διαμαρτυρήθηκε ο Χάρτ. —Η Γκέρτα άνασκησε τους ώμους της.

—Στην ιστορία αυτή, τίποτα δεν έχει λογική για μ'ας... ούτε κι' ή διαγωγή σας, που θυμίζει μαθητοίδη! Ίσως νάνα άκομη ζωντανή ή Μπόννι και, για κάποιο λόγο που δεν τον έξορμε, να θέλη ο άντρας της να τη θεωρούσε νεκρή.

—Και πως την άκουσαν να σας διηγείται ότι είχε δει την κ. Ντήρινγκ στην Ένσενάντα;

—Ο Χάρτ σκέφθηκε μία στιγμή. —Όχι, δηλώς έπιτέλους. Το θύμα μου το έλε, αυτό, στην κρεβατοκάμαρα, έπειτα...

Κοκκίνισε λίγο κι' έσπευσε να προσθήσει: —Ναι, έπειτα. Μά, αν κορυφώνε κάποιος πίσω απ' την έξοπορτα, είναι ένδεχομένο γ' άκουσε την τηλεφωνική συνδιάλεξη μου με το Μπέν Σούττον... Βέβαια, δεν επανέλαβα σ' αυτόν τα λόγια της Πέττυ, αλλά τον ρώτησα αν την είχε πάει πραγματικά στην Ένσενάντα κι' αν του είχε μιλήσει εκείνη για κάποια συνάντησι που έκανε εκεί.

—Αυτό είναι! σμπέρανε ή Γκέρτα, με μία εύλωτη χειρονομία. —Ποιό;

—Ο κ. Ντήρινγκ ή ο σωφρο του είναι ο δολοφόνος εκείνης της γυναίκας.

—Μά γιατί θα τη σκοτώνανε; —Για να την έμποδίσουν να επανέλθει στην άστυνομία εκείνο που σας είχε πη.

—Μά αυτό δεν έχει καμμία λογική! διαμαρτυρήθηκε ο Χάρτ. —Η Γκέρτα άνασκησε τους ώμους της.

—Στην ιστορία αυτή, τίποτα δεν έχει λογική για μ'ας... ούτε κι' ή διαγωγή σας, που θυμίζει μαθητοίδη! Ίσως νάνα άκομη ζωντανή ή Μπόννι και, για κάποιο λόγο που δεν τον έξορμε, να θέλη ο άντρας της να τη θεωρούσε νεκρή.

Είχε άσφαλίζει τη ζωή της; —Ναι, και μάλιστα για ένα σεβαστό ποσό.

—Άηλαθ; —Έξακριβώθηκε στην άνάκρισι

—Και πως την άκουσαν να σας διηγείται ότι είχε δει την κ. Ντήρινγκ στην Ένσενάντα;

—Ο Χάρτ σκέφθηκε μία στιγμή. —Όχι, δηλώς έπιτέλους. Το θύμα μου το έλε, αυτό, στην κρεβατοκάμαρα, έπειτα...

Κοκκίνισε λίγο κι' έσπευσε να προσθήσει: —Ναι, έπειτα. Μά, αν κορυφώνε κάποιος πίσω απ' την έξοπορτα, είναι ένδεχομένο γ' άκουσε την τηλεφωνική συνδιάλεξη μου με το Μπέν Σούττον... Βέβαια, δεν επανέλαβα σ' αυτόν τα λόγια της Πέττυ, αλλά τον ρώτησα αν την είχε πάει πραγματικά στην Ένσενάντα κι' αν του είχε μιλήσει εκείνη για κάποια συνάντησι που έκανε εκεί.

—Αυτό είναι! σμπέρανε ή Γκέρτα, με μία εύλωτη χειρονομία. —Ποιό;

—Ο κ. Ντήρινγκ ή ο σωφρο του είναι ο δολοφόνος εκείνης της γυναίκας.

—Μά γιατί θα τη σκοτώνανε; —Για να την έμποδίσουν να επανέλθει στην άστυνομία εκείνο που σας είχε πη.

—Μά αυτό δεν έχει καμμία λογική! διαμαρτυρήθηκε ο Χάρτ. —Η Γκέρτα άνασκησε τους ώμους της.

—Στην ιστορία αυτή, τίποτα δεν έχει λογική για μ'ας... ούτε κι' ή διαγωγή σας, που θυμίζει μαθητοίδη! Ίσως νάνα άκομη ζωντανή ή Μπόννι και, για κάποιο λόγο που δεν τον έξορμε, να θέλη ο άντρας της να τη θεωρούσε νεκρή.

Είχε άσφαλίζει τη ζωή της; —Ναι, και μάλιστα για ένα σεβαστό ποσό.

—Άηλαθ; —Έξακριβώθηκε στην άνάκρισι

—Και πως την άκουσαν να σας διηγείται ότι είχε δει την κ. Ντήρινγκ στην Ένσενάντα;

—Ο Χάρτ σκέφθηκε μία στιγμή. —Όχι, δηλώς έπιτέλους. Το θύμα μου το έλε, αυτό, στην κρεβατοκάμαρα, έπειτα...

Κοκκίνισε λίγο κι' έσπευσε να προσθήσει: —Ναι, έπειτα. Μά, αν κορυφώνε κάποιος πίσω απ' την έξοπορτα, είναι ένδεχομένο γ' άκουσε την τηλεφωνική συνδιάλεξη μου με το Μπέν Σούττον... Βέβαια, δεν επανέλαβα σ' αυτόν τα λόγια της Πέττυ, αλλά τον ρώτησα αν την είχε πάει πραγματικά στην Ένσενάντα κι' αν του είχε μιλήσει εκείνη για κάποια συνάντησι που έκανε εκεί.

—Αυτό είναι! σμπέρανε ή Γκέρτα, με μία εύλωτη χειρονομία. —Ποιό;

—Ο κ. Ντήρινγκ ή ο σωφρο του είναι ο δολοφόνος εκείνης της γυναίκας.

—Μά γιατί θα τη σκοτώνανε; —Για να την έμποδίσουν να επανέλθει στην άστυνομία εκείνο που σας είχε πη.

—Μά αυτό δεν έχει καμμία λογική! διαμαρτυρήθηκε ο Χάρτ. —Η Γκέρτα άνασκησε τους ώμους της.

—Στην ιστορία αυτή, τίποτα δεν έχει λογική για μ'ας... ούτε κι' ή διαγωγή σας, που θυμίζει μαθητοίδη! Ίσως νάνα άκομη ζωντανή ή Μπόννι και, για κάποιο λόγο που δεν τον έξορμε, να θέλη ο άντρας της να τη θεωρούσε νεκρή.

βεβαιωθώ άπόλυτα πως δε μπορούσε ή Μπόννι, να την έγκαταλείψει με άλλο τρόπο, παρά μόνο αν την πετούσε ο Κόττον απ' το φινιστροί.

—Κι' αν ύπηρχε κι' άλλος τρόπος; —Τότε θα πάμε στην Ένσενάντα και θα ψάξουμε για τα ίχνη της μυστηριώδους σενόρας Άλβερντο Μοντέ, που—κατά την Πέττυ—δεν ήταν παρά ή Μπόννι, με τα μαλλιά της βαμμένα μαύρα.

—Σύμφωνοι, είτε ή Γκέρτα. Πάντα το ήθελα πολύ να δω την Ένσενάντα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

2 Σεπτεμβρίου 1958. "Ωρα και 28'.

Ήταν στη θάλασσα, ή πάντως κοντά στη θάλασσα. Άκουγε τα κύματα που σπάανε μακριά, σε κάποια άκρογαλιά. Ένοιωσε τη χαρακτηριστική μωροδία που έχουν τα λιμάνια κι' οι προκυμαίες όλου του κόσμου — από κατόμι, κανονίγρια, σκουινά, ήγυρά, έβλα, σκουριασμένα μέταλλα, φρέσκα μωγιά, πανιά μουχλιασμένα, άκαθάρτο πετρέλαιο...

Για μερικές στιγμές, το μυαλό του Χάρτ, μουδιασμένο άκομη απ' τον ήπιο, άρνήθηκε να λειτουργήσει. Τότερα θυμήθηκε που βρισκόταν.

Αυτός κι' ή Γκέρτα είχαν φτάσει στο Νιούπορτ χωρίς το βράδυ. Δεν είχε σκοτεινιάσει άκομη τόσο, ώστε να μπορούσε ο Χάρτ ν' άνεβή στο γιωτ του Ντήρινγκ χωρίς να τον δουν.

Τίποτα πολὺς κόσμος έκει γύρω: ψαράδες που γυρίζαν απ' τη δουλειά τους, ταξιδιώτες που γλείφανε θέσεις στα πλοία που θα φεύγανε τη νύχτα για το νησί Σαν Κλεμέντε, τουρίστες, βαρκάρες, χαμοεμψέδες...

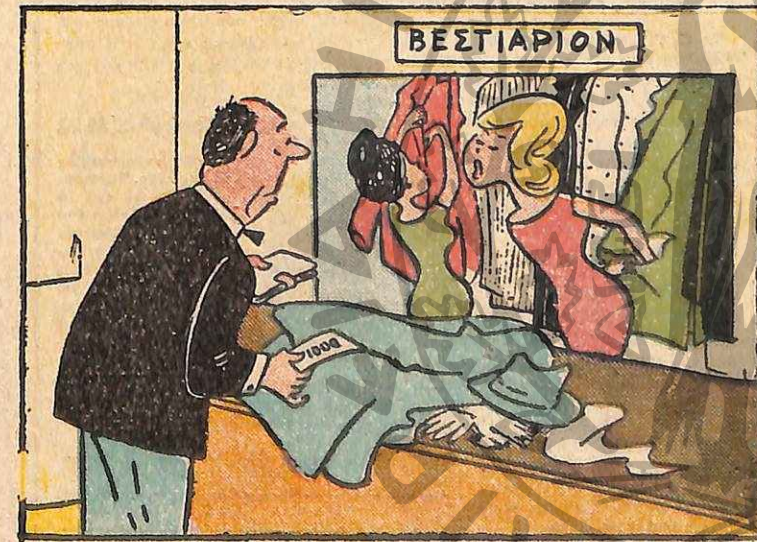
Είχε θεωρήσει λοιπόν φρόνιμο ο Χάρτ να περιμένη σ' ένα motel, όπου ν' άδειάσει ή προκυμαία. Μά τώρα δεν ήταν πολύ άνοιγος πως είχε φερθεί σωστά. Ο άδελφός του του φανόταν έξαθροσμένος, τα νεφρά του πονούσαν, το άιστερό του πόδι ήταν μουδιασμένο και το στόμα του κατάζεο—άπ' τις άλμυρες σαστέλες που είχε φάει για δροστικό, μαζί με τη Γκέρτα.

Σηκώθηκε απ' την πολυθρόνα, όπου τον είχε πάρει ο ήπιος, και κυττάε το κορβά, στην άλλη άκρη της καμίας.

Το μικρό δωμάτιο φωτιόταν μόνο απ' τις περιοδικές αναλαμπές της κοκκινής φωτεινής επιγραφής που σκόπευε την είσοδο του motel. "Όσοσο, ο Χάρτ μπορούσε να διακρίνει πως ή Γκέρτα δε βρισκόταν στο κορβά.

Θαύρατε να το περιμένη! Είχε πιστέψει ή καμένη πως έφτανε ή μεγάλη στιγμή της ερωτικής ζωής της. Μά ο Χάρτ την είχε άπογοτεύσει, άκομη μία φορά.

Φαίνεται πως, χωρίς στη δίπλα της Πέττυ για έκδοσι και την τραγική του περιπέτεια, ο Χάρτ είχε γάσει πια κάθε όρεξη για ερωτικές άπολαύσεις... Τό μόνο που τον ένδιέφερε, για την ώρα, ήταν να σώσει το κεφάλι του.

—Μία στιγμή, κύριε, να δούμε αν έχουμε ρέστα να σας δώσουμε.

Γαυρούλης στα σκοτεινά, βρήκε τα παπούτσια του και τα φόρεσε. Έπειτα κύτταξε έξω, απ' το παράθυρο.

Αντίκρου άκριβώς απ' το μότελ, στην άλλη μεριά του φαροδούδ δρόμου, βρισκόταν η μακροστενή πίστα του μπαρ-ρεστωράν, όπου είχαν φάει ο Χάρτ κι η Γκέρτα. Τη φωτίζουν από ψηλά προβολείς στη μέση πάνω σε ψηλούς στύλους. Τα τραπέζια ήταν άκοιμη γεμάτα. Ένας τεύτορος κλαψιάρος τραγουδούσε τις χαρές και τα βάσανα κάποιου δυστυχισμένου, που ξεμαλλίστερα από δυο χερίλα μεθυστικώτερα απ' το αλκοόλ.

Ο Χάρτ τάβαλε με τον έαυτό του, γιατί δεν ήθελε να κοιμηθεί τόσο πολύ. Ένοιωσε πως ήταν σωμυτικά ξεκούραστος, μα όχι και ψυχικά. Είχε περμένο το έαυτό του. Η ζέστη συνεγείριζε. Ο αέρας ήταν τόσο βαρύς, μέσα στη μικρή καμαρούλα, ώστε ο Χάρτ δυσκολευόταν ν' αναπνεύσει.

Δεν είχε σηκωθεί ακόμη το συνηθισμένο βορδινό αεράκι. Δίπλα λοιπόν στον ώκεανό, έκανε την ίδια ζέστη, όπως και στους λόφους του Μπέρνερλν.

Ο Χάρτ άπομακρύνθηκε απ' το παράθυρο και πήγε ως το κρεβάτι. Το μαξιλάρι διατηρούσε ακόμη το άποτύπωμα του κεφαλιού της Γκέρτας, αλλά η κοπέλλα έλειπε. Είχε πάει ίσως να πη μια κόκα-κόλα ή ένα καφέ...

Ο Χάρτ πέρασε στο μπάνιο, άναψε το φως κι άφισε να τρέξει μπόλικο κρύο νερό στο νιπτήρα. Συλλογιόταν πως όλες οι γυναίκες, ακόμη κι οι καλλίτερες, ήταν λιγάκι τρελλές... Η Γκέρτα δεν άποτελούσε εξαίρεση στον κανόνα.

Άφου σημάθηκε, θά είχε πάρει ένα μπάνιο, γιατί το μωσαϊκό του λουτρού ήταν σπαρμένο με ύγρες πετσέτες. Καί έπικρατούσε εκεί μέσα ένα χλιαρό άρωμα σαπουνιού και γυναικείας άσφαξης.

Άφου τελείωσε το μπάνιο της, η κοπέλλα είχε πλύνει τα έλαφρά έ-ξωσώρονά της—καλτσες, σλιπ, σουτιέν—και τα είχε απλώσει να στεγνώσουνε πάνω στο σάλινα του γιού, σαν νάθελε να δείξει στο Χάρτ τί έχασε...

Ο Χάρτ έβρεξε με κρύο νερό το πρόσωπο και τα μαλλιά του. Ένω χτυπιότανε, κύτταξε σκεπτικός τα σούγια εκείνα της κοπέλλας...

Άναρωτιόταν τί θα την έκανε... Ο άντρας είναι παρξένο ζώο, σκεδόν το ίδιο παρξένο όσο κι η γυναίκα. Η Γκέρτα ήταν τώρα ξ-τοίμη να γίνη δική του, αν την ή-θελε.

Μά την ήθελε άραγε;...Είχε δε-χτή τις προτάσεις της Πετζν χω-ρίς να κάνει έρωτήσεις. Γι' αυτόν η Πετζν ήταν ένα κομμάτι που του προσφερότανε—τίποτα παραπάνω. Μά με την Γκέρτα άλλαζε το πρό-γμα. Γι' αυτήν, ένοιωθε στοργή. Έννοούσε να ξέρη καλά η κοπέ-λλα, τί θάκανε, για να μην έχη τό-ψεις άσφώτερα.

Είχε να λύση άμέσως αυτό το πρόβλημα. Ήταν καρός έπίσης γ-τηλεφωνήση στον Κέλλν, μα όχι απ' το μότελ. Γιατί φοβόταν μή-πως τον ανακαλύψη και τον πιά-ση η άστυνομία, πριν προλάβη να ξεερευνήση το γιώτ.

Με το σακκάκι οργμένο πάνω στο μπρόστο του, βγήκε απ' το πε-ρίπτερο του μότελ, διέσχισε το δρόμο και μπήκε στο άντικρύνο μπαρ. Άν θυμόταν καλά, ύπηρχε ένας τηλεφωνικός θάλαμος κοντά στο ταμείο.

Παρ' όλα την περσιμένη ώρα, ο τεύτορος ξεφώνιζε άκοιμη και τρία ζευγάρια νεαρόν χορεύανε. Τρεις ναυτικοί, καθισμένοι σ' ένα τραπέ-ζακι, κύτταζαν λαίμαργα τη Γκέρ-τα, που, σιασφαλομένη σ' ένα ψη-λό σκαμνί του μπαρ, άνακάτενε ά-νεφα ένα φλυτζάνι καφέ.

Η κοπέλλα έβριξε μια πεισιμο-μένη ματιά στο Χάρτ, που καθήσε στο διπλανό σκαμνί.

— Συνηγάτε λοιπόν; του είπε.

— Ναι, επιτέλους, άπάντησε έ-κείνος.

Έβαλε πάνω στο μπαρκο ένα χαρτονόμισμα των 5 δολλαρίων και παράγγειλε στο μάγαρο:

— Ένα διπλό ούισκυ και μια κά-ραφα νερό για μένα. Για τη δε-σποινίδα, ό,τι θέληση.

Έκείνος έσκυψε προς τη Γκέρ-τα και τη ρώτησε, με πατριζό τόνο:

— Τόν γνωρίζετε, αυτόν τον τύπο;

— Ναι, άπάντησε εκείνη, χωρίς να σταματήσει το άνακάτεμα του καφέ της.

Ο Χάρτ ρούφηξε το ούισκυ κι ένοιωσε καλλίτερα τον έαυτό του. Τουλάχιστον, το αλκοόλ τον ξεδί-ψασε απ' τις σαροδέλεις.

— Διασκεδάσετε ώραία; ρώτη-σε τη Γκέρτα.

— Έσείς τί λέτε; άπάντησε εκεί-νη μ' ένα μορφαρισμό.

Ο Χάρτ άνασκόωσε τους ώμους του. Μάζεψε τα ρέστα του, διευ-θύθηκε προς τον τηλεφωνικό θά-λαμο και ζήτησε απ' την τηλεφω-νίστρια του υπεραστικζού τόν άριθ-μό του διζηγόρου του.

Έβλεπε από κάτω τον τά ψα-ροκάικα στη σειρά και την πλου-σιοτολισμένη πλώρη του γιώτ του Ντρήνινγκ. Αυτό ήταν ένα απ' τα λίγα σκάφη του λιμανιού που δε φοιτιότανε.

Καθώς ήταν δεμένο σε μια γω-νιά σχετικά άπομένη, θάταν εύκο-λο ν' ανεβή κανείς άπάνω—άρξοι μονάχα να μην ύπηρχε φύλακας.

Ο Χάρτ ύποσέθηκε στον έαυ-τό του να κάνει τα άδύνατα δύνα-τά, για να μη στην περιφημη καμπίνα...

Είχε κλείσει την πόρτα του θα-λάμου, για να μην τον άκούνη ά-διακριτά αδιά. Μά άναγκ' ήπνε να την ξανανοήση, για ν' άνασάνη.

Άν αυτός ή ο Κέλλν, ή οι ίδιου-τικοί ντέτεκτιβ που είχε άρκαά-ρει ο Κέλλν, δεν άνακαλύπταν μέ-σα στις έπομενες 12 ώρες έναν άλ-λο πιθανό δολοφόνο της Πετζν, ο Χάρτ θά ξαναβρισκόταν άσφαλ-ως μέσα σ' ένα κελλί, περμένοντας τη δίχη του.

Όταν άκούσε τη φωνή του Κέ-λλν, του φάνηκε κορρασμένη, μα ό-χι νυσταγμένη. Πριν προλάβη ο Χάρτ να προσφέρει λέξι, ο διζηγό-ρος δήλωσε:

— Άν είσαστε αυτός που φαν-τάζομαι, μην άναφέρετε κανένα όνόματα και προσέχετε στα λόγια σας. Μπορεί να παρακολουθήται το τηλέφωνο μου. Δεν πάνε καλά τα πράγματα, έδω.

Ο Χάρτ ξαναέκλεισε την πόρτα κι, ρώτησε:

— Τι έννοείτε, λέγοντας: «Δεν πάνε καλά τα πράγματα»;

— Διαβάσατε τις βραδυνές έφη-μερίδες;

— Όχι.

— Άλλάφοι παράγοντες πιέζου-νε το Μάνσον και το Γιάτσναι. Έχω δε την έντύπωση πως θα έκ-δοθή ένταλμα συλληψης εναντίον σας, αύριο το πρωί, πριν άκούη βγή καμιά δικαστική άποφασι.

Ο Χάρτ ένοιωσε ένα σάξιμα στο στομάχι.

— Καταλαβαίνω... είπε.

— Άνακαλύψατε τίποτα;

— Όχι, άκοιμη. Έτοιμάζομαι ν' ανεβθ στο γιώτ, σε λίγα λεπτά... Τί καταφέρανε οι άνθρωποι του Μάστερσον;

— Εργάσθηκαν καλά, αλλά τ' ά-ποτελέσματα δε μας φέωλουνε.

— Έξετάσανε το ζήτημα της ά-σφαλείας;

— Και βέβαια. Άλλ' η άσφαλι-στική έταιρία εκφράζεται, πολύ ένδοιά για το Ντρήνινγκ. Δε ζήτη-σε καν έκεινα που δικαιούται, μό-λις πέθανε η γυναίκα του. Άρξέ-σθηκε μονάχα να είδοποιήση την έταρεία για το θάνατό της.

— Θα τον πληρώσουν όμως.

— Δολάρια. Δε μπορούν ν' άνηθού-νε. Στο κάτω-κάτω, το δικαστή-ριο καταδικάζει τον Κόττον για τη δολοφονία της Μπόννι Ντρήνινγκ.

— Κι' η οικονομική κατάσταση του Ντρήνινγκ;...

— Φαίνεται άνηρότατη. Κου-βέντιασα σχετικά με δυο χρηματι-στές. Όπως μου είπαν λοιπόν, ή-πάχει στους οικονομικούς κύκλους ή γενική έντύπωση ότι οι πελάτες του Ντρήνινγκ πραγματοποιήσανε ταιούς μήνες.

— Με ποιές μετοχές;

— Κυρίως, των άεροθρομμένων άεροπλάνων, των τηλεκατευθυμέ-νων πυραύλων και των ηλεκτρονι-κών συσκευών. Άπλάδι, με μετο-χές μεγάλων ειδικομένων οίκων, που εογάλασαν άμεσα ή έμμεσα για λογαριασμό της Κυβερνήσεως.

Ο Χάρτ σκέφθηκε μερικώς στι-πυραύλων σε μικρογραφία, που εί-σε στο σπίτι του ο Ντρήνινγκ. Μά ίσως και να πρόσφερε μια έξηγη-ση του ένδοιμάρωντος που έδειχνε ο Ντρήνινγκ, για τον ού-ρανό, και του φρόβου της μήπως οι Ράσοι ήταν τόσο τρελλοί...

— Καί για τις διαβεβαιώσεις του Κόττον πως η Μπόννι προδότηε της ο Χάρτ.

— Μά δεν είσαστε λογικός!φώ-ναξε ο Κέλλν άνυπόμονα.

— Γιατί;

— Ποιός δε φοβάται, αυτό τον καρό; Όλος ο κόσμος άνησχει. Γιατί δεν έχουν διάθεσι οι άνθρο-ποι να πεθάνουν, προσπάτων απ' την άδωρονοδόμια.

— Το ξέρω. Άλλά...

— Είναι κάτι που παρατηρείται σε όλους, και ιδίως στους νέους. Ζούνε μονάχα για το παρόν. Κι' έχουν δίχη! Στην έποχή μας, δε μπορεί πια κανείς ν' άνοιξη μια έ-φημερίδα ή ένα περιοδικό, χωρίς να μάθη πως κάποιος μεγάλος σο-φός ή στρατιωτικός προφητεύει το σύντομο τέλος της άνθρωπότητος... πως τα νέα έπλα μπορούν να κα-ταστρέψουν αφνιδιστικά τις μι-σες πόλεις μας και να σκοτώσουνε 40 ή 50 εκατομμύρια άνθρωπια πλάσματα, πριν προλάβουμε να ζωνήσουμε το δαχτυλάκι μας...Είν' αλήθεια ή όχι;

— Αλήθεια είναι. Άλλά!...

— Φαντάσθηκε λοιπόν τί έντί-πωση μπορεί να κάνουνε κάτι τέ-

τοιας κούβεντες σε μια γυναικού-λα, σαν την Μπόννι! Σ' ένα κου-τορνίθι, με το μυαλό θαλωμένο από κάθε είδους καταχρήσεις... Σχηματίστε άδωστε ότι δεν ήταν τόσο φοβισμένη, ώστε να μη γλεντοκοπήση τρεις ημέρες με τον Κόττον!

— Το ξέρω, άπάντησε ξερά ο Χάρτ. Δεν ήμουν ένοχος στη δίχη;... Μά η Πετζν μου άρξέ-σθηκε πως είχε δη τη Μπόννι στην Ένσενάντα, τέσσερις μέρες μετά τον έπιστομο «θάνατό» της.

— Η άστυνομία, όμως, της Ένσενάντα το διαβεβαιεί... Τ' ά-παρχει δε και κάτι άλλο.

— Σάν τί;

— Όταν μου ξανατηλεφωνή-σατε, πριν πάτε εκεί που βρίσκε-στε τώρα, μ' άρίσατε να κατα-λάβω πως ή συμπεριφορά του Ντρήνινγκ και του σωφρέ του, στην έπισκεψή σας, επιτρέπει να ύποθέσετε ότι ο ένας ή ο άλλος σας παρακολούθησε ως το δια-μέρισμα της Πετζν.

— Άκριβώς.

— Λοιπόν, άποκλείεται αυτή ή ύπόθεσι!

— Γιατί;

— Ένας απ' τους άνθρώπους του Μάντερον πήρε πληροφορίες απ' την άστυνομία του Μπέρνερλν Χίλς. Έχω υποσάτι μου την ά-ναφορά του: Ένας πόλιμας στα-μάτησε το σωφρέ του Ντρήνινγκ και του έδωσε κλήρη για ύπερβολι-κή ταχύτητα. Αυτό έγινε 7 χιλιο-μέτρα μακρυνά απ' το σπίτι της Πετζν Κόττον και την ώρα άκρι-βώς που ίσχυρίζεσθε πως είχανε πάει στο φαρμακείο σας, για να πάρθε ή ν' ηρεμάζοταν για να συν-έλθη ή νέα γυναίκα.

— Κι' ο Ντρήνινγκ βρισκόταν μέσα στ' αυτοκίνητο;

— Μά βέβαια! Άρχισε μάλι-στα να κακοιλάη στον πόλιμα, κι' εκείνος θυμωσε τότε και πρόσ-θεσε στο καρόν του, σαν έπαθ-ρονητικό της άρχιμης κατηγορίας, ότι ο Ντρήνινγκ έπεχείρησε να έμ-ποδίση ένα εκπρόσωπο της άρχής να εκτελέση το καθήκον του...

Άλλωστε, πρέπει να μάθετε και κάτι άλλο, πολύ δυσάρεστο.

— Άκούω!

— Ένας απ' τους γτέτεκτιβ του Γκάρτσναι έκανε μια έρευνα στη γειτονία της κ. Κόττον κι' ά-νακαλύψη μια γοηά που ύποφέρει από άπνιες. Μένει στο άντικρύνο σπίτι.

— Ίσχυρίζεται πως δε μπο-ρούσε να κοιμηθ, έκεινη τη νύ-χτα. Καθόταν, λοιπόν, στο παρ-άθυρό της και σάς είδε που φτά-σατε, μαζί με την Πετζν. Σας άναγνώρισε—λέει—άμέσως για-τί είχε φωνάξει τέσσερις - πέντε φορές φάρμακα απ' το μαγαζί σας.

— Καί λοιπόν;...

— Βεβαιώνει ότι μπήκατε στο κτίριο μαζί με την Πετζν Κότ-τον, μέινετε ως ισιή ώρα κι' ύ-στερα ξαναβγήκατε, κυττάζοντας γύρω σας, σαν για να βεβαιωθήτε πως δε σάς έβλεπε κανείς.

— Λέει την αλήθεια. Το θυ-μάμαι, αυτό.

— Άνεβήκατε τότε στ' αυτο-κίνητό σας και φύγατε. Ξαναγύ-ρισατε σε δέκα λεπτά και μπήκα-τε για δεύτερη φορά στο σπίτι.

— Ναι, έτσι περίπου γίνανε τα πράγματα. Μά δεν καταλαβαίνω άκόμα τί το δυσάρεστο βλέπετε σ' όλα αυτά!

— Η γοηά βεβαιώνει πως δεν έφυγε καθόλου απ' το παράθυρό της και πως, όλη αυτή την ώρα, δεν είδε κανέναν άλλον. Σύμφω-να με την κατάθεσί της, είσαστε ο μόνος που μπήκατε στο σπίτι έκεινο, άσπου έφτασε ή άστυνο-μία!

Ο Χάρτ ένοιωσε ξαφνικά να λύνονται τα γόνατά του... Η φρόντα του ήταν τόσο ιδρωμένη, ώστε δύσκολα κρατούσε τ' άκου-στικό. Άκούμπησε στην πόρτα, στράφηκε λίγο και παρατήρησε ότι η Γκέρτα είχε σηκωθεί απ' το ψηλό σκαμνί της και τον κύτταζε μ' άνησιζία...

— Καλά την έχοιμε τώρα! εί-πε στο τέλος. Καί ποτε θα θελή-σουνε να με συλλάβουνε;

— Άφριο το ποσό, δίχως άλλο. Μόλις γυρίσετε έδω.

— Άκολούθησε σιωπή. Τότερα ξανακούστηκε ή φωνή του Κέλλν:

— Άκούστε, Ντόκ.

— Άκούω.

— Είμαι ο διζηγόρος σας. Ξέ-ρετε πως μπορείτε να μου έχτε έμπιστοσύνη; Είμαι έτοιμος να έπιχειρήσω το κάθε τι για να σας σώσω. Θα κοστήση ίσως χρόνο και χερίμα, αλλά θα τα καταφέ-ροουμε... Μου είναι όμως άδύνατο να σας ύπερασπίσω άποτελεσμα-τικά, αν δεν παίζετε μαζί μου μ' άνοιχτά χαρτιά.

Ο Χάρτ πρόσεξε πως έσφιγγε τόσο δυνατά τ' άκουστικό, ώστε είχαν άσπρίσει οι κόμποι απ' τα δαχτυλά του.

— Πού θέλετε να καταλήξετε; ρώτησε.

— Είσατε ελικοκινής άπέναν-τί μου... δεν είν' έτσι, Ντόκ; Ή μήπως παραλαλιούνατε, έκεινο το βράδυ, γιατί ήθελε ή μικρή να σας εκθάση και να σας πάρη λε-πτά, ξερόντας πως θα κάνατε δι-θήποτε για ν' άποφύγετε το σκάν-δαλο;... ή γιατί δε θέλησε να ξα-ναπήση για δεύτερη φορά στην άγκαλιά σας;... Είσατε σίγουρος πως δεν είδατε στ' όνειρό σας αυ-τή την ιστορία για το μαξιλάρι το περμένο στο πάτωμα και για το χτύπημα που άράγατε στο κε-φάλι;... Σας είπε αλήθεια ή Πε-τζν πως είχε δη τη Μπόννι στην Ένσενάντα;

Ο Χάρτ αισθάνθηκε να τον πνίγη ή άγανάκτησι. Μη βρίσκον-τας λόγια για να την εκφράση, έκλεισε άποτομα το τηλέφωνο.

Η Γκέρτα άνοιξε την πόρτα του θαλάμου.

— Καλά πάνε τα πράγματα, Ντόκ; ρώτησε, άκουμπώντας το χέρι της στο μπράτσο του.

Έξείνος σκούπισε το ιδρωμένο πρόσωπό του με το μαντίλι του, το φυλάξε πάλι στην τσέπη του κι' άπάντησε:

— Ναι, περίπου...

— Δε δείχνει όμως αυτό ή ό-ψι σας! έπέμεινε ή Γκέρτα μ' άνη-σιζία. Μοιάζετε σαν να φάγατε μια γερή χορδιά στο ποσόπο.

— Ο Κέλλν μου την έδωσε, αυ-τή τη χορδιά.

Η Γκέρτα τον κύτταζε μ' άπο-ρία. Ο Χάρτ βγήκε απ' το θάλα-μο, παράγγειλε στο μάγαρο δυο μπύρες και καθήσε σ' ένα τραπέ-ζακι, κοντά στη διτρίνα. Η Γκέρτα έγκαταστάθηκε άπέναντί του.

— Μα τί συμβαίνει; τον ρώτη-σε άνυπόμονα.

Ο Χάρτ περίμενε να τους φέ-ρη το γκαρσόνι τις μπύρες κι' ύ-στερα έξήγησε:

— Φαίνεται πως ο Ντρήνινγκ κι' ο σωφρέ του είναι άνώτεροι κάθε ύποψίας. Δε μπορεί δηλαδή να σκότωσαν αυτοί την Πετζν... Όσο για την άσφάλεια ζωής της Μπόννι, όλα είναι εν τάξει... Τέ-λος, μια γοηά γειτόνισσα, που ύ-ποφέρει από άπνινα, βεβαιώνει πως κύτταξε απ' το παράθυρό της όλη την ώρα και πως δεν είδε να μπαίνει στο σπίτι άλλος από μένα...

— Έπειτα απ' όλα αυτά, ο ει-σαγγελέας έτοιμάζεται να εκδώ-ση ένταλμα συλληψης μου. Καί...

— Κι' ο Κέλλν άρξίζει να κάνει νερά! συμπλήρωσε ή Γκέρτα, πι-άνοντας το χέρι του Χάρτ. Φοβά-ται μήπως βρεθθ στην πλευρά των καμένων. Έπαψε ξαφνικά να πιστεύη στη δική σας εκδοχή.

Ο Χάρτ έβρινε με μικρές γου-λιές την κοία μπύρα του.

— Ναι, αυτό πρέπει νάναι, πα-ραδέχτηκε.

— Έγώ όμως σας πιστεύω, εί-πε ή Γκέρτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ.

8 Σεπτεμβρίου 1958. Ώρα 1.55

— Τί προκειται να κάνετε τώ-ρα; ρώτησε ή Γκέρτα.

— Θ' ανεβθ στο γιώτ, αν μπο-ρέσω, άπάντησε ο Χάρτ άφου σκέ-φθηκε λίγο. Κι' άν άκόμα δε βοθ εκεί τίποτα που να έπιβε-βαιώνη τη θεωρία μου ότι ή Μπόν-νι δε δολοφονήθηκε μέσα στην καμπίνα, θα κάνουμε πάντως ένα ταξίδάκι ως την Ένσενάντα, για να δούμε μήπως μπορούμε ν' ά-νακαλύψουμε τα ίχνη της.

— Παρ' όλα όσα σας είπε ο Κέλλν;

— Άκριβώς έπειδή μου τα είπε.

— Δε σας καταλαβαίνω! — Τώρα π ο ε π ε ι ν' άπο-δείξω πως ή Μπόννι είναι ζωντα-νή. Άλλωιως, θα έχω σίγουρη την κατάδική μου. Άν ο ίδιος ο διζηγό-ρος μου δε με πιστεύη, φαντάσου τί θα κάνουν οι ένοχοι! Τίποτα δε μάς λείπ πού θα ύπάσχη, ά-νάμεσα στους ένοχούς μια δεύτε-ρη κορία Σλάγκλ...

Άφρισε μερικά ψιλά πάνω στο τραπέζι, για να πληρώση τις δυο μπύρες. Ύστερα σηκώθηκε.

— Θα γυρίσετε στο μότελ και θα με περιμένετε εκεί, διατάξε. Μ' αυτή την εικασία, θα ξανα-φορέσετε τα σούγια που πλύνανε.

— Σας ζητώ συγγνώμη, Ντόκ, είτε ή Γκέρτα σκιδόντας το κε-φάλι. Φέρθηκαν άρρεα...

— Άσφαλως, συμφώνησε ξε-ρά ο Χάρτ.

— Σας ζητώ συγγνώμη και πάλι... Άλλά και σας προειδο-ποιώ πως δεν πρόκειται να γυ-ρίσω στο μότελ! Όποια κι' αν είναι ή γνώμη που σχηματίζατε για μένα, έννοώ να σας βοηθή-σω. Όση ώρα λοιπόν θα βρίσκε-σθε πάνω στο γιώτ, έγω μπορώ τουλάχιστον να σπύλω στην άπο-βάθρα, για να σας είδοποιήσω αν φανή κανείς.

— Δεν είναι άσχημη ιδέα! Έφ-πρός, πάμε.

Καθώς βγαίνανε μαζί απ' το μπαρ, σταμάτησε απ' έξω ένα άστυνομικό αυτοκίνητο μπλέ και

Τίς ημέρες σας γονιμότητας

τίς βλέπετε έδω!

"Θαυμάσια έπινόησις," λέγει ο Δρ. Όζινό.

Διαβάστε αυτή τη δήλωση του μεγάλου γυναικολό-γου για το C. D. INDICATOR, τη νέα συσκευή ατής τοέ-πης" που δείχνει αυτόματα τις περιόδους της γονιμό-τητας σε κάθε γυναίκα.

«Το C. D. INDICATOR μου έπεδείχθη σήμερα και μου εξή-γησαν τη χρήση του. Είναι μια θαυμάσια συσκευή που δείχνει με άκριβεια την περίοδο της γονιμότητος σύμφωνα με τη μέ-θοδο Όζινό-Κνάους. Άπό όλες τις άνάλογες συσκευές ύπο-λογισμού που έπενονθήκαν, το C. D. INDICATOR είναι—άπό ό,τι ξέρω—ή πιο άφρα έπινόημένη».

Έμπιστευθήτε την συσκευή C. D. INDICATOR

Το C. D. INDICATOR είναι το άσφαλέστερο μέσο για να ξέρετε κάθε μήνα ποιές μέρες μπορείτε να συλλάβετε παιδί. Άντί να κάνε-τε μόνη σας πολύπλοκους ύπολογι-σμούς, που θα πρέπει να τους ξα-ναρχίσετε κάθε μήνα, με κίνδυνο να κάνετε και άνεπαρόδωτα λά-θη, θα κάνη τους ύπολογισμούς αυ-τός για σας ή συσκευή C. D. INDI-CATOR, αυτόματα και με άπόλυτη άκρίβεια. Σεις δεν θα έχετε παρά να κυττάζετε στη συσκευή σας, κά-θε μήνα, ποιές είναι οι ημέρες σας γονιμότητος, δηλαδή οι μέρες ήμέ-ρες του μηνός που, σύμφωνα με τις

πιο πρόσφατες έπιστημονικές δια-πιστώσεις, μπορείτε να μείνετε έγ-κυος. Ζητήστε μας το ταχύτερο πλη-ροφορίες για την συσκευή C. D. INDICATOR, που είναι πραγματικά το πιο εύεργετικό όωρο της σύγ-χρονης έπιστήμης για την εύτυχία του ζεύγους.

ΤΕΥΧΟΣ ΔΩΡΕΑΝ

Ζητήστε πληροφορίες το ταχύτερο. Ταχυδρ-ομώστε μας το δελτίο αυτό για να λάβετε ένα έξαιρετικό ένδοιμάρων τεύχος, χωρίς έξωτερι-κές ένδειξεις, με όλες τις λεπτομέρειες για τις έπιστημονικές με-θόδους εξακριβώσεως των ήμερών γονιμότη-τος.

Άντ/μεϊαν C. D. INDICATOR

Πανεπιστημίου 6 Άθηνas, Τ. 134

Στείλτε μου χωρίς ύπομνήσι το λεπτομερές τεύχος για το C. D. INDICATOR. Έσκέλειω όρη, σ' εδ γραμματόσημο για έξωδο.

ΟΝΟΜΑ

ΕΙΔΟΥΝΣΙΣ

— Άμάν!... Βοήθειαι!... Ο ζωγράφος έχυσε πάλι το μελάνι του!...

δύο νέοι αστυφύλακες. Δε μπι-
χαν όμως άμείψως στο κατάστη-
μα, γιατί ο ένας τους δάλλθηκε
νά διαβάσει τους χοντρούς τι-
τλους, στις εφημερίδες που κορ-
μουνταν έξω από ένα περίπτερο.
— Λοιπόν, δέν τόν έπιασε ά-
νομία ή άστυνομία του Λός "Αγ-
πτελες, αυτόν τόν Χάρτ; τόν ρώ-
τησε ο συνάδελφός του.
"Ο άλλος κούνησε άσθητικά τό
κεφάλι του.
— "Όχι άκόμα, άπάντησε. Για
μένα όμως δέν υπάρχει άμείψω-
στα πώς αυτός καθόρισε τη μι-
κροή!... Τι γίνεται, τελοςπάντων,
σ' αυτό τόν κόσμο! Ένας ένορ-
μος παίρνει τη γυναίκα του φου-
μαρά που κατεδάφισε ο ίδιος, και
τήν ξεπαστρεύει!
— Μή σε παροξενεύη, αυτό, έ-
πε ο άλλος. "Ο Χάρτ έξήγησε
πώς δέν ήξερε στην άρχή τ' όνο-
μα της λεγάμενης. Τόμαθε μο-
ναχα ύστερα... άπ' τό πανηγύρι!
Μά εκείνο που δέ μπορώ νά κα-
ταλάβω, είναι γιατί τή σκοτώσε,
εφόσον δέν τού άσυνήθισε τί-
ποτα...
— "Έτσι λέει τοιάχιστον ο
Ιατροδικαστής του Λός "Αντίε-
λες... Μά φαίνεται πώς ήταν με-
θυσιμένοι κι' οι δύο τους. Μαλώ-
σανε, ποιός ξέρει γιατί. Κι' έτσι
έγινε τό κακό.
— Μπορεί... Πάντως, δέν πο-
λυσταίνω την Ιστορία του: ότι ή
γυναίκα πήγε μαζί του γιά νά εκ-
δικηθή τόν άντρα της! Ότε και
τό άλλο παραμύθι που σεοβίσεις
στούς συνάδελφους μας τόν Λός
"Αντίελες: πώς ή μικροή είχε δη
στην Ένσενάντα, ζωντανή, την
κνοία Ντηρινγκ!
— "Ε, κάτι έπρεπε νά πη κι'
αυτός ο δύστηνος, γιά νά ρίξη
τήν εϋθύνη σε κάποιον άλλο!
— Ναί, δέβαια...
— Μιλούσα γι' αυτό άκοιθώς μέ
τόν Ένοικο, πριν από λίγο, στην
ταβέρνα, προτού αναλάβω άσηρε-
σία. Κατά τη γνώμη του, ο Χάρτ
προσπαθεί νά ξελασπώσει μ' ένα
χονδροειδέστατο ψέμα. "Η γ.
Ντηρινγκ είναι πεθαμένη... όσο
γίνεται πιο πεθαμένη!
— Αυτός είναι σε θέση νά τό ξέ-
ρη, συμφώνησε ο άλλος αστυφύ-
λακας.
— Μου επανέλαβε ύσα είχε πη
στην κατάθεσή του, στη δίχη: Τό
γιώτ ήταν άραγμένο στ' άνοιχτά,
ένάμισον μίλι μακρόν άπ' τη στε-
ριά. "Αν λοιπόν ή Μπόννι ήθελε νά
φύγει χωρίς νά ή δη τό πλήρωμα,
δέ θα μπορούσε νά πέση άπ' τό
φινιστρίνι στη θάλασσα. Με τέτοια
φουροτόνια που έκανε, θα βούλιαζε
πολύ κολλημένη τρείς όρνιές.
— Έξ άλλου, στο γιώτ του Ντη-
ρινγκ, ή καμπίνα του καπετάνιου
βοίσκεται δίπλα στού ιδιοκτήτη.
"Όπως μου είπε δέ ο Ένοικο, ά-
νάμεσα σε κάθε άγκάλιασμά τους,
ο Κόττον κι' ή Μπόννι Ντηρινγκ
φρονάζανε, μαλώνανε και πετούσα-
νε μποτίλιες ο ένας στον άλλο.
— Βοήκανε άλλωστε και τό α-
ματά στο πάτωμα της καμπίνας...
— Και κάτι άλλο άκόμη, που τό
ξέρει όλος ο κόσμος! "Όσο κι' άν
ήταν τού σκουπιού και τού παλου-
κιού, ή Μπόννι Ντηρινγκ είχε πο-
τακτικό πνεύμα και κίτταζε τό συμ-
φύση της. Μπορεί νά διακινδύ-
νευε ένα διαβόλιο, ποικεμένου νά
κάνη τό κέρφ της, ποτέ όμως δέ
θα παραιτούσε μέ τη θέλησή της μιά
περιουσία πάλι του Ντηρινγκ.
— Έχεις δίχη... Λοιπόν, θα κε-
ράσης τώρα;
— Αφού σού τό άποσχέθηκα...
Οι δύο άστυνομικοί πέρασαν τό-
σο κοντά άπ' τό Χάρτ, ώστε θα
μπορούσε νά τους άγγίξη, άν ά-
πλωνε τό χέρι του. Ποτέ δέν είχε
νοιώσει τόν έαυτό του τόσο μικρό,
τόσο άξιοθρήνητο...
Λοξοκτύπησε τη Γκέρετα κι' έλ-

Λόγια και οργάνωσις
"Ασχημη εξέλιξις
Κατάπληκτος έδιάδασα, πώς μιά σκληρή κυρία
μέσ' στην ταβέρνα έκανε μεγάλη φασαρία,
γιατί μιά παρεγγήσις μικρή δημιουργήθηκε
και ή μαντίνα που, φαίνεται, πολύ παρεγγήθηκε,
έχυμψε άσυγκράτητη κι' έτάραξε στο ύψος
παρέες που άνήκανε στο... ίσχυρό τό φίλο!
Μαντάμ επίσης, Έτερη και πότισσα μοντέρνα,
που μόνη της τά έτσουσε σε μιά μικρή ταβέρνα,
μέ μιά παρέα ολόκληρη τά... τσούγκρισε κι' εκείνη,
διότι, λέει, άχώνευτη της είχε παραγγίλει
κι' άπάνω, που ξεπαθώσε και μ' όλους τάχε βάλει,
τού έσπασε τού καπέλλα δυο πιότα στο... κεφάλι!
Μεγάλη φόρα πήρανε, τούτέστιν, οι γαλιάντες
και προσπαθούν νά κάνουνε αντίπραξι στους άντρες,
άφού στο νού τους σήμερα, δέ βάζουνε σκοτούρες
γιά ράφιμο, γιά κέντημα, γιά πιέττες και γιά... σούρες,
αλλά μέσ' στίς ταβέρνες μας κι' εκείνες έμμερώνουν
κι' άδειάζουν κρασοκάνατα και σαν κι' έμά... σουρώνουν!
Με λίγα λόγια έπέπρωτο, στίς σκάρτες
(μας ήμερες,
νά δούμε στίς ταβέρνες μας ως και
"έκραςμότερες",
που παριστάνουν — μάλιστα — τού
κι' άντι νά συγυρίζουνε γυτολάτες
των ταβερνών τά έπιπλα τελείως συμπα-
ραλάζουν
και άντρες τρείς και τέσσερις στο
(ξύλο... μπαουλάζουν!
ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

δε πώς έκλαιγε.
— Δέν τή σκοτώσα εγώ, Γκέρε-
τα, τη βεβαίωσε. Κι' ή Πέττυ μού
είπε πραγματικά πώς είχε δη τη
Μπόννι.
— Καλλίτερο νά μ' ή μένομις
πολλή όρα εδώ στο φώς! τού σύ-
στησε εκείνη.
"Ο Χάρτ έγεννε «να!» και θέ-
λησε νά την πιάση άπ' τό μπρά-
τσο.
— "Όχι, σάς παρακαλώ, διαμαρ-
τυρήθηκε εκείνη. Καλλίτερο όχι...
"Ο Χάρτ θέλησε νά πη κάτι, άλ-
λά δέ βοήκε τίποτα...
Καθώς άπομακρύνονταν, έορξες
μέ ματιά πάνω άπ' τόν όμο του
στο μπράτσο του.
Οι δύο αστυφύλακες είχαν χα-
θήσει μισοστά πόντ πάγκο κι' έ-
παιναν καφέ. "Ο ένας τρυς είχε προ-
φέρει τό όνομα «Ένοικο». Σίγου-
ρα, θα έπρόκειτο γιά τόν Ένοικο
Μοραλές, τόν καπετάνιο τού γιώτ.
"Ο Χάρτ μετάνιωψε γιατί δέν
είχε προσέξει περισσότερο αυτό τόν
τόν άνθρωπο, όταν εδώνε καθέσει
στη δίχη. Θυμάταν μονάχα την έ-
ξοτειχτή έμφάνισή του και τό γε-
γονός ότι οι ένορκοι—κι' ο ίδιος ο
Χάρτ—τόν είχαν θεωρήσει μαρτυ-
ρα άμερόληπτο και άξιοπιστο.
Τά περισσότερα φαρακιάκια εί-
χαν σηκώσει άγνωστα. Τώρα σαλ-
πακίζε τό τελευταίο. Άκούγονταν ο
θόρυβος της δυνατής μηχανής του
κι' ο άνάστροφός του νερού, καθώς
τό ανακάτευε ή έλικα.
"Αφού προχώρησε καμιά έκατο-
στή μέτρα, ο Χάρτ γύρισε και κί-
ταξε πίσω. Στην άλλη άκρη τού
λιμανιού, στοιγγιλλίζανε οι αντόμα-
τοι γερανοί τών φαρακιάκων. Στο
μέρος όμως που ήταν δεμένο τό
γιώτ τού Ντηρινγκ, δέν άκούγοντα-
νε παρά τό σκούζιμο ενός θαλασ-
σποπιλιού, που τό είχε έμπνήσει τό
πέρασμα τών άλιεντικών.
Ξαφνικά, σβήσανε οι προβολείς
τού κέντρου. Τώρα τό λιμάνι θα-
μενε έρημο και σκοτεινό, ως τά έη-
μερώματα που θ' άρχιζε πάλι ή κι-
νησι.
— Φοβάμαι!... μουμούρισε ή
Γκέρετα, άκουμπώντας τό χέρι της
στο μπράτσο τού Χάρτ. Δέ γυρί-
ζουμε καλλίτερα στο Λός "Αντίε-
λες; Ξέρω καλά πώς ο Κέλλνι δέ
σας έχει πιά έμπιστοσύνη. Μά τί
σας έμποδίζει νά βοήτε έναν άλλο
δικηγόρο, που θα σας πιστέψει;
Κι' άν δέν έχετε δολοφονήσει έ-

σεις εκείνη τη γυναίκα, δέ μπορούν
νά σας κάνουν τίποτα.
"Ο Χάρτ ένοιωσε την έπιθυμία
ν' άκολουθήσει τη συμβουλή της.
Έίχε άρξήσει ν' ανεβαίνει άπ' τόν
άκονα ή προνή πάχη. Και τό
μεγάλο γιώτ, μισοκοιμημένο μέσθ
στην όμίχλη, στή σκοτεινά, είχε
καί τό άπειλητικό... "Ο Χάρτ δέν
άισθανότανε καθόλου στο στοιχείο
του. Δέν είχε ποτέ σχέσεις μέ τη
θάλασσα και τά καράβια, ούτε και
μέ τη δουλειά τού ντεντεκτιβ...
Σκοτώσε τό πρόσωπό του μέ τό
μαντάμ του... "Αν δέν κατώρθωνε
ν' άποδείξη πώς ή Μπόννι ήταν ά-
κόμη ζωντανή και πώς ή Πέττυ εί-
χε πεθάνει επειδή φλυάρησε πολύ,
υπήρχαν πολλές πιθανότητες νά
κάνη συντροφιά, στο Χάρου Κότ-
τον, στο θάλαμο άερίων!
— Περισμένετέ με εδώ, διάταξε
τη Γκέρετα. Δέν πιστεύω ν' άργήσω.
— Μά δέν ξέρετε καν τί γινετε-
τε! διαμαρτυρήθηκε εκείνη.
— Τό ξέρω πολύ καλά. Υάχνω
νά βρω μέ ποιά τρόπο θα μπορού-
σε ή Μπόννι νά βγή ζωντανή άπ'
τήν κλειδωμένη καμπίνα.
Μιά στενή γεφυρούλα, σχεδόν
κατακόρυφη, ένονε την αποβάθρα
μέ τη γέφυρα τού γιώτ. "Ο Χάρτ
άνέβηκε μερικά σκαλοπάτια της κι'
άναψε τό δυνατό ηλεκτρικό φανά-
ρι, που είχε βοή μέσα στ' αυτοκί-
νητο τού Κέλλνι.
"Εορξες τό φώς του ολόγυρα,
στά έάρτια τού γιώτ. Ανούτανε που
δέν ήξερε περισσότερα πράγματα
γιά τά πλοία... "Αναροτιόταν έπί-
σης άν μένουνε τη νύχτα φύλακες
πάνω στα άραγμένα σκάφη άναμ-
χής κι' άν ο καπετάνιος κοιμάται
συνήθως στην καμπίνα του ή στη
στεριά.
"Ανέβηκε μερικά άκόμη σκαλο-
πάτια και φώτισε μέ τό φανάρι
του τη γέφυρα τού γιώτ και τό τι-
μόνι. "Όλα τά πανιά ήταν μαζεμέ-
να και δεμένα. Δέν υπήρχαν που-
θενά σάς-λόγγ, ή τίποτ' άλλο που
νά δείχνη την παρουσία ανθρώπων.
"Η γέφυρα ήταν γεμάτη από
κουτσουλές γλάρων, σκόνη κι' ά-
λάτι άπ' τη θάλασσα, Μ' όλο που
δέν ήξερε πολλά πράγματα, ο
Χάρτ είπε μέ τό νού του ότι, άρ ο
πλοίαρχος Μοραλές έμενε πάνω
στο πλοίο, θα φρόντιζε βέβαια νά
τό διατηρή πιο καθαρό.
"Η όμίχλη γινότανε πιο πικνή,
τόν έκρυβε σχεδόν ως τη μέση.

Προχώρησε μέχρι την πόρτα της
καμπίνας τού καπετάνιου και χτύ-
πησε διακριτικά. "Αν βρισκόταν
στο πλοίο ο κυβερνήτης ή κάποιος
άπ' τό πλήρωμα, ήταν καλλίτερο
νά τόν περάσουνε γιά άλλη και νά
τόν διώκουνε, παρά νά τόν τσακί-
σουνε νά ψάχνη μέσα στην καμπί-
να, σαν λωποδότη...
Δέν πήρε όμως καμιά άπάντη-
ση. Κι' άποφάσισε πιά νά μπη στη
διπλανή καμπίνα τού ιδιοκτήτη.
"Εκλεισε την πόρτα πίσω του, ά-
κούμπησε άπάνω την πλάτη του
και σκέφθηκε ποιά τακτική θ' άκο-
λουθούσε στην έορνή του.
Στά άστυνομικά μυθιστορήματα
και τά φίλμ, ο ντεντεκτιβ χτυπάει
μεθοδικά τούς τοίχους και, άσάφ
ή γρήγορα, άνακαλύπτει ένα ση-
μείο όπου ο ήχος άκούγεται κου-
φιος. Καταλαβαίνει τότε πώς άρ-
χίζει από εκεί ένα μυστικό πέρασμα,
που οδηγεί στο ύπόγειο τού πλοίου
κι' έγκαταλείμενο σπιτιού...
Αυστηρός όμως, τά γιώτ δέν έ-
χουν ύπόγειο. Κι' οι καμπίνες τούς
έχουν τόσο λεπτούς τοίχους, ώστε
αποκλείεται νά υπάρχουν κρυψώνες
στο έσωτερικό τους.
"Όλα τά φινιστρίνια ήταν κλει-
στά. "Ο Χάρτ άνοίξε ένα άπ' αυτά
και πέρασε έξω τό κεφάλι του.
Μπορούσε, άν ήθελε, νά γλιστρήσει
έξω, άπ' αυτό. Μά ύπέφετε τότε
μέσα στη θάλασσα.
Σταφίθηκε και χύτταξε προς τά
πάνω. "Ένας νερός και ψυχραιμος
άντρας θα μπορούσε νά σκαρφα-
λώσει από εκεί ως τη γέφυρα. "Η-
ταν όμως άδύνατο αυτό γιά μιά με-
θυσιμένη γυναίκα, και μάλιστα μέ
φουροτόνια...
"Ο Χάρτ ξανάβησε τό φινι-
στρίνι και, μέ τό φώς τού ήλε-
κτρικού φαγαριού του, άορξισε νά έ-
ξετάζη τό λουτρό. Στά σπάνια
θαλασσινά ταξίδια του, έπαιρνε
πάντα καμπίνες μ' ένα μικροσκοπι-
κό λουτρό.
Μά αυτό που είχε ή καμπίνα
τού γιώτ τού Ντηρινγκ ήταν έν-
τελώς άλλο πράγμα. Είχε μανι-
έρα κανονική κι' οι τοίχοι του ή-
σαν σεκασιμένοι μέ μόνδ πλακά-
κια πορσελάνης.
"Ο Χάρτ χτύπησε τόν έξώλιο
τοίχο που χώριζε τό λουτρό άπ'
τη διπλανή καμπίνα τού πλοίαρχο-
υ. "Υστερα έορξες τό φώς τού
φαγαριού του σ' ένα τετραόγωνο
"πανώ μέ πλεονές 40 λόντων πε-
ρίπου, που άρχιζε άπ' τό πάτωμα
και συγκρατιόταν στη θείσι του
μέ δυο χρωμιωμένες βίδες. Δέ
θυμάταν νά είχε γίνει λόγος στη
δίχη γιά μιά τέτοια επέκδυση τών
τοίχων —κι' ή μακέτα τού γιώτ
ήταν τόσο μικρή, ώστε δέ μπο-
ρούσε νά διακρίνεται σ' αυτή μιά
τέτοια λεπτομέρεια.
"Επρόκειτο, προφανώς, γιά ένα
κινητό διάφραγμα, γιά νά διευκο-
λύνεται ή εργασία τών ύδραυλι-
κών, άν τυχόν χρειάζονταν έπι-
σκειν οι σωλήνες τροφοδοτήσεως
τού γιγάρου και τού ντούς.
"Ο Χάρτ, παραξενεμένος, έβγα-
λε άπ' την τσέπη του ένα νόμι-
σμα και τό μεταχειρίστηκε σαν
κατσαβίδι, γιά νά ξεβιδώσει τις
βίδες. "Αφάιρσε ύστερα τό τε-
τράγωνο έξώλ. Στη θείσι τών σω-
λήνων, υπήρχε μόνο μιά σκοτει-
νή τρύπα.
"Έπεσε μπροσύντα στο πάτω-
μα κι' έορξισε στο έσωτερικό της
τό φώς τού φαγαριού του. "Υστε-
ρα σφύθηκε μέ την κοιλιά στο
στενό εκείνο πέρασμα. "Η τρύπα
αυτή κατέληγε, άπ' την άλλη ά-
κρη της, σ' ένα λουτρό πολύ πι-
ο μικρό — σίγουρα, της καμπίνας
τού καπετάνιου.
"Έτσι που ήταν πεσμένος, ο
Χάρτ ένοιωσε τούς χτύπους της
καρδιάς του... Είχε βοή αυτό
πού γύρευε! Γιατί οι άνθρωποι
που είχαν άνακατεντή σ' αυτή
την ύπόθεση, ήσαν τόσο βέβαιοι

πώς δέν έπρόκειτο νά τούς ένο-
γλήσει κανείς, ώστε δέν είχαν κά-
νει καν τόν κόπο νά καμουφλά-
ρουν τό «πανώ».
Μά ο Χάρτ είχε φτάσει στο
σκοπό του. "Ηξερε τώρα εκείνο
που ήθελε νά μάθη: Τό φινι-
στρίνι δέν άποτελούσε τη μονα-
δική έξοδο άπ' την κλειδωμένη
καμπίνα!
"Ο Χάρτ άνασηκώθηκε και ξε-
σκόνισε τά ρούχα του. Τό λου-
τρό, όπου βρισκόταν τώρα, ήταν
πέντε φορές μικρότερο άπ' τό
άλλο. "Απ' τη μισάνοιχτη πόρτα
του, ο Χάρτ είδε ένα τραπέζι,
και πάνω σ' αυτό ένα έξάντα και
μερικά βιβλία.
"Ανοίξε τελείως την πόρτα και
μπήκε στην καμπίνα τού πλοίαρχο-
υ. "Όλα τά φινιστρίνια της
ήσαν κλειστά. Μύριζε κλεισούρα,
εκεί μέσα.

"Ο Χάρτ προχώρησε προς την
πόρτα, που έβγαζε στη γέφυρα.
"Αναπονούσε τώρα νά γυρίσει
στο Λός "Αντίελες και ν' άνακο-
νώση την άνακάλυψή του στον έι-
σαγγελία Μάνσον και στον έπι-
θεωρητή Γκάρεται. Καθώς όμως
άκουμπουσε τό χέρι του στο πό-
μολο της πόρτας, άκούστηκε πίσω
του, μέσα στο σκοτάδι, μιά άν-
τριχη φωνή:
— Μ π ο υ ν έ γ ο ς ν τ ι α ς ,
σ ε ν ό ρ . Κ ό μ ο έ σ τ α
ο υ ν τ ; Ζητάτε τίποτα;
"Ο Χάρτ σταφίθηκε σιγά-σιγά,
γυρίζοντας συγχρόνως και τη
φωτεινή δέση τού φαγαριού του.
Κι' αντίκρυσε τόν πλοίαρχο Έν-
οικο Μοραλές, που καθόταν στο
γύρο της κοινέτας του και κρα-
τούσε ένα πιστόλι.
— Είσατε άπ' την άρχή άνα-
κατεμένο στην ύπόθεση! δήλωσε

ο Χάρτ, όταν υπόρσε έπιτέλους
νά μιλήσει. "Η Μπόννι ήθελε έδω,
όταν άφισε τόν Κόττον μονάχο
στην άλλη καμπίνα... Κι' ή Πέτ-
τυ είχε δίχρη! "Η γυναίκα που
είδε, ήταν ή Μπόννι, ζωντανή!
— "Η Μπόννι; πρόφερε ο Μο-
ραλές.
"Έβαλε τό τσιγάρο στο στόμα
του, τ' άναψε μέ τόν άσημένο
άναπτήρα του και πρόσθεσε:
— Μιλάτε γιά τη σενόρα Ντη-
ρινγκ; Μά όχι, σενόρα, πώς μπο-
ρεί νάνα ζωντανή; Βρισκόμουν
στο δικαστήριο, την τελευταία νύ-
χτα της δίχης, όταν οι ένορκοι—
και σεις, μαζί μέ τούς άλλους—κι-
νούσαν ένοχο τό Χάρου Κόττον
γιά τη δολοφονία της!
"Ο Χάρτ τόν κίτταζε.
"Ήταν ψηλός, κομψότατος. Φο-
ρούσε άσπρο πουκάμισο από ιο-
λαϊδέζικο ύφασμα κι' ένα πανα-

μά μέ πολύχρωμη κοδελλά, που
θα τού είχε κοστίσει 100 δολλά-
ρια τό λιγώτερο. "Ένα χοντρο
διαμάντι άστραποβολούσε στο δε-
ξί του χέρι— εκείνο που κρα-
τούσε τό πιστόλι.
"Ο Χάρτ δυσκολευόταν νά μι-
λήσει. "Ενοιωσε σφιγμένο τό λαι-
μό του.
— Δέν ξέρω τί ρόλο παίζετε
σ' αυτή την ύπόθεση... πρόσθεσε
επιτέλους. "Ένα όμως ξέρω...
— Δηλαδή;
— Πώς βρίσκονται τώρα στο
άντικρυνό καφενείο δύο πόλισμοι
της άστυνομίας τού Νιούπορτ!
Κι' όταν τούς φέρω έδω και τούς
δείξω εκείνη την τρύπα στον
τοίχο τού λουτρού, θα ύποχρεωθή-
τε, έσείς κι' ο Ντηρινγκ, νά
δώσετε όχι λίγες εξηγήσεις.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ! "Η συνέχεται.

Έλαφρύς, ξεκούραστος

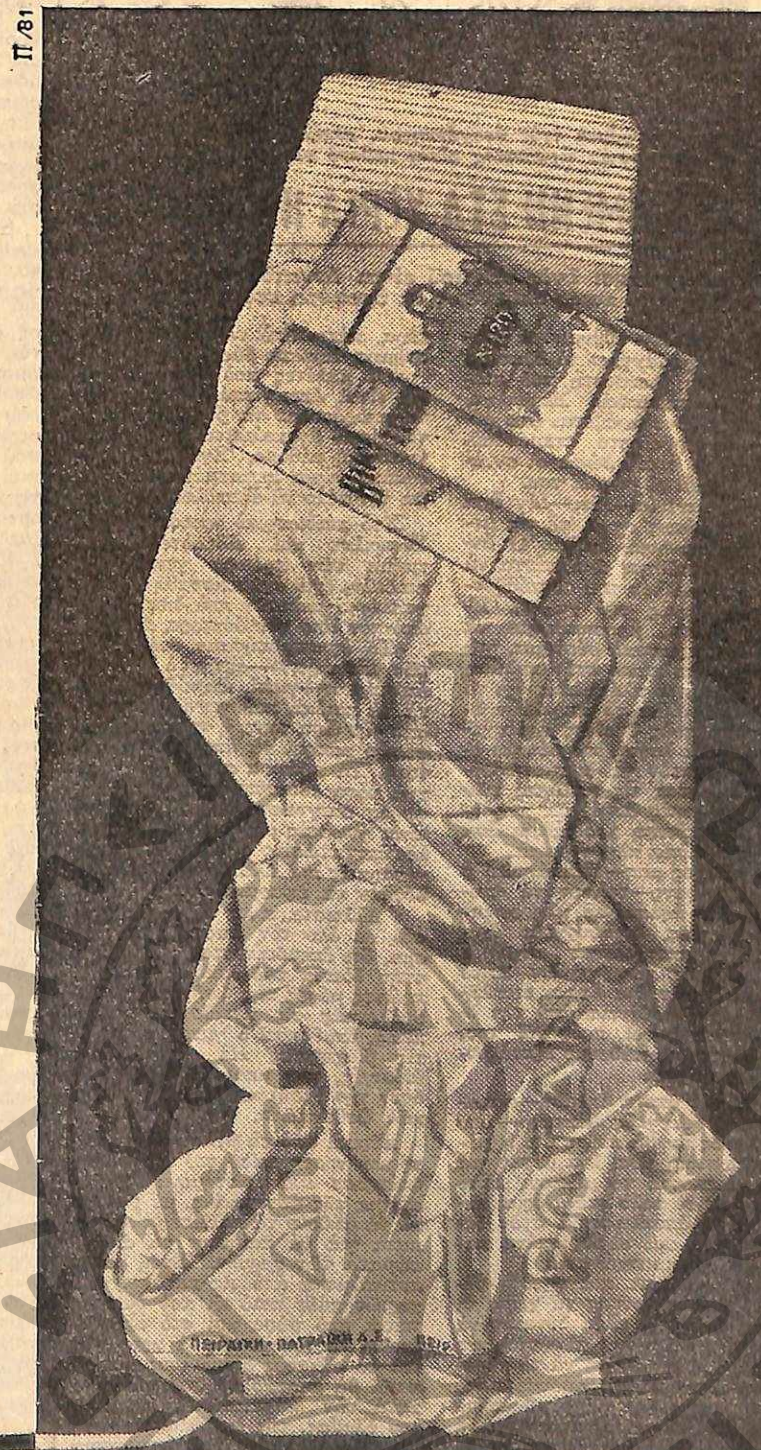
"Υιθνο!

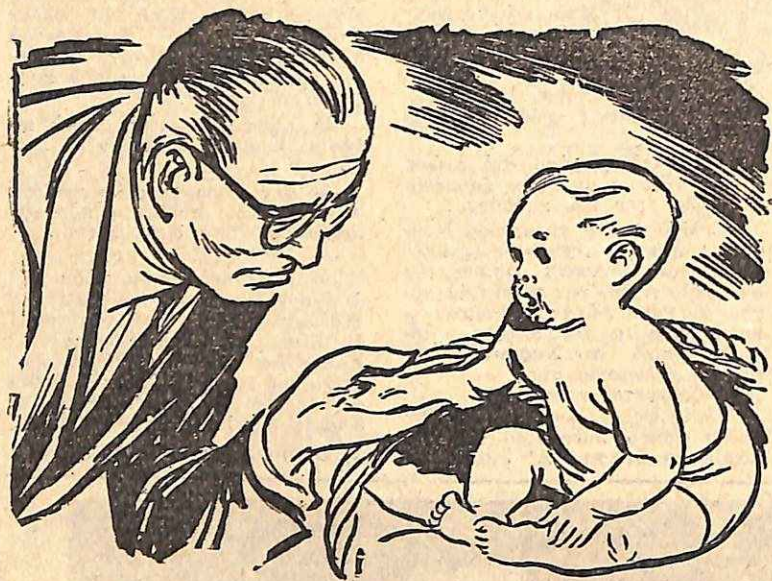
ΒΙΚΤΩΡΙΑ : Λεπτό, φίνο σεντόνι πολυτελείας.
ΙΡΑΛΑΝΔΑ : Καλό, στερεό σεντόνι, πάντοτε χιονάτο.
Νο 126 : Γερό και κατάλευκο σεντόνι ή σ' εύχάριστα και άνεξίτηλα χρώματα.

Θυμηθήτε άκόμα τη μεγάλη ποικιλία ύφα-
μάτων της ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ: Πο-
πλίνες, Τισσόρ, Όπαλίνες, Χασέδες, Περ-
κάλια, Κρεποίν.

ΠΕΙΡΑΪΚΗ - ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ντύνει, ατολίζει, νοικοκυρεύει!

Στην ούγια ή έγγύησις ποιότητας:

Εξετάζοντας τα χέρια ενός νεογέννητου, μπορούμε να προβλέψουμε ποιές κληρονομικές ασθένειες είναι πιθανό να το προσβάλουν...

ΕΙΝΕ ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ Η ΥΓΕΙΑ ΜΑΣ

Από τη γέννηση ενός παιδιού είναι δυνατόν να προβλεφθούν από ποιές ασθένειες θα υποφέρει στο μέλλον

ΤΟΝ αποκαλούν εύημα «ό γιατρός χειρομαντής» το δόκτορα Μπ. Λώρενς, διευθυντή του παιδιατρικού νοσοκομείου Σέρφιλντ, μα έκκενος δεν περαζέται από αυτό το καλοπράξατο «παράσουλ» που του έχουν δώσει οι συνάδελφοί του και οι βοηθοί του.

«Η χειρομαντεία» λέει—δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με τις μελέτες, που κάνουμε εμείς. Ο άνθρωπος προσπάθησε από πάντα να γνωρίσει το μέλλον του «διαβάζοντας τις γραμμές του χεριού». Εμείς, αντίθετα, προσπαθούμε να βρούμε ένα πρακτικό σύστημα, για να διαβάσουμε πάνω στην παλάμη ενός ανθρώπινου πλάσματος όχι το μέλλον του, αλλά το παρελθόν εκείνων από τους οποίους προέρχεται. Με άλλα λόγια, πιστεύουμε ότι είναι δυνατόν να διαπιστώσουμε, εξετάζοντας τις παλάμες των χεριών, σε ποιές ασθένειες παρουσιάζει μεγαλύτερη προδιάθεση ένα άτομο από άλλα κληρονομικά.

Οι μελέτες μας—εξακολουθεί ο δόκτορας Λώρενς—τείνουν να αποδείξουν ότι ωρισμένες κληρονομικές ασθένειες, δημιουργούν ωρισμένα χαρακτηριστικά σημάδια στις παλάμες των χεριών. Αυτό σημαίνει ότι αν ένα άτομο απειληθεί από μια ασθένεια από την όποια υπέρφεραν οι πρόγονοί του, μπορούμε να το μάθουμε εξετάζοντας το χέρι του.

Από μια άποψη δηλαδή—παραδέχεται ο Άγγλος δόκτορας—δεν είναι λάθος αν θα πούμε ότι η χειροδιαγνωστική είναι ένα μέσον για να προβλέψουμε το μέλλον. Αυτό όμως μέσα σε πολύ στενά όρια, περιορισμένα αποκλειστικά στον ιατρικό τομέα και σε ωρισμένα παθολογικά χαρακτηριστικά.

Εμείς είμαστε πιά σχεδόν βέβαιοι ότι εξετάζοντας τα χέρια ενός νεογέννητου, είναι δυνατόν να προβλέψουμε ποιές κληρονομικές ασθένειες είναι πιθανό να το προσβάλουν. Όταν θα το ξέρουμε αυτό, τότε θα μπορούμε να βοηθήσουμε τους οργανισμό να τις αποφύγει ή τουλάχιστον να τον προετοιμάσουμε να τις αντιμετωπίσει.

Αλλωστε, δεν είναι άγνωστο ότι πολλές άσφαλες λαϊκές προλήψεις, έχουν αποδειχθεί αβγά-

τερα, κάτω από το φως της επιστήμης, αρκετά βάσιμες.

Οι μελέτες που έχουμε αρχίσει είναι ακόμη πολύ άτελες για να μπορούμε να βεβαιώσουμε ότι έχουμε ανακαλύψει μια νέα διαγνωστική μέθοδο. Εγώ όμως, προσωπικά, είμαι πεπεισμένος ότι αξίζει τον κόπο να εξακολουθήσουμε.

Στο παιδιατρικό νοσοκομείο του Σέρφιλντ και ειδικότερα στο τμήμα των πρόωρα γεννημένων παιδιών, έχει εγκατασταθεί ένα εργαστήριο μελετών που διευθύνεται από τον ίδιο τον δόκτορα Λώρενς. «Το εγκαταστήσαμε στο τμήμα των «προωρών»—εξηγεί ο Άγγλος επιστήμονας—γιατί, ακριβώς γι' αυτά τα παιδιά, που γεννιούνται πριν από την ώρα τους, η «χειροδιαγνωστική» μπορεί να αποδειχθεί πολύτιμη. Τα πρόωρα παιδιά είναι συχνά τόσο ευαίσθητα, ώστε οι διάφορες διαγνωστικές μέθοδοι, που είναι γνωστές μέχρι τώρα, σε πολλές περιπτώσεις αποδεικνύονται ανεπαρκείς και άλλοτε πάλι είναι αδύνατο να εφαρμοστούν.

Αλλωστε, είναι τώρα πιά γνωστό σε όλο τον επιστημονικό κόσμο, ότι επεμβαίνοντας κατάλληλα στην διαίτα του παιδιού από τις πρώτες μέρες της ζωής του ή επιβάλλοντας τις κατάλληλες θεραπείες, υποβοηθεί ο γιατρός εκείνες τις βιοχημικές και φυσιολογικές αλλαγές, που μπορούν να προλάβουν την εκδήλωση των κληρονομικών ασθενειών.

Μερικά από τα μέλη του παιδιατρικού νοσοκομείου του Σέρφιλντ, φοίτησαν στα επιστημονικά εργαστήρια της αστυνομίας, με το σκοπό να μάθουν τα καλύτερα συστήματα για να παίρνουν τα αποτυπώματα των χεριών. «Ετσι, τα αποτυπώματα από τις παλάμες των χεριών γάθε παιδιού, που θα γεννηθεί από τώρα και στο εξής σ' εκείνο το νοσοκομείο, θα κρατούνται σε ειδικούς αρχείους και το παιδί θα παρακολουθείται συνεχώς κατά την διάρκεια της παιδικής του ηλικίας, της εφηβείας του και πέρα απ' αυτήν, για να μπορούμε οι μελετητές να βεβαιωθούν αν οι διαγνωστικές ενδείξεις που είχαν αποδώσει οι γραμμές των χεριών, ήταν πραγματικά βάσιμες.

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΠΟ χρόνια τώρα — από τότε που είχε χηρέψει — ο Πολτόκ είχε εγκατασταθεί σ' ένα μοναχικό σπίτι, στην ακρη ενός άπέραντου δάσους, στα γερμανικά βουνά Χάρτζ. Είχε μαζί του τα τρία παιδιά του, τον Κράντζ, τον Τσεζάρ και τη μικρή Μαρκέλλα. Τους καλοκαίρινους μήνες καλλιεργούσε λίγα στρέμματα γής και το χειμώνα πήγαινε στο κυνήγι, αφήνοντας τα παιδιά να τον περιμένουν μόνα στο σπίτι.

Ένα βράδυ, άργησε πολύ να γυρίσει απ' το κυνήγι. Είχαν φτάσει μεσάνυχτα. Και τα παιδιά, μόνα τους κι' ανήσυχα, δε μπορούσαν να κλείσουν μάτι. Τέλος, άκουσαν βήματα απ' έξω, και μπήκε ο Πολτόκ μαζί με δυο άγνωστους: μία νέα γυναίκα κι' ένα ψηλό μελαγχρόνο άντρα με φορεσιά κυνηγού.

Είχε άργήσει τόσο, γιατί είχε κυνηγήσει ένα μεγάλο ασπρο λυκό. Το ζώο αυτό είχε φύγει, βλέποντας τον. Αλλά δεν είχε χαθεί. Είχε φροντίσει μόνο να μείνει σε απόσταση, τόσο ώστε ο Πολτόκ δεν το πυροδότησε, γιατί αμείβεσθαι αν θα το πετύχαινε η σφαίρα του. «Ετσι, τον είχε παρασύρει σ' ένα απ' τα πιά άγρια μέρη του βουνού — ένα μέρος, που το απόφευγαν πάντα οι ντόπιοι, γιατί το θεωρούσαν στοιχειωμένο... Μα ο Πολτόκ δεν πίστευε ποτέ σ' αυτές τις δεισιδαιμονίες.

Κατάφερε τέλος να τον πλησιάσει και σήκωσε το τουφέκι του για να πυροδοτήσει, όταν το θηρίο χάθηκε ξαφνικά. Ο Πολτόκ σταμάτησε, σαστισμένος. Δεν κατάφερε να εξηγήσει αυτή την εξαφάνιση. Κακόκεφος για την άποψιά του, ξεκίνησε για να γυρίσει στο σπίτι του. Λίγα βήματα, λοιπόν, πιά πέρα, συνάντησε ένα κρβαλάρι, με μία γυναίκα καθισμένη στα καπούλια του αλόγου του. Ο άγνωστος του εξήγησε, ότι είχαν χαθεί στο βουνό και του ζήτησε φιλοξενία για τη νύχτα, γι' αυτόν και την κόρη του. Κι' ο Πολτόκ τους πήρε μαζί του.

Κυνηγούσα ένα μεγάλο ασπρο λυκό, μα τον έχασα, τους εξήγησε στο δρόμο. Τον είδαμε. Πέρασε από μπροστά μας, σαν άστραπη, απάντησε η νέα γυναίκα. Πρέπει να τον ευνωμονούμε, αφού χάρις σ' αυτόν σάς βρήκαμε εδώ πάνω! πρόσθεσε ο πατέρας.

Όταν έφτασαν στο σπίτι του, ο Πολτόκ έβαλε τα παιδιά του να ετοιμάσουν το φαγητό. Οι δυο ξένοι είχαν καθίσει κοντά στο τζάκι. Η γυναίκα ήταν ως 20 ετών. Φορούσε μία άσπρη γούνα, απ' το κεφάλι ως τα πόδια. Είχε κόκκινα χείλη, δόντια κατάλευκα και μάτια που έλαμπαν πασάξεννα, ανήσυχα, σκληρά... Φώναζε κοντά της τα παιδιά, για να τα χαϊδέψει. Έκείνοι πλησίασαν με διαταγμό. «Ενιωθάν κάποια αποτροπή γι' εμένα...»

Το άλλο πρωί, ο ξένος κι' η κόρη του δεν έφυγαν. Έμειναν πολλές μέρες ακόμη. Ο πατέρας πήγαινε στο κυνήγι, με τον Πολτόκ, κι' η Χριστίνα, η κόρη του, έμενε στο σπίτι με τα παιδιά.

Πρόσεξαν ακόμη ότι, την ημέρα, η Χριστίνα έτρωγε κρυφά κομμάτια από ωμό κρέας...

Ο Τσεζάρ, πιά θαρραλέος απ' όλους, αποφάσισε να την παρακολουθήσει, την τρίτη νύχτα, και να εξακριβώσει τι έκανε. Δεν ήθελε να μιλήσει στον πατέρα του, πριν μάθει περισσότερα πράγματα... Έτσι, μόλις η Χριστίνα βγήκε απ' το σπίτι, μέσα στο σκοτάδι, ο Τσεζάρ — που είχε πέσει ντυμένος στο κρεβάτι — πήδησε όρθιος, άρπαξε το τουφέκι του πατέρα του και την ακολούθησε.

Τ' αδελφία του περίμεναν με αγωνία. Σε λίγο, άκουσαν ένα πυροβολισμό. «Επειτα η μητριά τους μπήκε στο σπίτι. Το νυχτικό της ήταν ματωμένο... Ο Κράντζ έβαλε το χέρι του στο στόμα της αδελφούλας του, για να μη φωνάξει. Μα έτρεμε κι' ο ίδιος από αγωνία...

Η Χριστίνα βεβαιώθηκε πως κινιόταν ο άντρας της. «Επειτα άλλαξε νυχτικό και πέταξε το ματωμένο στη φωτιά, που έκαιγε ακόμη. Τα παιδιά είδαν τότε, ότι ήταν πληγμένη στο πόδι, σαν από σφαίρα. Έδεσε την πληγή της κι' έπεσε στο κρεβάτι.

Τα δυο παιδιά δεν μπόρεσαν να κλείσουν μάτι ως το πρωί... Ο αδελφός τους δεν είχε φανή! Όταν σηκώθηκε ο Πολτόκ, ο Κράντζ του είπε:

— Πατέρα, που είναι ο Τσεζάρ;... «Ο Τσεζάρ; Που μπορεί να ναι; απάντησε εκείνος.

— Τη νύχτα, στον ύπνο μου, μου φάνηκε πως τον άκουσα να βγαίνει έξω. Και βλέπω τώρα, ότι λείπει το τουφέκι σου...

Ο Πολτόκ χλώνιασε, άρπαξε ένα τσεκούρι και βγήκε βιαστικά

απ' το σπίτι. Σε λίγα λεπτά ξαναγύρισε, κρατώντας το κατασπαράγμένο κομμάτι του Τσεζάρ. Τ' άφησε κάτω και σκέπασε το πρόσωπό του με τα χέρια του, μ' απελπισία. Τα δυο παιδιά έβαλαν τα κλάμματα. Η Χριστίνα κύτταζε το πτώμα. «Επειτα είπε στον άντρα της:

— Φαίνεται πως βγήκε να κυνηγήσει ένα λυκό, αλλά το θηρίο πρόλαβε να ριχτεί πάνω του και να τον ξεσκίσει.

Ο Κράντζ θέλησε να μιλήσει. Αλλά η Μαρκέλλα του σφίξε το μπράτσο και τον εμπόδισε. Καταλάβαιναν πως η μητριά τους είχε κάποια σχέση με το θάνατο του Τσεζάρ. Μα δεν ήξεραν ποιά.

Ο Πολτόκ έσκαψε ένα τάφο κι' έθαψε το παιδί του. Το σκέπασε έπειτα με μεγάλες πέτρες, για να μη μπορέσουν να το ξεθάψουν οι λύκοι. Η τραγωδία αυτή τον είχε κλονίσει φοβερά... Μέρες ολόκληρες, δεν πήγε στο κυνήγι, μολοντί αναθεμάτιζε τους λύκους κι' όρκιζόταν εκδίκηση.

Η Χριστίνα εξακολούθησε να φεύγει κρυφά, κάθε νύχτα.

Τέλος, ο Πολτόκ πήγε μία μέρα να κυνηγήσει. Όταν γύρισε, φαινόταν ακόμα πιά στενοχωρημένος. Οι λύκοι είχαν καταφέρει να ξεθάψουν το παιδί του και δεν είχαν άφισει παρά τα κόκκαλά του...

Πέρασαν δυο μήνες ακόμη, κι' έφτασε η άνοιξη. Μία μέρα, ο Πολτόκ κι' ο γιός του δούλευαν στο χωράφι. Η Χριστίνα είχε πάει να μαζεύει χόρτα στο δάσος.

Η Μαρκέλλα είχε μείνει μόνη στο σπίτι. Ξαφνικά, ο πατέρας κι' ο αδελφός της την άκουσαν να ούλιάζει σπαράχτικα. Έτρεξαν προς το σπίτι, και πρόλαβαν να δούν

ένα μεγάλο άσπρο λυκό, που φεύγε απ' την ανοιχτή πόρτα! Η μικρή Μαρκέλλα ξεψυχούσε, πλένοντας μέσα στο αίμα της! Το θηρίο την είχε κατασπαράξει. Ο πατέρας γονάτισε δίπλα της κι' έβαλε τα κλάμματα. Σε λίγο, έφτασε κι' η Χριστίνα. «Έδωσε τη λύπη της, μα δε φάνηκε γ' ανατριχιάζει, βλέποντας τα αίματα...

Ο Πολτόκ έβαλε τη Μαρκέλλα κοντά στον άτυχο αδελφό της.

Τη νύχτα εκείνη, ο Κράντζ παρακολούθησε τη μητριά του, όταν την είδε να βγαίνει κρυφά. Η Χριστίνα τραβήξε κατ' ευθείαν προς τον τάφο της Μαρκέλλας κι' άρχισε να βγάξει τις πέτρες, που τον σκέπασαν. Ξεχώρισε καθαρά, στο φως του φεγγαριού...

Ο Κράντζ γύρισε βιαστικά πίσω και ξύπνησε τον Πολτόκ.

— Πάρε το τουφέκι σου, πατέρα, κι' έλα μαζί μου! του είπε. Τον ώδηγησε κοντά στον τάφο. Κι' είδαν τη Χριστίνα να χύνει ξεθάψει τη νεκρή Μαρκέλλα και να καταδροχίζει τις σάρκες της, σε λύκος!...

Ο Πολτόκ πάγωσε απ' τη φρίκη. Σήκωσε απότομα το όπλο του, σημάδεψε και πυροδότησε... «Επειτα έτρεξε κοντά στον τάφο. Δίπλα στο κατασπαράγμένο πτώμα, δε βρήκε τη Χριστίνα, αλλά μία σκοταμένη άσπρη λύκαινα!...

— Η λύκαινα!... τραύλισε. Λύτη ήταν... η Χριστίνα!... Στοιχείο του βουνού!...

Γύρισε στο σπίτι, τρεκλίζοντας, και σωριάστηκε στο κρεβάτι...

Το άλλο πρωί, έφτασε ξαφνικά ο Βίλφρεντ.

— Η κόρη μου; Που είναι η κόρη μου; φώναξε με μανία.

— Φύγε, καταραμένε!... ούρ-

λιασε ο Πολτόκ. — Τόλμησε, φτωχέ άνθρωπε, να βλάψει ένα δυνατό στοιχείο του βουνού; πρόφερε ο Βίλφρεντ. Πάτησε τον όρκο σου, έκανες κακό στην κόρη μου... Τα πνεύματά θα εκδικηθούν! «Όλα τα παιδιά σου θα κατασπαραχθούν από άγρια θηρία, και τα κόκκαλά τους θ' άσπρισουν στην έρημιά!...

Ο Πολτόκ άρπαξε ένα τσεκούρι, ώρμησε σαν τρελλός πάνω στο Βίλφρεντ και τον χτύπησε με μανία. Μα το τσεκούρι πέρασε μέσα απ' το κεφάλι του Βίλφρεντ, χωρίς να βρή καμιά αντίσταση! Κι' ο Πολτόκ, με την όρμη που είχε, έχυσε την ισορροπία του κι' έπεσε βουρμά στο πάτωμα.

Ο Βίλφρεντ γέλασε σαρκαστικά. Κι' έπειτα χάρηκε... Την άλλη μέρα, ο Πολτόκ πήρε το γιό του κι' έφυγε μακριά απ' τον καταραμένο εκείνο τόπο. Πήγε στην «Ολλανδία, κι' εκεί έπαυθε ένα δυνατό έγχεφαλικό πυρετό, τρελάθηκε και τελείωσε τις ημέρες του σ' ένα άσυλο.

Ο Κράντζ είχε βρή δουλειά σ' ένα πλοίο. Πέρασαν μερικά χρόνια ακόμη. Σ' ένα ταξίδι, ο Κράντζ κι' οι άλλοι ναύτες του πλοίου είχαν βγή σε μιάν έρημη ακτή της Σουησίας, για να πάρουν νερό. Ξαφνικά, μία τεραστιά τίγρις ξεπετάχτηκε απ' την κοτυνη ζούγκλα κι' έπεσε πάνω στον Κράντζ... Όσπου να συνέλθουν οι σύντροφοί του, το θηρίο είχε ξαναγυμώσει στη ζούγκλα, μαζί με το θύμα του...

Η εκδίκηση των στοιχείων του βουνού Κράντζ είχε συμπληρωθεί! Τα κόκκαλα του τελευταίου παιδιού του Πολτόκ θ' άσπριζαν σε κάποια έρημιά...

Φ. ΜΑΡΡΥΑ

Ο Πολτόκ σήκωσε απότομα το όπλο του και σημάδεψε...

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΓΕΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΚΚΑΛΑΚΙ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό, ήταν ένας γέρος και μια γριά. Το γέρο τον έλεγαν 'Ανήλιαγο και τη γριά 'Ανούσα. Ήταν φτωχοί, μα τίμιοι κι εργατικοί. Γύρω από το έσοχικό σπιτάκι τους είχαν ένα άραιο κήπο και παρά πέρα το χωράφκι τους και τ' αμπελάκι τους. Πλούτη δε ζήτησαν ποτέ, μα ο Θεός δεν τους στέρησε τίποτα.

Μια μέρα ο γέρος 'Ανήλιαγος πήρε το ταγάρι του και είπε στην κυρά του:

— 'Ανούσα, θα πάω για την πρωτεύουσα να ψωνίσω σπορικά, για το περιδάλι μας και μερικά ζευγάρια αυγά για τις κλώσσες μας.

— Πήγαινε, του είπε η γριά και μην αργήσης.

— Έτσι ο γέρος 'Ανήλιαγος καβάλησε το γάδον του και τράβηξε για την πολιτεία, που βρισκόταν μιά ώρα δρόμο από το σπιτάκι τους.

— Έφτασε στη μεγάλη πολιτεία, μα, περίεργο, δεν έβλεπε κανένα άνθρωπο στους δρόμους. Ο ήλιος είχε βγεί, μα δεν έβλεπε ψυχή ζωντανή. Προχώρησε προς το παλάτι, μα κι 'έκενο ήταν θεόκλειστο. Κι 'άρχισε να φωνάζει:

— Άνθρωποι, άνθρωποι, τί γίνηκατε;

— Ξαφνικά, άκουσε ένα μουγγρητό κι 'είδε να βγαίνει από την πόρτα του παλατιού ένα μεγάλο θηρίο. Ούτε ζώο ήταν, ούτε άνθρωπος.

— Ποιος είσαι; του είπε το θηρίο.

— Αυτή την πολιτεία, του είπε το θηρίο.

— Είμαι ο 'Ανήλιαγος! Έσύ όμως τί είσαι, το ρώτησε ο γέρος.

— Εγώ είμαι ο δράκος του Λαμπραχοντόρ κ. δλα τ'ά ζώα και οι άνθρωποι τρέμουν μπροστά μου. Έσύ, δεν τρέμεις;

— Όχι. Γιατί νά τρέμω;

— Τότε θα πη ότι είσαι πιο δυνατός από μένα! Και είσαι! Μη με πλινθιάζεις, λοιπόν, γιατί το κοκκαλάκι, που έχεις μέσα στο ταγάρι σου θα με σκοτώσει.

— Ο γέρος παραξευθένει, μα δε μίλησε. 'Ηξε

ρε πως μέσα στο ταγάρι του είχε τα λεφτά, για τα ψώνια κι 'ένα κουδράκι με νήμα. Του είχε δώσει η γριά του να της ψωνισή νήμα από το ίδιο χωριό.

— Τι απάντησε πονηρά στο θηρίο:

— Τι φταίω εγώ, αν με φοβάσαι; Μου τόδωσε η χρυσομαλλούσα η Νεράιδα να μη φοβάμαι κανέναν.

— Αύτη; 'Η έλεεινί! Αυτή με τυραννιότα τόσο καιρό. Αυτή θα είναι η καταστροφή μου!

— Αλήθεια; Και πώς έγινε αυτό;

— Νά, βγήκα μια μέρα για φαί, βρήκα στο δρόμο ένα παλληκάρι και γοάπ! τόφαγα... Που να ξέρω εγώ ότι ο νεός αυτός ήταν πριγκιπόπουλο κι 'ότι γι' αυτό ενδιαφερόταν η χρυσομαλλούσα η Νεράιδα, για την κόρη της.

— Έχω δυο χρόνια να βάλω μπουκιά κρέας στο στόμα μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου.

— Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου.

— Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου.

— Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου.

— Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου.

— Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου.

— Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου.

— Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου.

— Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου.

— Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου.

— Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου.

— Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου.

— Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου.

— Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου.

— Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου.

— Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου.

— Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου.

— Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου.

— Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου.

— Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου.

— Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου.

— Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου.

— Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου.

— Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου. Όπου κι 'αν πάω δε βρίσκω μπροστά μου.

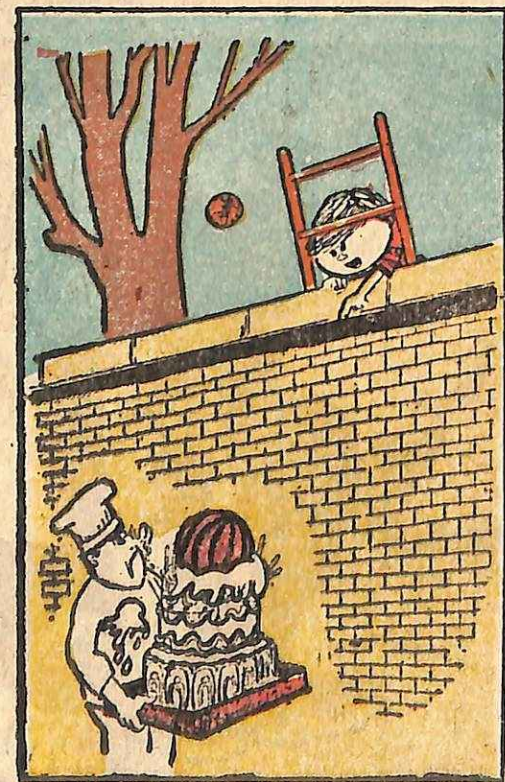
— Ποιος είσαι εσύ, που τόλμησες να μιλήσ' αυτή την πολιτεία; του είπε το θηρίο.

— Έγινε νέος; φώναξε.

— Τράβα μέσα στο παλάτι και κυττάξουν σ'ε καθρέφτη.

— Έτσι έκανε ο γέρος.

— Πά! πάλι φώναξε. Πώς άλλαξα; Γι' αυτό με φοβήθηκε ο δράκος. Νόμισε πως θα χρησιμοποιούσα το κοκκαλό να τον καταστρέψω κι' εγώ δεν είχα ιδέα αν υπήρχε καν κοκκαλό.

— Μου δίνετε παρακαλώ τη μπάλλα μου, πούρετε!

— Τώρα θα... και τη γριά σου εδώ, θα την κάνω νέα, θα μπήξω στο παλάτι και θα ζήσετε σ'α βασιλιάδες, γιατί ο κακομοιρός ο άλλος βασιλιάς από την τρομάρα του, φεύγοντας από την πόλη, γκρεμίστηκε από τ' αλόγο και σκοτώθηκε. Κι' όταν μ'έχες ανάγκη, δάγκωσες το κοκκαλάκι και κάλεσέ με.

— Έτσι κι 'έγινε. Ο 'Ανήλιαγος και η 'Ανούσα έγιναν βασιλιάδες και γύρισε πίσω θρόνος ο λαός, που είχε κρυφτή σ'ε σπηλιές, εξ αιτίας του δράκου. 'Ο,τι γύρευε ο 'Ανήλιαγος, τόχε με το κοκκαλάκι.

— Πέρασαν μερικές μέρες κι' ο 'Ανήλιαγος με την 'Ανούσα, τη γυναίκα του, καλοπερνούσαν, όπως καλοπερνάει πιά και ο λαός τους, όταν ένα απόγευμα παρουσιάστηκε μπροστά τους η χρυσομαλλούσα, η Νεράιδα.

— Σας είπα το μυστικό του κοκκαλού, είπε η Νεράιδα κι' αποκτήσατε πλούτη και δόξες. Ήλω κι' εγώ μια χαρά...

— 'Ο,τι θέλεις, Νεράιδα μου!

— Θέλω το πριγκιπόπουλο, που βρίσκεται ακόμη ζωντανό στην κοιλιά του θηρίου.

— Και πώς γίνεται νασαι ακόμη ζωντανό;

— Μόνον αν φάω άλλον άνθρωπο, θα ξανέψη τον προηγούμενο. Κι' επειδή δεν έχει φάει ακόμη, γιατί δεν το άφισα εγώ να φάω, δε μπορεί παρά να είναι ζωντανό.

— Κι' αν είναι ζωντανό;

— Τότε πρέπει να σκοτωθώ το θηρίο και να βγώ το... πριγκιπόπουλο.

— Και τί θα το κάνεις το πριγκιπόπουλο;

— Θα το παντρώω με την κόρη μου, και θα γυρίσω το βασίλειό του.

— Όραία όσα λές, μα πού βρίσκεται το θηρίο;

— Γιατί ρωτάς; είπε η Νεράιδα.

— Γιατί θα πάω εγώ να σου το φέρω το πριγκιπόπουλο.

— 'Η Νεράιδα έσκυψε, φίλησε το χέρι του 'Ανήλιαγου κι' εξαφανίστηκε πάλι.

— Μόλις έφυγε η Νεράιδα, ο 'Ανήλιαγος έβαλε

υτελάκι σ' όλη τη χώρα ναβήθ όποιος ξέρει να του πη για τη φωλιά του θηρίου. Και την τρίτη μέρα παρουσιάστηκε μια γριά και του είπε:

— Βασιλιά 'Ανήλιαγε, πρδ να σου πω, πού βρίσκεται το θηρίο, μα θα με κάνεις κι' έμένα πλουσία και νέα!

— Σύμφωνοι! φώναξε ο 'Ανήλιαγος.

— Λοιπόν, κάνε το και θα στο πω.

— Βάζει ο 'Ανήλιαγος το κομματάκι στο στόμα του και σκέπτεται αυτά που ζήτησε η γριά. Κι' αμέσως η γριά έγινε μια ωραία, ξανθή κοπέλλα.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, η φωλιά του θηρίου βρίσκεται σ'ε πολύ ψηλό βουνό. Για να το σκοτώσεις όμως χρειάζεσαι το άσπασμένο φάρμα του βασιλιά της Περσίας, το σπαθί του βασιλιά της Σουμιάτρας και τ' αλόγο του βασιλιά του 'Ινδοστάν.

— Τα είπε η γριά, που έγινε νέα, πήρε κι' ένα σακκούλι με χρυσά φλαρία κι' έφυγε. Κι' ο 'Ανήλιαγος, δίχως να χασπ καιρό, βάζει το κοκκαλάκι στο στόμα του και ζήτησε τα τρία αυτά πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα.

— Τα είπε η γριά, που έγινε νέα, πήρε κι' ένα σακκούλι με χρυσά φλαρία κι' έφυγε. Κι' ο 'Ανήλιαγος, δίχως να χασπ καιρό, βάζει το κοκκαλάκι στο στόμα του και ζήτησε τα τρία αυτά πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα.

— Τα είπε η γριά, που έγινε νέα, πήρε κι' ένα σακκούλι με χρυσά φλαρία κι' έφυγε. Κι' ο 'Ανήλιαγος, δίχως να χασπ καιρό, βάζει το κοκκαλάκι στο στόμα του και ζήτησε τα τρία αυτά πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα.

— Τα είπε η γριά, που έγινε νέα, πήρε κι' ένα σακκούλι με χρυσά φλαρία κι' έφυγε. Κι' ο 'Ανήλιαγος, δίχως να χασπ καιρό, βάζει το κοκκαλάκι στο στόμα του και ζήτησε τα τρία αυτά πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα.

— Τα είπε η γριά, που έγινε νέα, πήρε κι' ένα σακκούλι με χρυσά φλαρία κι' έφυγε. Κι' ο 'Ανήλιαγος, δίχως να χασπ καιρό, βάζει το κοκκαλάκι στο στόμα του και ζήτησε τα τρία αυτά πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα.

— Τα είπε η γριά, που έγινε νέα, πήρε κι' ένα σακκούλι με χρυσά φλαρία κι' έφυγε. Κι' ο 'Ανήλιαγος, δίχως να χασπ καιρό, βάζει το κοκκαλάκι στο στόμα του και ζήτησε τα τρία αυτά πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα.

— Τα είπε η γριά, που έγινε νέα, πήρε κι' ένα σακκούλι με χρυσά φλαρία κι' έφυγε. Κι' ο 'Ανήλιαγος, δίχως να χασπ καιρό, βάζει το κοκκαλάκι στο στόμα του και ζήτησε τα τρία αυτά πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα.

— Τα είπε η γριά, που έγινε νέα, πήρε κι' ένα σακκούλι με χρυσά φλαρία κι' έφυγε. Κι' ο 'Ανήλιαγος, δίχως να χασπ καιρό, βάζει το κοκκαλάκι στο στόμα του και ζήτησε τα τρία αυτά πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα.

— Τα είπε η γριά, που έγινε νέα, πήρε κι' ένα σακκούλι με χρυσά φλαρία κι' έφυγε. Κι' ο 'Ανήλιαγος, δίχως να χασπ καιρό, βάζει το κοκκαλάκι στο στόμα του και ζήτησε τα τρία αυτά πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα.

— Τα είπε η γριά, που έγινε νέα, πήρε κι' ένα σακκούλι με χρυσά φλαρία κι' έφυγε. Κι' ο 'Ανήλιαγος, δίχως να χασπ καιρό, βάζει το κοκκαλάκι στο στόμα του και ζήτησε τα τρία αυτά πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα.

— Τα είπε η γριά, που έγινε νέα, πήρε κι' ένα σακκούλι με χρυσά φλαρία κι' έφυγε. Κι' ο 'Ανήλιαγος, δίχως να χασπ καιρό, βάζει το κοκκαλάκι στο στόμα του και ζήτησε τα τρία αυτά πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα.

— Τα είπε η γριά, που έγινε νέα, πήρε κι' ένα σακκούλι με χρυσά φλαρία κι' έφυγε. Κι' ο 'Ανήλιαγος, δίχως να χασπ καιρό, βάζει το κοκκαλάκι στο στόμα του και ζήτησε τα τρία αυτά πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα.

— Τα είπε η γριά, που έγινε νέα, πήρε κι' ένα σακκούλι με χρυσά φλαρία κι' έφυγε. Κι' ο 'Ανήλιαγος, δίχως να χασπ καιρό, βάζει το κοκκαλάκι στο στόμα του και ζήτησε τα τρία αυτά πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα.

— Τα είπε η γριά, που έγινε νέα, πήρε κι' ένα σακκούλι με χρυσά φλαρία κι' έφυγε. Κι' ο 'Ανήλιαγος, δίχως να χασπ καιρό, βάζει το κοκκαλάκι στο στόμα του και ζήτησε τα τρία αυτά πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα.

— Τα είπε η γριά, που έγινε νέα, πήρε κι' ένα σακκούλι με χρυσά φλαρία κι' έφυγε. Κι' ο 'Ανήλιαγος, δίχως να χασπ καιρό, βάζει το κοκκαλάκι στο στόμα του και ζήτησε τα τρία αυτά πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα.

— Τα είπε η γριά, που έγινε νέα, πήρε κι' ένα σακκούλι με χρυσά φλαρία κι' έφυγε. Κι' ο 'Ανήλιαγος, δίχως να χασπ καιρό, βάζει το κοκκαλάκι στο στόμα του και ζήτησε τα τρία αυτά πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα.

— Τα είπε η γριά, που έγινε νέα, πήρε κι' ένα σακκούλι με χρυσά φλαρία κι' έφυγε. Κι' ο 'Ανήλιαγος, δίχως να χασπ καιρό, βάζει το κοκκαλάκι στο στόμα του και ζήτησε τα τρία αυτά πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα.

— Τα είπε η γριά, που έγινε νέα, πήρε κι' ένα σακκούλι με χρυσά φλαρία κι' έφυγε. Κι' ο 'Ανήλιαγος, δίχως να χασπ καιρό, βάζει το κοκκαλάκι στο στόμα του και ζήτησε τα τρία αυτά πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα.

— Τα είπε η γριά, που έγινε νέα, πήρε κι' ένα σακκούλι με χρυσά φλαρία κι' έφυγε. Κι' ο 'Ανήλιαγος, δίχως να χασπ καιρό, βάζει το κοκκαλάκι στο στόμα του και ζήτησε τα τρία αυτά πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα.

— Τα είπε η γριά, που έγινε νέα, πήρε κι' ένα σακκούλι με χρυσά φλαρία κι' έφυγε. Κι' ο 'Ανήλιαγος, δίχως να χασπ καιρό, βάζει το κοκκαλάκι στο στόμα του και ζήτησε τα τρία αυτά πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα.

— Τα είπε η γριά, που έγινε νέα, πήρε κι' ένα σακκούλι με χρυσά φλαρία κι' έφυγε. Κι' ο 'Ανήλιαγος, δίχως να χασπ καιρό, βάζει το κοκκαλάκι στο στόμα του και ζήτησε τα τρία αυτά πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα.

— Τα είπε η γριά, που έγινε νέα, πήρε κι' ένα σακκούλι με χρυσά φλαρία κι' έφυγε. Κι' ο 'Ανήλιαγος, δίχως να χασπ καιρό, βάζει το κοκκαλάκι στο στόμα του και ζήτησε τα τρία αυτά πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα.

— Τα είπε η γριά, που έγινε νέα, πήρε κι' ένα σακκούλι με χρυσά φλαρία κι' έφυγε. Κι' ο 'Ανήλιαγος, δίχως να χασπ καιρό, βάζει το κοκκαλάκι στο στόμα του και ζήτησε τα τρία αυτά πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα. Κι' άσπου να το καλοσκεφτή, ήρθαν πράγματα.

Ο Ριχής και το ξυπνητήρι

— Ριχέ, έχω γά σου δείξω! κάτι καταληπτικό!...

— Γειά σου!...

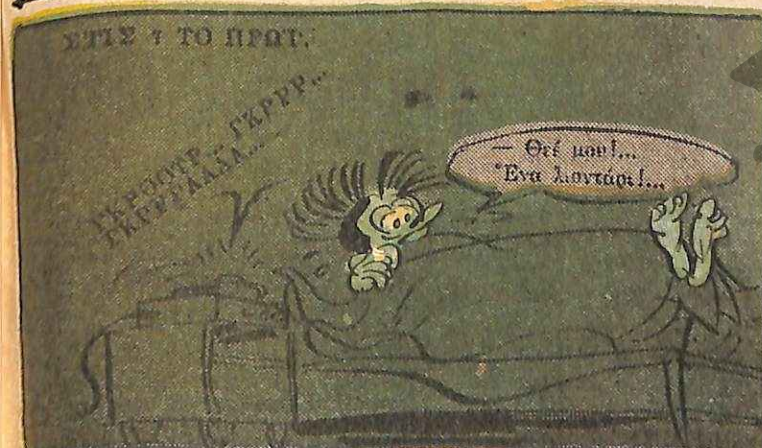

— 'Η καινούργια έφευρεσί μου είναι σωστό θαύμα... Βά-
ξεις το δίσκο αυτό πάνω στο πικ-άπ, ουνθίξεις την ώρα που
θές να σε ξυπνήσει και...

— Για να πετύχω όλες αυτές τις φωνές ζήτησα τη βοήθεια
ένος φίλου μου που εργάζεται στο ραδιόφωνο και έχει όλο-
κληρο άρχειο από φωνές και θορύβους... Για να δες τι φί-
λος είμαι, στο χαρίζω...

Ευχαριστώ!...

Θεέ μου!...
Ένα λιοντάρι!...

— Περίμενε, λοιπόν, να δής... Πρόκειται για το πιο
πρωτότυπο ξυπνητήρι... Για το ξυπνητήρι του μέλ-
λοντος...

... Τό πρωί, την ώρα ακριβώς, που θέλεις να σηκωθείς, σε
ξυπνά αυτό το χαρούμενο κελάδημα των πουλιών...

— Καλό φαίνεται...

— Ας ουνθίσω το πικ-άπ του 'Αντόν... Και για να εί-
μαι σίγουρος πως θα ξυπνήσω μ' αυτά τα κελάδηματά, ας
το βάλω όσο πιο δυνατά γίνεται...

— Καταλαβαίνω τι συνέβη. Ριχέ... Ξέχασα να σου πω να
προσέξεις, γιατί στην άλλη όψη του δίσκου υπάρχουν οι κρυ-
φές ενός λιονταριού της 'Αφρικής...

— 'Ανοιξε, σου λέω!...

ΙΣΑΑΚ ΝΕΥΤΩΝ

Μαθηματικές, φυσικές, αστρονομικές και φιλόλογες

Ο 'Ισαάκ Νεύτων ήταν ένας από τους μεγαλύτερους επιστήμονες του κόσμου και τους κορυφαίους Άγγλους σοφούς. Γεννήθηκε στις 25 Δεκεμβρίου του 1642 στο Γούλσθορντ της 'Αγγλίας. Δύο μήνες πριν έρθει στον κόσμο, πέθανε ο πατέρας του. Έτσι γεννήθηκε ορφανός.

Η μητέρα του όμως ξαναπαντρεύτηκε και τότε τον παρέλαβε η γιαγιά του κι' έζησε μαζί της τα παιδικά του χρόνια. Εκείνος μάλιστα που του πρόσφερε αρκετή προσοχή, ήταν ο κληρικός Βαρνάβας Σμιθ.

Όταν ήρθε ο καιρός, τον έστειλαν στο σχολείο του Γκράντον, που απέχει λίγα λεπτά από το Γούλσθορντ.

Μα ποιος ξέρει τί τον έπηρεασε και δεν αγάπησε καθόλου τα γραμμάτια. Μια μέρα ο δάσκαλος τον μάλωσε και του είπε πως είναι ο χειρότερος μαθητής. Τα λόγια αυτά, του έκαναν τέτοια εντύπωση και πεισματάρης τόσο τον 'Ισαάκ, που σε λίγο καιρό ξεπέρασε και εκείνους από τους συμμαθητές του, που έπαιρναν τους καλύτερους βαθμούς.

Εκεί, μάλιστα, που πρόκοβε πιο πολύ ο Νεύτων ήταν η Χημεία και τα Μαθηματικά.

Ήταν περίπου 15 χρόνων όταν η μητέρα του έχασε και το δεύτερο άντρα της και ξαναγύρισε στο πατρικό της σπίτι στο Γούλσθορντ. Έπειτα όμως δεν είχε κανένα να τη βοηθήσει να καλλιεργήσει τα χημικά της, σκέφτηκε να σταματήσει από το σχολείο τον 'Ισαάκ.

Εκείνος, ωστόσο, που είχε αγαπήσει τη σπουδή, περνούσε πιο πολύ τον καιρό του στο διάβασμα, παρά στην καλλιέργεια των χημικών τους. Άπο'ρα βόταν σε μοναχικά μέρη και διάβαζε κυρίως το μικρό πανεπιστήμιο.

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Τών μικρών άναγνωστών υαε

— Πώς λέγεται η κοιλίδα εκείνη, όπου θα συνάξει ο Θεός τα έθνη για να τα κρίνει;
— Κοιλιάς του 'Ιωσαφάτ.

— Πού και πότε γεννήθηκε ο ζωγράφος Δομένικος Θεοτοκοπουλος;
— Στο χωριό Φόδελε της Κρήτης το 1548.

— Πώς λεγόταν στην αρχαιότητα η 'Αντίπαρος;
— Ολίαντος, δηλαδή δασώδες βουνό.

— Πόσα χωριά υπάρχουν με το όνομα Καζέντζι;
— Τέσσερα. Ένα στο νομό Κορινθίας, άλλο στο νομό Αχαΐας, άλλο στο νομό Ευβοίας κι' άλλο εως στο νομό 'Ιωνανών, στην επαρχία Δωδώνης.

— Τι είναι η Καρθαγένη;
— Πόλη της Ισπανίας, προς τα ΝΑ τμήμα, στη Μεσόγειο.

— Πότε και πού γεννήθηκε ο ζωγράφος Νικόλαος Γκνός;
— Στο Σκλαβοχωριό της νήσου Τήνου, την 1η Μαρτίου του 1842.

Ο μεγάλος Άγγλος επιστήμων 'Ισαάκ Νεύτων.

μαθηματικά.

Καποίος βέιος του τότε πρόσεξε την αγάπη του μικρού στα μαθηματικά και μεσολάβησε στη μητέρα του για να τον ξαναστείλει στο σχολείο να συνεχίσει τις σπουδές του.

Έτσι, όταν έγινε 19 χρόνων, δηλαδή το 1661, πήγε στο Κάιμπριτζ, όπου μπάκε στο Κολλέγιο Τρίνιτυ.

Ο Νέλσον, γεμάτος χαρά, που έδλεπε πια να πραγματοποιούνται οι πόθοι του, ρίχτηκε στη μελέτη. Εύτυχώς γι' αυτόν, είχε ένα σπουδαίο καθηγητή, τον Μπάρροου, που τον πρόσεξε και τον βοήθησε.

Σπουδαστής ακόμη, το 1665, ο εύγαν ανέκαμψε το περίφημο διώνυμο θεωρήμα και λίγο αργότερα έδωσε τα στοιχεία του άπειροστικού λογισμού.

Ένα χρόνο αργότερα η φαντασία του συνέλαβε την ιδέα της βαρύτητας, δηλαδή της αμοιβαίας έλξης των μαζών, που φέρνει τα σώματα προς τη γη.

Λένε πως την ιδέα αυτή την είχε μια μέρα, που καθόταν να ξεκουραστή μ' ένα βιβλίο στα γόνατά κάτω από μια μηλιά. Είδε, λοιπόν, ένα μήλο να πέφτει πλάι του, στο χώμα.

Αυτό το απλό και συνηθισμένο φαινόμενο κίνησε τη σκέψη του και έκανε στον έαυτό του τ'α ξέξ'α ερωτήσεις:

1) Γιατί το μήλο που έπεσε από τη μηλιά, τράβηξε κατ' ευθείαν στο έδαφος και δεν στάθηκε στον αέρα ή γ' αλλιώς δεν πήγε ακόμη πάρα πέρα;

2) Ποιά δύ' αμι είναι εκείνη που έφερε το μήλο κατ' ευθείαν σε ίσια γραμμή προς το έδαφος;

Έτσι κατέληξε να διατυπώσει το νόμο της βαρύτητας. Αυτό όμως ήταν μια άπαρη σκέψης για να εξηγήσει όλες τις κινήσεις των άστρων, ιδίως της Σελήνης γύρω από τη Γη.

Άλλο φαινόμενο που τον απασχόλησε ήταν η διάβλση του φωτός υαε από ένα πρίσμα.

Το 1669 πέθανε ο καθηγητής του Μπάρροου και ο Νεύτων τον διαδέχθηκε στο Κάιμπριτζ, ως καθηγητής των Μαθηματικών. Αργότερα έδελεγγ μέλος της Βασιλικής 'Εταιρείας του Λονδίνου.

Στην εταιρία αυτή ακριβώς ανακάλυψε τα αποτελέσματα των επιστημονικών έρευνών του, για το κατοπτρικό τηλεσκόπιο, που έχει ακόμη τ' όνομά του.

Την ανακάλυψη αυτή ακολούθησε και μια άλλη για την ανάλυση και σύνθεση του λευκού φωτός. Ο διάσημος αστρονόμος Κέπλερ είχε ανακαλύψει τους τρεις

νόμους, που διέπουν τας κινήσεις των πλανητών και των δορυφόρων τους. Άλλ' ούτε ο Κέπλερ, ούτε κανείς άλλος σύγχρονός του, υπόρεσε να ερμηνεύσει τη δύναμη, που αναγκάζει τους πλανήτες να κινούνται γύρω από τον 'Ηλιο.

Για πολλά χρόνια η δύναμη της έλξης έμεινε ανεξήγητη.

Ο Νεύτων όμως απασχολούμενος με τις παρατηρήσεις του Γαλιλαίου, για την πτώση των σωμάτων, συμπεράνε ότι αίτια των νόμων του Κέπλερ είναι η βαρύτητα.

Έτσι ο Νεύτων έβαλε τα θεμέλια της σύγχρονης μηχανικής.

Το 1687 δημοσίευσε το επιστημονικό του έργο με τον τίτλο «Πρίνσιπια».

Το βιβλίο αυτό περιλαμβάνει: 1) Τους κανόνες πώς πρέπει να σκέπτεται κανείς τη φιλοσοφία.

2) Το νόμο της παγκοσμίου έλξης.

3) Την τροχιά του πλανητικού συστήματος.

4) Τις κατευθύνσεις των πλανητών.

5) Τις παλίρροιας, κλπ.

Κάποτε ο Νεύτων άρώτησε για λίγο διάστημα, πολύ σοβαρά, έτσι που να διαδοθή πως ο μεγάλος αυτός επιστήμονας τρελάθηκε.

Δεν άργησε όμως να γίνει καλά, και έξακολουθήσε τις επιστημονικές έρευνές του. Άσχολήθηκε επίσης και με θεολογικές μελέτες, για τις οποίες έδειξε ιδιαίτερο ενδιαφέρον.

Ήταν ένας από τους πολύ πιστούς χριστιανούς, ώστε σε κάθε ανάκλησή του να μνημονεύει και να επικαλείται το όνομα του Θεού.

Όπως ο Μαρκόνι, έτσι και ο Νεύτων διεκδικούσε την πανσοφία του Θεού και την αξία της πίστεως.

Ο Νεύτων πίστευε ότι η χριστιανική πίστι έφερε την ηθικοποίηση και τον πνευματικό εξευγενισμό, που αποτελούν ολόκληρη την αξία της ανθρωπίνης ζωής.

Από την πολλή δουλειά όμως έπαθε υπερκόπωση και κλονίσθηκε η υγεία του. Έτσι πέθανε στις 20 Μαρτίου του 1727 και τάφηκε στο αββαείο του Ουέστμινστερ, ανάμεσα στους βασιλείς της 'Αγγλίας.

Η οικογένειά του έφτιαξε γι' αυτόν το 1751 ένα μεγαλοπρεπές μνησείο, ο δε άνδριάντας του στήθηκε το 1750 στο Κολλέγιο του Κάιμπριτζ.

Χιοϋμορ

ΓΙΑ ΣΙΓΟΥΡΙΑ!

— Πάλι τις έφαγες, Μίμη;
— Τι να κάνω; Δε μπορεί να γίνει κι' αλλιώς... Ο αδελφός μου ο Γιώργος κι' εγώ είμαστε διδμοι και μοιάζουμε τόσο πολύ! Όσες φορές, λοιπόν, κάνει ο ένας από τους δυο ατάξιες, ο μπαμπάς μας τις βρέχει και των δυο... για να είναι σίγουρος πως έβρισε εκείνον που φταίει!

— Μαμά, μου είπες, πως αν μείνω ήσυχος μια ώρα, θα μου δώσεις ό,τι θέλω...

— Και τί θέλεις;
— Τί... άδεια να γίνω για δυο ώρες... ανήσυχος!...

— Μαμά, μου είπες, πως αν μείνω ήσυχος μια ώρα, θα μου δώσεις ό,τι θέλω...

— Και τί θέλεις;
— Τί... άδεια να γίνω για δυο ώρες... ανήσυχος!...

— Μαμά, μου είπες, πως αν μείνω ήσυχος μια ώρα, θα μου δώσεις ό,τι θέλω...

— Και τί θέλεις;
— Τί... άδεια να γίνω για δυο ώρες... ανήσυχος!...

— Μαμά, μου είπες, πως αν μείνω ήσυχος μια ώρα, θα μου δώσεις ό,τι θέλω...

— Και τί θέλεις;
— Τί... άδεια να γίνω για δυο ώρες... ανήσυχος!...

— Μαμά, μου είπες, πως αν μείνω ήσυχος μια ώρα, θα μου δώσεις ό,τι θέλω...

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Συλλαβικό κυκλόλεξο

- 1) ΣΕΛΗΝΙΑ. 2) ΑΡΤΙΜΕΛΗ. 3) ΑΜΑΝΑΤΙ. 4) ΑΝΑΛΩΜΑ. 5) ΑΜΑΡΙΝΑ. 6) ΠΕΡΙΦΗΜΑ. 7) ΚΑΛΑΜΑΡΙ. 8) ΚΑΜΑΡΙΛΑ. 9) ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ. 10) ΠΑΡΑΣΙΤΑ. 11) ΠΑΡΑΘΥΡΑ. 12) ΔΙΑΦΟΡΑ.

Η κρυμμένη παροιμία

Πρέπει να συμπληρωθούν οι άκός, λυθείς λέξεις:

- 1) Πρόσοις. 2) Διδόσκουροι. 3) Νέμεσις. 4) Λατομείον. 5) Μπαούλο. 6) Καμπάνα. 7) Κινέζος. 8) Αμφιάλη. 9) Εύρωπαιός. 10) Βρωμέρος. 11) Πετεινός. 12) Παντομίμα. 13) Οκτάειος. 14) Γαρτανάκι. 15) Ονειρον. για να σχηματιστεί η παροιμία: «Όποιος μέσ' το μύλο μπαίνει, άλευρωμένος πάντα θαγαινει».

Κινηματογραφικό παιχνίδι

- 1) Κλαούντια Καρντινάλε. 2) Πάλ Νιούμαν. 3) Σοφία Λόρεν. 4) Άλμπέρτο Σόρντι. 5) Σίρλεϋ Μάκ Λέην. 6) Γουλιέλμο Χόλντεν. 7) Λέσλυ Κάρν. 8) Ντέρκ Μπάγκαρντ. 9) Τζίνα Λομπρίντζινα. 10) Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι.

Κρυπτογραφικόν

- 1) ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΣ. 2) ΙΝΔΙΑΙ. 3) ΟΙΝΟΣ. 4) ΚΟΚΚΙΝΟΣ. 5) ΑΛΙΟΣ. 6) ΗΛΙΑΣ. 7) ΤΙΣΙΑΝΟΣ. 8) ΑΚΟΗ. 9) ΝΙΚΑΙΑ. 10) ΣΙΚΙΝΟΣ.

Μεταγραμματισμός

ΙΡΙΣ — ΕΡΙΣ.

Λεξιγίριφος

ΛΑΚΕΔΑΙΜΩΝ (Λά — και — Δαιμων).

Όμοιότητες και διαφορές

- α) Όλα όμοια: 2—5.
- β) Όμοια έάα: 4—7.
- γ) Όμοια άαη: 1—8.
- δ) Όλα διαφορετικά: 3—6.

Ο Ο

Η λύσις του υπ' αριθ. 936 σταυρολέξου

Οριζοντίως:

- 1) ΤΣΑΔ — ΧΑΛΙ. 2) ΛΑΜΑΡΙΝΑ — ΑΒΑΣΙΜΟΙ. 3) ΑΡΟΣΙΣ — ΜΑΛΑΚΙΑ — ΝΗ. 4) ΝΑΙΙΑΣ — ΚΑΝΑΡΗΣ — ΝΤΙ. 5) ΔΙΟΝ — ΚΟΛΑΣΙΣ — ΠΙΟΣ. 6) ΡΩΣ — ΠΟΡΙΣΜΑ — ΑΛΑΤΙ. 7) ΑΜ — ΠΟΤΑΣΣΑ — ΜΠΑΤΗΣ. 8) ΑΜΑΣΙΣ — ΧΙΛΙΑΣ. 9) ΡΑΝΙΣ — ΧΑΡΗΣ. 10) ΠΑΙΙΚΟΣ — ΒΑΣΙΜΟ. 11) ΠΕΡΙΣΙΣ — ΚΑΤΑΝΤΩ — ΤΜ. 12) ΛΑΕΤΣ — ΣΑΡΑΝΤΑ — ΚΤΕ. 13) ΠΑΝΩ — ΤΑΝΑΙΑ — ΕΛΟΣ. 14) ΑΤΑ — ΑΣΠΑΣΙΑ — ΑΣΟΚΑ. 15) ΓΗ — ΑΠΑΡΤΙΑ — ΑΓΑΠΑ. 16) ΟΣΤΡΑΚΙΑ — ΝΤΙΝΤΕΡΟ. 17) ΝΙΑΣ — ΓΕΡΗ.

Καθέτως:

- 1) ΦΑΝΔΑΡΑ — ΠΑΠΑΓΟΣ. 2) ΑΡΑΙΩΜΑ — ΠΕΛΑΤΗΣ. 3) ΟΜΟΙΟΣ — ΑΡΕΝΑ — ΤΙ. 4) ΑΣΑΝ — ΠΑΡΙΣΤΩ — ΑΡ. 5) ΤΡΙΣ — ΠΟΣΑΚΙΣ — ΑΠΑΝ. 6) ΣΙΣ — ΚΟΤΙΝΟΣ — ΤΣΑΚΙ. 7) ΑΝ — ΚΟΡΑΣΙΣ — ΣΑΠΡΙΑ. 8) ΔΑΜΑΛΙΣ — ΚΑΝΑΤΑΣ. 9) ΑΝΑΣΣΑ — ΦΑΡΑΣΙ. 10) ΧΑΛΑΣΜΑ — ΤΑΙΛΙΑ. 11) ΑΒΑΡΙΑ — ΧΑΒΑΝΙΑ — ΤΕ. 12) ΛΑΚΗΣ — ΜΙΡΑΝΤΑ — ΑΙΡ. 13) ΙΣΙΣ — ΑΠΑΝΣΤΑ — ΑΓΗΝ. 14) ΙΑ — ΠΛΑΣΙΩ — ΕΣΑΤ. 15) ΩΜ — ΝΙΑΤΑ — ΚΛΟΠΕΣ. 16) ΟΝΤΟΤΗΣ — ΟΤΤΟΚΑΡ. 17) ΡΙΝΙ. ΣΙΣ — ΜΕΣΑΙΟΣ.

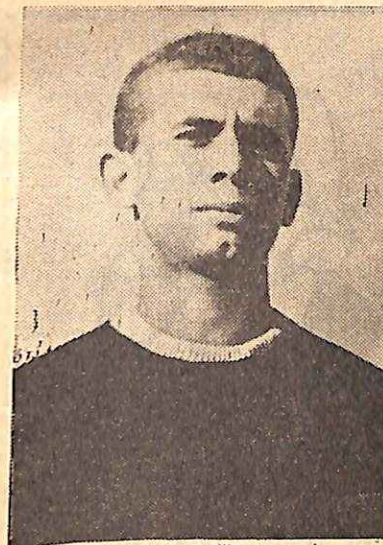
Διευθυντής-Διαχειριστής και υπεύθυνος κατά Νόμον

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΛΤΖΗΣ

Έκδοτική 'Εταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ»

Αντής και υπεύθυνος Ιδιογραφείου ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ

Ναϊάδων 24, Παλαιόν Φάληρον

Ο Μαρίνος του «Άργοναύτου»

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΒΑΣ. ΜΑΡΙΝΟΣ

Ο μεγάλος ενός μικρού...

Ο Βασιλάκης Μαρίνος δεν άνήκει σε μεγάλο σωματείο, αλλά τόσο το όνομά του είναι πασίγνωστο σ' όλη την 'Ελλάδα. Κι' αυτό το όφειλε στις ικανότητές του που γρήγορα εκτιμήθηκαν. Σήμερα έχει γίνει το «μήλο της 'Εομερας» των ισχυρών, αλλά ο 'Αργοναύτης» στον οποίο άνηκει δεν έχει αποφασίσει πού θα τον δώσει—αν τον δώσει...

Ο νεαρός κυνηγός γεννήθηκε το 1943 στην 'Αμφιάλη Πειραιώς και πρωτόπαυε στην ανεξάρτητη ομάδα «Βυζάντιον». Κατόπιν γράφτηκε στο σωματείο της Δ. κατηγορίας «Μαύρος 'Αετός» όπου έπαιξε από το 1958 μέχρι το 1960. Τον 'Ιούλιο του 1960 πήγε στον 'Αργοναύτη», όπου άρχισε η μεγάλη καριέρα του. Έχει τον ελδαν να παίξει οι άομοίοι της εθνικής ομάδος Νέων και τον έκάνηκε πρώτη φορά, φρόσεσε για φανέλλα με τα κυανόλευκα χρώματα στο τουρνουά της Δισαβόνας, τον 'Απρίλιο του 1961. Άγωνίστηκε στη θέση του έξω άουστερά εναντίον της εθνικής ομάδας της Πολωνίας, με την οποία θαίμε ισόπαλοι 2—2. Άν και οι ήρωες συνθήκες ήταν δυσμενείς και οι παίκτες μας (συνεχής βοήγη) εν τούτοις έβλο οι παίκτες έδωσαν ό,τι μπορούσαν για το 2—2.

Ο Μαρίνος ήταν ο καλύτερος. (Πρέπει να σημειωθεί ότι η πολωνική ομάδα ήταν ισχυροτάτη, φάσασα μέχρι τον τελικό, κατά τον οποίο ήττήθη από την πορτογαλική με 4—0). Στον άγωνα με τους Τούρκους, που έγινε στην 'Αθήνα ('Απρίλιο 1961) ο Μαρίνος ήταν πάλι από τους διακριθέντες. Το ίδιο και στο μάτς που έδωσε η εθνική Νέων στη Κύπρο πρό δημήνου. Με λίγα λόγια, όσες φορές κλήθηκε να ένισχύσει την εθνική ομάδα το έπραξε με φιλοτιμία και συνέπεια.

Σήμερα είναι λιμενοφύλακας κι' έχει περληφθή στην εθνική ένόπλων ως αναπληρωματικός.

Ο Μαρίνος είναι ένας παίκτης... «Μεσογειικός». Κοντό αναστήματος, αλλά φιλογρόος, πεισμών και μαχητικός, διακρίνεται άνομη για την ταχύτητα και την ευελιξία του ενώ δεν ύστερεί και σαν σούτερ.

Στον 'Αργοναύτη» είναι πάντα ο κορυφαίος. Είναι ο μεγάλος παίκτης ενός μικρού συλλόγου. Οι ό

Αθλητικά παραβλήνια

παδοί του Πειραιά σωματείου τον άποκαλούν «Καουντίνο», γιατί μοιάζει πολύ με τον διάσημο έξο κυνηγό...

Όταν τον ρωτήσαμε αν θα ήθελε να μεταπηδήσει σε μεγάλο σύλλογο, μάζ άπάντησε χωρίς περσοτροφές:

— Και βέβαια θέλω! Όλοι στη θέση μου το ίδιο θα έλεγαν. Άλλά δεν είναι κι' εύκολη η έξασφάλισι μιάς θέσεος σε ομάδα μεγάλου συλλόγου. Φοβάμαι ότι μπο

παρατήσεως του γεν. γραμματέως κ. Δημ. Ξηρουχάκη. Άλλοι άνούνται να τον ξαναφέρουν, ενώ άλλοι για να καταλάβουν την κενωθείσα θέση...

— Στο μεταξύ φαίνεται ότι θα εισέλθι στη διοίκηση του ΣΕΓΑΣ και ο κ. Κ. Παπαναστασίον, ό έπ' άριθ. 1 πολέμιος της σημερινής διοικήσεως. Η εισόδός του όμως θα έξαστηθή από την άποδοχή ώρισμένων προϋποθέσεων που θέτει ο φίλεργος παράγων.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ «ΠΡΟ-ΠΟ.. ΤΗΣ 20-1-63

Συμβουλές, πού θα άποδειχθούν... θσαυρόσι!

- 1 ΑΕΚ — ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ 1
- 2 ΑΠΟΛΛΩΝ ΑΘ. — ΝΙΚΗ ΒΟΛΟΥ 1
- 3 ΑΡΗΣ ΘΕΣ. — ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ 1 2

- 4 ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ — ΑΙΓΑΛΕΩ 1
- 5 ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΣ — ΕΘΝΙΚΟΣ ΠΕΙΡ. 1
- 6 ΠΑΝΑΓΙΓΓΛΙΟΣ — ΗΡΑΚΛΗΣ ΘΕΣ. 1 x 2

- 7 ΠΑΟΚ — ΠΙΕΡΙΚΟΣ 1
- 8 ΦΩΣΤΗΡ — ΑΠΟΛΛΩΝ ΘΕΣ. 1
- 9 ΑΣΤΗΡ ΑΘ. — ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΑΘ. 1 x 2

- 10 ΒΕΡΟΙΑ — ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΚΟΖ. 1 2
- 11 ΦΙΛΙΠΠΟΙ ΚΑΒ. — ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΑΒ. x
- 12 ΛΑΝΕΡΟΣΣΙ — ΜΠΟΛΩΝΙΑ 1 x 2
- 13 ΝΑΠΟΛΙ — ΡΟΜΑ 1 2

Άναπληρωματικοί:

- 1 ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΛΑΜ. — ΑΒΕΡΩΦ 1
- 2 ΕΡΓΟΤΕΛΗΣ — ΟΜ. ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ 1

ρεϊ να έχω την ίδια τύχη με τον Κοσμήδη που πήγε στον «Παναθηναϊκό» και χάθηκε...

Άπάντησι μωλωμένη, που μαρτυρεί ότι ο παίκτης έχει συνασθήσει της πραγματικότητας και δεν είναι όνειροπαρμένος. Ο «Όλυμπιακός» και η «ΑΕΚ» είναι οι πρώτοι, που τον θέλουν. Σε ποιόν θα πάη—αν θα πάη — θα έξαστηρή από πολλούς παράγοντες...

ΤΟ «ΚΟΥΣ-ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Μεγάλος έσωτερικός σάλος γίνεται στον ΣΕΓΑΣ εξ αίτιας της

—Οι εκπρόσωποι των 'Ενώσεων της παρατάσεως του «Παναθηναϊκού» που έρχονται από την επαρχία δεν έχουν να σκεφθούν ούτε πού θα μείνουν, ούτε τί θα άναι.

—Το «Ατενέ Παλλάς» που άνήκει σε γνωστόν παράγοντα του «Παναθηναϊκού» είναι πάντοτε στη διάθεσί τους...

—Ο Σιδερός δεν έπιθυμεί να άγωνίζεται στη θέση του έξω δεξιά. Γι' αυτό το ζήτημα έχει έλθει σε προσορίες με τους άδελφούς Χέλμη.

—Άζομη κι' όταν κατ' ανάγκη τοποθετηται στη θέση αυτή, άπο... κεκτημένη συνήθεια μπαίνει προς

Μία περιεργή φάσις από τον άγωνα «Όλυμπιακού» — «Ντούκλα» Ο—Ο: Ο έξω δεξιά Μπουνοφσκι με τα χέρια ψηλά κι' ο Σάββας Παπαδόγλου σε στάσιν... μετανόιας. Δεξιά τά... ποδια του Πολυχρόγιου σε «γκολ πλάγ»...

τό κέντρο. Έξεί, όμως, θρίσκει τους άλλους συμπαίκτες του, με τους οποίους άρχίζουν νέες προσορίες... Φαίνεται, λοιπόν, ότι είτε παίξει, είτε δεν παίξει ο διεθνής κυνηγός, το «πρόβλημα» του το δημιουργεί για τον «Όλυμπιακό».

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ

ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

Στον «Όλυμπιακό» υπεβλήθησαν επίσης προτάσεις να μεταβή στη Πράγα για 1—2 άγώνες το προσέχες καλοκαίρι. Τις προτάσεις έκαμε ο άρχηγός της άποστολής της «Ντούκλα», μετά τον άγωνα «Όλυμπιακού» — «Ντούκλα» 0—0. Η περσική ομάδα έκαμε στον άγωνα αυτόν καλή εμφάνισι κι' από προκάλεσε έντυπωση στους Τσέχους με άμεση συνέπεια την πρόσκλησι για την Πράγα.

Στους άλλους δυο άγώνες η «Ντούκλα» νίκησε τον «Παναθηναϊκό» με 1—0 και την «ΑΕΚ» με 4—0.

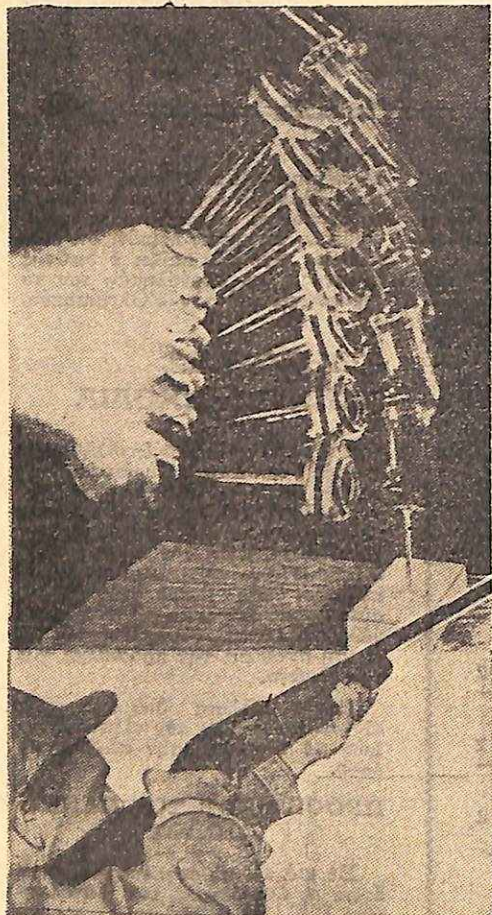
ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΟΤ ΠΑΝΕΛΛΑΔΗΝΙΟΥ

Σε μία ειδική συγκέντρωση, που έγινε οι εκπρόσωποι του Πανελληνίου Γ.Σ. κ.κ. Νάσλας, Γερασιμίδης και Παπαναστασίον έξέθεσαν τις προοπτικές που έχει ο σύλλογος για το 1963. Όπως τονίστηκε ο Πανελλήνιος θα επιδιώξη να επιτύχη κατά το τρέχον έτος την ανεξαρτοποίησι του μπάσκετ, την τοποποίησι των κανονισμών μεταγραφών του ΣΕΓΑΣ, την παταξι του επαγγελματισμού στον στίβο και το μπάσκετ, τον ηλεκτροφωτισμό του γυμναστηρίου του, την κατασκευή εξέδρων, την δημιουργία ενός άνομη γηπέδου βόλλεϋ και μπάσκετ μέσα στο σημερινό γυμναστήριο.

Επίσης έχει προγραμματιστεί την άοράνοσι των διεθνών άγώνων εις μνημην Τσιχλητήρα (29—30 Μαΐου), των έλληνοσοβιετικών παιδιών (22—23 Αυγούστου), τους Γ' έλληνοσους παιδιούς, τους άγώνας «Έθνοπίας 1940—41». Τέλος για την ένίσχυσι του επαρχιακού αθλητισμού ο έαμικός αθηναϊκός σύλλογος έχει σκοπό να άποστείλει πολλούς αθλητές σε επαρχιακές άγωνιστικές εκδηλώσεις.

ΝΑ ΤΟΝ ΒΟΗΘΗΣΟΥΝ

Ο κ. Τρουπέλ πρέπει να μείνη στην 'Ελλάδα. Άνεξάρτητα από την διαμάχη που ύπάρχει στην ποδοσφαιρική ήγεια, αυτός, σαν τεχνικός, έπιδέλλεται να προχωρήσει στο έργο του και μάλιστα άδιαφορώντας για τ'α γίνεται γύρω του. Γιατί αν πέριμνει να ήρμύουν τα πνεύματα και να άμονοχρησται οι άμειμοχρήστες παρατάσεις για να κείνη κι' αυτός κάτω, πλεονέκτημα είναι σκεπτόμενος. Το έθνικό ποδόσφαιρο και η διεθνής προσοχή του, είναι άλλο πράγμα και δεν πρέπει να άνοχέται με τους έσωτερικούς συλλογικούς άγώνες. Μόνο πού πρέπει να καταλάβουν κι' εκείνοι που άντιμαχονται ότι έπιδεχουν να βοηθήσουν το Γάλλο προπονητή στην προσομοίωσι των διεθνών άγώνων. Γιατί σκεπτόμεντας τον —ός πο σημειώσουν καλά— σωματάρχη της 'Ελλάδας και τον αθλητισμό της.

«Αν οι Μ' ένα γυάλινο σωλήνα, φτιαγμένο από ειδικό γυαλί, υπορρέει να σφουροκοπήσουν με ένα καρφί και να το μπιξίσουν σ' ένα σκληρό ξύλο. Κι α τ ω: Οι καραμπίνες Γούντσεστερ 59 έχουν κνήνη από «φιμπεργκλάς»».

ΤΟ ΓΥΑΛΙ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ «ΝΕΟ» ΥΛΙΚΟ

«Έγινε στερεώτερο απ' το άτσάλι και ελαστικώτερο απ' το καουτσούκ»

Επι αιώνας δολκλήρους, το γυαλί έθεωρείτο σαν το πιο λεπτεπίλεπτο και πιο εύθραυστο υλικό. Σήμερα όμως έχουν αλλάξει τα πράγματα.

Παράγεται τώρα ένα νέο είδος γυαλιού, τόσο ελαστικό, ώστε μπορεί να τεντωθεί γύρω από ένα κύλινδρο, κι όταν τ' αφήσετε ύστερα ελεύθερο, να ξαναπαίρνει το αρχικό επίπεδο σχήμα του.

Υπάρχει ένα γυάλινο ελατήριο, που συμπιέζεται ως το ένα τρίτο του μήκους του κι ύστερα τεντώνεται πάλι όπως πρώτα.

Υπάρχει ένα γυαλί τόσο στερεό, ώστε μπορεί κανείς να σφουροκοπήσει μ' αυτό ένα καρφί και να το χώσει σ' ένα σκληρό ξύλο. Άλλο πάλι, που αντέχει σε τεράστιες θερμοκρασίες. Κι' άλλο τόσο περνώδες, ώστε περνάει ο καπνός ανάμεσά του, ή απορροφάει νερό σά σφουγγάρι.

Μολονότι χρησιμοποιείται από τόσους αιώνες, το γυαλί μπορεί να θεωρηθεί τώρα σά «νέο» υλικό, με εκπληκτικές δυνατότητες.

Ο τεχνικός διευθυντής μιας μεγάλης αμερικανικής εταιρείας υδραυλικής δήλωσε πως το έργοστασίό του θα άρχισαν να παράγουν ένα γυαλί τόσο γερό, ώστε θα μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως κατασκευαστικό υλικό για γεφυρές, κτιμάνια, αεροπλάνα και ούρανοζούστες!

Έξ άλλου, κατορθώθηκε να συνδυασθεί το γυαλί με την αργίλλο, σ' ένα μίγμα, που ωλουσθήκε «πυρρεκράματος». Μ' αυτό, λύθηκε ένα από τα σπουδαιότερα προβλήματα της κατασκευής των κατευθυνόμενων βλημάτων: η αντοχή του «κάνου» τους στις υψηλές θερμοκρασίες και τους κραδασμούς, που δημιουργούνται με την υπερηχητική ταχύτητα τους μέσα στην ατμόσφαιρα.

Η «πυρρεκράματος» είναι σκληρότερη απ' το άτσάλι και ελαφρότερη απ' το αλουμίνιο. Μοιάζει στην όψη σαν εκλεκτή άσπρη πορσελάνη.

Απ' το υλικό αυτό, κατασκευάζονται τώρα

στην Αμερική κατασφάρες και τηγάνια, που μπορούν να μείνουν μια δολκλήρη μέρα άδεια να πάνω στη φωτιά, χωρίς να πάθουν τίποτα, κοστίζουν δε φτηνότερα απ' τα άνοξειδωτα άτσάλενα.

Ένα ειδικό γυαλί είναι τόσο άνθεκτικό στις θερμικές μεταβολές, ώστε ένα κύπελλο, φτιαγμένο απ' αυτό, δεν παθαίνει τίποτα, αν το τοποθετήσουμε πάνω σε πάγο και χύσουμε στο εσωτερικό του λυωμένο μέταλλο!

Κατασκευάθηκε επίσης ένα φωτοευαίσθητο γυαλί, στο οποίο μπορούμε να αποτυπώσουμε μια φωτογραφία (όχι στην επιφάνειά του, αλλά στο εσωτερικό της μάζας του) τοποθετώντας απλά από πάνω την αρνητική πλάκα και έκθετώντας το έτσι στο φώς.

Το γυαλί έχει εκπληκτική ελαστικότητα. Ένώ δε το λαστιχο χάνει ένα μικρό μέρος από την ελαστικότητά του, κάθε φορά, που το τεντώνουμε, το γυαλί τη διατηρεί δολκλήρη, όπως να οπάζει.

Σε μια αμερικανική έκθεση, υπήρχε ένα γυάλινο ελατήριο με 13 σπείρες. Οι επισκέπτες πίεζαν ένα κουμπί, με το οποίο λειτουργούσε ένας μηχανισμός, που περιώριζε το ελατήριο στο ένα τρίτο του μήκους του κι ύστερα το άφηνε να ξανατεντωθεί. Αυτό έχει επαναληφθεί ως τώρα πάνω από 7 εκατομμύρια φορές, κι' όμως το γυάλινο ελατήριο δεν έχει χάσει τίποτα απ' την ελαστικότητά του.

Ένας Αμερικανός αθλητής πέτυχε πέρυσι, στο άλμα επί κοντώ, ένα ρεκόρ 4,81 μέτρων. Τό χρωστούσε δε κυρίως στον κοντό, που χρησιμοποιήσε, φτιαγμένο από μυριάδες ίνες γυαλιού, περιβαλλόμενες από πλαστική ουσία. Ο κοντάς αυτός είχε αντίστοιχη ελαστικότητα, μαζι με θαυμαστή αντοχή.

Από ένα ανάλογο υλικό (φιμπεργκλάς) κατασκευάζονται ακόμη και κανέες για τις περιήσεις καραμπίνες Γούντσεστερ. Οι ίνες του γυαλιού, που υπάρχουν μέσα σε μια τέτοια κανή, έχουν συνολικό μήκος 8 χιλιομέτρων.

Από πολλά χρόνια, φτιάχνουν δολκλήρες καροσεράι αυτοκινήτων ή μικρά σκάφη από «φιμπεργκλάς». Τώρα άρχισε να χρησιμοποιείται το υλικό αυτό και για προφυλακτήρες αυτοκινήτων.

Ένα άλλο γυαλί είναι «ηλεκτροφωτεινό». Αν το συνδέσει δηλαδή κανείς με το ηλεκτρικό ρεύμα, εκπέμπει ένα άταλλο και κρύο φώς, χωρίς θερμότητα. Αυτό επιτυγχάνεται με την επικάλυψη της επιφάνειάς του με λεπτό και διαφανές στρώμα ενός μεταλλικού οξειδίου και ειδικού φωσφόρου.

Έτσι, μπορεί να γίνουν π. χ. φωτεινοί οι τοίχοι ενός δωματίου, χωρίς να ζεσταίνεται κανό βόλου το εσωτερικό του. Το γυαλί αυτό προβλέπεται, ότι θα έχει σπουδαίες εφαρμογές στην τηλεόραση.

Όσο για το περνώδες γυαλί, επιτρέπει να περάσει μ' ευκολία απ' τους πόρους του ο καπνός του τσιγάρου. Έπειδή δε συγχρόνως αντέχει σε θερμοκρασίες άνω των 1000 βαθμών, μπορεί να χρησιμοποιηθεί για τους σωλήνες εξαερίσματος των αεροπλανομένων και των πυραύλων. Χάρης στο υλικό αυτό, θα μπορέσει να εφαρμοσθεί και στα επιδαχία αυτοκινήτων το σύστημα αεριοδύσωσης (τζέτ) των αεροπλάνων.

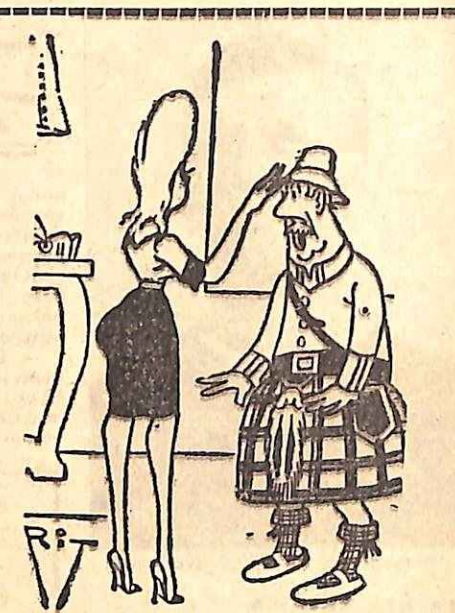
Ένα άλλο γυαλί, ειδικά κατασκευασμένο με όξεία, απορροφάει άπληστα το νερό. Χρησιμεύει δε για την προφύλαξη διαφόρων λεπτών ηλεκτρονικών συσκευών από την υγρασία. Έχει άμέτρητους πόρους, αλλά τόσο μικροσκοπικούς, ώστε ο καθένας τους θα έπρεπε να μεγαλώσει 12.000 φορές, για να χωρέσει μέσα του μια ανθρώπινη τριχιά.

Τό ίδιο αυτό υλικό, αν υποβληθεί σε ισχυρή θέρμανση, μαζεύει πολύ και σχηματίζει ένα συμπαγές γυαλί, στερεώτατο και άνθεκτικώτατο στη θερμότητα. Μ' αυτό ήταν φτιαγμένο το παράθυρο του θαλαμογράφου του Αμερικανού αστροναύτη Τζών Γκλέν.

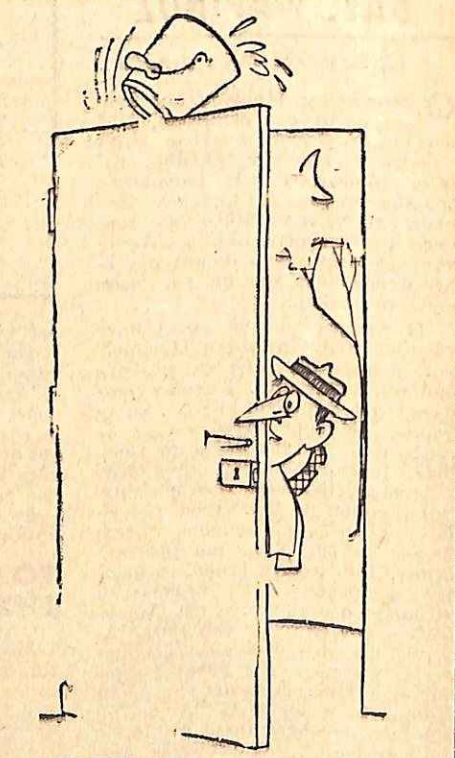
Υπάρχει, τέλος, ένα γυαλί, που χρησιμοποιείται στους νέους αμερικανικούς ούρανοζούστες. Αυτό αφήνει να περάσει ελεύθερα το ηλιακό φώς, εμποδίζει όμως τελείως τη θερμότητά του.

Τό μέλλον του γυαλιού φαίνεται άπειροίριο.

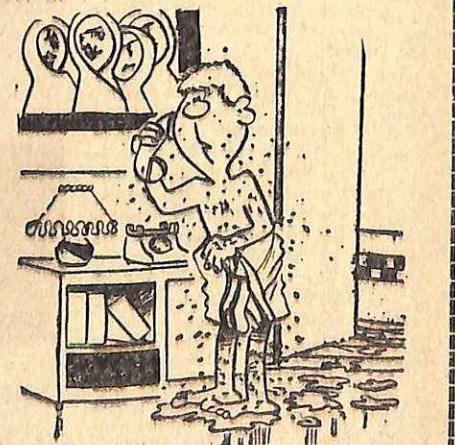
Κατά τους ειδικούς έπιστήμονες, δέν είναι μακριά ο καιρός, που θα ζούμε σε γυάλινα στίτια. Οι εξωτερικοί τοίχοι τους θα γίνονται, αυτόματα, περισσότερο ή λιγώτερο διαφανείς, ανάλογα με τις μεταβολές του ηλιακού φωτός. Θα φατίζονται με «ηλεκτροφωτεινή κόψη» και θα έχουν εγκαταστάσεις «αίρ κομπίσων», που θα λειτουργούν, μεταβάλλοντας τις ηλιακές ακτίνες σε ηλεκτρισμό.

— Αυτό τό καπελλάκι ταιριάζει θαυμάσια με τή φούστα σας!...

— Εύτυχως σήμερα δε με περιμένει με τον κόπανο!...

— Και με πήρε στο τηλέφωνο, Μαρίτσα μου, για να μου πής να μη σου λρωσώ τό παρτέ!

Η ελληνογραφία μας

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ιατρός κ. Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικώς στις: Μαρίτσα Τζώχου, Τήνον, Σόφη Μακροπούλου, Πατράς, Έλλη Σπυριδίου, Ενταύθα και Χαρίκλεια Γεμιστάκη, Χανιά.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ απάντησε ταχυδρομικώς στους: Νικόλαον Παπαϊωάννου, Γεώργιον Ευαγγελίδην, Δημήτριον Σταθακόπουλον, Μαρίαν Τούντα, Άργυρā Γιαννοπούλου και Έλπη Νικολαΐδου.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Σ ύ λ β ι α Δ η μ ο σ θ έ ν ο υ ς, Πραξιτέλους 5, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και ζωστ-ποστά.

Η Νί ν α Γ ε ω ρ γ ι ά δ ο υ, Οράκης 37, Λεμεσός, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλον τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, Αμερική, Καναδά, Αυστραλία και Αγγλία, με σκοπό τη συνάντη μίας φιλικής γνωριμίας.

Η Μί λ κ α Μ α υ ρ ο π ο ύ λ ο υ, (16 χρόνων) και η Γιάννα Πατασιάνου (14 χρόνων) Χακέρ 38, Λάρνακα, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με μορφωμένες νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 14—18 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλας. Φωτογραφία απαραίτητη.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Νικ ο λ α ο ς Ν ε σ φ ύ τ ο υ, Κτήμα, Κάτω Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 17—20 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Γ. Α ν δ ρ ε ο υ, Νιχηφόρου Φωκά 11, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους, κατά προτίμηση με μαθητριάς και μαθητριάς, ηλικίας 16—18 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Στα θ ο ς Έ λ π ι δ ο φ ό ο ς, Δελφίνος 8, Άγιος Δομέτιος, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας μέχρι 16 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Α. Β ο λ ι ά ο η ς, Αριστείδου 2, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Σ ά ζ η ς Ρ ή γ α ς (22 χρόνων), POSTE RESTANTE, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Κύπρο και την Αίγυπτο, ηλικίας 19—22 χρόνων.

Ο Α. Σ ά β β α ς Κάτω Δίκωμον, Κτηνείας, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, ηλικίας 16—22 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Κ ο ύ λ η ς Ί ω α ν ν ί δ η ς, Ερμούδου 10, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας μέχρι 20 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλας, καθώς και την ανταλλαγή ζωστ-ποστά.

Ο Λ ε ό ν τ ι ο ς Κ ω τ σ τ α ν τ ί ν ο υ, Πόλις Χοιροχούς, Πάφος, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλας.

με ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή μίας άγνης και σταθερής φίλας.

Ο Α. Ρ ο υ σ σ ο ς, Άγιος Άνδρόνικος, Κυθρέα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλας καθώς και την ανταλλαγή γραμματοσήμων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Μ. Α ο ι σ τ ο δ ή μ ο υ, Ταχ. Κιβ. 198, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες από την Ελλάδα και τό εξωτερικό, με αποκλειστικό σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Κ ω σ τ α ς Μ ι γ α η λ ί δ η ς και ο Δόρος Χατζημάζου, Άγιος Δομέτιος, Ι. Νικολάου 50, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα και την Κύπρο.

Ο Χ. Χ ρ ι σ τ ο δ ο ύ λ ο υ, και ο Γ. Χοιτοδοούλου, Τμήμα Αλλοδαπών, Αοχηγείον Αστυνομίας, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Α. Ι α κ ω β ο υ, Ύψωνας, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Τ ά ζ η ς Ά ν τ ω ν ί ο υ και ο Παντελάκης Παναγιώτου, Κάτω Πολεΐδια, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Τ ά ζ η ς Ά ν τ ω ν ί ο υ και ο Παντελάκης Παναγιώτου, Κάτω Πολεΐδια, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Τ ά ζ η ς Ά ν τ ω ν ί ο υ και ο Παντελάκης Παναγιώτου, Κάτω Πολεΐδια, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Τ ά ζ η ς Ά ν τ ω ν ί ο υ και ο Παντελάκης Παναγιώτου, Κάτω Πολεΐδια, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Τ ά ζ η ς Ά ν τ ω ν ί ο υ και ο Παντελάκης Παναγιώτου, Κάτω Πολεΐδια, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Τ ά ζ η ς Ά ν τ ω ν ί ο υ και ο Παντελάκης Παναγιώτου, Κάτω Πολεΐδια, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Τ ά ζ η ς Ά ν τ ω ν ί ο υ και ο Παντελάκης Παναγιώτου, Κάτω Πολεΐδια, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Τ ά ζ η ς Ά ν τ ω ν ί ο υ και ο Παντελάκης Παναγιώτου, Κάτω Πολεΐδια, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Τ ά ζ η ς Ά ν τ ω ν ί ο υ και ο Παντελάκης Παναγιώτου, Κάτω Πολεΐδια, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλας.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ο ΤΟΝΥ CHRISOFOROS, M/V DIAMANTIS PATERAS LLOYDS GHAMBERS FRIARS LONDON E.C. 3, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέα, ηλικίας 18—22 χρόνων, από καλή οικογένεια, με σκοπό τη γνωριμία. Φωτογραφία ευπρόσδεκτη.

Ο RIGAS VASILIKOS, ο Ν. RIGOPoulos και ο C. CHRISANTEMOS, S/T EPHESES, N. GOULANDRIS 27 LEADEN HALL ST. LONDON E.C. 3, ENGLAND, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα ηλικίας κάτω των 22 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο D. GIONIS, S/S PATRAI THE FENTON STEAMSHIP Co LTD. BEVIS MARKS HOUSE BEVIS MARKS, LONDON, E. C. 3, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Α. ΑΝΤΩΝΙΟΥ (28 χρόνων) S/T WORLD BANNER Co NARCHOS LONDON 41/43 PARK STREET LONDON W. 1, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, ηλικίας 17—24 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Ν. GALATSATOS, S/S ATLANTIC SUNLIGHT Co G. F. STRARP, 7 NIKON ODOR NAKAKU TOKOHAMA JAPAN, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλας καθώς επίσης και

Ο ΑΡΙΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ, S/S SANTA VENETIA Co NEWCASTLE CONTRACTING Co LTD P.O. BOX 161 D. NEWCASTLE N.S.W., AUSTRALIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18—22 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Μ. SARIIS, S/S ARCHIMIDE, J.C. HATZIPATERAS LTD, 9 CAMOMILE ST. LONDON E.C. 3, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, ιδιαιτέρως από την Αθήνα, με σκοπό ότι ήθελε προσήκει.

Ο ΑΡΙΣ LONG, (21 χρόνων) ο ΝΙC FERNANDES (19 χρόνων) και ο JOHN LYCK (18 χρόνων) S/S GLORIA FRANCOS SHIPPING Co PATISION 65, ATHENS, GREECE, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας μέχρι 20 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο ΙΩΑΝΝΙΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ και ο Μ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, M/V ORPHILIS, Co LYRAS BROS LTD, 9 CAMOMILE ST. LONDON E.C. 3, ENGLAND, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Αίγυπτο και τον Πειραιά, ηλικίας 16—22 χρόνων. Φωτογραφία ευπρόσδεκτη.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια	Αρχ.	300
Εξαμήνιος	»	150
Τρίμηνος	»	75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια	Αίρες	Άγγλιας	7
»	»	Δολάρια	20
»	»	Φρ. Βελγ.	1000
»	»	Φρ. Γαλλ.	1000
»	»	Φρ. Έλδ.	90
»	»	Μάρκα Γερμ.	90

Εμδόσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταξης και Εξωτερικού διά τραπεζικής ταίσεως προς το περιοδικό «ΘΗ ΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσάνιου 4. (Πλατεία Κλαυθμώνος). Αθήνα.

ΕΝΤΕΛΕΤΑ

την ανταλλαγή μισών δόσεων. Ο JAMES MARKETAS, S/S LAKONIKOS ORION SHIPPING Co 29 BROADWAY ST. NEW YORK 6, N. Y. U.S.A., επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας ως 25 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό ότι ήθελεν επικοινωνήσει. Επίσης ο Ν. BABINAS, για τον οποίον ισχυρίζεται ότι διευθύνει, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 18—25 χρόνων, απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό ότι ήθελε προσήκει.

Ο ΜΑΡΙΟΣ STAMATAKIS, S/S TIRINS SYROS SHIPPING Co 9 WORM WOOD STREET, LONDON E.C. 2, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα και τό εξωτερικό, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο ΛΑΚΙΣ KIPRIOTIS, S/S ORION SHIPPING Co 29, BROADWAY ST. NEW YORK 6, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 17—19 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μίας καλής φίλας και την ανταλλαγή σκέψεων. Φωτογραφία δεκτή.

Ο ΑΡΙΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ, S/S SANTA VENETIA Co NEWCASTLE CONTRACTING Co LTD P.O. BOX 161 D. NEWCASTLE N.S.W., AUSTRALIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, ηλικίας 18—22 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο Μ. SARIIS, S/S ARCHIMIDE, J.C. HATZIPATERAS LTD, 9 CAMOMILE ST. LONDON E.C. 3, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, ιδιαιτέρως από την Αθήνα, με σκοπό ότι ήθελε προσήκει.

Ο ΑΡΙΣ LONG, (21 χρόνων) ο ΝΙC FERNANDES (19 χρόνων) και ο JOHN LYCK (18 χρόνων) S/S GLORIA FRANCOS SHIPPING Co PATISION 65, ATHENS, GREECE, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας μέχρι 20 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο ΙΩΑΝΝΙΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ και ο Μ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, M/V ORPHILIS, Co LYRAS BROS LTD, 9 CAMOMILE ST. LONDON E.C. 3, ENGLAND, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Αίγυπτο και τον Πειραιά, ηλικίας 16—22 χρόνων. Φωτογραφία ευπρόσδεκτη.

OXI 4 ΑΛΛΑ...ΜΙΑ!

TACHYΘEPM

ΤΟ ΤΑΧΥΘΕΡΜ, σας προσφέρει
αμέσως και συνεχώς, έφ' όσον ζεστό
νερό όσο θέλετε, όταν το θέλετε και όπου
το θέλετε ΜΕ ΤΟ ΤΑΧΥΘΕΡΜ, έχετε
+ ΔΟΡΩΝΤΟΝ ΔΕΦΛΕΙΣΙΝ
+ ΔΟΡΩΝΤΟΝ ΔΕΦΛΕΙΣΙΝ
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΝΑ ΣΑΣ ΤΟ ΕΠΙΔΕΙΞΟΥΝ
ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ - ΠΑΡΑΡΤΗΣΙΣ
Σ. ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ Π. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ Ο. Ε.
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 6 (ΕΠΙΣΤ. ΣΤΟΛΗ ΝΟ 22-23)
ΤΗΛ. 229.107 - ΔΟΜΗΝΑΙ

ΚΑΤΙ ΤΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟ
Μόνον τὰ γνήσια
ΙΑΠΩΝΙΚΑ ΒΡΑΧΙΟΛΙΑ
τοῦ 1963 τοῦ ἐργασταρίου
ΑΤΟΜΙC

εἶναι τὰ καλλίτερα
Ἀντ)πεία: «ΤΟΚΥΟ»
ὁδὸς Γραβιάς 15 καὶ Θεμι-
στοκλέους γωνία.

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΤΕ ἀπὸ τῆς
περιττῆς τρίχης προσώπου,
σώματος **ΤΑΧΥΤΑΤΑ**
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ἢ ὑπερτρίχωση δερματίτιδας
τελειῶς. ΑΝΘΑΥΝΑ - ΥΠΕΥΘΥΝΑ.
Εἰσπράττει δαυναγώνιστοι,
μοναδικὸ στὰ Βαλκάνια.
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΜΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ
ΠΟΡΟΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΙΣΗ
ΠΑΜΑΔΕΣ - ΑΚΜΕΣ ΜΕ ΡΙΑΣΕΝΤΑ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 - ΚΟΛΟΝΑΚΙ
ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΝΤΕΣ ΔΑΡΕΩΝ
ΤΗΛ. 612010

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ -
ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Ἀχαρνῶν 98 - Ἀμφιλοχίας 1
Ἐπανεκάμφε ἐκ τοῦ ταξιδίου της
καὶ δέχεται ὡς καὶ πρότερον 10-
12 καὶ 5-7 ὥς καὶ ἐπὶ συνεντεύξε-
Τηλέφωνο 810.760.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης).
Τηλέφ. 532.563.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἡ **DEZI** (19 χρόνων) **GALA-TASARAY** **TENICARSI CAD., STRONGILOS, APT. 41-6** **BETOGLU, ISTANBUL, TURKIYE**, ἐπιθυμεί ν' ἀλληλογραφῇ με νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, ἡλικίας 23-28 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.
Ἡ **MAVRI ORCHIDEA, Co L' ENFANT CHIC 33 RUE-SHERIF, ALEXANDRIA, E-GYPTE**, ἐπιθυμεί ν' ἀλληλογραφῇ με νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, ἡλικίας 30-35 χρόνων, με σκοπὸ τὴ συνάντη μίαν καλὴν καὶ σταθερὴν φίλιν. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.
Ἡ **KATIA**, (18 χρόνων), **GALATA SARAT YENICARSI CAD. STRONGILOS APT. 41/6 ISTANBUL, TURKIYE**, θέλει ν' ἀλληλογραφῇ με νέους, ἡλικίας 23-28 χρόνων, κατὰ προτίμησιν με ἐπιστήμονες, με σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.
Ἡ **ARGIRO M. DALENTZA, 67 EATON SQUARE S.W. 1, LONDON ENGLAND**, θέλει ν' ἀλληλογραφῇ με σοφάρους κυρίους, ἡλικίας 30-35 χρόνων, κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ, Αὐστραλία καὶ Καναδὰ, με σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴ μετανάστευσι. Παρακαλεῖ δοῦν γράφον νὰ συνδεθῶσιν τὸ γράμμα με μίαν φωτογραφία τους. Τὸ ἔδωκε ἐπιθυμεί καὶ ἡ **FOTINI PSYCHO, 100 EATON SQUARE S.W.1, LONDON ENGLAND**.
Ἡ **SOULA PAPADAKOU (19 χρόνων) BOX 5240 M.P.O. KITI MAT B.C., CANADA**, θέλει ν' ἀλληλογραφῇ με νέους, ἡλικίας 19-28 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴ Νέα Ὑόρκη, με σκοπὸ ὅτι ἤθελε προκίμει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἡ **ILIAS GEORGANOS, WILH WERNHAIN ABT. HORREMER BRIKET FABRIK 5138 HOREM BEZ, K'OLN, GERMANY**, θέλει ν' ἀλληλογραφῇ με νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Ἰσραὴλ, ἡλικίας 18-20 χρόνων, με σκοπὸ ὅτι ἤθελε προκίμει.
Ἡ **G. FOKAS, 53 PINE CREST RD., TORONTO 9, ONT. CANADA**, θέλει ν' ἀλληλογραφῇ με σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν περιοδικῶν καὶ γραμματίων.
Ἡ **B. NILSON, SVENSKA O.K. STOCKHOLM 30, SWEDEN**, θέλει ν' ἀλληλογραφῇ με νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18-24 χρόνων, με σκοπὸ τὴ συνάντη μίαν καλὴν καὶ σταθερὴν φίλιν. Παρακαλεῖ δοῦν ἀπαντήσιν νὰ συνδεθῶσιν τὸ γράμμα με μίαν φωτογραφία τους.
Ἡ **JOSE AUGUSTO PERLAS, DONOSO CORTES 63, BAB 501, MADRID 15, SPAIN**, ἔχει ν' ἀλληλογραφῇ με νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, ἡλικίας 27 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ, ἰσπανικὴ, ἀγγλικὴ καὶ γερμανικὴ γλῶσσα, με σκοπὸ ὅτι ἤθελε προκίμει. Τὸ ἔδωκε ἐπιθυμεί καὶ ὁ **AURELIO DE DIOS SANZ, C.M.S.M. AV. CEA BERMUDEZ 15, HAB 31, MADRID 3, SPAIN**.
Ἡ **CHRISTOS TSAKIRIS, AKONOLINGA B.P. 85, CAME-ROUN, AFRIQUE**, θέλει ν' ἀλληλογραφῇ με νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, ἰδιαίτερος ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16-22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα, με σκοπὸ ὅτι ἤθελε προκίμει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.
Ἡ **J. MARCOPOULOS, BIR-**

GER JARLSGATAN 109 A N. B., STOCKHOLM, SWEDEN, θέλει ν' ἀλληλογραφῇ με Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸ ἔξωτεριζὸ, ἡλικίας 18-25 χρόνων, με σκοπὸ ὅτι ἤθελε ἐπισκευθῆσιν. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.
Ἡ **C. ARVANITIS, POSTE RESTANTE, CENTRAL, VERVIERS, BELGIQUE**, ἐπιθυμεί ν' ἀλληλογραφῇ στὴν ἀγγλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα με νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, ἡλικίας 17-25 χρόνων, με σκοπὸ ὅτι ἤθελε προκίμει.
Ἡ **VICTOR MESOLOGITIS, M'UNCHEN SCHLEISSHEIMER STRASSE 375, ZIMMER 35, DEUTSCHLAND**, θέλει ν' ἀλληλογραφῇ με νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, στὴν ἑλληνικὴ καὶ γερμανικὴ γλῶσσα, με σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματίων.
Ἡ **THEODOROS GIANTSOS, 4221 DINSLAKEN S'U'D., STR. 13, DEUTSCHLAND**, ἔχει ν' ἀλληλογραφῇ με νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, με σκοπὸ τὸ γάμο.
Ἡ **N. ZERKEZOS, DINSLAKEN III NDRH. BERGM. DORF HIESF. BRUCH DEUTSHLAND**, ἐπιθυμεί ν' ἀλληλογραφῇ με νέες ἀποφοίτους Γυμνασίου, ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκην καὶ τὸ Κιλίκι. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.
Ἡ **SP. MOURGELAS, POSTE RESTANTE D.C.T. E.E. VICTORIA, BRAZIL**, θέλει ν' ἀλληλογραφῇ με Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, με σκοπὸ τὸ γάμο.
ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἡ **Βασίλειος Γεωργιάδης** (28 χρόνων), 40 Ἑλλήνων 10, Αἰγάλεω, Ἀθήναι, ἐπιθυμεί ν' ἀλληλογραφῇ με νέες, ἡλικίας 20-24 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ τὸν Καναδὰ, με σκοπὸ τὴ φίλιν καὶ ὅτι ἄλλο ἤθελε προκίμει.
Ἡ **Γρηγόριος Βλαχάκης** (28 χρόνων), 8η Κλινικὴ, Ἀθήναι, ἔχει ν' ἀλληλογραφῇ με νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἔξωτεριζὸ, με σκοπὸ τὴ συνάντη μίαν καλὴν καὶ σταθερὴν φίλιν.
Ἡ **Σπύρος Μανωλάκης** (38 χρόνων), 38 Ν. Φιλαδέλφεια, Ἀθήναι, ἐπιθυμεί ν' ἀλληλογραφῇ με νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, με σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν κατ' -ποστὰλ καὶ ὅτι ἄλλο ἤθελε ἐπισκευθῆσιν.
Ἡ **Γ. Τ. Σόπουλος** (23 χρόνων), Γεράνιον 25β, Ἀθήναι, καὶ ὁ Νικόλαος Καραδῆς (23 χρόνων), Δημητριάδου 66, Καλλιθέα, ἔχουσιν ν' ἀλληλογραφῇ με νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήναι καὶ τὸν Πειραιά, ἡλικίας 16-23 χρόνων, με σκοπὸ τὴ συνάντη μίαν καλὴν καὶ σταθερὴν φίλιν.
Ἡ **Μάκης Παντοῦνης** (24 χρόνων), POSTE RESTANTE, Κεντρικόν, Ἀθήναι, θέλει ν' ἀλληλογραφῇ με νέα με σκοπὸ τὴ δημοσιότητα μίαν καλὴν καὶ σταθερὴν φίλιν.
Ἡ **Λάκης Παντοῦνης** (19 χρόνων), POSTE RESTANTE, Κεντρικόν, Ἀθήναι, ἔχει ν' ἀλληλογραφῇ με νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, πού ἀγαποῦν τὰ καλὰ βιβλία, τὴ μουσικὴ, με σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν μίαν καλὴν καὶ σταθερὴν φίλιν.
Ἡ **Ιωάννης Βατάνης** (24 χρόνων), Ἀγρο 5, Ἑδεσσα, GRECE ἐπιθυμεί ν' ἀλληλογραφῇ με νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, με σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴν μίαν καλὴν καὶ σταθερὴν φίλιν.

STOP! ΚΙΝΔΥΝΟΣ...

Βασικές ρυτίδες προκαλοῦν στὸ φέρμα ἡ κακοκαρία, οἱ σκόνες, τὸ μακιγιάζ, οἱ διάφορες βαφές, τὰ ἄλλα τὸ νερὸ κ.λπ.
Γι' αὐτὸ, τὸν καιρὸ πού ὁ Θεὸς ἔπλασε τὴν εὐα, ἐσπείρε στὴ γῆ τὸ χαμομήλι, γιὰ νὰ προστατεύῃ τὴν εὐα τὴν ἐπιδερμίδα της.
Ἡ Ἐπιστὴμὴ σὰς προσφέρει σήμερὰ τὸ πανάρχαιο αὐτὸ δότα-νο στὴν πρακτικὴ μορφή του, σασπουνιὸν, τὸ "CAMOMILE", παρσκευασμένον ἀπὸ ἀπόσταγμα ἀνθέων χαμομηλίου καὶ ἐμπλουτισμένον με πολυτιμὴν, γιὰ τὸ δέρμα σας, βιταμίνες.
Τὸ σαπουνιὸν "CAMOMILE" εἶναι τὸ μοναδικὸν γιὰ τὸν ντεμακιγιάζ, μοναδικὸν στὴν ἀπολίπανση, βερ-βοδῶσι στὴν ἐπιδερμίδα, παρσκευ-νέει τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ φρέσκο, λεῖο καὶ απαλὸ.
Πλένετε πρωτὶ-βράδυ τὸ πρόσω-πό σας, τὰ χέρια σας, τὸ σώ-μα σας με σαπουνιὸν χαμομηλίου.

τὸ "CAMOMILE" εἶναι ἡ σω-τηρία τῆς ἐπιδερμίδος σας
ΑΝΤΙΠΕΙΑ: ΣΤΑΔΙΟΥ 63, ΤΗΛ: 327.233
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΒΕΝΙΣΕΛΟΥ 42, ΤΗΛ: 271.643

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρά 7 (πλατ. Ἀγίου Κωνσταντίνου, Ὁμόνοια) 9-1 π.μ.
καὶ 4-8 μ.μ. - Τηλ. 525.387

ΕΤΕΜΑΧΙΣΕ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΣΠΟΥΔΑΣΗ ΑΝΑΤΟΜΙΑ!..

Τὸ ἀποτρόπαιο ἔγκλη-μα ἑνὸς Ἰνδοῦ γιατροῦ

Ἡ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ τῆς Νέας Ὑόρκης ἀνα-κάλυψε πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἕνα ἀπὸ τὰ πιο ἀποτρόπαια ἐγκλήματα, πού ἀναφέ-ρουν τὰ χρονικά ὅλων τῶν ἐποχῶν, ἕνα ἐγ-κλημα πού καί ἡ πιο ἐξέλλη φαντασία μυθι-στοριογράφου δὲ θά μπορούσε ποτὲ νὰ συλ-λάβῃ.
Δράστης αὐτοῦ τοῦ ἐγκλήματος εἶναι ὁ Ἰν-δὸς γιατρός Ράμης Σάντρα Τζαίν, ἡλικίας 28 χρόνων καὶ θύμα ἡ σύζυγός του Κερουνά, ἡλι-κίας μόλις 16 χρόνων.
Ὁ Τζαίν ἦταν γνὸς γιατροῦ καὶ ἀπὸ μικρὸς εἶχε τὸν πόθον ν' ἀκολουθῇ καὶ αὐτὸς τὸ ἐ-παγγελματιὰ τοῦ πατέρα του. Ἐστὶ, ὅταν μεγα-λώσῃ, φοίτησε σ' ἕνα ἰνδικὸ πανεπιστήμιον, ἀπὸ ὅπου πήρε τὸ δίπλωμα τοῦ γιατροῦ. Ἀλλ' ἤθελε νὰ γίνῃ μεγάλος γιατρός καὶ ἐιδικότερα χειρουργός. Γιὰ καμποσο καιρὸ, δίστασε ἀν ἔ-πρεπε νὰ πάῃ στὴ Γερμανίαν ἢ τὴν Ἀμερικὴν. Ἀλλὰ, τελικὰ, προτίμησε τὴ δεύτερη, γιὰτὶ δὲν ἤθελε γερμανικὰ καὶ ὡς πού νὰ τὰ μάθῃ. ἤθελαν πολὺ καιρὸν.
Ὁ πατέρας του δέχθηκε πρόθυμα νὰ τοῦ καταβάλῃ τὰ ἀπαιτούμενα ἐξόδα. Ἀλλ' ἐκείνη πού ἔφερε δυσκολίες ἦταν ἡ σύζυγός του Κε-ρουνά, ἡλικίας μόλις δεκαπέντε χρόνων, πού δὲν εἶχε παντρευτὴν γιὰ τὸ πέραν τῶν σπου-δῶν του.
Ἡ σταδιοδρομία μου εἶναι γιὰ μένα τὸ πᾶν, τὴν ἔλεγε ὁ Τζαίν. Δὲν μπορῶ νὰ τὴν θυσιάσω σὲ τίποτα.
Κι' ἔργον, δέδοτος ὅτι ἡ Κερουνά θά μετὰ-νοίωσεν ὅπως καί ἔγινε. Μερικοὺς μῆνες ἀργό-τερα, ἡ νεαρά Ἰνδὴ πῆγε νὰ τὸν δοῇ στὴ Νέα Ὑόρκη.
Στὸ μεταξύ, ὁ Ἰνδὸς γιατρός εἶχε προσ-ληφθῇ ὡς ἐσωτερικὸς σ' ἕνα νοσοκομεῖον. Οἱ δύο σύζυγοι νοίκιασαν ἕνα μικρὸ διαμέρισμα στὴ λαϊκὴ συνοικία τοῦ Μπρόνξ καὶ ἐγκατα-στάθηκαν ἐκεῖ.
Ἡ Κερουνά δὲν δοῖκε κανένα ἔνδιαφέρον στὴν ἀμερικανικὴ ζωὴ καὶ ἀπομονώθηκε τελεί-ως μεσὰ στὸ μικρὸ διαμέρισμα της. Ἐβγαίνει μόνο γιὰ νὰ ψωνίσῃ. Κι' ὡστόσο, ὅλοι στὴν ἀπομονωτὴ συνοικία ἤξεραν τὴ μικρὴ Ἰν-δὴν, μετὰ τὰ μεγάλα φωτεινὰ μάτια, τὰ ὁλό-μοιρα μαλλιά καὶ τὸ παράξενο ντύσιμο.
Ἀλλ' ἡ Κερουνά, ἑαυτὰ, γάμους, ἦναι πρῶτὴ πού ἀνησύχησε, ἦταν ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ στατιού, πού εἶχαν νοίκιασει. Ἀνταναγνέ-Το-τέντα, ἔμενε καὶ αὐτὴ στὸ ἴσγειο μαζί με τὸν ἄντρα της. Νομίζοντας, λοιπόν, πὺς ἡ μι-κρὴ Ἰνδὴ ἦταν ἀρρωστὴ, προθυμοποιήθηκε νὰ τὴν περιποιηθῇ.
Σὰς ἐνχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ γιατρός Τζαίν. Ἡ γυναίκα μου δὲν εἶναι ἀρρωστὴ. Ἐ-φυνε γιὰ τὴν Ἰνδία...
Σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση:
Ἡ Κερουνά βροισκόταν στὸν ὄγδοο μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης.
Ἀρρωθὸς γι' αὐτὸ, ἀπάντησε ὁ γιατρός Τζαίν. Ἦθελε νὰ γεννίῃ τὸ πρῶτό μας παιδί κατὸ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τῆς πατρίδας μας.
Πέρισσαν ἀκόμη μερικὲς ἡμέρες.
Ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τοῦ γιατροῦ ἔβγαίνει μιὰ βαρεία καὶ δυσάρεστη ὀσμή. Ἡ κυρία Τοτέν-τα - Μὴν ἀνησυχεῖτε, τῆς ἀπάντησε. Ἐφερα-τὰ ἀποφάσισε τότε νὰ τοῦ ἐπὶ τῆς ἐξήγησιν, ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο τὸ σκεπὶ μίαν γυναίκα πού πέθανε σὲ αὐτοκινητικὸ δυστύχημα. Θὰ τὸ ἐκταφίσω αὐριο στὸ νοσοκομεῖο.
Ἀλλ' ἡ παράξενη αὐτὴ ὀσμή δὲν ἔφυγε οὔτε τὴν ἐπομένη ἡμέρα. Οἱ σύζυγοι Τοτέντα ἐπα-

Ἀριστερά: Ὁ Ἰνδὸς γιατρός Τζαίν, ἡλικίας 28 χρόνων, πού σκότωσε τὴ γυναίκα του Κερουνά, ἡλικίας 16 χρόνων καὶ κατόπιν τεμάχισε τὸ πτώμα της, γιὰ νὰ μελετήσῃ πάνω σ' αὐτὸ ἀνατομία. Δεξιά: Ἡ δυστυχήμενη Κερουνά.

φελήθηκαν τότε ἀπὸ τὴν ἀπουσία τοῦ Ἰνδοῦ γιατροῦ γιὰ νὰ εἶδον μιὰ ματιὰ στὸ διαμέ-ρισμα τοῦ.
Ἡ ὀσμή προσερχόταν ἀπὸ τὸ ψυγεῖο. Ὅταν τὸ ἀνοίξῃ, ἀντίκρινον ἕνα ἀνατομικιστικὸ θέ-μα. Μέσα σ' αὐτὸ βρισκόταν ὁκτὸ μεγάλα κομμάτια, πού ἦταν φανερό ὅτι προσερχόταν ἀπὸ τὸ πτώμα μίαν γυναίκας.
Εἶναι σίγουρα τὸ πτώμα τῆς δυστυχι-σμένης Κερουνά, φώναξε ἡ κυρία Τοτέντα, ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὴν κατάληξή της. Ὅταν κοίταξε τὴν κομμάτιασε γιὰ νὰ κομῇ τὸ ἐγ-κλήμα του... Ἀλλὰ πού εἶναι τὸ κεφάλι της; Τὸ κεφάλι τῆς Κερουνά δὲν φαινόταν που-θενά.
Οἱ δύο σύζυγοι τηλεφώνησαν ἀμέσως στὴν ἀστυνομία. Ἐπειὰ ἀπὸ κάμποση ὥρα, ἔφτασε καὶ ὁ γιατρός Τζαίν. Βλέποντας τὸν ἀστυνο-μικὸς μεσὰ στὸ διαμέρισμα τοῦ, ἔσπευσε νὰ πῇ:
Ἡ γυναίκα μου πέθανε ἀπὸ φριζὸ θά-ψυγείο προσερχόμενα ἀπ' αὐτὴν. Σύμφωνα με-τὰ τὴν ἀπαίτησιν τῆς ὀσμήσεως, μετὰ τὸν ἰα-τροῦ αὐτὸ τὸ πᾶν μετὰ ἀπὸ τὸ πτώμα νὰ τεμάχισα, λοιπόν, τὸ πτώμα της, περιμένον-τας τὴν κατάλληλη ἐκκαιρία, γιὰ νὰ κόψω αὐ-τὰ τὰ κομμάτια στὴν ἐξοχὴ.
Ἀλλ' ἡ ἐξήγησις αὐτὴ δὲν ἱκανοποίησε τοὺς ἀστυνομικοὺς, πού τὸν ὡδήγησαν στὸ τιμὴμα. Κι' ἐκεῖ, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες, κα-τάφεραν νὰ τοῦ ἀποσπᾶσιν τὴν ἀλήθειαν.
Ὁ γιατρός Τζαίν ἀγαποῦσε τὴν γυναίκα του, καὶ ἦταν πρόθυμος σὲ κάθε ἐπιστὴμὴ τοῦ ἑνὸς μεγάλου ἐπιστήμονος. Ἡ Κερουνά, ὡς, δὲν συμμεριζόταν τὴν γνώμην του. Συνηθισμέ-νη ἐλευθερία τῆς πατρίδας της, εὐρίσκει ἀνι-στὴν τὴν τυποποιημένην ζωὴ τῶν Ἀμερικαν-ῶν καὶ ἔπλεε διαρκῶς ἐντὶ τῶν Ἀμερικαν-ῶν οἰσίων στὴν Ἰνδία. Οἱ πιέσεις τῆς ἔγιναν με-γαλύτερες κατὰ τὴν τελευταίαν περίοδον τῆς ἐγκυμοσύνης της.
Τὸ παιδί μας δὲν μπορεῖ νὰ γεννηθῇ ἐ-δῶ, τὸν ἔλεγε. Ἐγίναν ὅσα ἀπ' ὅπου ἠθελαν στὴν Ἀμερικὴ. Προεῖπε νὰ πάω ἐπὶν πατοῖδα μας γιὰ νὰ ἐναγίνωμιον ἀνθρώποι.
Οἱ διαμαρτυρίαι τῆς ἔγιναν τόσο ἐπιμονες, πού ὁ γιατρός Τζαίν καταλάβε πως ἔπρεπε νὰ διαλέξῃ ἀνάμεσα στὴν γυναίκα καὶ τὴν ἐπι-στὴμην του. Καὶ προτίμησε τὸ δεύτερον. Ἐστὶ, ἕνα βράδυ πού ἡ Κερουνά παραπονοῦνταν ὅτι

πονοῦσε - βροισκόταν, ὅπως εἶπαμε, στὸν ὄ-γδοο μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης - τῆς πρότεινε νὰ τῆς κόψῃ μιὰ ἡοσιμιστικὴ ἐνεσι. Στὴν προ-μαρτυρία, ἔροῖσε μεσὰ στὸν ὄργανισμὸ της μιὰ ἰσχυροτάτη δόσι μορφίνης. Δύο λεπτά ἀρ-γότερα ἡ γυναίκα του ἦταν νεκρή.
Ὁ Τζαίν ἔκοψε κατόπιν τὸ κεφάλι καὶ κό-παισε μεθοδικὰ τὸ σῶμα τῆς νεκρῆς σὲ ὀκτὸ κομμάτια, πού τὰ ἔβαλε μεσὰ στὸ ψυγεῖο. Τὸ ἄλλο ποσὶ τέλειε με πρῶτον κατὰ τὸ κεφάλι καὶ πῆγε νὰ τὸ πετάξῃ στὸν ποταμὸ Χούδσον, σύμφωνα με τὴν πεποιθῆσιν τῆς ὀσμήσεως αἰρέσεως, στὴν ὁποία ἀνῆλκον ἡ γυναίκα του καὶ αὐτὸς.
Γιὰ τὸν Τζαίν, ὅλες του οἱ ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τῆς νεκρῆς τέλειωσαν μ' αὐτὴ τὴν πράξιν του. Τὰ κομμάτια πού βρισκόταν στὸ ψυγεῖο ἐπαρῆν ἀμέσως νάχουν ἰδιαιτέρε ση-μασία γιὰ τὸν Ἰνδὸ ἐπιστήμονα. Ἦταν τὰ κομμάτια ἐνὸς ὀμοιοτάτου πτωματος. Κάθε βράδυ, λοιπόν, ὅταν γύριζε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, ἔβγαζε ἕνα κομμάτι, τὸ ἔβαλε πάνω στὸ μαρ-μαροῦ τῆς κοίτης καὶ ἔκοψε νὰ τὸ πετοκοῖνῃ γιὰ νὰ μελετήσῃ τὴν διατήρησιν ἀνατομίας του. Σημειῶνε ταυτοχρόνως τὴν παρατηρήσιν του σ' ἕνα τετράδιο. Οἱ σημειώσεις του αὐτῆς θὰ τὸν βοηθούσαν ἀργότερα γιὰ νὰ γράψῃ μιὰ διατριβὴν ἐπὶ δικτατορία... Ἀλλ' οἱ ἐναλλαγές τῆς θερμοκρασίας ἐπιτάχυναν τὴν ἀποσύνθε-σιν τῶν κομματίων. Καί, στο τέλος, ἡ ὀ-σμή τους τὸν προέδωκε.
Ἡ δίκη τοῦ κακοῦ, πού θὰ γίνῃ σὲ λίγο, ἀναμένεται με μεγάλη ἀντιμονομία ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ κοινὴ γνώμην.

ΤΑ ΝΕΑ ΜΑΓΙΩ ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗ ΧΑΒΑΗ

Ἡ ἀγγλικὴ μόδα ἀρχισε ν' ἀπασχολῇται ἀπὸ τὴν νὰ τὰ γυναικεῖα μαγιὼ τοῦ καλο-καιριοῦ τοῦ 1963. Τὸ μαγιὼ πού θὰ λανσαρ-θῇ εἶναι ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὰ κοστούμια τῶν γυναικῶν τῆς Χαβάης καὶ καλεῖται «Θάλασσες τοῦ νότου». Ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ συνόρην σφαιρικὴν ἀπὸ τεχνιτὰ ἀνθὴ, ἀπὸ μιὰ γιόλιν-τα στὸ λαμπρὸ, σφαιρικὴν ἀπὸ τεχνιτὰ ἀνθὴ ἐ-κείνη, ἀπὸ ἕνα συντεῖν, ἕνα σιλι καὶ μιὰ φου-τίλτα ἀπὸ διάφανον ὕφανμα, πού φθάνει ὡς τὰ μισὰ τοῦ μηροῦ. Σφαιλινθῶνται ἀπὸ ἕνα βραχιόλι στὸ γαστρονομίον καὶ στὸν ἀστρογάλο. Τὸ μαγιὼ αὐτὸ εἶναι λιγότερο «γυμνὸ» ἀπὸ τὰ συνηθισμένα, ἀλλὰ περισσότερον προκλητικὰ.

Με μία αστραπιαία κίνηση εκσφενδόνισε το μαχαίρι στον Έμιλ.

ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ

ΤΟΝ γνώρισα ένα βράδυ, σε μία ταβέρνα του λιμανιού της Μασσαλίας. Ήταν ταχτικός πελάτης και τον έβρινα με το παρτσούκι «Τό μαχαίρι».

Καθήσαμε στο ίδιο τραπέζι. Ο σύντροφός μου φορούσε ένα μαύρο μανδύο, που τον σκέπαζε από το λαιμό ως τους αστραγάλους. «Ετσι, δε φαινόταν άμεσα πώς δεν είχε χέρια».

Δεν κάπνιζε ποτέ, έπινε όμως πολύ, πιάνοντας το ποτήρι με τα δόντια του κι' αδειάζοντάς το μέσα στο στόμαχό του.

— Θα σου πω την ιστορία μου, φίλε, μου έπτε, όταν ήρθε λίγο στο κέφι. Μπορείς να την πιστέψεις ή όχι. Λίγο με νοιάζει!

«Αν ήκα κάποτε στη συμμορία του Ζαν Μυρά. Οι σύντροφοί μου ήταν όλοι παλληκάρια. Κανένας απ' αυτούς δεν είναι πια ζωντανός».

«Είχαμε όλοι τις φιλενάδες μας. Η δική μου ήταν η πιο όμορφη: η Μαρί Ζουμπέρ. Την αγαπούσα. Μά αυτή μ' άπατούσε με τον πιο στενό μου φίλο, τον Έμιλ Ραμπάλ... Γιατί να υπάρχουν τέτοιες γυναίκες στον κόσμο;...»

«Ο Έμιλ άρχισε ξαφνικά να μου φέρνεται αλλοιότιμα. Μ' άποφύγε, δε μου μιλούσε σχεδόν. Ύστερα, μία μέρα, ήρθε και με βρήκε».

— Καμιά γυναίκα δεν αξίζει τη φιλία ενός άντρα, μου είπε, με δάκρυα στα μάτια. Πάμε να γλεντήσουμε!...

«Από ταβέρνα σε ταβέρνα, γιορτάσαμε το εορτασμό της φιλίας μας. Μέθυσαν... τόσο πολύ, που δεν κατάλαβα την τικρή γεύση του ναρκωτικού, που μου είχε ρίξει κρυφά στο ποτήρι μου

ο Έμιλ! Όταν είχε μουδιάσει πιά όλο μου το κορμί, ο Έμιλ βγήκε απ' την ταβέρνα και ξαναγύρισε μαζί με τη Μαρί».

Το μυαλό μου ήταν θαλωμένο, μα δούλευε ακόμα. Τους είδα να στέκονται κοντά μου και να γελάνε με τις άνωφελες προσπάθειές μου να σηκωθώ απ' την καρέκλα μου».

«Ο Έμιλ ήταν γερός άντρας. Δέ δυσκολεύτηκε καθόλου να με φορτωθώ στους ώμους του. Φώναξαν ένα ταξί και με ρίξανε μέσα».

«Βγήκαμε απ' την πόλη. Σταματήσαμε σε μία έρημη, απ' όπου περνούσε η γραμμή του τραίνου».

«Ο Έμιλ έδιωξε τ' αυτοκίνητο. Ύστερα με σήκωσε και με ξάπλωσε, μισοαναίσθητο, πάνω στη γραμμή».

«Ήξερε πώς, σε λίγο, θα περνούσε από εκεί το έξπρες... Πραγματικά, άκουγα κιόλας άδριαστα το μακρινό μουγκρητό του, που δυνάμωνε δολέαν!».

«Ποτέ άλλοτε δεν είχα νοιώσει τον εαυτό μου τόσο κοντά στο θάνατο! Με μία παράξενη δύναμη της θελήσώς μου, το μυαλό μου άρχισε να δουλεύει έντατικά. Προσπάθησα να κουνήσω το παρομένο κορμί μου. Σιγά-σιγά, κάρανα να τ' απρώσω προς τα πίσω, βάζοντας όλη μου τη δύναμη στα χέρια μου».

«Είχα βγάλει πιά το σώμα και τα πόδια μου έξω απ' τις γραμμές και προσπαθούσα να τραβήξω πίσω τα τεντωμένα μπράτσα μου, όταν πέρασε το τραίνο, μ' ένα θόρυβο βροντής!

«Στην αρχή, δεν αισθάνθηκα

τίποτα. Κι' όμως είχα κοπή και τα δύο μου χέρια, πάνω απ' τους αγκώνες!... Έχασα ύστερα τις αισθήσεις μου, απ' την αιμορραγία».

«Όταν συνήλθα, βρισκόμουν σ' ένα νοσοκομείο. Μου κάνανε πολλές εγχειρήσεις. Ύπόφερα πολύ, μήνες ολόκληρους».

«Όλον αυτό τον καιρό, προετοιμάζα μ' επιμέλεια την έκδίκησή μου. Όταν, επιτέλους, βγήκα απ' το νοσοκομείο, πήγα στο Παρίσι. Κι' εκεί έξασκήθηκα επί 5 χρόνια να πετάω ένα μαχαίρι με το πόδι μου. Γυμνάστηκα τόσο καλά, ώστε μπορούσα εύκολα να τρυπήσω, στη μέση ακριβώς, ένα άσσο μπάσσο, από 20 βήματα μακριά!

«Παράγγειλα έπειτα να μου φτιάσουνε κάτι ειδικές μπότες... νά, σαν κι' αυτές που φοράω ακόμα!

«Ο συνομιλητής μου άνασήκωσε το πόδι του και μούδειξε την άριστηρή του μπότα. Στο μέσα μέρος της υπήρχε μία θήκη, απ' όπου ξεπερόβαλλε η λαβή ενός μαχαίριου».

— «Ήμουν έτοιμος, έπιτέλους! Ξαναγύρισα τότε στη Μασσαλία και πήγα να βρω την παλιά μου συμμορία. Ο Έμιλ Ραμπάλ κι' η Μαρί Ζουμπέρ ήταν ακόμα μέλη της».

«Διηγήθηκα την ιστορία μου στο Ζαν Μυρά. Μ' άκουσε, άμιλητος. Ύστερα συμφωνήσαμε τί έπρεπε να γίνει...»

«Την ίδια νύχτα, κάλεσε όλη τη συμμορία από λημέρι της, σε μία σόφια. Όταν μαζεύθηκαν όλοι, παρουσιάστηκα κι' εγώ. Τους

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

κύτταξα ένα-ένα. Κανείς δε με θυμότανε!

«Ο Ζαν Μυρά τούς έξήγησε τότε ποιός ήμουν. Κι' εγώ, με τα μάτια καρφωμένα στον Έμιλ και στη Μαρί, διηγήθηκα ό,τι μου είχε συμβεί».

«Οι άλλοι ύποδεχτηκαν την ιστορία μου με θυμωμένα μουγκρητά και φοβέρες για τους δυο ένοχους. Μά ο αρχηγός, ξέροντας τί ήθελα, διάταξε τους ανθρώπους του να μην επέμβουν καθόλου και να σωπάσουν».

— «Έμιλ Ραμπάλ, είπα τότε, θα σου δώσω μία πιθανότητα να γλυτώσεις την άχρηστη ζωή σου! Τράβηξε το μαχαίρι σου κι' υπερασπίσου τον εαυτό σου, όσο καλύτερα μπορείς... Θα ξεκινήσεις απ' την άλλη άκρη της κάμαρας και θα προχωρήσεις κατά μέσα. Πρόσεχε όμως, γιατί, πριν με φτάσης, θα σε σκοτώσω!

«Όλοι με κυττάζανε με έκπληξη. Με περάσανε για τρελλό... Ο Έμιλ κι' η Μαρί χαμογέλασαν περιφρονητικά. Ύστερα, ο Έμιλ έβγαλε το μαχαίρι του».

«Κάθησα σε μία καρέκλα, αντίκρυ απ' τη γωνιά της κάμαρας, απ' όπου θα ξεκινούσε ο Έμιλ. Έκείνος περίμενε, με το μαχαίρι στο χέρι. Και, μόλις ο Ζαν Μυρά έδωσε μία διαταγή, άρχισε να προχωρή σιγά-σιγά προς το μέρος μου».

«Το κάθισμά μου βρισκόταν είκοσι βήματα μακριά του. Τα μά-

τια μου δεν έφευγαν καθόλου από πάνω του».

«Τόν άφησα να κάνει δέκα βήματα. Όταν είχε φτάσει πιά στη μέση της κάμαρας, έβγαλα γρήγορα-γρήγορα τη δεξιά μου μπότα και, με το γυμνό πόδι μου, τράβηξα το μαχαίρι μέσα απ' την άριστηρή μπότα. Έπειτα, με μία αστραπιαία κίνηση, το έκοψενόμω στον Έμιλ».

«Η λεπίδα χώθηκε βαθιά στο λαιμό του! Έβγαλε ένα πνιγμένο μουγκρητό και σωριάστηκε χάμω, σπαράζοντας...»

«Ο συνομιλητής μου άστραψε ολόκληρος από χαρά, στην ανάμνηση της τρομερής έκδικήςσώς του».

— Κι' η Μαρί Ζουμπέρ τί έγινε; τόν ρώτησα.

— «Η Ζουμπέρ; Έπαψε πιά νάναι η «όμορφη Μαρί». Γιατί της σημάδεψα το πρόσωπο, όπως ξέρουμε έμεις στον κόσμο μας να σημαδεύουμε τους προδότες».

Φ. ΧΟΥΣΣΕ-Υ.

Η περιουσία της Μαίριλιν Μονρόε

«Η Μαίριλιν Μονρόε δεν πέθανε φτωχή, όπως είχε πιστευθεί αρχικά. Σύμφωνα με τη διαθήκη της, που άνοιχθηκε τελευταία, η περιουσία που άφησε άνερχετα σε 1 ουσία που άφησε ολόκληρη. Το μεγαλύτερο μέρος απ' αυτήν θα περάσει στη φίλη της κυρία Τερέζιελ στη φιλία της κυρία Τερέζιελ, που ύποχρεούται να καταβάλει έτησίως ένα σέβαστο ποσό στη μητέρα της ήθοποιου Γουόλντς Μπαίνερ».

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και τ' μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 17 - 23 Ιανουαρίου 1963

ΖΩΔΙΑ...

ΚΡΙΟΣ

22 Μαρτίου
20 Απριλίου

ΤΑΥΡΟΣ

21 Απριλίου
21 Μαΐου

ΔΙΔΥΜΟΙ

22 Μαΐου
22 Ιουνίου

ΚΑΡΚΙΝΟΣ

23 Ιουνίου
23 Ιουλίου

ΛΕΩΝ

24 Ιουλίου
23 Αυγούστου

ΠΑΡΘΕΝΟΣ

24 Αυγούστου
23 Σεπτεμβρίου

ΖΥΓΟΣ

23 Σεπτεμβρίου
23 Οκτωβρίου

ΣΚΟΡΠΙΟΣ

24 Οκτωβρίου
22 Νοεμβρίου

ΤΟΞΟΤΗΣ

23 Νοεμβρίου
22 Δεκεμβρίου

ΑΙΓΟΚΕΡΟΣ

23 Δεκεμβρίου
20 Ιανουαρίου

ΥΔΡΟΧΟΟΣ

21 Ιανουαρίου
19 Φεβρουαρίου

ΙΧΘΥΣ

20 Φεβρουαρίου
21 Μαρτίου

★ Κατευθύνετε όλες σας τις προσπάθειες προς ένα και μόνο στόχο, αυτόν που κρίνετε πιο σπουδαίο. Είναι απαραίτητο για να επιτύχετε. ★ Ο δρόμος χαρακτήρας σας θα δυσχεράνη τη πρόωπη του περιβάλλοντος.

★ Τα άστρα σας εξασφαλίζουν κατά την περίοδο αυτή σημαντικά και άτροδοκία κέρδη. ★ Μη περιφρονήστε μία πρόταση, που σας κάνουν. ★ Η δυσπιστία σας πιθανόν να δυσχεράνη πρόσωπο, που θέλει να σας βοηθήσει.

★ Θα σας γίνει μία ενδιαφέρουσα πρόταση. Μη μοιράστε πάντως τη δραστηριότητά σας σε διάφορες επιδιώξεις. Καταστρώστε ένα πρόγραμμα εργασίας και μη ξεφύγετε απ' αυτό. ★ Ταξίδι για επαγγελματικούς λόγους.

★ Η τύχη είναι πάντα με το μέρος σας. ★ Φίλοι θα προθυμοποιηθούν να σας βοηθήσουν και η βοήθειά τους θ' αποδειχθεί πολύτιμη, γιατί θα επιτύχετε. ★ Τον και, που σας φαινόταν άκατορθωτο. ★ Επωφεληθήτε ευκαιρίας.

★ Επιβάλλεται προσοχή και προτομιαία κάθε ενέργεια, γιατί υπάρχει κίνδυνος να διαπράξετε, κατά τις ημέρες αυτές, σφάλμα που θα επηρεάσει δυσμενώς το μέλλον. ★ Η τύχη σας ες υπηρετεί, η υπεροψία θα σας ζημιώσει.

★ Περισσότερο από κάθε άλλη φορά επιβάλλεται να δείξετε ψυχραιμία. Δέ θα λείψουν ούτε τα εμπόδια, ούτε οι απρόβλεπτες άνωμαλίες. ★ Η περίοδος αυτή θα τελειώσει, πάντως, μ' ένα ευχάριστο άποδοτο.

★ Τα άστρα δημιουργούν ένα εξαίρετικά ευνοϊκό, για την εργασία κλίμα. Η τύχη είναι με το μέρος σας και σας επιφυλάσσει πολλές ευχάριστες εκπλήξεις. ★ Μη χαλαρώστε τις προσπάθειες και προχωρήστε στην επιτυχία.

★ Τίποτα το σημαντικό ή αξιοσημείωτο στον επαγγελματικό τομέα. ★ Η περίοδος αυτή θα σας επιτρέψει όμως να διητη ποιό είναι οι πραγματικοί φίλοι σας και σε ποιά πρόσωπα μπορείτε να έχετε έμπιστοσύνη.

★ Αδυστάχης και διαταγμοί θα σας ζημιώσουν επαγγελματικά και θα σας κάνουν να χάσετε μία σπουδαία ευκαιρία. ★ Η άπορασιστική θα κάνει εύκολα και τους άλλους να υιοθετήσουν τις απόψεις σας.

★ Περίοδος ιδιαίτερα ευνοϊκή για τους εμπόρους, αλλά και για όσους εργάζονται πνευματικά. ★ Μία συνάντηση θα διευκολύνει και θα εκπαιύσει την πραγματοποίησή σας. ★ Μη ύπογράφετε με έπιπολαϊότητα.

★ Για όλες σας τις ενέργειες, μπορείτε να δικαιολογή και τόσο τον ένθουσιασμό σας. Μελετήστε την προσεχτικά και συμβουλευθείτε πρόσωπο με πείρα, πριν τη απόδεχθείτε και δεσμευθείτε, για το μέλλον.

★ Μία πρόταση, που θα σας ένθουσιασσει, δε φαίνεται να δικαιολογή και τόσο τον ένθουσιασμό σας. Μελετήστε την προσεχτικά και συμβουλευθείτε πρόσωπο με πείρα, πριν τη απόδεχθείτε και δεσμευθείτε, για το μέλλον.

★ Εξαιρετικά ευχάριστη περίοδος από αίσθηματικής πλευράς, ιδίως αν έμεταλλευθήτε καταλλήλως τη γοητεία και την ευλωπία σας. ★ Κάνετε ό,τι είναι δυνατόν, για να διατηρήσετε αγαθές σχέσεις με το άλλο φύλο.

★ Οι εύαισθητοι και ευθικτοι χαρακτήρες θα δοκιμαστούν σκληρά κατά τις ημέρες αυτές. Φίλοι και ιδιαίτερα πρόσωπο άγνωστο θα σας πουν λόγια, που θα σας λυπήσουν. ★ Αποφύγετε τις δραβυές συναντήσεις.

★ Ο Έρμης επηρεάζει ευνοϊκά τις σχέσεις με το άλλο φύλο και σας βοηθεί να δημιουργήσετε μία νέα φίλστα και δυσάρεστα περιστατικά έναλλάσσονται. ★ Μειντε στο δρόμο, που χαραράζει και αποφύγετε τις άλλες και τις καινοτομίες.

★ Διάφοροι πλανήτες επηρεάζουν τις αίσθηματικές σχέσεις κι' έτσι εύχρηστα και δυσάρεστα περιστατικά έναλλάσσονται. ★ Μειντε στο δρόμο, που χαραράζει και αποφύγετε τις άλλες και τις καινοτομίες.

★ Εξετάστε προσεκτικά τις σχέσεις με το άλλο φύλο και ομολογήστε ότι η συμπεριφορά σας είναι υπεύνη, για τη ψυχρότητα, την οποία καταλογίζετε σε άγνωστο πρόσωπο. ★ Λίγη τρυφερότητα θα έκανε θαύματα.

★ Τα άστρα δεν είναι ευνοϊκά. Αυτό όμως δεν πρέπει να σας κάνει ν' άνησυχήτε. Προσέξτε πάντως πολύ τη διαγωγή σας και τη συμπεριφορά σας απέναντι άγνωστων προσώπων, για να μη εόρυντε το χάρμα.

★ Οι γυναίκες δεν πρέπει να δώσουν μεγάλη σημασία στις διαδόσεις και στις κατηχητικές έλες θάρος άγνωστων προσώπων. ★ Ένα μικρό δωράκι θα έκανε πολύ καλά έντύπωση και θα εξαφάνιζε διάφορες μικροαταλίες.

★ Η Αφροδίτη επηρεάζει ευνοϊκά τον αίσθηματικό τομέα και δημιουργεί ευκαιρίες, για συμπληρώσεις και συμβουλές. ★ Οι γυναίκες θα θριαμβώσουν, παραμερίζοντας μία αντίληψη, που έβασε σε κίνδυνο την εύτυχία τους.

★ Η Αφροδίτη επηρεάζει ευνοϊκά τον αίσθηματικό τομέα. Θα κερδίσετε πολλά αν δείξετε σε άγνωστο πρόσωπο στοργή και τρυφερότητα. ★ Το Σάββατοκύριακο ευνοϊκό για όσους σχεδιάζουν να κάνουν μία έρωτική εξομολόγηση.

★ Θα δυσχεράνητε με τον εύεξαπτο χαρακτήρα και τη συμπεριφορά σας πρόσωπα του περιβάλλοντος, που σας άγαπούν και σας εκτιμούν. ★ Συνάντησι με πρόσωπο, που θα σας γοητεύσει με την ευλωπία του.

★ Τα άστρα κάνουν ταλμύρους τους άνδρες και επιφυλάσσει τις γυναίκες. Οι πρώτοι πάντως πρέπει να προσέξουν, γιατί κινδυνεύουν να διαπράξουν γκάφα, που θα την πληρώσουν ακριβώς. ★ Ός σας κάνουν να ζηλέψετε.

★ Αν και η Αφροδίτη δεν επηρεάζει πιά τις αίσθηματικές σχέσεις, η άτατοφωρα παραμένει ήρεμη και εύχρηστη. ★ Η περίοδος θα κυλήσει με εύχρηστες θραβυές έξόδους, με χορούς, έκδρομες, και άλλες διασκεδάσεις.

★ Οι μόνες έγνοιες αυτής της περιόδου θα προέρχονται από το στομάχι. Τρώτε γι' αυτό άργα και μη πίνετε τίποτα κατά τα γεύματα. Βάλτε έπίσης μία τάξη στις ώρες των γευμάτων. ★ Τυχρό το 5.

★ Προσέξτε πολύ τα τραύματα, όσο άσημαντα κι' αν είναι. Υπάρχει κίνδυνος μολύνσεως με δυσάρεστες επιπλοκές. ★ Τα παιδιά παρουσιάζουν μεγάλη εύαισθησία στο λαιμό και πρέπει ν' αποφύγουν τις άλλωγές θερμοκρασίες.

★ Οι άνω των σαράντα χρόνων, δε προσέξουν την καρδιά και γενικά το κυκλοφορικό σύστημα. Επιβάλλεται ν' αποφύγουν τα όνιμνευατώδη και να μετρίσουν το κάπνισμα. ★ Μη σπαταλάτε άσκοπα τις δυνάμεις σας.

★ Όλα θα πάνε καλά, αν κατορθώστε να χαλινωγήσετε τη λαίμαργία σας. Άλλως το εύαισθητο σκυώτι σας θα σας κάνει ν' άνησυχήσετε. ★ Αποφύγετε τις έπισκέψεις σε άσθενείς. Κίνδυνος να σας μεταδώσουν την άρρώστεια.

★ Ζάλες, πονοκέφαλοι και γενικά άδιαθεσία, που πρέπει μάλλον ν' άποδοθούν στην εύαισθησία που παρουσιάζει το σκυώτι σας. Προσέξτε συνεπώς το φαγητό σας και όλα θα τακτοποιηθούν. ★ Το διαμάντι σας φέρνει τύχη.

★ Μόλις νοιώσετε την ηραμική άδιαθεσία πρέπει ν' άναζητήτε τα αίτια της και να φροντίσετε άμέσως για την καταπολέμησή της, πριν πάρη χρονία μορφή. ★ Προσέξτε τα χέρια, που έπειλούνται από τραυματισμό.

★ Τραυματισμός, στον όποιο δε θα δώσετε μεγάλη σημασία, ύπάρχει κίνδυνος να προκαλέσει δυσάρεστες επιπλοκές. ★ Φροντίστε να δώσετε κατά τις θραβυές έξόδους. ★ Τα τυχερά παιχνίδια δε ευνοήσουν κατά το Σάββατοκύριακο.

★ Υγεία καλή σας επιτρέπει ν' άναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα και να εργαστήτε σκληρά, χωρίς να νοιώσετε καμιά κόπωση. ★ Όσοι εργάζονται κοντά σε μηχανήματα, δε προσέξουν πολύ τα χέρια τους.

★ Πάνοι στις άρρώστειες, που όφειλανται σε ρευματικά αίτια. Αποφύγετε την άγρασία, για να μη χειροτερεύη η κατάσταση. ★ Εύαισθητος λαιμός επιβάλλει ν' άποφύγετε τα ρεύματα και τα παγωμένα ποτά. ★ Τυχρό το 8.

★ Συνθήκες ευνοϊκές επιταχύνουν την άνάμνηση των άσθενών και επιτρέπουν στους άγιες ν' άναπτύξουν δραστηριότητα, χωρίς να κουραστούν. ★ Προσέξτε τα δόντια σας και έπισκεφθείτε τον όδοντογιάτρο σας, πριν πονέσουν.

★ Ακολουθήστε κατά γράμμα τη δίαιτα, που σας επέδειξε ο γιάτρος σας. Ο άργαγιασμός έχει άνάγκη από άποδο. Είνασι. Μία συστηματική φρουοθεραπεία θα σας βοηθήσει να την επιτύχετε. ★ Το 4 φέρνει τύχη.

★ Προσέξτε πολύ, όταν άνεβαίνετε ή κατεβαίνετε σκάλες. Τα πόδια σας άπειλονται από τραυματισμό. ★ Κατά τα άλλα η εύαισθησία θα συμβάλει σημαντικά στη διατήρησή της καλής σας υγείας. ★ Τυχρό το 7.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ
— "Ερχομαι να παραδοθῶ!...."